

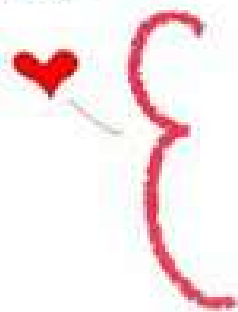
Tâm Thường

"
Cố Bế

Em Thua Rồi !

Editor: Junior Junior

MeOw

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Xa Hoa Trụy Lạc

Phần 1

Tiệc rượu phòng hoa, hoàng hôn rực rỡ, chìm đắm trong tử sắc, xa hoa đòi trụy.

Thành phố này về đêm mới kéo bức màn che phủ.

Chống tay lên trán ngắm cảnh qua thang máy thủy tinh trong suốt, cô cúi nhìn cảnh đêm lộng lẫy. Ồ! Diễn đàn Ồ! Lê Quý Đôn Xa xa là những dãy nhà cao chọc trời nối tiếp nhau, ánh đèn lấp lánh sáng lên hòa với màn đêm lạnh lẽo.

Những thứ kia chỉ là cảnh đẹp với ánh sáng lung linh khiến người ta say mê, Du Nguyệt Như không còn lòng dạ nào mà thưởng thức. Thang máy lên cao dần, cô sợ vĩnh viễn không thể thích ứng cái cảm giác trống rỗng dưới chân này.

‘Tinh’ một tiếng, thang máy dừng lại, cửa mở ra, Du Nguyệt Như xoay người bước đi. Cánh môi xinh đẹp nâng lên một nụ cười yếu ớt. Đôi giày cao gót của cô đạp lên tấm thảm nạm kim cương sáng chói.

Trước khi đi lên đây đã có người khám xét cô, người hầu bàn ở tầng trên cùng vẫn muốn cô để lại gang tay mới có thể đi vào khu thượng khách.

Người phụ trách dẫn cô đi qua mấy cái hành lang và đại sảnh, cuối cùng cũng đi đến một nơi tráng lệ bậc nhất ở trước cửa lớn. Người hầu bàn lui ra,

ánh mắt cô nhanh chóng lướt nhìn chung quanh, quả nhiên là giống y hệt bản vẽ đã chỉ ra.

Hít sâu một hơi rồi chậm rãi thở ra, Du Nguyệt Như đưa tay hơi dùng sức, thuận thế mở cánh cửa lớn đang khép hờ ra...

Bên trong đang tổ chức một bữa tiệc kích tình, nam nam nữ nữ tụm năm tụm ba ở một chỗ ôm ấp nhau, tiếng nhạc xen lẫn tiếng rên rỉ và thở dốc, mùi vị đậm đàng tràn ngập trong không khí.

Bầu không khí nóng bỏng bao trùm làm cho người khác nhiệt huyết sôi trào, mặt hồng tim đập.

Dường như cô vẫn không bị cảnh tượng này hù dọa, đến bên quầy bar lấy một ly rượu cocktail uống một hơi cạn sạch. Mỗi người vào đây ít nhất phải uống một ly. Một luồng lửa cháy bỏng khuấy động các giác quan đi vào khoang miệng, rồi trôi xuống cổ họng. Nhìn người hầu rượu bằng ánh mắt quả quyết, Du Nguyệt Như nhanh nhẹn bước qua những đôi nam nữ kia, vòng qua bức bình phong, đi về phía người đàn ông có mái tóc màu nâu đang ngồi trên ghế salon ở tận cùng trong phòng khách.

“Xin lỗi Hi Nhĩ, em tới muộn.” Khóe miệng Du Nguyệt Như giữ ý cười, nghiêng người hôn lên gò má anh, vừa định ngồi bên cạnh đã bị anh kéo vào lòng ngồi trên đùi. Một cánh tay ôm lấy hông của cô, tuyên cáo với những người đàn ông có mặt ở đây người phụ nữ này thuộc quyền sở hữu của anh.

Cô thuận thế dựa vào người anh, cửa chỉ thân mật rất tự nhiên. Cô là người phụ nữ biết đoán ý qua lời nói và sắc mặt, mặc dù người đàn ông này nét mặt vẫn như thường ngày, nhưng cô lại mơ hồ cảm nhận được Hi Nhĩ không vui. Đầu ngón tay trắng nõn khiêu khích cầm của anh, như làm nũng.

“Hả?”

Hi Nhĩ thu hồi tầm mắt nhìn Du Nguyệt Như, khóe mắt cô như khẽ xếch lên, con người long lanh, gương mặt tinh tế, có ai thể sánh được với người phụ nữ mê người trong lòng anh?

Anh chợt nở nụ cười, bĩu bĩu cằm. “Giới thiệu với em, người này là Eric.”

Du Nguyệt Như nhìn theo hướng anh chỉ, nở nụ cười nhìn sang phía salon đối diện, một tư thế ngồi cực kì phách lối ngạo mạn. Đến khi nhận ra gương mặt người đàn ông ấy thì cô ngây người mất một giây.

“Con thứ của Thi gia Canada.” Hi Nhĩ bồi thêm một câu, chậm rãi phun ra vòng khói, hưởng thụ mùi vị thơm tinh khiết của xì gà cực phẩm làm say đắm vị giác và khứu giác người cảm thụ.

Cô buộc mình phải giữ bình tĩnh. Gia tộc ấy ở Bắc Mỹ là một trong những gia tộc hắc đạo cực phách có ảnh hưởng vô cùng lớn, làm sao cô lại không biết. Hiện tại chỉ cầu mong mình không bị nhận ra.

Người đàn ông này đã hoàn toàn cởi bỏ gương mặt ngây thơ năm đó, càng phát ra vẻ cương nghị cứng rắn. Con người màu hổ phách như ngọn đèn càng nổi bật khiến người khác kinh sợ.

Thi Dạ Diễm cũng phóng tầm mắt nhìn cô một lượt thật kĩ từ đầu tới chân, môi mỏng khẽ nhếch lên một đường cong nho nhỏ. “Vị này là...”

“Du Nguyệt Như, người phụ nữ của ta.” Bộ dạng Hi Nhĩ lười biếng giới thiệu hai người với nhau, anh thừa nhận mình có chút ý tứ khoe khoang. Trong một đám đàn bà tóc vàng mắt xanh ở đây, người phụ nữ của anh là báu vật tóc đen mê người nhất.

Du Nguyệt Như? Nguyệt Như...

Đáy mắt Thi Dạ Diễm thoáng qua một tia đùa giỡn tinh quái, Du Nguyệt Như phát hiện ra sự khác thường đó, trong lòng chợt cảm thấy lo sợ.

Chẳng lẽ anh còn nhớ rõ cô!

Ánh mắt của anh quá suồng sã, khiến Hi Nhĩ có chút bất mãn.

“Hi Nhĩ, tôi thật có chút đồng cảm với anh.” Thi Dạ Diễm đẩy người phụ nữ quỳ gối giữa hai chân đang ra sức chiều ý anh, cô ta tỉ mỉ lau sạch sẽ cho anh sau đó tự động lui ra. Anh kéo khoá quần lên, cười như không cười.

“Hả?” Hi Nhĩ híp mắt, Thi Dạ Diễm cố ý làm vẻ mặt khiến bầu không khí trầm xuống. Du Nguyệt Như giả như vô ý cúi xuống vén mái tóc dài nhìn anh.

Thi Dạ Diễm thả lỏng, mở miệng ngụ ý nói: “Du tiểu thư thật phi phàm, nhìn qua cũng biết là không phải người phụ nữ tầm thường, thật khiến cho người ta hồn bay phách lạc.”

Hi Nhĩ thích thú cười haha, ánh mắt màu nâu xinh đẹp lộ ra một tia ấm áp hiếm thấy trước mặt người ngoài, bàn tay vuốt ve vòng eo của cô. “Người Trung Quốc các anh không phải có câu, anh hùng khó qua ải mỹ nhân sao.”

Thi Dạ Diễm cười, “Trung Quốc còn có một câu, ôn nhu hương, anh hùng mộ*.”

(*Có nghĩa là: sự dịu dàng của phụ nữ là mồ chôn người anh hùng.)

Hi Nhĩ nghe không hiểu hàm ý trong câu nghĩa là gì, nhưng lại khiến Du Nguyệt Như hồi hộp một phen. Cô không biết tên Thi Dạ Diễm rốt cuộc muốn làm gì, cũng không rảnh rỗi bận tâm, tối nay cô mạo hiểm đến đây chỉ có một mục đích duy nhất.

Cô vốn nghĩ rằng nếu hôm nay không được thì sau này vẫn còn cơ hội. Nhưng Thi Dạ Diễm lại bất ngờ xuất hiện, lời nói của anh đầy ẩn ý khiến Du Nguyệt Như vô cùng lo lắng.

Mặc dù không biết rõ quan hệ giữa hai người bọn họ, nhưng tầm mắt như dã thú của Thi Dạ Diễm rơi trên người mình, trực giác của cô mách bảo, muốn thuận lợi thoát thân thực sự rất khó.

Bụng dưới từ từ dâng lên một trận khô nóng, rượu được tính lúc này uống đã bắt đầu có tác dụng. Đây vốn là một bữa tiệc tình ái, được tính trong rượu không lớn, chỉ để góp vui. Cô biết rõ nếu đã đến đây mà muốn sạch sẽ ung dung bước ra ngoài còn khó hơn lên trời.

Hi Nhĩ và Thi Dạ Diễm dù có mỹ nhân trong lòng vẫn nói chuyện buôn bán khô khan. Du Nguyệt Như không nghe được bất kì manh mối có giá trị nào, sợ Hi Nhĩ vẫn còn cảnh giác đề phòng mình. Cô ôm lấy cổ Hi Nhĩ, dính trên người anh khẽ cọ xát, bàn tay nhỏ nhắn càng lúc càng không an phận.

Hơi thở nóng bỏng phun vào cổ anh, gương mặt người phụ nữ này mềm mại như hoa đào, đôi môi đỏ mọng hé mở, đôi mắt mờ mịt một tầng âm ứốt, ánh mắt mơ mơ màng màng, khiến Hi Nhĩ càng lúc miệng đắng lưỡi khô.

Du Nguyệt Như đè tay anh luồn vào trong váy của mình, môi kề sát lỗ tai anh nỉ non: “Đi đi, vào phòng đi, em không thích ở nơi này...”

“Nhưng anh thích.” Hi Nhĩ giả ngơ giả đếc, hai tay nắm chặt hông của cô để cô tách hai chân giạng ở bên hông anh, chậm rãi kéo khóa kéo sau lưng cô đến tận xương cụt. Trong nháy mắt đường cong xinh đẹp hiện ra dưới tầm mắt của Thi Dạ Diễm.

Tác dụng của dược liệu khiến cô cảm thấy như mình đang ở trong một lò lửa nóng ran khó chịu, mồ hôi toát ra ngưng tụ trên làn da trắng mịn như

ngọc, dưới ánh đèn càng tán ra sắc màu quyến rũ.

Những giọt mồ hôi ấy tụ thành một giọt trong suốt, theo sống lưng đường vòng cung xinh đẹp của cô chảy xuống bộ lễ phục đã bị tuột xuống một nửa. Tất cả đều lọt hết vào tầm mắt của Thi Dạ Diễm, được tính kia khơi lên dục vọng như cơn sóng lẫn tẩn trong thân thể anh.

Người phụ nữ này không giống người mà anh từng biết nhiều năm trước đây. Khi đó cô hoàn toàn không đáng yêu hấp dẫn như lúc này.

Anh chợt nhận ra một vấn đề.

Đã qua nhiều năm rồi, tại sao anh vẫn còn ấn tượng về cô rõ ràng như thế?

Ánh mắt nóng rực đang đốt cháy sau lưng cô còn hơn hẳn ánh mắt của Hi Nhĩ đang du ngoạn trên người mình càng làm cô mất tự nhiên.

Đôi môi Du Nguyệt Như cong lên, giả bộ bất mãn hừ một tiếng, khẽ cắn vành tai của Hi Nhĩ, hạ thấp giọng đầy hấp dẫn, lòng bàn tay bao phủ lên khởi nguồn dục vọng của anh. “Tin em, chỉ có hai chúng ta, cảm giác sẽ tuyệt diệu hơn.”

Có lẽ Hi Nhĩ thực sự thích cô, tới bây giờ chỉ thỏa hiệp với một mình cô. Nổi tiếng nóng tính khó thương lượng như anh vậy mà lại để cô tùy hứng làm nũng, chơi trò lạt mềm buộc chặt kích động anh. Lần này cũng không ngoại lệ, vành tai bị cô cắn tê dại truyền khắp toàn thân.

Hi Nhĩ cười nhẹ, giữ nguyên tư thế của anh đứng dậy. Đôi chân thon dài của cô ám muội quấn lấy eo anh.

“Eric, cứ tự nhiên.”

Hi Nhĩ là chủ nhân nơi này, Thi Dạ Diễm là thượng khách của anh nên được đãi ngộ tốt nhất. Anh vừa rời đi lập tức có hai mũ nhân hợp khẩu vị Thi Dạ Diễm được đưa đến.

Du Nguyệt Như trầm ngâm suy nghĩ, người luôn nhạy cảm như Hi Nhĩ mà lại xem nhẹ ánh mắt chăm chú bất thường của Thi Dạ Diễm nhìn cô. Du Nguyệt Như ôm vai anh thở nhẹ, tựa vào bên gáy anh. Lúc Hi Nhĩ trở tay đóng cửa lại, con người cô lướt qua vai anh bất ngờ chạm phải ánh mắt thâm trầm của Thi Dạ Diễm.

Trong nháy mắt, cô nhanh chóng rời tầm mắt, bản thân đang trốn tránh điều gì chính cô cũng không rõ.

Phần 2

Phòng thượng khách của Thi Dạ Diễm đã được chuẩn bị, hai người phụ nữ cởi bộ quần áo mỏng manh ngăn ngui của mình để lộ ra gần như toàn bộ thân thể diễm lệ trắng nõn, bày ra đủ loại tư thế khêu gợi quỳ trên mặt đất chậm rãi trèo lên người anh.

Cánh tay như rắn nước quấn lấy cẳng chân, dần dần leo lên đùi anh, càng lúc càng đi lên...

Bỏ ra một số tiền lớn dạy dỗ đám phụ nữ này, phải làm thế nào để đàn ông vui vẻ là điều họ hiểu rõ nhất. Thi Dạ Diễm tựa lưng vào ghế sofa duỗi thẳng đôi chân dài, ánh mắt rũ xuống, bộ dạng như một ông hoàng. Lượng được tính đó đối với anh mà nói không đáng kể, liếc nhìn đồng hồ thăm tính toán thời gian. Anh tiện tay gỡ cà-vạt ra quấn hờ lên cổ một người phụ nữ, đầu ngón tay ngoắc ngoắc.

“Trói bạn của cô vào thành giường, chặt một chút.”

Người phụ nữ hớn hở làm theo, đôi khi có vài người đàn ông thích sắm vai nhân vật làm trò. Động tác của cô ta rất nhanh nhẹn, hình như Thi Dạ

Diễm rất hài lòng. Anh đứng dậy rút hai dây đai của áo ngủ trên mặt đất, trói tay chân hai người phụ nữ kia vào thành giường bằng kim loại.

Hai cô ả rất chuyên nghiệp không quên đóng vai nhân vật, không ngừng ưỡn eo thân thể như mời chào. Anh cột nhả nâng cằm một người lên, lòng bàn tay xẹt qua nhũ hoa trước ngực người còn lại, cố ý néo một cái, gương mặt thoáng qua một nụ cười ma mãnh.

Anh rất ít khi lộ ra vẻ mặt như thế, không hề biết rằng áo sơ mi mở rộng trước ngực cùng ánh mắt lười biếng của mình rất quyến rũ. Hai bàn tay chia ra chạy trên thân thể hai người phụ nữ, lưu luyến dừng lại ở hai cái cổ mảnh khảnh trắng ngần. Hai cô ả chỉ lo nhắm mắt ngược cổ lên phối hợp với anh, không phát hiện ra con người của anh bỗng chốc trở nên hung ác. Bàn tay đột nhiên dùng sức, mười ngón tay thu hẹp lại

Tiếng gãy xương vang lên dưới tay anh, lực đạo kia đáng sợ đến nỗi trong nháy mắt cướp đi hơi thở của hai người phụ nữ.

Một phút trước hai kẻ đáng thương này vẫn còn chìm đắm trong dục vọng, thoáng chốc cũng đã ngọc tan hương nát.

Vén chần đậy lên thi thể của hai kẻ xấu số, Thi Dạ Diễm lấy ra linh kiện và đạn dược trong một ngăn bí mật ở đế giày của mình, chỉ vài giây sau một khẩu súng lục cỡ nhỏ đã được lắp ráp xong.

.....

Nhìn trần nhà nguy nga rực rỡ, Du Nguyệt Như cố gắng kiềm chế ngọn lửa nóng bỏng đang chạy loạn trong cơ thể, cắn môi thật mạnh mượn sự đau đớn để giữ mình tỉnh táo. Hi Nhĩ là cao thủ chơi gái, còn cô cùng lắm mới chỉ một lần trầm luân. Hạ thân của anh đang ở trong cơ thể cô bỗng nhiên đi ra, dính chất lỏng của cô trên đó.

Hi Nhĩ không hề che giấu dự vọng trong mắt mình, khẽ nhếch mép, mở miệng thì thầm bên tai cô, lời nói có một tia thương hại. “Đừng khẩn trương như vậy, anh sẽ không làm em bị thương.”

Cũng chính là đôi môi đang hé mở ra những lời ngọt ngào này, mà em trai cô suýt chết dưới họng súng của mấy trăm tên thủ hạ của hắn.

Du Nguyệt Như khéo léo như nước dưới mắt anh, lông mi dài cong vút như cánh bướm bay lượn, đầu lưỡi ửng hồng ướt át lộ ra giữa cánh môi đỏ mọng, cực kì cuốn hút, khiến anh mất hồn trong nháy mắt. Nhanh chóng nâng hông của cô lên, hạ thân rục rịch ngóc đầu dậy, giống như bất kì lúc nào cũng có thể xông vào. Du Nguyệt Như đột nhiên lật người chặn anh lại, ngồi lên người anh, đôi tay trắng mềm mại vuốt ve từng chút từng chút bộ ngực trần của anh.

Cô nghiêng người cúi xuống chạm môi vào môi anh, “Muốn sao?”

Lý trí sắp bị cô hành hạ muốn nổ tung, Hi Nhĩ giữ lấy eo của cô, yết hầu không ngừng chuyển động. “Em đang chơi đùa với tính mạng của anh đó, bảo bối, mau đến đây, anh đợi giờ khắc này lâu rồi.”

Khóe môi Du Nguyệt Như cong lên, đáy mắt ẩn chứa một mảng sương mù khiến người khác không thấy rõ. “Suýt...”

Đặt ngón trỏ lên môi anh, cô khẽ nâng cao cơ thể của mình...

Hi Nhĩ thậm chí có chút kích động nhắm mắt chờ đợi khoảnh khắc siết chặt tiêu hồn sắp đến. Đó cũng chính là hành động khiến anh hối hận tột cùng. Một giọng nói nhỏ nhẹ vang lên bên tai anh.

“Hi Nhĩ, tôi cũng đợi giờ khắc này rất lâu rồi...”

Đợi đến khi anh phát hiện ra có điều gì đó không đúng thì đã quá muộn, trên cổ cảm nhận cơn đau nhói bởi một vật sắc nhọn gây ra. Anh mơ hồ

nghe được tiếng da thịt và mạch máu của mình bị cắt.

Anh bỗng dựng mở mắt, bắt được cổ tay cô, ánh mắt nâu nhìn cô tản ra tia phức tạp khó hiểu.

Là tức giận? Không dám tin? Bị thương?

Du Nguyệt Như lạnh lùng nhìn vẻ mặt của anh thay đổi liên tục trong nháy mắt, cô hất tay anh ra, móng tay dính máu sắc nhọn lướt trước mặt anh. “Anh nói không sai, tôi đích thực là đang lấy tính mạng anh ra chơi đấy. Bây giờ anh đã hiểu câu ôn nhu hương, anh hùng mộ là gì rồi chứ.”

Lễ phục đã bị hăn xé không còn lành lặn, cô đành quẩn tạm lấy thân thể mình. Ánh mắt liếc thấy hăn ôm cổ không ngừng chảy máu bò đến bên giường ấn vào một nút trên đầu giường. Chỉ cần ấn vào cái nút đó, không đầy một phút sẽ có rất nhiều hộ vệ ủa vào căn phòng này.

Cô muốn ngăn cản cũng không kịp nữa rồi, Hi Nhĩ hận không thể bằm vằm cô ra hàng trăm mảnh. Cô nhướng mày nhìn hăn, nở nụ cười đắc ý kéo cửa đi ra.

Bộ não một lần nữa vẽ ra sơ đồ chạy trốn, hành lang thứ hai bên trái, quẹo phải...

Mở cửa ra, cô không thể không dừng bước, cứ thế nhìn đôi mắt mê ly ánh lên hào quang kia không chớp mắt. Là Thi Dạ Diễm, đang hướng họng súng đen ngòm vào mi tâm của cô.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Đã Lâu Không Gặp

Phần 3

Một tay cô cầm đôi giày cao gót, đi chân trần, một tay bị anh mạnh mẽ lôi kéo đi qua dãy hành lang như mê cung tránh truy binh của Hi Nhĩ. Bây giờ cô mới biết chỉ dựa vào bản đồ mà muốn an toàn thoát khỏi đây đã khó càng thêm khó.

Người anh cao, chân dài bước rộng, không thèm quan tâm cô đi phía sau có theo kịp hay không. Hình như anh quen thuộc địa hình nơi này hơn cô nhiều.

Mặc dù không nên, nhưng cô không còn lựa chọn nào khác là để cho anh lôi đi. Cảnh vật xung quanh không ngừng lui về phía sau thành một mảng mơ hồ, trong tầm mắt chỉ còn tấm lưng to lớn của anh, một bàn nắm cổ tay cô siết chặt.

Trong nháy mắt, thời gian như quay trở lại cái thời ngây ngô của hai người mười năm trước.

Cô không biết anh, nhưng cũng bị anh lôi kéo đi không rõ phương hướng, không có mục đích băng qua đường phố Pra-ha.

Khi đó tóc anh nhuộm một màu vàng kim, cô quay lại nhìn anh thì con người màu hổ phách và mái tóc dưới ánh mặt trời chói lọi khiến cô phải nheo mắt lại.

Thi Dạ Diễm chợt dừng bước, Du Nguyệt Như không để ý lập tức đung vào lưng anh. Anh quay đầu lại như có điều suy nghĩ nhìn dáng vẻ cô nhú mày xoa xoa cái mũi bị đung đau, bất chợt đẩy cô đến bức tường, vén bộ lễ phục dài của cô lên đến bắp chân rồi xé toạc ra.

Du Nguyệt Như hít một hơi rồi giữ chặt tay anh trong làn váy của mình, thế nhưng ngay sau đó anh lại kéo dần khóa áo sau lưng cô xuống.

“Anh làm gì vậy!” Du Nguyệt Như tức giận đẩy anh một cái, tay chân luống cuống suýt chút nữa làm bộ lễ phục tuột xuống, cô đưa tay lên che ngực. Người đàn ông này quả nhiên đã trưởng thành, từ một cậu bé ngày nào đưa áo khoác cho cô mặc biến thành người đàn ông vội vã cởi quần áo của cô.

“Em cho rằng tôi đưa em ra ngoài là muốn làm gì?” Thi Dạ Diễm nướng mày nói vừa ẩn ý, vừa chế nhạo. Anh cố ý tiến thêm một bước vây lấy cô kẹt giữa anh và bức tường, thân thể ghé sát vào cô nhưng vẫn giữ lại một chút khoảng cách, bàn tay không khách khí sờ lên đùi cô. “Rất mềm mại.”

“Anh...”

Cô vừa mở miệng nói được một chữ, trời đất trước mắt bỗng quay cuồng, chớp mắt một cái thế giới hoàn toàn bị đảo lộn.

Anh vác cô trên vai khiến đầu cô chúi xuống đất, làn váy mềm mại rũ xuống. Đôi chân cô chịu từng cơn gió lạnh lẽo, cô níu chặt vải trên ngực, không để ý hình tượng ra sức đánh đấm anh.

“Khốn kiếp! Mau thả tôi xuống!”

Tường gạch soi rõ bóng người, hình ảnh phản chiếu cô giãy giụa hai chân vung vẩy mờ mờ ảo ảo, làm xao động lòng người. Thi Dạ Diễm vỗ vỗ lên cặp mông đầy đặn của cô, không hề lo lắng chút nào thẳng hướng cửa

chính đi tới. “Em có thể giãy giụa nhiệt tình hơn chút nữa được không, để mọi người biết em là sát thủ.”

Du Nguyệt Như dấm một cái thật mạnh, hận không cắn một miếng thịt của anh được. “Thả tôi xuống!”

Người hầu cửa đối với loại chuyện này sớm đã xem như không thấy gì, chỉ cung kính mở cửa lớn cho Thi Dạ Diễm. Hi Nhĩ không ngờ rằng bọn họ lại cả gan nghênh ngang đi ra từ cửa chính, thậm chí hai người của hắn thấy thế vội vàng chạy qua giúp anh một tay.

Ra khỏi đó Thi Dạ Diễm không trở lại bãi đậu xe lấy xe, như vậy chẳng khác nào tự chui đầu vào lưới. Du Nguyệt Như vừa đánh vừa kêu la đã thấm mệt, bị dựng ngược một lúc lâu khiến đầu cô như muốn nổ tung, hơn nữa bàn tay đặt trên đùi cô không biết vô tình hay cố ý trêu chọc, khiến cô cực kì khó chịu. Thi Dạ Diễm vác cô trên vai chọt nấp vào một con đường nhỏ, lấy điện thoại di động ra gửi tin báo, trong chốc lát liền có người đến tiếp ứng.

Anh mở cửa sau ném cô vào xe như một món hàng hóa, rồi mình cũng vào theo.

Đèn phía đuôi xe kéo lê hai đường vòng cung hoàn mỹ trong đêm tối rồi đi mất.

Nặng nề tựa đầu vào cửa xe, cô ngồi một lúc lâu mới trở lại như bình thường được. Còn cái người khởi xướng kia thì đang chống cằm thưởng thức quần áo cô xốc xếch lộ ra thân thể với đường cong mượt mà. Mãi đến khi Du Nguyệt Như nhìn thấy ánh mắt đùa cợt lỗ mãng của anh mới vội vàng che giấu áo ngực sau bộ lễ phục, cắn răng nói.

“Dừng xe! Tôi muốn xuống!”

Cảnh xuân bị che kín, Thi Dạ Diễm bĩu môi. “Nếu muốn em có thể nhảy xuống, dừng xe thì đừng có mơ.”

Du Nguyệt Như nhìn tốc độ xe thì lập tức từ bỏ ý định nhảy xuống xe, cố gắng đưa tay ra sau kéo khóa áo lên, nghiêng đầu nhìn cửa sổ không nói lời nào. Thi Dạ Diễm biết cô không giống những người phụ nữ tầm thường khác, không huyên náo âm ỉ, không hay rơi nước mắt, rất hợp với anh.

Cô ung dung giống như anh mời cô lên xe, anh ngang nhiên xông qua giữ cái cằm xinh đẹp của cô, nhìn thấy đôi con ngươi màu đen nhánh của cô, anh chợt cảm thấy vui mừng. Nhưng anh không tìm được chút cảm giác quen thuộc nào từ đôi mắt ấy, một sự xa lạ lạnh nhạt, thậm chí là xa lánh.

“Đáng lẽ nên nói một câu đã lâu không gặp chứ nhỉ? Có lẽ chúng ta nên đi đâu đó tìm nơi ăn mừng cuộc hội ngộ này.”

“Tôi không hiểu anh đang nói gì.” Du Nguyệt Như cố gắng không để ý khoảng cách giữa hai người, chung quanh cô toàn hơi thở của đàn ông. Cô thầm nguyện rửa xuân được lúc này không mất đi tác dụng mà ngược lại còn mãnh liệt hơn. “Eric tiên sinh, nếu không giết tôi, vậy hãy thả tôi ra, tôi sẽ rất cảm kích.”

Eric tiên sinh?

Thi Dạ Diễm buồn cười nhìn cô, gương mặt xinh đẹp lúc này rất bình tĩnh, giống như trước kia những lúc hốt hoảng cô đều làm bộ như vậy, bây giờ mới thật sự là cô. “Ai cần em cảm kích?”

“Vậy anh cần gì? Đô-la? Ra giá đi.”

Tay cô nắm chặt ghế da, muốn kiềm chế anh kích động đến gần, nhưng lại không có cách nào ngăn cản động tác của anh. Không gian trong xe không lớn, hơn nữa lại có hạn, nhìn qua cô cũng biết là không thể dịch

chuyển cơ thể thêm được nữa. Thi Dạ Diễm bỗng cầm tay kéo cô vào trong lòng, nghiêng đầu ngọt ngào nói nhỏ bên tai cô.

“Mạng của em đáng bao nhiêu tiền? Em.... Một đêm giá bao nhiêu tiền?”

Giọng nói lỗ mãng như thế không phải lần đầu tiên cô nghe được, nhưng lần này lại phát ra từ miệng của anh. “Eric tiên sinh có ý gì?”

“Em nói xem tôi có ý gì?” Anh hỏi ngược lại, bỏ qua sự cự tuyệt của cô, trực tiếp đưa tay vào thăm dò trong áo ngực của cô, cảm giác đầy đặn, mềm mại ấm áp nằm trong lòng bàn tay anh. Cô thay đổi quá lớn, từ trong ra ngoài, từ ánh mắt đến phong cách, thậm chí giọng nói cũng thay đổi, nhưng chỉ nhìn qua một lần anh đã nhận ra ngay đó là cô.

“Tôi biết gần đây Hi Nhĩ có một người tình mới rất xinh đẹp, không ngờ lại là em. Thì ra em họ Du, Tiểu Như.”

Tiểu Như....

Du Nguyệt Như sợ run người, không ai gọi cô như vậy, chỉ trừ một người tám năm trước ở Pra-ha.... là anh.

Quả nhiên anh vẫn còn nhớ cô.

.....

Nhưng thế thì đã sao?

Cô không nói lời nào, bởi vì sự đụng chạm của anh làm hơi thở của cô rối loạn. Cứ tiếp tục như vậy sẽ xảy ra chuyện không hay. Cô giơ bộ móng tay đã được xử lý đặc biệt, cào lên tay anh một vết rướm máu. Đáng lẽ nên đẩy anh ra, vậy mà dục vọng bên trong cơ thể kêu gào như muốn nhiều hơn.

Quay đầu né tránh bờ môi của anh, có thể trốn nhưng không thể thoát ra khỏi sự giam cầm của anh.

“Còn nói không biết tôi?” Biết cô đang cố gắng chống lại được tính trong người, anh cố ý lấy ngón tay cọ xát nhẹ lên bả vai và vùng cổ trần trụi của cô.

“Anh nhận lầm người rồi.” Bên trong xe chỉ có ánh đèn đường chợt sáng chợt tắt, phản chiếu lên gương mặt cực kì xinh đẹp đang cố gắng chịu đựng của Du Nguyệt Như. “Xin anh... Đưa tôi đi bệnh viện...”

Anh cũng không cố ý bắt cô thừa nhận, ôm cô ngồi trên đùi mình, cô kháng cự thờ đốc lại càng giống như muốn mời gọi. “Không được, bây giờ đến bệnh viện quá nguy hiểm, người của Hi Nhĩ nhất định ở nơi đó chờ chúng ta.”

“Vậy mau ném tôi xuống xe...” Cô cắn răng kìm chế sự kích động, nhưng bàn tay đã bắt đầu vuốt ve lồng ngực anh ở ngoài áo sơ mi.

Tài xế rất biết điều nâng tấm ngăn lên, ngăn cách một màn nóng bỏng phía sau.

“Cũng không được, em sẽ bị thuốc này hành hạ chết mất.” Anh cởi nút áo ra, để mặc cho tay cô chạy trên cơ thể mình. Nếu như cô đủ tỉnh táo sẽ không trêu chọc một người đàn ông cũng trúng thuốc giống mình như vậy. “Tôi có thể giúp em.”

Giúp người làm niềm vui chưa bao giờ là việc anh từng làm, vậy mà giúp người bằng cách này anh lại thấy vô cùng hài lòng.

Thi Dạ Diễm bỗng xé toạc làn váy cản trở của cô, bàn tay sờ lên hông cô, tay còn lại cởi quần của mình.

Tiếng vải vóc bị xé ra vang lên, khơi dậy chút lý trí còn sót lại của cô, hít một hơi thật sâu, cô cắn vào mu bàn tay trơn nhẵn trên đùi anh, liên tục lắc đầu nói không được. Thi Dạ Diễm nghiêng người chặn thân thể mềm mại của cô đang giãy giụa, đôi chân dài trắng mịn đứng đưa trước mắt anh. Bàn tay ôm dọc theo sống lưng cô, không định đi xuống nhưng không thể ngưng động tác lại được.

Khẩu súng trên người anh không biết bị cô tìm ra lúc nào, giờ phút này đang đè dưới bụng anh.

Dục vọng dày đặc dưới đáy mắt cô cũng muốn nhanh chóng được thoát ra, “Đừng đụng vào tôi.....”

“Tôi đang giúp em mà, cầm súng như vậy, cẩn thận kéo cướp cò.” Anh thực sự rất muốn có lửa đi nữa cũng không nghĩ cô lại cầm khẩu súng kia. “Thật ra em cũng muốn tôi làm thế phải không, Tiểu Như.” Anh cố ý trêu chọc nơi đã ướt át kia của cô, khiến cô bật thốt ra âm thanh rên rỉ động tình.

Thi Dạ Diễm nhân cơ hội cướp đi khẩu súng trong tay cô, dễ dàng thuận phục thân thể khẽ run rẩy không có chút sức lực phản kháng nào của cô. Đẩy mở vải vóc ra, cúi đầu xuống muốn hôn cô.

“Anh nhất định còn cách khác.... Đúng không?” Môi anh thiếu chút nữa chạm vào cô thì Du Nguyệt Như gần như tuyệt vọng hỏi. “Cầu xin anh.... Đừng...”

Đôi môi Thi Dạ Diễm cách cô không tới một tấc, đột nhiên dừng lại giữa không trung. Kìm nén sự kích động, anh ấn vào một huyết vị trên người cô, lập tức trước mắt cô bỗng tối sầm mang theo sự đau đớn đi vào hôn mê, bất tỉnh nhân sự.

Đắp áo khoác của mình lên người cô, Thi Dạ Diễm ngửa đầu nhắm mắt tựa lưng vào ghế, đôi mắt mở ra lần nữa thoáng hiện lên một tia sắc bén.

Tán năm sau, khi anh cơ hồ muốn quên người phụ nữ này thì cô lại bất ngờ từ trên trời rơi xuống, xuất hiện trong thế giới của anh.

Khóe miệng anh khẽ giật, đường cong có chút tàn nhẫn. Thanh âm trầm thấp trong không gian nhỏ hẹp bị bịt kín chìm xuống.

“Rốt cuộc chúng ta vẫn gặp lại nhau, Tiểu Như.”

Vẫn vở kịch ấy, nhưng lại trong một thời điểm khác, không gian khác, đêm nay một lần nữa được kéo bức màn che phủ. Nhân vật chính vẫn là anh và cô.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Sùng Vật Ngoan Ngoãn

Phần 4

Vài ngày tiếp theo, Du Nguyệt Như vẫn trong trạng thái mơ mơ màng màng. Cô không biết Thi Dạ Diễm đã đưa mình đến nơi nào. Lần thứ hai khi cô tìm cách chạy trốn, Thi Dạ Diễm liền nhốt cô ở trong phòng, lúc trở lại cầm trên tay một ống kim tiêm nhỏ dài, mạnh mẽ tiêm vào cơ thể cô, sau đó sức lực của cô như bị rút đi hơn phân nửa, ý thức không còn hoàn toàn tỉnh táo nữa. Ban ngày anh sẽ sắp xếp người trông chừng cô, tối trở về ôm cô ngủ.

Cuộc sống như thế chẳng khác nào tù nhân. Du Nguyệt Như hận đến nghiến răng nghiến lợi nhưng không thể làm được gì. Mặt trời dần buông xuống, ánh hoàng hôn đỏ như máu. Du Nguyệt Như co người trên ghế dựa, nghiêng đầu nhìn qua khe hở rèm cửa sổ bầu trời đỏ ửng.

Một ngày lại trôi qua. Cô bất đắc dĩ thở dài, mái tóc dài bù xù phủ xuống đôi mắt vô hồn buồn bã. Thi Dạ Diễm vừa bước vào cửa đã nhìn thấy người của anh ngồi ôm gối quay lưng về phía mình.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Anh gãi gãi cằm, anh chỉ cấm cô đi ra khỏi biệt thự này, không hề bắt trói cô. Bách Vĩ đang nằm nghiêng trên ghế sofa ngẩng đầu lên, trên mặt hiện rõ bốn đường mạch máu, trên cánh tay cũng thế. “Người phụ nữ này chính là con mèo hoang hung dữ, không thích hợp nuôi nhốt.”

Thi Dạ Diễm liền hiểu chuyện gì đã xảy ra, bước lên đá cho Bách Vĩ một cái. “Để chú nuôi hả? Anh thấy chú không trông coi người của anh cho tốt thì có, ai cho chú lộn xộn!”

Bách Vĩ hậm hực không thèm phản bác, tiếp tục ngồi xem màn kịch hay sắp diễn ra.

Một đôi tay từ phía sau ôm lấy cô, mấy ngày nay cô đã quá quen thuộc đôi tay của anh.

Thi Dạ Diễm giống như ôm súng vật nhẹ nhàng đặt cô ở trên đùi rồi ôm vào lòng. “Đói bụng chưa?” Cũng không để ý là cô Diễm ๖Đàn Lê ๖Quý Đôn có trả lời hay không, anh gọi người mang lên một chén cháo gạch cua vây cá, múc một muống đút tới bên môi cô. “A_____há miệng nào, Tiểu Như.”

Du Nguyệt Như không kịp nghiêng đầu né tránh đã bị anh giữ chặt cằm, ngón tay hơi dùng sức cạy hàm răng cô đang ngậm chặt, đổ hết cháo nóng vào miệng cô, cổ họng cô như bị lửa đốt bỏng rát. Muốn giơ chân lên đá anh nhưng lại không còn sức lực, cô lẳng lặng phát ra âm thanh đau đớn trong cổ họng.

“Không muốn uống?” Thi Dạ Diễm nhú mày nếm thử, mùi vị rất tuyệt mà. “Ngoan nào, đây vì em mới cố ý mang về.” Ngay sau đó lại đút tới bên môi cô một muống liền bị cô phun hết vào người, chén cháo đổ ụp xuống mặt đất, nước cháo trắng trắng vàng vàng sền sệt bắn hết vào quần tây cùng áo sơ mi của anh.

Bách Vĩ trở mắt nhìn, không dám thở mạnh. Tất cả người hầu im lặng, đưa mắt nhìn nhau, vội vàng lấy khăn lông cho anh. Bàn tay Thi Dạ Diễm cầm muống cứng ngắc giữa không trung, sau đó khẽ liếm khóe miệng, vung tay ném thật mạnh, cái muống sứ rơi xuống đất vỡ tan thành từng mảnh vụn.

Gương mặt anh không hề biến sắc, đặt cô xuống bên ghế nằm, đứng lên soạt một cái cởi áo khoác và áo sơ mi ra, một tay ôm cô kẹp ở thắt lưng đi nhanh vào phòng tắm. Đến khi âm thanh sập cửa vang lên Bách Vĩ mới hoàn hồn, chặc chặc hai tiếng.

Thi gia thiếu gia vô cùng tôn quý hiếm khi nào hạ mình hầu hạ phụ nữ lại rơi vào tình cảnh như vậy, nhất định rất tức giận. Trong phòng tắm nhanh chóng truyền ra tiếng thét chói tai ngăn ngừa của một người phụ nữ. Nét mặt Bách Vĩ như xả được cơn giận, thầm nghĩ Du Nguyệt Như thà bị chết đuối còn hơn ๕Diễm - đàn - Lê - ๕Quý - Đôn là bị anh bóp chết.

.....

Du Nguyệt Như ra sức giãy giụa hai ba lần bị anh lột áo khoác chỉ còn lại váy ngủ, Thi Dạ Diễm không thèm để ý cô bị trói hai tay ở sau lưng, bẻ cô lên ném vào bể đầy nước. Cô chỉ kịp hét lên một tiếng, sau đó cả người chìm trong nước lạnh buốt.

Thi Dạ Diễm cởi quần dài cùng vật cận thân còn sót lại, đứng dưới vòi hoa sen tắm nước nóng, ánh mắt thờ ơ sau màn nước nhìn người phụ nữ kia ra sức vẫy vùng, cho đến khi động tác của cô yếu dần đi, từ từ ngừng lại.

Phổi của Du Nguyệt Như đau như muốn nổ tung ra, không phải cô không biết bơi, nhưng chưa bao giờ ở dưới nước cô lại hoảng sợ như vậy. Bản năng sinh tồn khiến cô không ngừng giãy giụa muốn ngoi lên, nhưng thân thể kia dường như không còn thuộc về cô nữa, căn bản không chịu sự khống chế của cô.

Không khí trong phổi dần bị nước thay thế, một chút ý thức lóe lên..... Người đàn ông này thực sự muốn cô chết đuối. Mí mắt nặng tựa ngàn cân, rốt cuộc cô không nhịn được chậm rãi nhắm mắt lại, ở một khắc trí mạng sau cùng của cô, có người nắm tóc cô lôi lên ném xuống đất.

Thi Dạ Diễm nhắc chân, không nặng không nhẹ đạp lên ngực cô hai cái, cô chột ho khan, khổ sở co rúm người lại. Anh nắm chặt gáy cô mạnh mẽ kéo đến vòi sen, mở nước nóng, nhưng vẫn không thể làm cho thân thể cô ngừng run rẩy.

Cô miễn cưỡng dựa vào tường để không bị ngã xuống, Thi Dạ Diễm nắm mái tóc dài của cô ép cô ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt trắng bệch của cô lại làm như không thấy gì.

“Du Nguyệt Như, đến bây giờ em vẫn còn cứng đầu sao? Tôi cũng không đòi hỏi gì ở em, cảnh cáo em tốt nhất đừng mang cái bộ dạng tuyệt thực này ra với tôi, coi chừng tôi bỏ đói em đến chết đấy!”

Dù hơi thở còn mong manh, nhưng đáy mắt cô vẫn ẩn chứa một tia quật cường. “Anh cứu tôi... Làm cái gì...”

Đôi lông mày thanh tú của Thi Dạ Diễm nhíu lại, tầm mắt thoáng nhìn xuống phía dưới. Anh đã sớm ném đồ lót của cô, bộ váy ngủ mỏng manh quấn chặt lấy thân thể, lộ ra đường cong mê người, đôi chân trần ướt át quyến rũ khiến người đàn ông nào đó không cầm lòng được.

“Em tỉnh táo lại chút đi được không?” Anh bỗng kéo cô áp sát vào người mình, dùng nhiệt độ cơ thể mình dán chặt lên đường cong mê người của cô, đẩy vai áo của cô xuống, anh nhẹ nhàng hôn lên bờ vai mượt mà của cô. Bàn tay trượt xuống, hăm hở đi đến eo của cô, đem lửa nóng ở nơi nào đó cọ sát vào cặp mông cô.

“Bây giờ thân thể em suy yếu như vậy, để tôi đặc biệt có cơ hội khi dễ em một chút... em thấy sao?”

Du Nguyệt Như khinh thường “hừ” một tiếng trả lời anh. Thi Dạ Diễm giận quá hóa cười, cời sợi dây trói cổ tay cô ra. “Tắm xong rồi ra ngoài ăn chút gì đi, giữ sức để buổi tối tôi giày vò em, tôi không muốn để em chết như thế đâu.”

Anh tắm xong liền đi ra ngoài, Du Nguyệt Như bò theo tường trượt xuống nền gạch, tất cả hơi sức của cô chỉ đủ căn răng nghiêng lợi. Phần 5

Cô tưởng rằng tối nay Thi Dạ Diễm sẽ thực sự cường bức mình, cô ngồi trên giường ôm chăn duỗi lưng thẳng tắp, ๖Diễm - đàn - Lê - ๖Quý - Đôn về mặt như đưa đám. Anh làm việc và nghỉ ngơi rất đúng giờ. Vừa qua mười một giờ đã thấy anh đẩy cửa đi vào.

Nhìn thấy người ngồi trên giường kia, Thi Dạ Diễm không thể nhịn được cười, vươn tay ôm cô vào lòng. “Em nghĩ gì vậy? Dực tính không phải đã hết rồi sao? Sao vẫn còn cái bộ dạng ngơ ngác này?”

Anh vừa nói vừa kéo áo ngủ của cô, bàn tay thăm dò trong áo, tùy ý mò mẫm.

Du Nguyệt Như vẫn không hiểu tính tình của anh, cầm súng chĩa vào anh, anh cũng không có phản ứng, vậy chút cháo lên người anh, suýt nữa thì anh giết chết cô. Loại người dù có tìm tòi nghiên cứu thế nào cũng không mò thấy đáy lòng ở đâu là loại người đáng sợ nhất.

“Không tiêm nữa không sợ tôi nửa đêm giết chết anh sao?”

Thi Dạ Diễm cắn nhẹ lên cổ cô, “Em có bản lĩnh đó sao?” Lúc anh cười, hơi thở nóng ran đều thổi qua trên làn da cô. “Tôi không muốn chết không rõ ràng, làm xong rồi đánh cũng không muộn.”

Cô đè nén sự tức giận gắt gao bắt lấy đôi tay của người nào đó đang làm loạn. “Rốt cuộc tại sao lại bắt nhốt tôi! Tôi đã làm gì chọc vào anh!”

Nghe vậy anh ngẩng đầu lên, nằm nghiêng bên cạnh cô, nhìn cô một lúc lâu không lên tiếng. Cô không hề biết lúc này trong mắt người đàn ông trước mặt cô là hình ảnh của một Du Nguyệt Như đang tuổi dậy thì nhiều năm trước. Diễm ๖Đàn Lê ๖Quý Đôn Anh đưa tay vuốt nhẹ gương mặt cô, đầu lông mày trầm tư khẽ chau lại.

Anh đột nhiên dịu dàng đến kì lạ khiến cô dựng hết tóc gáy lên. Coi như cô có phúc được hưởng đặc ân của người đàn ông này. Cô có thể tỏ thái độ mập mờ với bất kì người đàn ông nào, đó là sở trường của cô, duy chỉ có anh thì cô không tỏ thái độ phối hợp.

Chợt trong đầu cô lóe lên một ý, liền tỏ ra mềm mỏng, thử thăm dò hỏi anh. “Anh có thể thả tôi không? Chúng ta không cùng đi trên một con đường, tôi không phải mối đe dọa của anh.”

“.....”

Anh không nói gì, con người màu hổ phách càng lúc càng sâu thẳm, khiến cô cực kì sợ hãi. Cô thở dài, đang muốn trở mình, anh lại bỗng nhiên mở miệng. “Em làm việc cho ai?”

Du Nguyệt Như sợ run lên, nói: “Tôi không làm việc cho ai cả, tôi và Hi Nhi là vì ân oán cá nhân.”

Lại một hồi im lặng, Thi Dạ Diễm tắt đèn, ôm cô trong lòng. “Mặc kệ em bán mạng vì ai, không được tiết lộ những chuyện của tôi, hiểu không?”

Cô không hiểu, như vậy là anh sẽ thả cô ra sao?

Bị anh ôm trong lòng như thế, cô hít thở cũng không thông. Nhưng cô lại không dám phản kháng quá kịch liệt, sợ kích động đến thú tính của anh. Cô không hiểu tại sao anh vẫn không đụng vào cô, anh không phải người nhân từ như vậy, ngược lại cô có cảm giác rằng anh đang “nuôi cho mập, thịt mới ngon”.

Cơn buồn ngủ từng đợt kéo tới, cô lẩm bẩm hỏi: “Không tiêm cho tôi nữa hả?”

Thi Dạ Diễm khẽ cười, “Tôi quên mất thứ đó có thể làm người ta nghiện, không tiêm nữa, đổi sang thuốc uống rồi.”

Du Nguyệt Như trước khi hôn mê thắm mắng trong lòng, chén cháo kia quả nhiên có vấn đề, gã đàn ông đáng chết này!

Rất nhanh sau đó hơi thở của cô đã đều đặn, con người Thi Dạ Diễm trong bóng tối sáng long lanh.

Rạng sáng, Bách Vĩ gõ cửa phòng Thi Dạ Diễm, ghé tai nói nhỏ mấy câu, rồi lại hỏi: “Dù sao nơi này cũng không còn chuyện của chúng ta nữa, bất cứ lúc nào cũng có thể rời đi, còn người phụ nữ này anh định thế nào?”

Định thế nào?

Thi Dạ Diễm cong ngón tay gõ vào cái trán đang ngủ mê mệt của người phụ nữ kia, lẩm bẫm một mình trong không khí: “Em nói phải làm thế nào? Cho em làm phu nhân được không?”

Vừa dứt lời, dường như lông mi dài của Du Nguyệt Như chợt rung động, chân mày cũng nhẹ nâng lên, hình như mơ thấy chuyện gì đáng sợ, Thi Dạ Diễm nhất thời có chút dở khóc dở cười.

Câu nói tối qua của cô vẫn quanh quẩn trong đầu anh.

Cô và anh không cùng chung đường?

Đúng là câu nói ấy, Thi Dạ Diễm khẳng định đã sớm trói buộc cô rồi. Anh hiếm khi đụng vào người phụ nữ đàn ông. Nhưng phụ nữ đàn ông thì không thể có bản lĩnh trà trộn vào đám người của Hi Nhĩ như thế.

“Tiểu Như, cho dù em đúng là em của tám năm trước đi nữa, tôi cũng sẽ làm em vấy bùn...”

Nhẹ nhàng nâng bàn tay mềm mại của cô lên đặt ở bên môi, sợ cô lúc phản kháng lại làm chính mình bị thương, buổi tối hôm đầu tiên anh liền cắt

bộ móng tay nguy hiểm của cô đi. Bách Vĩ nói gì nhỉ, không thích hợp nuôi nhốt?

Nói một cách công bằng thì cô quả thật không phải một loại súng vật dễ bảo.

Nhưng mà như thế mới thú vị, không phải sao?

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Chạy Mất Dép

Phần 6

Du Nguyệt Như mơ một giấc mơ thật dài, trong mơ cô là mỹ nữ xinh đẹp trốn trong tòa tháp bên bờ sông, mỗi viên gạch đều ẩn chứa nghệ thuật vô hạn của Charles Đại Kiêu. Cô bước vào tòa nhà cổ kính ấy, chân trần đi trên cầu cử thế bước về phía trước, phong cảnh hai bờ sông đẹp như tranh vẽ, phong cách kiến trúc độc đáo khiến cô tưởng mình đang lạc vào chốn thần tiên huyền bí.

Cây cầu đá này dường như không có tận cùng, cô mệt mỏi, liền nằm lên thành cầu, nhìn bầu trời xanh thăm thẳm, mây trắng lững lờ từ đỉnh đầu bay qua, cô cũng bay lên theo.

Tiếng nhạc du dương không biết từ đâu truyền tới, lôi cô ra khỏi sự say mê ngây ngất. Tiếng nhạc giống như phát ra từ phía xa chân trời, lại giống như gần trong gang tấc...

Cô bị chính tiếng nhạc mê hoặc ấy cùng ánh mặt trời buổi sáng ấm áp chiếu vào làm thức giấc.

Dược tính hình như đã hết tác dụng, đầu cô vẫn còn hơi đau. Trở mình ngồi dậy, đập vào mắt cô là một màu trắng tinh khiết. Giường trắng, rèm cửa sổ màu trắng, sàn nhà màu trắng, vật dụng đều màu trắng... Một bộ nội y màu đỏ và váy nằm trên chiếc ghế dài màu trắng, giữa một không gian toàn màu trắng nhìn thật là chói mắt.

Cô ngỡ ra vài giây mới phát hiện ra nơi này không phải ngôi biệt thự đã giam cầm cô. Không cần vén chăn lên cũng biết trên người không còn một mảnh vải, trong phòng không có ai cả, cô bọc thân mình trong tấm chăn, kéo tấm rèm che cửa sổ, kính ngạc phát hiện ra mình đang ở trong một tòa nhà cao chọc trời, cả thành phố như biến thành con kiến bị giẫm dưới chân, cảm giác này... Bàn chân cô như mềm nhũn ra. Cô kết luận, nơi này không phải San Francisco. Tất cả mọi thứ đều xa lạ, bầu không khí hít thở cũng hoàn toàn mới mẻ.

Bồn tắm hình bán nguyệt khổng lồ xa hoa với làn nước trong vắt như pha lê hiện ra trước mắt cô, các đồ dùng rửa mặt cao cấp cũng được sắp xếp chỉnh tề. Cô ngồi xổm xuống nhặt những cánh hoa hồng dưới bồn nước rồi tung lên, ngón tay khẽ xoa nhẹ cho cánh hoa cho hương thơm tỏa ra. Ánh mắt cô không gợn sóng, người đàn ông kia đã mất công chuẩn bị như vậy, cô cũng không nên từ chối, liền cởi chăn ra bước vào trong nước...

Vừa tắm vừa có thể ngắm bầu trời rộng lớn xanh biếc, trút bỏ được mệt mỏi, tinh thần cũng khá hơn rất nhiều. Nội y và váy kia vừa khớp với số đo của cô, nhìn vào gương nở nụ cười kinh thường chính mình. Bọn đàn ông vẫn luôn như vậy đối với người phụ nữ mà họ biết rõ từng chân tơ kẽ tóc, giống như kĩ năng cơ bản mà bất kì ai cũng có, khiến cho người khác cảm thấy chán ghét.

Cửa phòng khép hờ, tiếng nhạc chính là từ bên ngoài truyền tới. Cô dẫn đo giây lát rồi kéo cửa đi ra ngoài, bước qua hành lang dài tầm mắt cô bỗng nhiên trở nên trống trải. Tiếng nhạc rất rõ ràng, hai chân cô liền đứng yên tại chỗ.

Trước mắt cô nổi lên cả trăm căn phòng, toàn bộ hai mặt tường thông với cửa sổ sát đất, không có bày biện gì phức tạp, đơn giản chỉ có một bộ salon bằng da thật màu trắng cùng rạp chiếu phim gia đình, và một cái tủ bày đầy rượu quý nổi tiếng.

Ánh mặt trời dịu dàng rực rỡ chiếu xuống, nhẹ nhàng phủ xuống gò má của người đàn ông cao lớn đứng cạnh cửa sổ sát đất, đường nét kiên nghị mà cũng rất ôn hòa.

Người đàn ông kia chỉ mặc một cái quần ka-ki dài màu vải bông rộng thùng thình, để lộ bộ ngực trần cường tráng. Nước da màu mật ong khỏe khoắn mê người sáng bóng. Đôi mắt anh ta khép hờ, tư thế đẹp đẽ___đang kéo đàn violon!

Du Nguyệt Như giật mình há hốc miệng, âm thanh tuyệt diệu kia là do anh ta đàn ư, gã đàn ông nổi tiếng bạo lực tàn nhẫn thế mà lại chơi loại nhạc cụ tinh tế ấy. Gò má anh giống như được bao phủ bởi một vầng ánh sáng chói mắt, khiến cô như bị mất hồn, không thể dời mắt đi được. Thình thoảng mi tâm giãn ra rồi nhú lại, vẻ mặt nghiêm túc ẩn chứa sự uy hiếp chết người, cô chợt cảm thấy hô hấp có chút gấp gáp.

Không biết là vì say đắm bữa tiệc âm nhạc mà Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn anh tạo ra, hay vẫn còn quá đỗi kinh ngạc vì anh cố giấu đi gương mặt khác của mình. Ngay cả khi tiếng nhạc dừng lại khi nào Du Nguyệt Như cũng không phát hiện ra, đến khi bắt gặp ánh mắt pha chút sự dí dỏm của anh mới lấy lại tinh thần.

Anh không nói lời nào cứ thế nhìn cô, Du Nguyệt Như không khỏi chột dạ, không tìm được từ ngữ thích hợp để phá vỡ sự yên tĩnh quái dị lúc này. Anh càng không nói, cô càng có cảm giác luống cuống. Đầu ngón tay của anh đặt trên violon chợt dao động, không biết vô tình hay cố ý miêu tả đường cong nhấp nhô trên đàn. Tuổi cô không lớn lắm, cũng không phải là chưa từng trải qua cuộc đời của một cô gái trong sáng đơn thuần, động tác của người đàn ông này đơn giản nhưng lại có tính ám chỉ rất rõ ràng.

Cô nhân cơ hội vén mái tóc để lộ bộ áo bó sát, vô thức đưa đầu lưỡi ra liếm môi một cái. Ý thức được mình đang đáp lại anh, gương mặt cô thoảng

qua một tia mắt tự nhiên. Thi Dạ Diễm không bỏ sót bất kì một chuyển biến nào trên gương mặt cô, khóe miệng khẽ nâng lên, rồi thu dần lại.

“Em ngủ ngon không?”

“Đây là đâu?” Cô đứng yên tại chỗ không tiến thêm bước nào, cô không phải người nhát gan, từ nhỏ đến lớn những người đàn ông bên cạnh cô đều không phải nhân vật đơn giản, nhưng xung quanh người đàn ông này tỏa ra một loại từ trường không hiểu sao lại khiến cô sợ hãi. Chỉ cần ở gần anh, tất cả dây thần kinh của cô đều căng thẳng.

“Miami.” Anh đi đến quầy bar tự rót cho mình một ly rượu, uống một mình.

Miami!?

Du Nguyệt Như kinh hãi, Diễm ๖Đàn Lê ๖Quý Đôn một giấc ngủ của cô rốt cuộc là bao lâu, từ San Francisco bay đến Miami! Vậy mà cô lại không hề hay biết gì cả. Anh ngồi vắt chân trên ghế, tư thế giống như là có thể thao túng được cả Thượng Đế. Du Nguyệt Như không khỏi có chút buồn bực. “Lén đưa tôi về hang ổ của anh rồi chuẩn bị ăn thịt tôi luôn phải không?”

Thi Dạ Diễm mặt không biến sắc liếc nhìn cô, phun một ngụm rượu ra. “Chuyện này em còn nóng lòng hơn tôi, tôi nói đưa em đi là muốn ăn em sao?”

Du Nguyệt Như cười nhạt. “Nếu không thì thả tôi đi đi!”

“Tại sao không? Có phải em mơ mộng hão huyền quá rồi không?” Anh giơ ngón trỏ ở bàn tay cầm rượu ra, “Cửa ở kia.”

Trên mặt anh không nhìn ra bất kì sự trêu đùa nào, khiến Du Nguyệt Như không dám tin. Nhưng họa có diên cô mới hỏi lại anh là thật hay giả.

“Đừng mong tôi cảm ơn anh, hẹn gặp lại_____không, tốt nhất là đừng gặp lại nữa, hi vọng anh đừng hèn hạ phái người theo dõi tôi.”

Người và động vật giống nhau ở điểm có khả năng đoán trước được nguy hiểm. Du Nguyệt Như chưa từng sợ bất kì ai, nhưng nếu có thể, cô không muốn có bất kì liên hệ nào với người đàn ông này.

Thi Dạ Diễm vẫn tiếp tục uống rượu, ánh mắt rũ xuống thoáng qua một tầng sương mù mỏng manh.

Du Nguyệt Như thấy anh không có hành động gì nguy hiểm liền nghĩ anh ngầm cho phép, không muốn ở lại thêm một giây phút nào nữa, cô đi về phía cửa, lại phát hiện ra mình không mở được cánh cửa này.

“Phải có dấu vân tay xác nhận mới mở được cửa.” Giọng nói của Thi Dạ Diễm từ phía sau vang lên, anh nhìn thấy rõ ràng bờ vai cô rụt lại.

Cô xoay người, kìm nén bao nhiêu tức giận mới nói ra được một câu.
“Mở ra.”

Thi Dạ Diễm ngậm rượu trong miệng, đầu lưỡi đảo qua một vòng chất lỏng cay nồng ấy, giống như vòng tuân hoàn. “Đến bây giờ vẫn không có bất kì tin tức nào về việc Hi Nhĩ bị ám sát lọt ra ngoài. Nhưng mà bên ngoài nhất định có rất nhiều đang tìm em.”

“Thế thì đã sao?” Đây không phải lần đầu tiên, tự nhiên sẽ có người giúp cô giải quyết.

Thi Dạ Diễm đặt ly rượu xuống, chậm rãi thong thả bước về phía cô, giống như một con thú điềm tĩnh tìm chỗ ngủ đông. Du Nguyệt Như ép mình không được lùi về phía sau, anh nhẹ nhàng nâng một lọn tóc dài của cô quấn quanh ngón tay.

“Không cần biết mọi chuyện như thế nào, nhưng tôi hi vọng em sẽ ở lại.”

Ngón tay anh lượn quanh lọn tóc của cô, cô có cảm giác đây là cử chỉ mập mờ của những đôi tình nhân, cô liền vén tóc lên. “Đừng nói đùa nữa, tôi phải đi.”

Anh đứng ngược sáng, rõ ràng đang ở trong một căn phòng sáng ngời, cô lại bị anh che phủ trong cái bóng của mình. Anh nghiêng đầu cười, nụ cười ấy khiến cô rợn cả tóc gáy. Không đợi cô có hành động nào, anh liền siết chặt cằm của cô. “Nếu như tôi không để cho em đi thì sao, Tiểu Như?”

Đôi môi cô nâng lên một đường cong nho nhỏ. “Tại sao? Còn nữa, chúng ta không quen biết, anh làm như vậy tôi e rằng không tiện lắm.”

Nếu như không nhìn thấy tia hốt hoảng trong đáy mắt cô, có lẽ anh đã bị vẻ mặt của cô khi nói câu “Chúng ta không quen biết” lừa gạt. “Em to gan hơn trước kia rất nhiều.”

Bất chấp sự phòng bị của cô, đôi môi anh bất ngờ áp sát xuống gương mặt cô. Nghĩ rằng anh muốn hôn mình, cô nhanh chóng quay mặt tránh đi. Ai ngờ anh chỉ dán môi bên tai cô, cố ý hạ thấp giọng nói.

“Lá gan càng lúc càng lớn, Tiểu Như, lần đầu tiên cởi quần áo em tôi thiếu chút nữa... không nhịn được. Trời sinh ra đàn ông nằm trên giường của phụ nữ, công việc của em cần thêm tố chất tiềm ẩn nữa.”

Tám năm trước bất luận thế nào cũng không nhìn ra cô lại trở thành người phụ nữ thùy mị, xinh đẹp khiến người ta si mê, thèm khát như ngày hôm nay.

“Thi Dạ Diễm anh đừng quá đáng!” Vẻ mặt tức giận của Du Nguyệt Như lúc nào cũng rất sinh động.

Anh đưa tay lau nhẹ môi dưới, mở cửa chính giúp cô, chống tay trên khung cửa không trực tiếp nói để cô đi, cười như không cười.

“Nói không chừng chúng ta sẽ nhanh chóng gặp lại nhau, không như lần trước từ biệt đến tám năm, em nghĩ sao?”

Du Nguyệt Như lạnh lùng trừng mắt nhìn anh, đẩy cánh tay anh tông cửa xông ra, nhìn như có vẻ chạy trốn chết. ๖Diễn - đàn - Lê - ๖Quý - ĐônThi Dạ Diễm tựa vào cửa xoa xoa đầu ngón tay còn dư vị mái tóc của cô, cánh môi nâng lên nụ cười ẩn ý sâu xa.

Bách Vĩ từ trong thang máy đi ra trùng hợp nhìn thấy bóng người bên trong thang máy đối diện đang chậm rãi đóng cửa lại, có chút kinh ngạc hỏi anh. “Anh cứ thế để cô ấy đi sao? Chơi chán rồi à? Lão già cô ấy làm bị thương chịu bỏ qua ư?”

Thi Dạ Diễm không quay đầu lại, lạnh lùng đáp. “Đáng đời.”

Có lẽ Thi Dạ Diễm thật sự buông tha cô, cô đi đi lại mấy vòng ở quảng trường cũng không phát hiện có người theo dõi, lúc này mới hơi yên lòng một chút.

Giữa trưa trời nắng chang chang, rốt cuộc Du Nguyệt Như không chịu nổi đôi giày cao gót 10cm này, tìm chỗ ven đường ngồi xuống cởi giày xoa bóp bắp chân bị rút gân, không hề có ý định đi tiếp. Bây giờ cô mới ý thức được một vấn đề rất quan trọng. Cô không có một xu dính túi, càng không có một người quen biết nào ở Miami. ๖Diễn - đàn - Lê - ๖Quý - ĐônTrước kia cô chỉ ghé thăm thành phố này hai lần, mỗi lần đều vội vã, thành phố này đối với cô mà nói, quả thật hết sức xa lạ.

Cô đứng dưới ánh mặt trời gay gắt nhìn dòng người qua lại không ngừng, nặng nề thở dài. Mặc dù không muốn chút nào, cuối cùng cô mượn điện thoại di động của một người đi đường gọi vào những số mà cô nhớ rõ nhất.

Nhấn số của người cuối cùng, bàn tay cô cơ hồ cứng ngắc. Trước khi tín hiệu kết nối vang lên cô lại nghĩ, tốt nhất là số này đã ngưng sử dụng. Kết quả là âm thanh kết nối nhắc nhở không để cô buông tiếng thở nhẹ nhõm mà lại càng khẩn trương hơn. Đầu dây bên kia nhận điện thoại rất nhanh, giây phút Du Nguyệt Như nghe giọng nói quen thuộc trầm mặc lạnh lùng mà trong trẻo ấy, cô cố gắng nghĩ cách cắt đứt sự kích động của mình.

“Là em.”

“.... Nguyệt Như?” Người đàn ông chần chừ một lúc, nhanh chóng nhận ra chủ nhân của giọng nói kia, liền thay đổi thái độ.

“Anh vẫn còn ở Miami sao?”

“Em... đang ở đây?”

.....

Du Nguyệt Như đợi đến khi Đường Lạp An đến đã là chuyện của năm tiếng sau. Đường Lạp An vừa liếc mắt đã nhìn thấy người phụ nữ ngần người cúi đầu đứng cạnh pho tượng ở quảng trường. ๖Diễn - đàn - Lê - ๖Quý - Đôn

Cô ấy vẫn là mỹ nhân xinh đẹp hơn người ngày trước. Ở đâu cô cũng làm phong cảnh xung quanh tươi đẹp hơn.

Một đôi giày da kiểu nam lọt vào tầm mắt, Du Nguyệt Như trong lòng căng thẳng, nhưng khi ngẩng đầu lên gương mặt trang điểm đã che giấu tất cả. Diễn ๖Đàn Lê ๖Quý Đôn “Chào.”

Ánh mắt Đường Lạp An toát ra chút kinh ngạc, bao lâu rồi chưa gặp lại vẻ mặt đơn thuần của người phụ nữ này? Anh không hề quên sự trẻ trung yếu ớt trước kia của cô, khiến người khác không nhìn được muốn yêu thương bảo vệ.

Rồi dần dần sau đó, anh không nhịn được đã phá hủy nó.

“Để em đợi lâu.” Du Nguyệt Như vẫn nhớ rõ khóe miệng anh cong lên, ngay cả thái độ anh cự tuyệt người từ ngàn dặm xa xôi tới cũng không sai chút nào. Cô có vẻ hơi khó xử, “Em có làm cản trở công việc của anh không? Xin lỗi, em...”

“Không sao.” Đường Lạp An nhìn đồng hồ một chút, rồi rất tự nhiên cầm tay cô kéo đi. “Anh đưa em đi ăn cơm.”

Cùng là bàn tay đàn ông lôi kéo cô đi, trong đầu cô chợt nhớ tới lúc Thi Dạ Diễm lôi cô chạy trốn chết, lại còn cử chỉ suồng sã của anh nữa, trong lòng cô chợt thấy phiền não.

Phần 9

Phía trước biệt thự của anh có một bãi cỏ rất lớn, mỗi cây hoa trên đó đều là do anh tỉ mỉ vun trồng. Diễm - ๖Đàn - Lê - Quý - ๖Đôn Anh sẽ đợi những cây hoa kia nở rộ rồi tự tay chặt nó đi, thậm chí nhổ bật rễ cây lên, sau đó... một lần nữa gieo hạt mầm mới, chờ đợi nó nảy mầm.

Khi anh làm những chuyện này, gương mặt hiện lên chút bình tĩnh tàn nhẫn. Bởi vậy Đường Lạp An mà cô yêu nhất cũng chính là người mà cô hận nhất.

Nhìn các rương lớn nhỏ đặt quanh phòng khách, còn có một tấm khăn trắng phủ trên ghế salon, Du Nguyệt Như không khỏi nghi ngờ. “Anh phải dọn nhà?”

Đường Lạp An đưa cho cô một chai nước suối. “Nơi này chỉ được như thế, ở tạm vậy.”

Anh đổi cho cô chiếc giường đơn mới, ngồi xuống mép giường vỗ vỗ nệm. “Nhà này anh đã bán lại cho một người bạn, không ở đây nữa.”

“...”

“Lúc em gọi điện cho anh, anh đang ở Orlando. Không còn sớm nữa, em nghỉ ngơi đi.”

Anh đi ra ngoài đóng cửa phòng lại, phòng ngủ lớn như vậy mà chỉ còn lại một mình cô.

Không trách được trông anh có vẻ mệt mỏi, không trách được đợi lâu như vậy anh mới tới. Du Nguyệt Như đưa tay bật rồi tắt công tắc của đèn, nhìn gương mặt mình trong gương lúc sáng lúc tối.

“Mi vẫn chưa hết hi vọng đúng không?”

Nói rồi cô lại cười. Nằm trên chiếc giường này không hề có cảm giác xa lạ, cô cảm thấy mình giống như những cây hoa ngoài kia, đã từng phô diễn vẻ đẹp cùng sự cố chấp của mình ở nơi này.

Cô nghĩ rằng mình dễ mất ngủ, cũng rất dễ ngủ, nửa đêm tỉnh giấc, lăn qua lăn lại trên giường mãi vẫn không buồn ngủ, càng lúc càng tỉnh táo. Cánh cửa kia như phong tỏa kí ức trong đêm khuya tĩnh mịch, Diễn Đan Lê Quý Đôngy đồ quấy rối khiến cô thật vất vả mới hồi phục được trái tim. Cô mặc thêm áo khoác rồi đi tới sân cỏ, ngồi xuống một đám cỏ xanh mơn mớn.

Phía sau có tiếng bước chân rất nhỏ, là Đường Lạp An. Anh ngồi trên cái ghế gỗ sau lưng cô, dùng ánh mắt vẽ lại hình dáng của cô.

“Nếu đã không còn ở đây nữa, tại sao không đổi mã số?” Cuối cùng cô không nhin được mở miệng hỏi, đáp lại cô chỉ là tiếng côn trùng kêu vang. Thật lâu, lâu đến nỗi cô cho rằng căn bản anh không hề xuất hiện, mới nghe được tiếng anh bật cái bật lửa, và giọng nói trong trẻo lạnh lùng của anh trong màn đêm tối tăm.

“Anh muốn tái hôn, Nguyệt Như, ngày mười lăm tháng sau, trở về nước sẽ cử hành hôn lễ, ở thành phố T.”

“...”

“Đáng lẽ ra bây giờ anh nên ở trên máy bay, chứ không phải ở đây.”

Du Nguyệt Như xoay người, ánh mắt mờ mịt không rõ, không nói lời nào ngồi lên ghế với anh. Cánh tay của anh đã khoác lên thành ghế từ nãy, giờ phút này lại giống như ôm lấy cô vào lòng. Anh ngửa đầu nhìn bầu trời đêm đầy sao yên lặng hút thuốc, cũng không nhìn cô. Lại bị cô giật lấy điếu thuốc trên môi, đưa lên miệng.

“Nói cho em biết tại sao?” Cô hung hăng hút vài hơi, dáng vẻ này rất giống người nghiện thuốc, cử chỉ phát ra phong tình mê người.

Tựa hồ như nghe được giọng cười của anh, “Để em nghe được tin này từ miệng người khác, em sẽ hận anh cả đời.”

Du Nguyệt Như khinh thường, “Em sẽ không như vậy.”

“Em có.”

“Em sẽ không!”

Anh không nói thêm gì nữa, nhưng miệng vẫn hơi cười, nhàn nhạt nở nụ cười nhợt nhạt. Cô cảm thấy có chút buồn bực, giống như đang khóa thân đứng xấu hổ bất lực trước mặt mọi người. Diễm - Đan - Lê - Quý - Đôn Nghiêng đầu nhẹ tựa vào vai anh. “Em không biết nói gì.”

“Vậy thì chúc phúc cho anh.”

“Được, chúc phúc cho anh, vĩnh viễn không có được hạnh phúc.”

Anh không nhịn được bật cười thành tiếng, anh quả nhiên là hiểu rõ cô. Cánh tay kia theo thói quen sờ lên đầu cô, cứ thế vôn vê mái tóc cô, cứ thế vò nát tâm can cô. “Nha đầu hư hỏng này...”

Giống như động tác quen thuộc, những thứ ấy rốt cuộc phá vỡ cánh cửa, một tia ý thức tràn vào trái tim yếu ớt chứa đầy bụi bặm của cô. Đột nhiên cô lật người dạng chân ngồi trên đùi anh, anh không nhìn cô, cô liền đưa tay quay đầu anh lại ép buộc anh nhìn mình. Tính cách của cô luôn ngang ngược cố chấp. Nhưng vì ai mà cố giữ tình cảm, thì lại là chuyện hiếm có.

“Em hai mươi hai rồi, Đường Lạp An.” Cô không còn nhỏ nữa, có lẽ bắt đầu từ một khắc khi anh nói muốn rời đi, cô cũng bắt đầu già nua.

“Anh biết, anh vẫn nhớ.”

Nhìn qua anh là một người đàn ông rất dịu dàng lương thiện. Nhưng cô hiểu rõ bộ mặt thật dưới lớp vỏ bọc ấy hơn bất kì ai, anh rất độc ác tuyệt tình.

Năm ấy cô cũng nhảy lên chân anh như thế, mặt thẹn thùng đỏ ửng, không che giấu được sự hưng phấn cùng mong đợi. “Đường Lạp An, hôm nay em mười tám tuổi rồi!”

Anh cũng đáp lại cô như vậy, cô thích nhất nụ cười ấm áp ở khóe mắt của anh. “Anh biết, anh vẫn nhớ tuổi của em.”

Cô trở thành một người phụ nữ vào đêm đó, do anh đích thân hoàn thành. Đó là nguyện vọng cô vẫn hằng ao ước. Anh là người đàn ông rất thành thạo chuyện này, còn cô lại là cô gái trẻ trung lớn mật. Anh cẩn thận nhưng vẫn làm cô đau, anh nói một lát nữa sẽ ổn.

Lừa gạt. Anh không biết, cô vẫn đau, đau đến tận bây giờ.

Giờ phút này cô muốn hỏi anh, cô có phải là tất cả hay không, anh vẫn nhớ. Hơn nữa còn nhớ kĩ. Người phụ nữ anh muốn chung sống cả đời không phải là cô.

Cả đời... tốt đẹp dường nào mà hai chữ ấy lại tàn nhẫn đến vậy. Chính là thứ sâu kín nhất không thể bị chạm vào trong lòng cô.

Ngón tay Đường Lạp An hơi lạnh, nhẹ lau qua trên mặt cô. “Đừng khóc.”

Khóc?

Cô sợ hãi vội gạt nước mắt, lát sau cau mày nói, “Em đâu có khóc!”

Không khóc, nhưng bộ dạng cô rõ ràng là muốn khóc. “Có cần anh lấy gương cho em soi bộ dạng của em lúc này không?”

Anh giả vờ đứng dậy, Du Nguyệt Như đột nhiên ôm chặt cổ anh, vùi đầu ở cổ anh, tự tìm cho mình một cái cớ thỏa đáng. “Đây là cái ôm chúc phúc cho anh.”

“Chúc anh hạnh phúc?” Anh khôi phục lại tư thế như trước, đôi tay cơ hồ như muốn đáp trả lại cái ôm của cô, nhưng rồi động tác ấy ngưng lại, chậm rãi thả xuống thành ghế.

“Anh nói gì đi?” Cô tham luyến cọ cọ vai anh, trong mũi tràn đầy hương vị của anh, giống như độc dược xâm chiếm tất cả giác quan của cô. Cô đã mất hai năm để học cách từ bỏ anh, hôm nay mọi cố gắng ấy đều bị lật đổ. Cô có chút không cam tâm, đây là cơ hội tham luyến cuối cùng của cô.

“Em.... Nhất định cứ phải thế này sao?”

“Anh có thể ngăn cản em, dùng quyền lợi của anh.” Sức nặng trên người nói cho anh biết, cô gầy hơn trước. Không sai, đối với tất cả mọi thứ thuộc

về cô, thậm chí anh cũng phải rõ ràng về chính bản thân mình. Bọn họ đã làm rất nhiều chuyện, cũng có chuyện không nên làm.

Bọn họ từng là người quan trọng nhất của nhau, cô từng là cô gái duy nhất trong mắt anh, anh là người đã huấn luyện ra người phụ nữ báu vật này mà bất kì người đàn ông nào cũng muốn có trong tay. Cô từ một người con gái hồn nhiên trở thành một người phụ nữ quyến rũ, tất cả là vì anh, chỉ vì anh.

“Đường Lạp An... Anh nhất định phải như thế à?” Giọng cô buồn buồn, đó là điềm báo cô sắp khóc.

“Đừng khóc...” Đường Lạp An nhẹ nhàng vuốt ve bên tai mẫn cảm của cô, động tác rất nhỏ ấy qua mức quen thuộc, làm sao cô có thể buông tay được đây?

“Anh đã vì em mà ly hôn một lần, Nguyệt Như, chúng ta đã nói rồi đấy, đúng không?”

Nhưng anh lại vì cô mà ly hôn... Du Nguyệt Như ôm một bụng uất ức. “Vậy tại sao anh không khóc to lên?”

Cô bối rối, thật ra đối với anh mà nói không hề có liên quan gì tới việc đau khổ, chỉ là trong lòng cô vẫn còn tồn tại một tia hi vọng không nên tồn tại, hoặc cứ cho là may mắn đi.

“Anh nói rồi, chỉ cần em tìm anh, bất kể ở đâu anh cũng sẽ chạy tới.” Anh đã hứa thì nhất định sẽ làm được. Những chuyện anh không làm được, anh vĩnh viễn sẽ không mở miệng hứa với cô.

Sinh mạng sống trong chuỗi ngày dài không có tương lai, thay chủ nhân của nó yên lặng cách xa cô ở một nơi nào đó, chờ đợi.

Nhưng, chỉ thế thôi.

Chỉ lần này... mà thôi. Cô không hiểu, rõ ràng Đường Lạp An thuộc về cô, vì sao mỗi một lần đều rời bỏ cô, vứt bỏ cô. Hiểu rồi thì phải làm thế nào đây, anh quyết định, trừ việc dùng quyền lực can thiệp thì không còn cách nào khác.

“Em sẽ không tìm anh nữa đâu, sẽ không bao giờ tìm anh nữa, anh yên tâm chung sống với người phụ nữ của anh đi.”

Đường Lạp An mỉm cười, đây không phải lần đầu tiên anh nghe những lời này. “Em nhớ kĩ lời vừa nói, đi ngủ đi, ngày mai có người tới đón em.”

Cô cắn môi dưới, tiến gần hơn về phía anh. “Đường Lạp An, có thể cho em...” Cô cố ý dừng lại ở câu nói mập mờ ẩn ý, đợi phản ứng của anh.

“Cho em cái gì?” Anh hiểu, nhưng lại giả vờ hồ đồ.

Cô ngẩng đầu lên, chống lại ánh mắt trong sáng của anh. “Nụ hôn chúc ngủ ngon.”

“Lớn thế này còn phải hôn chúc ngủ ngon?” Anh trêu chọc nói, thấy cô không chớp mắt nhìn mình, đáy mắt ngụy trang rất nhiều cảm xúc, vẫn quật cường duy trì vẻ mặt trầm tĩnh. Cổ họng anh căng lên, chậm rãi cúi đầu xuống.

Nụ hôn khẽ rơi trên trán cô. Môi anh không lập tức rời đi, đôi mắt rũ xuống cảm thụ làn da ấm áp của cô, ma xui quỷ khiến thế nào lại từ từ dao động đi xuống. Hôn lên mi tâm, sống mũi, chóp mũi....

Cô nghĩ rằng anh sẽ hôn mình, kết quả nụ hôn của anh chỉ dừng lại ở đây. Cô mở mắt nhìn đôi mắt anh trong màn đêm, chuyên tâm có, nhưng lại thiếu đi nhiệt độ của đêm hè hôm nay.

Cô trở về phòng, Đường Lạp An ngồi một mình thật lâu. Đêm khuya sẽ che giấu đi khiến người ta mất phương hướng càng buông thả tâm ma tà

sát bừa bãi, chỉ không biết mục tiêu bị mê hoặc tối nay, là ai...

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Tâm Ma Tàn Sát Bữa Bãi

Phần 8

Trước kia cô đã tới phòng ăn này hai lần, đều là Đường Lạp An đưa cô đi. Cô biết Đường Lạp An là người rất thâm tình, đến bây giờ trên tay anh vẫn còn đeo đồng hồ kim cương cô tặng ngày ấy. ๓Diễn - đàn - Lê - ๓Quý - Đôn Cô cũng có một cái kiểu nữ giống như vậy.

Đường Lạp An thấy cô nhìn chăm chăm vào cái đồng hồ trên tay mình, nhẹ nhàng lên tiếng. “Đeo quen rồi, không muốn đổi.”

Du Nguyệt Như cắt một miếng bít tết nhỏ bỏ vào miệng, cười không lên tiếng. Đường Lạp An là người ít nói, anh thích yên tĩnh, cho nên đi theo anh ra khỏi phòng ăn, anh lái xe đến bãi biển, Du Nguyệt Như mới mở miệng.

“Không phải em tới đây chơi, em bị người ta bắt trói đến đây. Bây giờ trốn ra được, trên người không có đồng nào, Diễn ๓Đàn Lê ๓Quý Đôn anh chứa chấp em được không?”

Đường Lạp An tựa người vào xe, hai tay đút trong túi quần, ngậm điều thuốc, khóe miệng hơi cong lên. Sự quyến rũ của người đàn ông này chính là bởi nụ cười hấp dẫn, rất đẹp, nhưng cô lại có cảm giác thiếu cái gì đó.

Cô đứng ngược gió, làn váy bị gió biển thổi nâng cao lên, một đôi chân dài mê người như ẩn như hiện dưới tầm mắt anh. Đương nhiên anh biết điều cô nói là sự thật, chỉ cần một cuộc điện thoại của cô, từ trước đến giờ anh luôn sẵn sàng.

“Trừ chứa chấp em ra, thì anh còn có thể giúp em thế nào được?”

Du Nguyệt Như chớp chớp mắt, muốn nói điều gì nhưng lại thôi. Lấy điện thoại của anh đi sang một bên gọi điện, ánh mắt Đường Lạp An dõi theo cô, con người phẳng lặng. Anh bước thật nhẹ đi về phía sau lưng cô, bàn tay đang vươn ra bỗng nhiên cô lặng lẽ xoay người lại.

Cô nhướn mày nhìn anh, “Muốn đánh lén em à? Lần sau ra tay sớm một chút.”

Anh cười, “Còn lần sau?”

Cô cũng cười, “Nếu là anh, thì có.”

Lời nói ấy anh nghe thế nào lại không hiểu. Đường Lạp An chậm rãi mỉm cười che giấu, lại giơ tay lên, chỉ là chạm vào mái tóc của cô, những sợi tóc mềm mại cuốn trên ngón tay anh. Đây là thói quen khi hai người ở cạnh nhau lúc còn nhỏ.

Anh đã từng cuốn tóc cô như thế, giọng điệu khi ấy cùng vẻ mặt hồ hững làm cô cảm thấy lạnh lẽo giữa đêm hè ở Trung Quốc.

“Chỉ là thói quen thôi mà, cũng chẳng nói lên điều gì hết. Hai người bất kì ở cạnh nhau một thời gian dài cũng sẽ có một thói quen nào đó thôi.”

Anh nói từng chữ, rõ mồn một. Nhưng khi ấy cô không tỉnh táo như bây giờ. Kí ức như gió thổi qua trái tim hai người, Diển - ๓Đàn - Lê - Quý - ๓Đônanh thấp giọng gọi cô một tiếng.

“Nguyệt Như, chúng ta đã nói rồi, em chưa quên chứ?”

Chưa quên cái gì?

Chưa quên cô vì yêu anh là làm chuyện điên rồ? Chưa quên sự dịu dàng tàn khốc của anh?

Du Nguyệt Như cười nhẹ, nụ cười kia không phân biệt được thật giả.
“Em không còn là cô bé nữa, đã không còn mơ mộng những chuyện ấy nữa rồi. Anh đừng nghĩ lung tung, em sẽ không làm khó anh nữa đâu.”

Cô trầm nghĩ, điên cuồng một lần trong đời là đủ rồi.

Đây là câu trả lời mà anh muốn nghe. Đôi mắt Đường Lạp An sắc lạnh, nhưng bên trong lại ẩn chứa hàm ý khiến người khác khó hiểu.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Thiên Kim Tiểu Thư

Phần 10

Du Nguyệt Như thật sự cảm thấy hối hận. Diển - Đôn - Lê - Quý - Đôn Hối hận đã gặp Đường Lạp An, như vậy sẽ không phải nói lời tạm biệt anh một lần nữa. Cô từng nghĩ rằng cả đời này sẽ cùng chung bước với người đàn ông này suốt quãng đời còn lại, rốt cuộc phải nói lời tạm biệt với anh mấy lần mới đủ, mỗi một lần xa cách trong lòng cô lại có cảm giác sinh ly tử biệt rất đau khổ.

Cô không thể nào viết tâm tình này lên mặt được, hai người chia ly, đau khổ cũng chỉ có cô. Nhìn Đường Lạp An mà xem, anh rất nhẹ nhõm thanh thản, thậm chí có khi cô lại lầm tưởng anh đang nói rằng: “Ngày mai gặp lại, Nguyệt Như.”

Có lẽ đây chính là lần cuối cùng. Thật sự là lần cuối cùng. Người đàn ông hai lần kết hôn ấy, hoàn toàn giảm nát người phụ nữ kiêu ngạo như cô dưới chân.

Đi qua cánh cửa này, cô sẽ phải triệt để đoạn tuyệt tình cảm với anh, dẫu số kia cô sẽ quên, nhất định phải quên, không muốn vấn vương không dứt để rồi tự hành hạ chính mình.

Cô có thể yêu cầu Đường Lạp An đưa cô ra phi trường, thậm chí trở về nước cùng cô. Mà kiểu trì hoãn thời gian này sẽ khiến cô cực kì xấu hổ, sau này Du Nguyệt Như sẽ không làm chuyện tức cười như vậy nữa, nhất là đối với người đàn ông này.

Cuối cùng chỉ có anh đứng trước cổng biệt thự nói tạm biệt, nếu như vậy cũng được coi là lời tạm biệt. Cô không có hành lý, hai tay trống không, ở trước cửa là có thể nghe Đường Lạp An nói chuyện với em trai của cô. Cô tựa người vào tường, lòng bàn tay khẽ ươn ướt, thở thật dài, sau đó đứng thẳng người kéo cửa đi ra ngoài, trực tiếp đi về phía ngoài sân.

Không hề liếc mắt nhìn anh lấy một cái, Diễm Đan Lê Quý Đông cô chỉ nghiêng đầu nhìn mảnh vườn hoa đang nở rộ mà cô không biết tên là gì, cũng không quay đầu lại rồi bước lên xe.

Đường Lạp An lơ đãng, vỗ vỗ vai Hoàng Phủ Triệt. “Đi đi, đi đường cẩn thận, hẹn gặp lại ở thành phố T.”

Khi đã không còn nhìn thấy đuôi xe nữa, Đường Lạp An đứng trong sân nhẹ nhàng hô hấp, trút bỏ hết mùi hương của cô trong không khí...

.....

Trên máy bay.

Bộ dạng Du Nguyệt Như như một đứa bé, đôi tay bám vào cửa sổ, áp sát cái trán vào cửa thủy tinh nhìn thành phố này dần dần thu nhỏ lại như một mô hình. Quá tam ba bận, ba lần rồi, ba lần chia lìa. Kết thúc ở đây thôi.

Cô tự nhủ. Tất cả những thứ có liên quan tới cô và Đường Lạp An, những thứ liên quan hay không liên quan tới tình yêu của hai người, đều bị vứt bỏ lại Miami.

Cho dù kí ức ấy không dễ dàng bị xóa đi, chấp niệm của cô về người đàn ông tên Đường Lạp An đã không còn nữa.

Không có người đàn ông này cô sẽ sống rất thoải mái. Trên màn hình đang chiếu phim một mỹ nhân rất xinh đẹp, Du Nguyệt Như không nhìn

được cắn đầu ngón tay cười. Quay đầu nhìn lại đã nhìn thấy Hoàng Phủ Triệt chống cằm chăm chú nhìn mình, cô nường mày.

“Sao em lại ở đây? Lại tới nhanh như vậy.”

Hoàng Phủ Triệt buồn chán đến chết, bên môi treo lên nụ cười nhạt nhẽo. “Sợ em cản trở chuyện của chị à?” Anh là người có tính lạnh lùng, khó mà hăng hái trêu chọc cô được. Du Nguyệt Như cũng không giận, nở nụ cười trong trẻo. “Một mình em tới?”

Hoàng Phủ Triệt gật đầu. Lúc này cô không cười nổi, Diển - ỖĐàn - Lê - Quý - ỖĐôn thái tử ở nước Mỹ gặp phải sự kiện tập kích lớn như vậy, lão Nhị lại dám một mình đối đầu. Cô đi qua ngồi bên cạnh anh, hạ thấp giọng nhẹ trách. “Em nghĩ gì vậy? Không muốn sống nữa phải không?”

Vẻ mặt Hoàng Phủ Triệt không thay đổi, chỉ lạnh đi vài phần. “Vậy chị trà trộn vào bên cạnh Hi Nhĩ thì sao?”

Du Nguyệt Như á khẩu không trả lời được, anh cũng không tiếp tục truy hỏi, dù sao đây cũng không phải nơi thích hợp nói chuyện này. “Không ngờ chị vẫn chưa dứt tình với Đường Lạp An.”

“Làm sao có thể?”

“Viết ra trong mắt chị rồi kìa.” Hoàng Phủ Triệt trêu chọc cô một chút, nhìn gò má xinh đẹp của cô lại nói. “Không hỏi em vừa nãy Đường Lạp An nói gì sao?”

Đuôi mắt Du Nguyệt Như đảo qua, cử chỉ thay đổi. “Nói gì?”

“Anh ấy bảo em chăm sóc chị thật tốt.”

“Em trả lời thế nào?”

“Em nói ngay cả anh chị ấy cũng không cần, sao lại cần em.”

Anh nói xong, cẩn thận quan sát sắc mặt cô, cô nở nụ cười, mặt mày hớn hở. “Nói hay lắm! Nói hay lắm...”

Cô lặp lại câu này ba lần, cuối cùng không nói thêm một từ nào nữa. Hoàng Phủ Triệt dừng một chút, một tay kéo cô qua, đặt đầu cô tựa vào vai anh. “Em có thể làm cho hôn lễ của anh ấy không cử hành được ở thành phố T.”

Người phụ nữ trong lòng không phản kháng cũng không thuận theo, gương mặt tuấn mỹ của Hoàng Phủ Triệt có chút bất đắc dĩ. “Nguyệt Như, ở đây không ai biết chị.”

Dù sao mạch máu chảy trong hai người cũng giống nhau, bất luận thế nào không thể phủ nhận sự thực được. Huyết mạch thân tình, Hoàng Phủ Triệt không muốn xem thường chị gái cố gắng kiên cường gạt nước mắt.

Hốc mắt trong bóng tối gục vào lòng Hoàng Phủ Triệt trong nháy mắt đã ướt át. Nhưng cuối cùng cô không khóc. Cô lúc nào cũng hận tại sao mình không phải cô em gái Dĩ Nhu, đó mới đích thực là tiểu công chúa, có thể tùy ý vui buồn, không cần giấu diếm gì cả.

Mà trong trí nhớ của cô cho tới nay rất ít khi thể hiện phong thái nữ nhi yếu ớt, đó là tư tưởng mà cha cô đã giáo huấn. Bất luận thế nào cũng phải ngẩng cao đầu, kiên ngạo kiên cường mà sống.

Khi không còn đường để đi, chỉ còn lại kiên cường mới có thể kiên trì được.

Phần 11

Trở lại thành phố T đã một thời gian, cô lấy lý do chênh lệch giờ ở nhà ngủ mê mệt mấy ngày. Đến một ngày nhìn thấy hình tượng không ra hồn người của mình, ai đó mới giật mình, kết thúc cuộc sống tự đày đọa bản thân.

Sau khi tắm rửa và trang điểm, cô trở lại là một báu vật xinh đẹp. Cô chống tay bên hông, không khỏi cau mày. Diendanlequydon.com Sao lưng lại giống như dài ra rồi? Quả nhiên cuộc sống trôi qua quá an nhàn thì sẽ gặp báo ứng.

Cô đi làm tóc, rục rờ hẳn lên, cảm giác thật tuyệt. Hăng máu nhả ra một chuỗi chữ số khiến người ta cứng họng, rồi sai người đem toàn bộ đồ đưa đến nhà cổ của Hoàng Phủ Gia.

Hôm nay trùng hợp đến nhà Hoàng Phủ đúng lúc mở tiệc gia đình mỗi tháng một lần. Dĩ nhiên bao gồm thái tử của nhà Hoàng Phủ cùng lão nhị Hoàng Phủ Triệt. Cha cô cũng không có ở đây, Dĩ Nhu là người hưng phấn nhất. Bình thường Du Nguyệt Như rất ít khi ở nhà, mỗi lần cô trở về là lại mang đầy các loại quà tặng về, hai anh trai vẫn luôn hào phóng với cô.

Vì thân thể không được khỏe nên Hoàng Phủ phu nhân đi lên lầu nghỉ sớm một chút. Chỉ còn lại bốn người ở trong sân hiếm khi có cơ hội được gặp nhau.

Du Nguyệt Như từ từ chải tóc cho tiểu công chúa trong ngực, đột nhiên cảm thấy thiếu đi ai đó, người tinh nghịch khéo léo luôn đi cùng Dĩ Nhu như hình với bóng hôm nay lại không có mặt ở đây. “Sao không thấy tiểu Tịch đâu?”

“Ừm, tiểu Tịch bị ca ca mắng, đang đau lòng ở nhà đấy.” [Diễn đàn Lê Quý Đôn](http://Diendanlequydon.com) Dĩ Nhu nhanh miệng tố cáo với chị mình, bị thái tử trừng mắt một cái liền ngậm miệng lại. Ánh mắt Du Nguyệt Như chứa ý cười liếc nhìn thái tử, một người đàn ông khôi ngô tuấn tú khiến bao nhiêu người điên cuồng giờ phút này trên mặt lại hiện rõ vẻ buồn bực.

“Không phải anh rất thương tiểu Tịch hay sao? Thế nào lại hay bắt nạt cô ấy vậy.”

Tư thế ngồi của thái tử rất phách lối, cổ áo sơ mi màu xanh dương nhạt mở rộng, khinh thường hừ lạnh. “Nha đầu kia bao nhiêu tuổi? Mới mười lăm tuổi đã say rượu!”

“Không say rượu mà được à? Chỉ tại Triều ca cứ cụng rượu rồi lại cụng rượu với tiểu Tịch!” Dĩ Nhu nhìn thái tử cau mày, không nhịn được mở miệng oán trách lại bị thái tử dở thủ đoạn. “Cút lên phòng ngủ!” Tiểu Hoa hậm hực cầm lược ngẩng đầu lên từ trong ngực Du Nguyệt Như đi ra ngoài.

“Đau...” Từ trước đến giờ Dĩ Nhu không dám nói gì về sự thô bạo của thái tử, cô là người nhỏ bé nhất, lại nhu nhược nhất, không dám bắt nạt lại các ca ca càng không bằng Du Nguyệt Như mạnh mẽ độc lập. Vì da thịt không chịu nổi hành hạ nên cô bất đắc dĩ phải lựa chọn ngoan ngoãn nghe lời.

Khi Dĩ Nhu đã đi khuất, sắc mặt thái tử lập tức trầm xuống, đứng dậy cài lại khuy áo, quay về phía Du Nguyệt Như. “Đi, ngồi xe anh.”

Nhiệt độ xung quanh nhất thời hạ xuống dưới 0 độ, Du Nguyệt Như biết vì anh có chuyện không vui, liếc nhìn Hoàng Phủ Triệt chậm rãi đi theo phía sau. Hoàng Phủ Triệt nhún vai, “Anh ấy muốn tìm chị từ sớm rồi.”

Cô gật đầu, thái tử nóng tính ngang ngược phách lối đúng là nổi tiếng, không dễ dàng ở dưới trướng của bất kì kẻ nào, nhưng thỉnh thoảng lại nghe theo lời của Hoàng Phủ Triệt. Nếu không phải Hoàng Phủ Triệt ngăn cản, cô làm gì có thời gian nghỉ ngơi mấy ngày vừa qua.

Suốt đoạn đường không thấy thái tử nói chuyện, Du Nguyệt Như cũng không dám chủ động chọc vào quả bom này. Xe dừng bên ngoài nhà trọ của cô, cô nói cảm ơn, động tác rất lưu loát ra khỏi xe của anh, mới vừa đi được mấy bước đã nghe thấy tiếng anh khóa xe.

Cô chưa kịp quay đầu lại liền bị anh đẩy từ phía sau vào thang máy, ấn vào nút số tầng của cô. Diển - ๖Đàn - Lê - Quý - ๖Đôn Thang máy đi thẳng

lên tầng chót, anh thuận thực nhập mật mã trên cửa chính, đẩy cô đi vào.

Cánh cửa sau lưng cô đóng sầm lại, âm thanh kia lớn đến mức thậm chí cô hoài nghi có cần tìm người đến kiểm tra lại một lần xem sao.

“Em một mình đâm đầu vào chỗ chết! Có phải chán sống rồi không?” Quả nhiên khối bom hẹn giờ này vừa vào cửa liền bùng nổ. Du Nguyệt Như kiểm chế không bị tai nạn, có chút khẩn trương liếm môi một cái.

“Em không hiểu anh nói gì.” Cô ngồi xuống ghế salon cởi giày, đi trên đôi giày cao gót mười phân ấy bị anh đẩy như vậy rất đau chân.

Thái tử ghét nhất ai cười ha hả với anh, ngồi xuống bên bàn trà đối diện với cô, bàn tay nắm chặt cái cổ mảnh khảnh của cô. “Ai cho em đi tìm Hi Nhĩ? Em có biết hắn là nhân vật nguy hiểm như thế nào không? Nguy hiểm cỡ nào! Có phải em không muốn về nhà sống đàng hoàng ở San Francisco làm Du Nguyệt Như của em đúng không?”

“Hắn không biết em là ai, anh sợ cái gì.” Du Nguyệt Như giãy giụa thế nào cũng không tránh được, thất bại thờ dài để mặc anh siết.

Để Hi Nhĩ không biết chuyện, có lẽ đại tiểu thư của nhà Hoàng Phủ đã nhờ một người đóng giả mình, lấy thân phận của cô mà tồn tại trong thời gian qua.

“Anh sợ cái gì?” Thái Tử cười lạnh, “Anh sợ em làm hư chuyện của anh! Anh cử người đi liền bị em diệt, em nghĩ trà trộn vào bên cạnh nhân vật quan trọng như Hi Nhĩ dễ lắm sao? Đúng là hư hỏng không biết nghe lời, từ nhỏ đến lớn đều như vậy!”

Hi Nhĩ sẽ không dễ dàng đối địch với họ Hoàng Phủ, nhất định là sau lưng có người giật dây, Hi Nhĩ không phải mỗi đe dọa chính, người ở sau lưng hắn mới đáng sợ.

Nha đầu Chủ Dư Tịch chết tiệt kia đã khiến anh đủ phiền toái rồi, Nguyệt Như so với cô ấy cũng chẳng làm cho người ta bớt lo được.

Du Nguyệt Như không phải Dĩ Nhu, dĩ nhiên sẽ không để anh mắng mà không lên tiếng, cũng không biết hơi sức đâu mà vùng vẫy mạnh thoát khỏi anh, một chân cà nhắc đứng lên. “Anh có lương tâm không vậy? Em là vì ai? Em bị ối lăm phải không? Em đi tìm đàn ông gây họa làm hỏng chuyện của anh?”

Thái tử bị cô nói liền ngẩn ra, xoa mi tâm mềm giọng nói. “Em không nói anh lại thực sự nghĩ là em hèn hạ không muốn làm thiên kim tiểu thư chỉ muốn làm nhân tình của người khác.”

Du Nguyệt Như trợn mắt nắm tay lại. “Có tin em đánh anh ngay bây giờ không!”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Sẽ Không Bỏ Qua

Phần 12

Mấy lần nghĩ muốn bùng nổ nhưng lại đành nhẫn nhịn xuống. Cô có thể nói gì được, đây đều là sự thật. Ít nhất người khác nhìn vào cũng sẽ nghĩ cô lúc nào người phụ nữ như vậy. Bàn tay nắm chặt thành quyền chậm rãi buông ra, toàn thân tức giận không thể phát tiết ra được, cuối cùng chỉ có thể kìm nén.

Đều đã biết tính bướng bỉnh của nhau rồi, thái tử còn có thể nói gì nữa. Lấy lọ rượu thuốc trong hòm thuốc dưới bàn trà ra, anh vươn tay kéo cô ngồi xuống, nhắc chân phải của cô gác trên đầu gối mình. Cơn giận của Du Nguyệt Như còn chưa tan, rút chân về cố tình không chịu phối hợp.

“Đừng, ngài là thái tử gia cao cao tại thượng, em không dám hưởng thụ.”

“Em đủ rồi đấy! Thừa biết anh không có tính kiên nhẫn mà!” Thái tử cau mày, sắc mặt liền trầm xuống, cứng rắn kéo chân cô qua, đổ rượu thuốc lên lòng bàn tay. Vừa xoa bóp bên chân bị sưng của cô vừa bực mình. “Đấy em có một cái mà đã như vậy rồi, còn yếu ớt hơn cả phụ nữ nữa hả?”

Du Nguyệt Như chịu đau, nghe những lời anh nói trong đầu liền thoáng qua một bóng người. Thi Dạ Diễm hình như đã từng nói như vậy với cô thì phải. “Nhưng mà đúng là chỉ cầm cổ tay của em một chút thôi mà, làm sao lại sưng đỏ thành thế này rồi?”

Lúc ấy cô tức muốn chết, Thi Dạ Diễm cô biết không phải là người đàn ông thương hoa tiếc ngọc như thái tử, nổi dậy dã man giống như người nguyên thủy.

“Triệt đi San Francisco tìm em, sao em lại chạy đến Miami?” Thái tử vô tình hỏi, Du Nguyệt Như đau đớn hét lên “A” một tiếng. “Sao anh không bẻ gãy chân em luôn đi?”

“Đi gặp Đường Lạp An?” Thái tử không ngừng đầu lên nhưng đã nhẹ tay hơn.

“Anh biết rồi còn hỏi em làm gì, sao giống thăm vấn phạm nhân vậy? Thay người khác dò hỏi em? Là ba?”

“Anh hỏi, mắc mớ gì tới ông ấy?” Giọng nói thái tử tỏ vẻ khinh thường, ánh mắt lặng lẽ thăm dò, nhưng gương mặt xinh đẹp ấy không hề lộ ra bất kì ra vẻ giận dữ nào. Đường Lạp An là cấm kị của cô, anh sẽ không biết điều mà đắm vào vết thương của cô. Xiết chặt nắp chai rượu thuốc, anh bế cô đi về phía phòng ngủ.

“Đợi một lát, em còn chưa tháo trang sức!” Du Nguyệt Như chỉ vào phòng vệ sinh nói, bắt gặp ánh mắt xem thường của thái tử. “Coi anh là người giúp việc tùy ý sai bảo hả?” Chẳng thèm để ý miệng cô cong lên, vẫn mang cô ném lên giường.

Trước khi đi, anh rót ly nước đặt ở đầu giường cô. “Đừng trở về Mỹ vội, ở nhà một thời gian đã rồi nói sau.”

Du Nguyệt Như nằm hình chữ đại trên giường, trong lòng dù có giận anh thế nào vẫn là không nhịn được thả lỏng khóe miệng đang mím chặt.

Nhà...

Tuy nơi này là nhà cô, nhưng ở đây lại có người cha khiến cô hận thấu xương, cô tình nguyện lưu lạc bên ngoài. Thật may là cô rất thân thiết với em trai và em gái của mình, mặc dù thái độ muốn bao nhiêu ác liệt có bấy nhiêu ác liệt, nhưng vẫn luôn quan tâm cô.

Cơn buồn ngủ ập tới, cô cuốn chặt chặn trở mình. Khi đã ngủ mơ mơ màng màng cô cảm giác như có chuyện quên hỏi thái tử, nhất thời lại không nhớ ra là chuyện gì. Mặc kệ, buồn ngủ quá...

D♡iễn đàn L♡ê quý Đ♡ôn.

Phần 13

Cuộc sống của cô trôi qua một cách tiêu điều tự tại, hẹn bạn bè tới hộp đêm chìm đắm trong những bữa tiệc rượu, có thể coi là khách quen của những câu lạc bộ trong thành phố T. Chạy như con thoi giữa tửu sắc, từ trước đến nay cô luôn là cao thủ. Có khi hôm nào đó đẹp trời lại tắt điện thoại di động, thay quần soóc áo T-shirt cùng giày thể thao, chuẩn bị những thiết bị chụp ảnh rườm rà nặng nề cùng túi ngủ lều trại, đeo thêm kính mát kiểu lớn che cả nửa gương mặt, đi tới nơi thôn quê núi cao biển rộng hiếm người lui tới, chụp lại những cảnh cô cho là đẹp nhất.

Rất nhiều tạp chí nổi tiếng lớn nhỏ đã đăng các tác phẩm của cô, được đánh giá rất cao. Dĩ nhiên lần nào cô cũng kí những cái tên khác nhau. Có lẽ lắng nghe các loại âm thanh nhẹ nhàng ở nơi sơn cốc này cô mới thật sự là mình.

Cũng có thể là cô sẽ vĩnh viễn giấu đi một Du Nguyệt Như khác.

Du Nguyệt Như sẽ không giữ mãi dáng vẻ ấy, nhưng hình như, cũng có thể là bộ dạng này. Vậy mà cũng ẩn dật này cũng không kéo dài được bao lâu.

Một chiếc Bentley màu đen dừng lại bên trong bãi đỗ xe. Cô thấy chiếc xe này không hề tầm thường, lại biết chủ nhân là ai. Quả nhiên trong nhà cô có một người đàn ông không mời rất tự nhiên ngồi trên sofa, mang giày tây, tóc chải tỉ mỉ cẩn thận, nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện quanh mắt anh ta có những vết sẹo rất nhỏ, vậy mà vẫn không làm hỏng hình tượng uy nghiêm của anh ta.

Du Nguyệt Như chẳng thèm để ý anh ta, mang đồ vào phòng rồi đi rửa mặt, lấy trong tủ lạnh ra một chai bia, mở nắp trực tiếp giữa cổ uống. Nghe xong tin nhắn trong hộp thư thoại, bỏ điện thoại di động xuống, bẻ nửa cái chân gà, đá dép co chân ngồi lên ghế salon đối diện người đàn ông kia.

Cosmo buông quyển tạp chí trong tay xuống, lúc này mới không nhanh không chậm dời tầm mắt đi trên người cô. Chân mày hơi nhíu lại nhanh chóng biến mất. Ánh mắt Du Nguyệt Như từ trước đến nay nắm bắt rất rõ cử động nhỏ đó, quả nhiên nét mặt hấn chợt lóe lên biểu cảm.

“Tôi nhớ đã nói với em, đừng mặc như vậy đi ra ngoài.” Giọng hấn thật bình tĩnh, nghe không ra một tia không vui, vẻ mặt lại nghiêm túc như một pho tượng.

“Tôi sẽ không mặc như vậy đi quyến rũ đàn ông đâu, anh yên tâm.” Khi nào nên dịu dàng tao nhã, khi nào nên tỏ vẻ đẹp mê người, cô là người hiểu rõ nhất. Cosmo kiên nhẫn đợi cô tiêu diệt hết nửa cái chân gà, rút khăn giấy ra lau tay, rồi lấy một quyển sách nhỏ trong khe hở từ ghế salon ném cho anh ta.

“Tất cả đều ở đây, trở về từ từ xem.”

Cái hấn cần chính là bản đồ ghi phía trên. Cosmo tiện tay lật vài trang rồi cất đi, đặt thiệp mời ở khay trà, đứng dậy muốn rời đi. Đi qua bên cạnh cô thì cố ý dừng bước chân xoa bóp vai của cô.

Du Nguyệt Như nghiêng người né tránh bàn tay hấn vươn tay lấy thiệp mời, bên trong kẹp một tấm thẻ, liếc qua nội dung phía trên rồi lại trả về. Làm sao cô lại không hiểu hẳn muốn nói gì.

“Là tôi kích động, không nên đi tìm Hi Nhĩ, thái tử đã giáo huấn tôi.”

Thấy hẳn vẫn không có ý định rời đi, Du Nguyệt Như không khỏi cười khẽ. “Anh như vậy làm tôi nghĩ anh lo lắng chính là sự an toàn của tôi, không cần lo tôi phá hư ván cờ của thái tử.”

Cô tựa hồ nghe được tiếng hẳn nhẹ nhàng thở dài trước khi đi, khiến cô cảm thấy rất buồn cười.

Cosmo vừa đi không bao lâu, cô liền nhận được một cuộc điện thoại của thái tử kêu đi ra ngoài. Nhìn qua cửa kính thủy tinh, đông đảo nam nữ vui đùa trong phòng, gò má của một người đàn ông thoáng qua tầm mắt khiến cô hốt hoảng. Lục lại trong kí ức, nhìn thấy thấy người kia cùng Thi Dạ Diễm có đôi mắt màu hổ phách giống nhau nhiều đúc mà trong lòng cả kinh.

Thái tử uống hơi nhiều, nắm cả vai cô giới thiệu với hai người. “Du Nguyệt Như, là...”

“Bạn.” Du Nguyệt Như tiếp lời, nở nụ cười nhìn người đàn ông kia đưa tay ra. Cô không biết rốt cuộc tại sao lại chợt dạ lo lắng, thái tử nhất định sẽ không làm bại lộ thân phận của cô. Thi Dạ Triều đưa tay nhẹ nhàng mà nắm chặt, đôi mắt cùng cánh môi xinh đẹp nâng lên một đường cong, suy nghĩ tên và diện mạo của cô.

Nếu không lầm, đây không phải là người phụ nữ Eric nhà anh đã cất công đi tìm nhiều năm rồi sao?

Đầu Du Nguyệt Như muốn nổ tung, rốt cuộc cũng có cơ hội kéo thái tử sang phòng bên cạnh chất vấn. “Thi Dạ Triều ở đây anh còn gọi em tới làm

gì? Sợ người ta không biết quan hệ của chúng ta sao?”

Thái tử lơ đãnh. “Chúng ta đáng dấp không giống nhau, có nhiều người mà em không cần sợ hãi như vậy, hề hề.”

“Anh có biết...” suýt nữa cô bật thốt ra tên họ của Thi Dạ Diễm, nhớ tới cảnh cáo của anh, do dự mãi vẫn không nói ra lời nào với thái tử được, rốt cuộc chỉ có thể dậm chân tại chỗ rồi kiếm cớ rời đi trước.

Công bằng mà nói vệ sĩ của Thi Dạ Triều so với Thi Dạ Diễm rất nhiều, lại giống nhau đều không phải người lương thiện. Nhìn vẻ bề ngoài của anh tao nhã tràn ngập một loại khí thế u ám khiến người ta cảm thấy áp lực. Có lẽ do cô quá nhạy cảm, lúc nhìn thẳng vào anh lại không thấy gì cả.

Cô tự an ủi mình lần nữa, có lẽ Thi Dạ Triều không biết cô và Thi Dạ Diễm biết chuyện tám năm trước sẽ không tiết lộ tin tức cô ở thành phố T cho anh ta biết. Thế giới rộng lớn như vậy, cô không thể nào gặp lại anh lần thứ ba được. ***

❧Diễn đàn ❧Lê Quý Đôn

Ngày mai là hôn lễ của Đường Lạp An, thái tử kịp thời mang lễ phục của cô từ nước ngoài về. Cô trở về nhà thử lễ phục thì thấy Dĩ Nhu nằm trên ghế dựa, đôi tay làm hình đóa hoa, trong mắt đều là ngưỡng mộ. “Chị, chị xinh đẹp hơn chị Tiểu Trì gấp một vạn lần!”

Du Nguyệt Như hái đóa hoa trước ngực xuống, hình như càng nhìn hiệu quả cũng không tệ. Đôi tay tùy ý búi tóc lên, cố định đóa hoa kia lên, chừa lại mấy sợi tóc mềm mại buông xuống kết hợp với đôi mắt của cô, phong tình vạn chủng khiến cặp mắt Dĩ Nhu liền sáng lên.

Du Nguyệt Như gõ nhẹ một cái lên đầu Dĩ Nhu, xoay một vòng trước mặt cô. “Có thật xinh đẹp như vậy không? Mắt em trợn trắng lên rồi kìa.”

Dĩ Nhu gật đầu như bằm tỏi, “Không phải nói phụ nữ kết hôn là đẹp nhất sao? Chị Tiểu Trì căn bản không cùng đẳng cấp với chị, chị, đến ngày chị kết hôn không biết sẽ xinh đẹp đến mức nào nhỉ...”

Du Nguyệt Như nở nụ cười như cũ, hai tay ôm gương mặt của Dĩ Nhu hôn một cái thật kêu. “Chờ đến ngày em lập gia đình, nhất định sẽ xinh đẹp hơn chị, tiểu công chúa.”

Dĩ Nhu cười khanh khách, không có một chút ngưng ngừng mà một cô thiếu nữ nên có, ngược lại nhảy từ trên ghế dựa xuống, nâng váy kiêu ngạo đứng trước gương. Đôi mắt long lanh mong đợi ngày ấy không hề che giấu chút nào.

Du Nguyệt Như mang cái hòm lễ phục xuống lầu, đi được nửa đường liền nghe được âm thanh nói chuyện trong phòng khách truyền đến. Cô bỗng dừng bước.

Giọng nói kia một là ông nội cô, một là người khác, là Đường Lạp An.

Ngay sau đó cô muốn xoay người đi cửa hông ra ngoài, vừa đi được một bước liền quay lại, hất cằm đi xuống...

Lái xe ra ngoài, cô mở nhạc rồi châm một điếu thuốc, nhàn nhạt hít một hơi. Gió từ cửa sổ xe tràn vào thổi tan làn khói nhàn nhạt kia. Cô chột bặt cười.

Tất cả có lẽ không khó như thế, không phải vừa rồi cô đã làm được sao? Giống như hai người quen biết nhìn nhau cười, nói câu chúc mừng anh. Tàn tiệc, nói hẹn gặp lại rồi mỗi người một ngả.

Được như vậy thì tốt. Thật tốt.....

Du Nguyệt Như nâng cửa sổ xe lên, gió thổi làm cô đau mắt. Có phải đàn ông sắp kết hôn thần thái đều rạng rỡ như anh không, con người lấp

lánh khiến cho không ai dám nhìn thẳng vào.

Lần trước chia tay anh cười nói với cô. “Anh và Tiểu Trì hi vọng ngày mai em sẽ đến.”

“Cô ấy biết chúng ta... Chuyện của chúng ta?” Cô hơi kinh ngạc, Đường Lạp An luôn che chở người phụ nữ kia rất tốt, ly hôn cũng không nói cho cô ấy biết nguyên nhân thực sự là gì.

Anh cười nhạt, lấy cánh hoa dính trên tóc cô xuống, cầm ở ngón tay vuốt ve. Đó là đóa hoa trên lễ phục của cô rơi xuống. Du Nguyệt Như chuyển tầm mắt từ ngón tay anh dời đi. “Yên tâm, lúc ấy nhất định em sẽ có mặt, sẽ không bỏ lỡ thời điểm quan trọng của anh lần thứ hai đâu.”

***

Diễn ๖Đàn Lê ๖Quý Đôn

Nghĩ đến vẻ mặt hài lòng của anh lúc đó, trong lòng Du Nguyệt Như giống như có một thứ gì đó lấp kín, nếu không đến thì lại mất mặt. Mới vừa rồi là điều thuốc cuối cùng, cô không nghiện thuốc lá, nhưng lúc này lại muốn hút thuốc đến phát điên, nghĩ muốn phát tiết.

Cô dừng xe ở một hộp đêm, núp trong góc mờ tối dùng cồn của rượu và mùi thuốc lá làm tê dại mình. Tửu lượng của cô tốt nên vẫn chưa uống đủ, tầm mắt cô dần dần mơ hồ, hồi ức cô bị vứt bỏ lại càng hiện lên rõ ràng. Giống như dùng kính hiển vi soi rõ từng tâm sự thầm kín trong lòng cũng được phóng đại ra trước mặt cô.

Cứ tàn nhẫn như thế, trái tim đau đến tê liệt.

Cô có thể nào lại không có tiền đồ như vậy! Ban đầu anh không cần cô, cô cũng không buông thả như thế này, bây giờ càng không thể.

Cô khật khưỡng đi vào phòng vệ sinh, hất nước tạt lên mặt mình mấy lần, tỉnh táo được một chút. Từng giọt nước trên mặt nhỏ xuống lách tách lách tách trên bồn rửa mặt, giống như nước mắt vậy. Đầu ngón tay vạch lên mặt mình trong gương lấm bầm.

“Du Nguyệt Như, người là người xinh đẹp nhất.... Bị chồng ruồng bỏ....”

Vừa dứt lời, phía sau truyền đến giọng cười trầm thấp của một người đàn ông. Đầu óc cô tê dại, liền xoay người lại, đôi mắt mở to.

Nhà vệ sinh nữ tại sao lại có thể có đàn ông!

Cô bối rối nhìn chung quanh, hai gò má liền đỏ ửng như ở trong lò lửa bước ra.

Một hàng bồn tiểu tiện của nam cũng đủ để chứng minh, cô vào nhầm toilet rồi!

Diễn - ๕Đàn - Lê - Quý - ๕Đôn

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Gặp Lại

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn Phần 14

Cả đời này cô chưa bao giờ có giây phút nào trực tiếp mắt mặt đến vậy, lại không tìm được lí do biện minh nào. Thật may là cô xoay người lại không phải nhìn thấy một đám đàn ông, mà chỉ có một người.

Người đàn ông kia mặc áo sơ mi màu tím nhạt cùng quần dài, nút thắt cà-vạt đã buông rộng đến trước ngực, nhưng như vậy lại có một phong cách vô hình rất hấp dẫn, mái tóc ngắn tinh anh, gương mặt ẩn trong bóng tối nên không nhìn rõ, nhưng lại có thể nhìn ra thân hình rất được.

Áo sơ mi màu tím?

Cô thầm oán, một người đàn ông cợt nhả.

Dù sao cô cũng là Du Nguyệt Như, trấn tĩnh lại rất nhanh. Người đàn ông kia không nhanh không chậm kéo khóa lên, từ trong bóng tối đi ra, sang bên này rửa tay. Khóe miệng vẫn hơi cong, không hề có điểm gì lúng túng khó chịu.

Sau khi nhìn rõ mặt anh ta, cô nghiêng đầu nở nụ cười tự giễu. Đây không phải người đàn ông mới mà Cosmo đã chỉ định cho cô sao? Thương nhân cao quý mới nổi ở thành phố T, ở cái nơi rong hồ lẫn lộn này trong hai năm gần gũi đã khiến cho không ai dám khinh thường đối thủ mạnh mẽ.

Từ đầu tới cuối Lôi Khải nhìn người phụ nữ bảy phần say này nghiêng ngả lão đảo đẩy cửa nhà vệ sinh nam, anh từ phía sau cô đi vào, vậy mà cô không phát hiện ra. Xông vào nhà vệ sinh nam mà vẫn rất bình tĩnh, không tông cửa chạy ngược trở ra lại đi mở cửa từng phòng vệ sinh, người phụ nữ này.... Thật là thú vị.

Mỗi ô cửa đều được mở ra, lướt qua một vòng xác nhận nơi này chỉ có hai người bọn họ. Du Nguyệt Như ôm một cánh tay, ngón trỏ nâng cằm lên quan sát anh ta từ trên xuống dưới.

Vẻ lười biếng của anh mang chút sắc bén, khôn khéo lại mang chút bất cần đời, rõ ràng nụ cười vô hại vừa rồi lại có cảm giác sâu xa khác. Bụng dạ người đàn ông như vậy rất khó đoán, thật thật giả giả làm cho người khác nhìn mãi cũng không thấu.

Lôi Khải đốt điều thuốc tựa vào bệ rửa tay hào phóng để cô thoải mái quan sát mình, đồng thời cũng tỉ mỉ quan sát cô. Mỹ nhân bại hoại, thông minh lại độc lập, chơi trò mập mờ sẽ không tùy ý nói đến chuyện tình cảm, thực tế lại biết có chừng mực, hơn nữa... Tâm mắt từ gương mặt cô trượt xuống trước ngực, thậm chí xuống chút nữa... Vóc người rất tuyệt, có lẽ, kĩ thuật cũng không tồi.

Ánh mắt trở lại trên gương mặt cô, bất ngờ bắt gặp ánh mắt của cô. Do chất cồn của rượu, trước mắt cô mờ ảo không rõ, màu sắc lượn lờ, son môi đã hơi phai màu, có chút mê hoặc, bên trên cánh môi còn đọng lại một giọt nước, khiến người khác nhúng chàm.

Anh không phải kiểu đàn ông như ngựa đực, có thể nói lời thật lòng, đối mặt với một báu vật như vậy, anh quả thật cảm thấy hơi ngứa tay.

Khóe mắt Du Nguyệt Như thâm thúy nhếch lên, “Cảm thấy thế nào?”

Mặc dù tầm mắt người đàn ông này càn rỡ, nhưng không khiến cô cảm thấy ghê tởm.

Lôi Khải nhả ra từng vòng khói nói. “Còn cô, có hài lòng không?”

Du Nguyệt Như nâng chân mày lên buông ánh mắt phong tình. “Điểm max.”

Lôi Khải mỉm cười, “Điểm max.”

***

Diendanlequydon.com

Quá trình quyến rũ Lôi Khải rất thuận lợi, cô chưa từng nghĩ sẽ ở phòng vệ sinh này cùng một người đàn ông cực kì đẹp trai diễn cảnh nóng. Cô thừa nhận mình có mục đích mê hoặc hẳn, lúc trước tính toán các kiểu phương thức không có kết quả, ngược lại lần này hiệu quả ngoài ý muốn rất nhanh chóng.

Sau lưng là bức tường lạnh lẽo, phía trước là thân thể nóng như lửa của người đàn ông. Hẳn cũng uống không ít rượu, chất cồn của rượu kích thích cảm xúc mãnh liệt, cô nghiêng ngả giữa lạnh nóng luân phiên, nhưng dù sao nơi này cũng là chỗ công cộng, bọn họ không thể chiếm dụng phòng vệ sinh mãi được.

“Đến nơi khác tiếp tục?” Lôi Khải kéo quần áo của cô lại, ngón tay nhân cơ hội lướt xuống mông của cô. Giọng nói mang theo vị đục vụng nông đậm thối tới bên tai cô.

Cô biết, nếu tiếp tục, quan hệ sẽ không đơn thuần nữa. Cô nắm tay hẳn làm loạn đến dưới môi, đầu lưỡi rất nhanh chóng đảo qua ngón tay hẳn. Âm hiệu rõ ràng như thế, Lôi Khải sao không hiểu được.

Vì vậy cô lên xe hẳn, hẳn kêu tài xế lái xe đến một quán rượu. Ôm hông cô vào thang máy chuyên dụng. Người phụ nữ này uống quá nhiều, vừa mới

trái qua nửa cuộc mây mưa, đứng không vững liền mềm mại ngã vào người anh.

Rượu còn, mùi thuốc lá, mê loạn, tình dục...

Quá nhiều cám dỗ đan xen nhau, làm con người ta trầm luân sa đọa. Động tác của anh mạnh mẽ nhưng không còn ngang tàng bạo ngược như trước, khi cần dịu dàng thì dịu dàng, thời điểm chiếm đoạt tuyệt không cho cô một đường lui nào. Một người bình thường che giấu nội tâm tốt đến thế nào, một khi lên giường, thì sẽ nhìn ra bản chất trong lòng hẳn.

Anh là người giỏi nắm giữ người khác trong tay, nhất là phụ nữ, ngầm biến đổi để cho mình dễ dàng đứng ở vị trí chủ động. Du Nguyệt Như dưới tay anh từ từ nở rộ, từ quyến rũ lẫn nhau dần dần bị động giống như không thể cự tuyệt tiết tấu của anh.

Quả nhiên là tuổi trẻ, thể lực tốt kinh người, tinh lực dồi dào khiến cô không chịu nổi. Rượu là chất độc mỹ vị, tình dục như nước làm cho người ta muốn ngừng mà không ngừng được, từng đợt từng đợt cọ rửa cả người cô, mang đến sự đau đớn cố chấp ở nơi đó, lưu lại dấu vết loang lổ không hoàn chỉnh, trống rỗng khiến cô thét chói tai.

Hồi ức, không buồn, ngây thơ, không cam lòng, hứa hẹn, lợi dụng, ngày trước, sau này... Cùng nhau liêu chết triền miên đến điên cuồng, dần dần tan vỡ. Ngoại trừ trước mắt đắm chìm trong dục vọng ma mị, đôi mắt nóng như lửa đốt, hơi thở dốc mê người, nhiệt độ nóng bỏng, động tác chiếm đoạt, không còn giữ lại thứ gì.

Cả đêm xuân sắc, đau khổ triền miên.

Tất cả hơi sức không còn, cô kéo lê thân thể mệt mỏi bò vào bồn tắm, ở trong hơi nước dày đặc chậm rãi nhắm mắt lại. Lôi Khải cảm thấy có cái gì đó không đúng, đẩy cửa phòng tắm ra không khỏi bật cười. Nước đã lạnh,

bế cô ra khỏi bồn tắm, lấy khăn lau khô người. Đặt cô lên giường rồi mà chân mày cô vẫn nhíu lại.

Trên cổ tay cô có một vết sẹo nhỏ nhàn nhạt, giống như là bị vật sắc bén cắt ngang qua rồi lưu lại dấu vết ấy.

Tia nắng ban mai hơi hé lộ, gió nhẹ thổi vào phòng, hơi thở đục vọng bị gió thổi đi ít nhiều. Khuôn mặt Lôi Khải lạnh nhạt, nằm xuống bên cạnh cô. Trong đầu là buổi tối ở trong toilet nhìn bóng lưng cô độc của cô.

Hình như mỗi người trong thành phố này, ai cũng cất giấu trong lòng một chuyện xưa cũ với một người đặc biệt không thể nói ra. Người phụ nữ này có, không phải anh cũng vậy sao?

diendanlequydon.com diendanlequydon.com

Phần 15

Hôn lễ của Đường Lạp An được tổ chức ở một quán rượu rất nổi tiếng ở thành phố T, mà khách mời của anh không nhiều, toàn bộ quy trình thiết kế cũng rất đơn giản, bớt đi rất nhiều bộ phận rườm rà.

Từ giờ tới buổi lễ chỉ còn mười phút, anh ngồi ở phòng nghỉ ngơi, tầm mắt chưa từng rời khỏi đồng hồ kim cương đeo trên cổ tay.

Chỉ còn năm phút, nên đi chuẩn bị trang phục, Úc Tiểu Trì sửa lại nơ của anh, nhẹ nhàng chọc chọc anh. Thế nhưng anh lại bất động, không hề có phản ứng.

“Lạp An, Lạp An?” Úc Tiểu Trì nhỏ giọng gọi anh hai tiếng, gương mặt trang điểm tinh tế không nhin được từ từ nở nụ cười. Xung quanh người đàn ông này bao phủ một loại từ trường khiến người khác không thể lại gần. Cô cắn cắn môi, cất cao giọng.

“Đường Lạp An!”

Đường Lạp An như tỉnh mộng bỗng chốc ngẩng đầu, thoáng nhìn cô một cái, đứng dậy kéo kéo vạt áo, khẽ mỉm cười. “Đi thôi.”

Anh vẫn đi trước mặt Úc Tiểu Trì, hai người chỉ cách nhau mấy bước chân nhưng Úc Tiểu Trì lại cảm thấy khoảng cách xa đến không thể chạm tới. Đường Lạp An chợt dừng lại, xoay người duỗi tay về phía cô, tất cả trong khóe mắt anh đều là hơi ấm áp, mặc dù nụ cười bên môi anh đã nguội lạnh từ lâu.

“Đưa tay cho anh.”

Úc Tiểu Trì không chần chừ liền đi theo, đặt bàn tay mình trong lòng bàn tay lạnh lạnh của anh.

Ba phút, một phút...

Bước vào hội trường, anh yên lặng gỡ đồng hồ kim cương nắm chặt trong tay, sau đó bỏ vào trong túi. Vẫn không nhìn thấy bóng dáng người phụ nữ kia trong những khách mời của bữa tiệc. Ánh sáng trong đôi mắt Đường Lạp An lặng lẽ vụt tắt.

***

Du Nguyệt Như muốn hận chết mình! Say rượu bạt mạng lại làm cô ngủ cả ngày. Cô vội vã tắm rửa, ra khỏi khách sạn sắc trời đã tối. Không ngờ Lô Khải lại là một người tỉ mỉ như vậy, sai người giặt khô y phục cho cô rồi đặt chỉnh tề trong phòng. Nếu không rất có thể cô phải mặc bộ y phục nhăn nhúm nhúm đi ra ngoài gặp người khác.

Bắt xe tới hộp đêm tối qua lấy xe, lễ phục và giày vẫn còn ở trên xe của cô. Thời gian không đủ để cô về nhà chuẩn bị, không thể làm gì khác hơn là

vào toilet của hộp đêm thay lễ phục, lấy hộp trang điểm trong túi xách miễn cưỡng trang điểm tham dự bữa tiệc buổi tối.

Một người phụ nữ xinh đẹp trong bộ lễ phục đi giày cao gót nâng váy từ toilet chạy ra. Cô không để ý những ánh mắt kì quái đang nhìn mình, nhanh chóng tăng tốc rời đi. Nơi này cách khách sạn tổ chức hôn lễ của Đường Lạp An ít nhất nửa giờ.

Cô liên tiếp vượt hai đèn đỏ, may là đã qua giờ cao điểm, không bị kẹt xe. Càng lo lắng càng gấp gáp, hơn nữa cô lại đang lái xe, bình thường xe rất ít khi xảy ra vấn đề nhưng hôm nay lại cố tình gây ra vấn đề khó khăn cho cô.

Cô nhìn cái đồng kim loại chết cứng kia không biết làm thế nào. Cô chỉ biết lái xe, sửa xe vượt quá khả năng hiểu biết của cô, một chữ cũng không biết.

Cô oán hận vút xe giữa đường đứng ở ven đường đón xe. Cô chỉ vừa mới giơ tay lên, một chiếc xe Spyker màu đen liền dừng lại ngay bên cạnh. Còn có chuyện trùng hợp đến thế sao? Từ trong xe, kẻ đầu sỏ gây tội khiến cô bị đi trễ xuất hiện.

Lôi Khải không thể không thừa nhận người phụ nữ này đứng ở đầu đường đón xe quả là một cảnh đẹp hiếm thấy, mà khi cô khom người nhìn vào trong xe anh, cảnh xuân trước ngực càng mê người. “Anh ở đây làm gì?”

Du Nguyệt Như thấy trong xe không còn ai khác, mở cửa ghế trước trực tiếp ngồi vào. “Xe tôi bị hư, làm phiền anh đưa tôi đến Cẩm Duyệt.”

Lôi Khải sờ sờ cằm, ngồi vào xe. Cô nhìn chăm chăm thời gian trôi qua, toàn bộ nóng nảy đều viết lên mặt. Thỉnh thoảng Lôi Khải liếc nhìn cô trong kính chiếu hậu. “Gấp lắm sao?”

“Ừ, thức dậy trễ.” Câu này vốn không có ý gì, mà nói ra lại mang theo mấy phần mập mờ. Cô hơi lúng túng, Lôi Khải mở miệng nói. “Đây có thể coi là một sự khẳng định với tôi.”

“Anh có thể nhanh hơn chút nữa được không?” Du Nguyệt Như vốn không để ý đến lời nói của anh ta, lại nói ra một câu có nghĩa hoàn toàn khác. Mặc dù cô uống rất nhiều rượu nhưng vẫn nhớ tối qua mình đã làm gì, đã nói gì. Nụ cười của Lôi Khải sâu hơn, liền tăng tốc.

“Đương nhiên có thể, ngồi vững.”

Du Nguyệt Như phát hiện anh có kỹ năng lái xe rất khá. Bọn họ chỉ mất một nửa thời gian so với bình thường đã tới Cẩm Duyệt. Du Nguyệt Như đặt tay lên ngực, miệng thở phào nhẹ nhõm, không đợi anh nói chuyện liền vội vã nhảy xuống xe, vậy mà mới đi được mấy bước cô lại quay lại, kéo anh từ trong xe ra. “Anh có rảnh không?”

Lôi Khải nhíu mày không nói.

“Có thể giả làm bạn trai tôi được không?” Du Nguyệt Như chỉ vào bên trong. “Là hôn lễ của một người bạn... Có được không?”

Lôi Khải liếc nhìn cửa chính tráng lệ của Cẩm Duyệt. “Thời gian thì có, nhưng tôi không mặc lễ phục...”

Du Nguyệt Như giúp anh quan sát từ trên xuống dưới. “Không sao, rất tuần tú.” Sau đó kéo anh vào Cẩm Duyệt.

dien+dan+le+quy+don+com

Phần 16

Cô đến khi buổi lễ đang ở nửa phần sau, sau đó là bữa tiệc. Cơ hồ tất cả mọi người đang hướng về cô dâu chú rể chúc mừng. Lôi Khải đưa cho cô ly

champagne. “Cô không đi sao?”

Du Nguyệt Như nhấp một ngụm champagne không nói lời nào.

Từ khi cô tiến vào ánh mắt Đường Lạp An chưa hề rời khỏi cô. Kính rượu một vòng, Đường Lạp An dắt Úc Tiểu Trì xuyên qua đám người đi về phía cô. Du Nguyệt Như chú ý tới, lặng lẽ kéo cánh tay Lôi Khải.

“Xin lỗi, em tới trễ, chúc hai người bách niên giai lão.” Du Nguyệt Như nở nụ cười gượng gạo, máy móc nói một câu chúc mừng.

“Cảm ơn em, Nguyệt Như.” Úc Tiểu Trì cười rất ngọt, là hạnh phúc ngọt ngào từ trong lòng. So sánh với nụ cười buồn bã bối rối của cô. Cô ra lệnh cho mình coi như không nhìn thấy cái nắm tay thân mật của hai người. Một khắc kia cô rất tà ác nghĩ, nếu như Úc Tiểu Trì biết, nếu cô là nguyên nhân khiến hai người bọn họ ly hôn, cô ấy còn cười rạng rỡ với cô như thế nữa không.

Đường Lạp An không thể không nhìn thấy cổ áo lễ phục cô hạ xuống có thể thấy được một dấu vết mơ hồ cùng sắc mặt có vẻ hơi tiêu tụy của cô, lại liếc nhìn người đàn ông khí chất phi phàm đứng bên cạnh cô.... Trong ánh mắt chợt lóe lên ý cười. “Tiếp đón không chu đáo, chúc hai người vui vẻ.”

Lôi Khải cười đáp lễ. “Chúc mừng.”

Nói qua nói lại mấy câu khách sáo cứng nhắc, Du Nguyệt Như đã sớm cảm thấy mệt mỏi. Vì thế nên khi Đường Lạp An cầm tay Úc Tiểu Trì vừa mới xoay người đi, cô liền rời khỏi nơi này.

Lôi Khải gật đầu với thái tử đang đứng ở xa xa, coi như là chào hỏi đi, đuổi theo cô ra tới cửa, liền kéo cô lại. “Mang giày cao gót mà chạy nhanh vậy?”

Cô không tránh được lực đạo của anh liền nhăn mày lại.

Lôi Khải chợt cười, bỗng chốc kéo cô lại gần. “Cô có thể dùng tôi hai buổi tối, tôi không cần nghe một câu cảm ơn, nhưng cô cứ vậy dùng xong liền vứt bỏ hình như không được thỏa đáng?”

Du Nguyệt Như giật mình, không phản kháng nữa mà thuận thế dựa vào người anh, khiêu khích dưới cằm. “Vậy anh muốn như thế nào? Tôi lấy thân...”

“Có phải em muốn nói lấy thân báo đáp không? Du Nguyệt Như.” Một giọng nói lạnh lùng xen vào.

.....

Vẻ mặt Du Nguyệt Như lập tức trở nên cứng nhắc, thân thể theo phản xạ liền run lên. Lôi Khải ngược mắt, chỉ thấy phía sau lưng cô mấy bước có một người đàn ông cao lớn, hơn nữa anh cảm thấy trên người anh ta tản ra một loại nguy hiểm trí mạng.

Diễn đàn Lê Quý Đôn.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Không Buông

Diễn đàn Lê quý Đôn. Phần 17

“Có phải em muốn nói là lấy thân báo đáp không? Du Nguyệt Như.”

Thi Dạ Diễm đứng ẩn thân trong bóng tối, nhưng bóng tối vẫn không thể che giấu được hơi thở nguy hiểm tản ra từ quanh người anh. Du Nguyệt Như đưa lưng về phía anh, cảm giác kia giống như một cây đuốc bị thiêu đốt trong bóng tối, mặc dù không nhìn thấy ngọn đuốc ấy nhưng vẫn cảm nhận rõ ràng lực sát thương đang bị che giấu.

Cô xoay người lại, khoé miệng giật giật không nói được lời nào. Không khí cứ lạnh ngắt như vậy.

“Lôi Khải!”

Bỗng có người gọi tên Lôi Khải, hơn nữa âm thanh lại nghe như người ấy đang đi về phía này càng lúc càng gần. Du Nguyệt Như giật mình một phen, là thái tử! Cô khẽ cắn răng, rút tay ra khỏi lòng bàn tay của Lôi Khải, “Hôm nào tôi sẽ cảm ơn anh sau, tôi có việc phải đi trước.”

Sau đó nâng váy kéo Thi Dạ Diễm bỏ chạy.

Thái tử ra ngoài chỉ nhìn thấy bóng lưng của cô chột lóe lên rồi biến mất trong bóng đêm, dường như còn có thêm một người nào nữa thì phải. “Ai vậy?”

Lôi Khải nghiêng đầu nghĩ ngợi chốc lát rồi chậm rãi mở miệng. “Hình như là... Thi Dạ Diễm.”

Đáy mắt thái tử thoáng qua một tia sáng, cười cười vỗ vai anh. “Vừa rồi còn thấy cậu đi cùng một mỹ nhân mà, bỏ quên ở đâu rồi hả?”

Lôi Khải nhún vai không nói gì, nghĩ tới điều gì lại liếc xéo anh. “Cậu nhìn trúng rồi hả? Muốn cướp à?”

Thái tử cười hết sức vô hại. “Cậu yên tâm, tớ khẳng định sẽ không tranh giành với cậu đâu.”

Anh và cô có quan hệ máu mủ quá gần, anh... không xuống tay được.

***

Nguy hiểm thật! Không biết thái tử có nhìn thấy Thi Dạ Diễm không. Càng không biết Thi Dạ Diễm có nhìn thấy thái tử không nữa... Du Nguyệt Như căn bản không nghĩ tới hai người này chạm mặt nhau, chạm mặt cũng chả sao, miễn là cô không có mặt ở đó là được.

Thi Dạ Diễm bị cô kéo đi một đoạn, cảm thấy rất buồn bực. Trước kia anh kéo cô chạy trốn chết, lần này lại đổi vị trí, nhưng mà anh không hiểu bọn họ phải chạy trốn vì cái gì. Bộ dạng cô nâng váy mang giày cao gót chạy rất đẹp mắt, có điều dày cao gót này cao đến dọa người rồi.

Nếu nói trên thế giới này có điều gì anh không thể lý giải, thì người phụ nữ kia mang giày cao như thế mà vẫn chạy nhanh như thường chính là một trong những điều đó rồi.

Anh nhíu chặt chân mày thu tay lại, cô không kịp chuẩn bị gì liền ngã ra phía sau theo lực đạo của anh, lại bị anh bế lên ôm trước ngực, hai người nhìn nhau chằm chằm.

Cảm giác hai chân cách mặt đất thật khó chịu, đôi tay cô vô thức bám vào vai anh.

Thi Dạ Diễm cau mày, “Em mập lên phải không?”

Du Nguyệt Như vừa định mở miệng liền bị anh làm cho mắc nghẹn. “Thả tôi ____ khụ khụ ____ xuống!”

Anh ngoảnh mặt làm ngơ. “Nói cho tôi biết em chạy trốn cái gì trước đã? Em và Lôi Khải có quan hệ như thế nào? Hay là đang trốn tránh ai?” Lại còn kéo anh cùng chạy, giống như không để anh gặp người nào đó vậy.

“Thả tôi xuống trước đã!”

Lúc này hai người đang đi qua cầu vượt, người đi đường cũng không nhìn được liếc nhìn đôi tuấn nam mỹ nữ một cái. Thi Dạ Diễm không phải loại người để ý nhiều đến cái nhìn của người khác, Du Nguyệt Như cũng chẳng thèm quan tâm, cho nên hai người cứ giằng co như vậy.

“Mẹ, có phải anh này bắt nạt chị ấy không?” Một giọng trẻ con non nớt vang lên sau lưng cô, người mẹ trẻ không biết đáp lại thế nào, có chút lúng túng. “Cái đó... không phải đâu?”

Trong đầu Thi Dạ Diễm chợt thoáng qua một hình ảnh từ nhiều năm trước, quay về phía đứa bé kia cười cười. “Này, em bé, em nhìn tốt lắm.”

Du Nguyệt Như còn chưa hiểu rõ chân tướng thế nào thì đã bị anh nắm chặt thắt lưng treo nửa người cô lơ lửng ở ngoài lan can. Tiếng dòng xe bên dưới chạy qua chạy lại vô cùng rõ ràng, trong nháy mắt lòng cô chợt thắt lại, sắc mặt trắng bệch.

Đứa trẻ sợ đến nỗi há to cái miệng nhỏ xinh xắn, Thi Dạ Diễm quay đầu lại kiên nhẫn giải thích cho bé. “Như vậy mới gọi là bắt nạt, vừa rồi không tính.”

Người mẹ trẻ cuống quít ôm đứa bé rời đi, những người hiếu kì ghé mắt xem trò vui cũng vội vã giải tán.

“Anh làm gì vậy?” Du Nguyệt Như ngay cả hít thở cũng khó khăn mà vẫn còn hơi sức chất vấn người khác. Thi Dạ Diễm lại đưa thân thể cô ra ngoài thêm vài tấc. “Tôi nhớ em mắc chứng sợ độ cao đúng không?”

Cô cười lạnh, “Đã không sợ nữa rồi, anh đừng ngây thơ như vậy nữa được không?”

“Vậy em giữ tay tôi chặt thế làm gì?”

“.....”

Thi Dạ Diễm nhìn gương mặt quật cường của cô, liền nở một nụ cười tà ý. “Được rồi, em đã không còn sợ độ cao nữa vậy tôi hứa dọa em cũng chẳng có ý nghĩa gì.”

Dứt lời liền rút tay về một chút, Du Nguyệt Như len lén thở phào nhẹ nhõm, nhưng đột nhiên thân thể bỗng dưng rơi xuống....

“A.....” Cô hét lên một tiếng, theo bản năng ôm sát vào lòng anh. Cảm giác sợ hãi vụt một cái lan từ gót chân lên đến đỉnh đầu, mỗi dây thần kinh ở đầu ngón tay đều mất cảm giác. Hai tay Thi Dạ Diễm ôm chặt hông của cô lại trở thành đụng chạm mờ ám, điểm tựa duy nhất của cả người cô là ôm chặt hai cánh tay của anh.

“Thi Dạ Diễm!” Cô gọi tên anh, giọng run run. Vậy mà anh lại đứng đứng hưởng thụ cảm giác ân nhân cứu mạng. “Em và Lô Khải quan hệ thế nào?”

“Thả tôi.... xuống.” Cô không ngờ người đàn ông này lại có thể xấu xa đến vậy, vẫn khăng khăng hỏi cô chuyện này.

Anh cười, “Em buông tay ra là xuống được rồi.” Quả thật cô sợ đến vậy, nửa lời cũng không nói.

Du Nguyệt Như cắn răng, hai cánh tay dường như không chịu được sức nặng của mình, dần dần tuột xuống. Cô càng muốn ôm anh lại càng vô lực. “Thì Dạ....Diễm...”

Cô gọi tên anh lần nữa, giọng điệu không giống như ban nãy, vẻ khinh thường cao ngạo biến đi đâu hết, tất cả hi vọng đều kí thác vào ba chữ ấy.

“Anh ở đây.” Hoàn toàn khác âm thanh run rẩy của cô, giọng điệu của anh rất chi là nhàn nhã, nhờn nhờ không thèm đếm xỉa tới.

Cô chợt nghĩ đến lúc ở San Francisco thiếu chút nữa bị anh dìm chết trong bồn tắm, không phải cô không biết người đàn ông này rất độc ác, để đạt được mục đích không chừa bất kì thủ đoạn nào.

“Tôi và Lôi Khải... không có quan hệ gì.” Thân thể cô không ngừng trượt xuống khiến cô sợ đến độ sắp khóc đến nơi.

“Em nói dối.” Anh dễ bị đánh lừa vậy sao?

Anh tận mắt nhìn thấy cô bước ra từ xe của Lôi Khải, đi cùng hẳn ta vào Cầm Duyệt, lại đứng ở trước cửa Cầm Duyệt lôi lôi kéo kéo. Câu nói kia của Lôi Khải không phải anh không nghe thấy....

“Tôi nói thật mà___a___” Cô vừa định mở miệng, cánh tay rớt cuộc không bám được vào anh, cả người bỗng rơi xuống, gió thổi bên tai vù vù, cô vô thức nhắm mắt lại, đầu óc trống rỗng...

Bỗng một sức mạnh nắm chặt hai tay cô đúng lúc toàn thân cô rơi xuống. Cô mở mắt ra liền nhìn thấy rõ ràng khớp xương ở bàn tay anh đang dùng sức, gương mặt anh vô cùng bình tĩnh. Thậm chí vẻ mặt ấy còn có chút thâm trầm.

Du Nguyệt Như mím chặt môi, cho rằng anh vẫn ép hỏi cô như cũ. Ai ngờ anh cứ nhìn cô chăm chú như vậy, không buông tay, cũng không kéo cô lên. Tất cả cảm xúc tích tụ lại trong lòng, cắn răng nghiêng lợi nói. “Muốn nghe sự thật phải không, tôi đã ngủ với anh ta đấy, đây chính là lời nói thật, bây giờ hoặc là anh kéo tôi lên, hoặc là buông tay!”

.....

dien+dan+le+quy+don+com

.....

Một chút hơi sức còn lại của cô trong lúc giằng co đều biến đi đâu mất, thậm chí cô còn muốn buông tay để bị rơi xuống đất chết, hoặc là bị xe cán chết. Lúc này Thi Dạ Diễm chọt gồng sức kéo cô lên. Thời gian giằng co hơi lâu, lồng ngực của anh cũng hơi phập phồng. Nguy hiểm qua đi, hai chân Du Nguyệt Như mềm nhũn ra dựa vào lan can ngồi bệt xuống đất, há miệng thở dốc, hai mắt đăm đăm.

Thi Dạ Diễm không nói lời nào đứng bên cạnh cô.

Quần chúng đứng xem dưới chân cầu vượt có người báo cảnh sát, xa xa có thể nghe được tiếng còi xe cảnh sát chói tai. Thi Dạ Diễm ngồi xồm xuống nắm cằm của cô nâng lên, sắc mặt âm trầm như có điều muốn nói rồi lại thôi. Thần sắc trong đôi mắt Du Nguyệt Như chậm rãi trở lại thoáng chốc bốc lửa, nhào lên đánh đấm anh như điên.

“Anh muốn giết tôi phải không? Có phải không? Nếu như tay anh trợn chút nữa là tôi rớt xuống rồi! Tôi chết ngay lập tức đấy anh biết không! Khốn kiếp, anh là đồ khốn kiếp!”

Người phụ nữ này tưởng chừng bóp một cái là vỡ không ngờ đấm lại đau đến vậy. Thi Dạ Diễm nhân cơ hội bắt được hai tay cô kéo ra phía sau, ép sát người cô lên lồng ngực của mình, nghiêng đầu hôn lên đôi môi cô.

Là nụ hôn thật sự. Không bá đạo không dã man, thậm chí có thể gọi là dịu dàng, nhưng cũng không để cô có cơ hội phản kháng, một mực chiếm giữ. Môi chạm môi, lưỡi khuấy lưỡi, trao đổi nước bọt, mùi vị hòa tan. Cứ nghiêm túc như vậy, chăm chú, quý trọng nụ hôn. Điều đó đương nhiên khiến cô giật mình, ngây ngốc tròn tròn mắt ngoan ngoãn để anh tùy ý muốn làm gì thì làm, thậm chí quên mất giấy giụa.

“Tôi sẽ không để em rơi xuống đâu, lúc đầu em nói gì cũng không chịu buông tay, bây giờ sao tôi có thể buông ra được?” Mi tâm Thi Dạ Diễm và cô dán vào nhau, trực tiếp nhìn vào đáy mắt cô. “Tại sao không đợi tôi trở về tìm em, tôi nói sẽ trở về thì nhất định sẽ trở về, tôi không nuốt lời, nhưng vì sao em không đợi tôi? Tại sao?”

.....

Tại sao.....

Anh liên tiếp hỏi ba lần tại sao, hoàn toàn khiến cô bối rối. Giống như lấy đi hồn phách của cô, thật lâu vẫn chưa hoàn hồn.

Diễn - đàn - Lê - Quý - Đôn Phần 18

Hoàng Phủ Triệt phái người đưa cô từ đồn cảnh sát đi ra, tự mình đưa cô về nhà. Lúc xuống xe chân cô vẫn còn run, suýt nữa ngã quỵ xuống đất, may mà Hoàng Phủ Triệt nhanh tay lẹ mắt đỡ cô.

Vừa vào nhà cô đã bảo Hoàng Phủ Triệt kéo rèm cửa lại che chắn thật kín.

Nhà cô không có người giúp việc, chỉ có nhân viên tới quét dọn định kì. Hoàng Phủ Triệt đích thân xuống bếp nấu cho cô một chén cháo trắng nóng hổi, cho vào một ít hành lá thái nhỏ, mùi thơm liền tỏa ra khắp nơi. Mặc dù cô không có khẩu vị nhưng dưới cái nhìn chăm chú đầy tính ép buộc của Hoàng Phủ Triệt cô cố gắng húp một chút.

Cả một ngày chưa ăn gì, hơn nữa buổi tối cứ lặn qua lặn lại như vậy, cuối cùng cô húp hết sạch cháo trong chén.

“Chị không định nói gì với em sao?” Hoàng Phủ Triệt bỏ chén vào tủ khử trùng rồi quay trở lại, ngồi xuống đối diện với cô. Du Nguyệt Như ôm gối ôm lớn thả lỏng người tựa vào ghế salon. “Đây là lần đầu tiên chị ném thữ tay nghề của nhị thiếu gia nhà chúng ta đấy, không tệ.”

Gương mặt tuấn tú của Hoàng Phủ Triệt treo lên vẻ lạnh nhạt. “Chị biết em muốn tìm ra cũng rất dễ dàng.”

Du Nguyệt Như dúm đầu vào gối ôm mềm mại, một hồi lâu mở miệng, giọng nói buồn buồn. “Thật sự không có gì, đừng cho thái tử biết, với tính tình của anh ấy không biết làm ầm ĩ lên thành cái dạng gì nữa.”

“Anh ấy sẽ biết.”

“Em cho người phong tỏa tin tức, chuyện này không liên quan tới thái tử, không liên quan tới bất kì ai cả.”

“Có liên quan với chị không phải sao? Hẳn là ai?”

“Chị đảm bảo người này không nhằm vào nhà chúng ta, là chuyện cá nhân của chị, chị sẽ xử lí.”

“.....”

“Triệt, giúp chị một lần.”

Hoàng Phủ Triệt không nói gì, trong trí nhớ của anh đây là lần đầu tiên Du Nguyệt Như cầu xin mình. Suy nghĩ mãi, anh mới đồng ý. “Chị mau xử lí tốt đi, thái tử không phải kẻ ngu, sợ rằng tin tức đã truyền tới tai anh ấy rồi, chị tìm em không tìm anh ấy, anh ấy hiểu là có ý gì, chẳng qua là không nói ra thôi.”

Du Nguyệt Như cứng họng.

Thái tử dĩ nhiên không phải kẻ ngu, cả nhà bọn họ trừ Dĩ Nhu ra không ai ngốc ngếch cả, một cuộc so tài của sự khôn khéo.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Thứ Gọi Là Báo Ứng

Phần 19

Trăng sáng sao thưa, màn đêm trêu chọc người.

Đường Lạp An khoác áo ngủ đứng trong sân nhà. Đêm tân hôn của anh có chút lẩn lộn khó ngủ. Theo thói quen giơ cổ tay nhìn đồng hồ, lại chỉ thấy cổ tay trái trống rỗng. Nhìn kĩ lại thấy trên đó có một dấu vòng nhàn nhạt, đó là dấu vết do thời gian dài đeo đồng hồ lưu lại. Thì ra là bị che đi nên không dễ dàng phát hiện ra, thế nhưng lúc này lại nhìn thấy rõ ràng.

Giống như là bị sắt nung đỏ dí vào, cảm giác đau đớn như bị bỏng. Không mãnh liệt, sự đau đớn mơ hồ trong đêm tĩnh mịch như càng lan rộng, cuối cùng bao phủ lấy anh.

“Lạp An, sao anh đã dậy rồi?” Đôi mắt buồn ngủ của Úc Tiểu Trì lơ mơ đứng sau lưng anh. Đường Lạp An xoay người lắc lư cái ly trong tay. “Anh khát, đi rót ly nước.”

Úc Tiểu Trì thuận thế dựa vào người anh, áp sát vào lồng ngực anh ngáp một cái. “Có phải anh không ngủ được không?”

“Cũng không phải, đang suy nghĩ một số chuyện.”

“Suy nghĩ chuyện gì, có thể nói cho em biết được không?”

Cánh tay Đường Lạp An đặt trên eo cô siết chặt một chút, nói. “Đang suy nghĩ nên cảm ơn em đã phục hôn với anh thế nào.”

Úc Tiểu Trì nhẹ nhàng cười, ôm anh nhắm hai mắt lại. “Yêu em thật tốt, giống như trước đây.”

“Được.” Anh đặt một nụ hôn lên đỉnh đầu cô.

Úc Tiểu Trì duỗi tay vòng qua hông vào trong áo ngủ của anh. “Lạ An, chúng ta đừng xa nhau nữa, được không?”

Đêm hè đứng trong sân, cả người thấm mùi hoa. Quả nhiên là ở trong vườn hoa dưới ánh trăng, không phải nên nói lời thề non hẹn biển sao? Con người Đường Lạp An sáng như sao mà lại thâm trầm nhìn cánh hoa nhỏ bé bằng bình nhẹ rơi chạm đất.

Hoa nở vô thanh, hoa rơi vô tình, ngày sau lại bị nghiền thành bùn, chỉ còn mùi hương như xưa. Những loài thực vật xinh đẹp ấy bị anh ngắt từng cái lá, nhổ tận gốc, thật ra đã sớm chôn sâu linh hồn của chúng trong lòng mình. Anh len lén hít vào, không muốn để người khác biết. Những dưỡng chất vô hình trung làm hoa nở, tỏa ra hương thơm mê người không thể hủy diệt.

Có lẽ, đây gọi là báo ứng.

Phần 20

Mấy ngày sau Du Nguyệt Như liên tục gặp ác mộng, sau đó mất ngủ, tinh thần xuống dốc trầm trọng. Bao nhiêu phấn trang điểm cũng không che được quầng thâm quanh mắt, trang điểm thế nào cũng không vừa ý, cô vung tay gạt hết đồ trang điểm xuống sàn nhà, cuối cùng đeo một cái kính râm kiểu lớn đi ra ngoài. Cô luôn chọn lúc thái tử không có nhà để thăm Tân Tiệp.

“Đến nhà ông nội con chưa?” die»nd³anl«equ»yd«onTân Tiệp soi gương chỉnh trang lại bộ sườn xám mà Du Nguyệt Như đã đặc biệt đặt may

ở tiệm danh tiếng cho mình, dung mạo thanh tú, giọng nói ôn hòa mềm mại thật dễ nghe.

“Rồi ạ.” Du Nguyệt Như giúp bà cài khóa bên người lại cẩn thận, lùi về phía sau hai bước, chặc chặc khen ngợi.

“Ai mà tin dì đã có con trai lớn như thái tử rồi chứ, đi ra ngoài nói chúng ta là chị em cũng không có ai nghi ngờ đâu.”

Tân Tiệp yên lặng nở nụ cười, đôi tay siết chặt cái eo của mình, tầm mắt nhìn trong gương quét qua thân thể mình từ đầu tới chân, ngược lại phản ứng rất lạnh nhạt. “Không bằng năm đó rồi.”

Du Nguyệt Như vịn vai bà chống cằm trêu ghẹo. “Nếu con là đàn ông nhất định sẽ cưới người phụ nữ như dì làm vợ.”

Tân Tiệp liếc mắt liền nhìn thấy đôi mắt vô hồn của Du Nguyệt Như, xoay lại vỗ vỗ lên mặt cô. “Ở lại ăn cơm tối đi, những món con thích ngày nào phòng bếp cũng chuẩn bị sẵn cả, vậy mà không thấy con trở lại, tay nghề của dì sớm bỏ đi rồi.”

Giọng nói ôn hòa mang hương thơm nhàn nhạt, bàn tay ấp áp, những ngón tay mảnh khảnh. Đây là Tân Tiệp.

Vợ thứ hai của cha cô. Là mẹ của thái tử và Dĩ Nhu.

Du Nguyệt Như không hề nhớ chút gì về mẹ đẻ của mình, người mẹ trong kí ức từ thuở nhỏ của cô chính là Tân Tiệp. Cha cô có hai người con trai và hai người con gái, Tân Tiệp đều coi tất cả như con đẻ của mình, chưa bao giờ thiên vị hay tỏ thái độ lạnh nhạt với bất kì ai. Mặc dù thái tử không dễ gì chịu nghe lời người khác, nhưng chưa bao giờ trực tiếp tranh cãi với bà. Còn Hoàng Phủ Triệt chỉ trong trường hợp vô cùng cần thiết mới gọi bà là mẹ, tính tình anh lạnh nhạt đối với ai cũng đều như vậy, nhưng sự kính trọng với Tân Tiệp thì ai cũng có thể nhận ra.

Bọn họ không ai hiểu nổi, tại sao cha của họ lại lấy một người phụ nữ tốt như vậy làm vợ. Tốt đến mức làm cho người ta không đành lòng làm tổn thương bà. Trong nhà này Tân Tiệp là người duy nhất có trái tim ấm áp, từ trước đến giờ chưa từng thấy bà làm chuyện gì to tát cho mấy anh em cô đến mức trời đất cũng cảm động, nhưng trong lòng bốn người bọn họ đều hiểu sự mềm mại và lương thiện của bà mà gọi là “Tân Tiệp”.

Mười tuổi Du Nguyệt Như đã thường xuyên không ở nhà, về sau trưởng thành rồi lại càng ít về nhà hơn. Mỗi lần có cha cô ở đây, không khí đều như là sẵn sàng rút kiếm giương cung, nhưng khi nhìn thấy ánh mắt buồn bã của Tân Tiệp, cô cố gắng nhịn được thì nhịn, không nhịn được liền tránh đi.

Cô hận người đàn ông này, nhưng Tân Tiệp lại thương ông ấy, bà cũng yêu quý cô. Cô lớn lên trong cuộc sống chẳng có mấy sự ấp áp yêu thương, người cô quý trọng nhất không phải Đường Lạp An, mà là Tân Tiệp.

Cho nên khi nhìn bàn tay trắng nõn của Tân Tiệp cầm dao thái thức ăn, làm những việc bình thường như vậy khiến cô không khỏi ảo tưởng đến bộ dạng của mình khi làm mẹ. Mười đầu ngón tay của cô từ trước đến giờ chưa hề nhúng tay giặt đồ bao giờ có lẽ không đủ tư cách làm mẹ.

Suy nghĩ đến mức xuất thần, đến khi Tân Tiệp hỏi cô đang nghĩ gì, cô liền bật thốt lên một câu. “Con muốn sinh em bé.”

Vừa nói xong liền nở nụ cười tự giễu. Cô chưa bao giờ nghĩ đến chuyện kết hôn, đi đâu sinh em bé bây giờ.

Buổi tối cô uống hơi quá chén, Tân Tiệp không yên tâm liền sai tài xế đưa cô về, đi được nửa đường lại bị cô đuổi xuống. Xe chạy chưa được mấy trăm mét cô liền hối hận.... Cô va vào một chiếc xe con, lại đụng phải cây to bên đường.

Tiếng va chạm kịch liệt như ngay bên tai, cô nhìn chăm chăm mui xe phía trước bị biến dạng nhả ra từng đợt từng đợt khói trắng mà ngẩn người. Đến khi tài xế xe đối phương tới gõ cửa sổ xe của mình, cô mới hoàn hồn.

Là lỗi của cô, một tay cô dùng khăn giấy che cái trán đang chảy máu vừa nói xin lỗi, nhưng tài xế kia nhất quyết không buông tha.

Lôi Khải ngồi ghế sau, ngón tay dài chống bên thái dương nhìn bộ dạng nhếch nhác của người phụ nữ kia, khóe môi bất giác nhếch lên. Đây là, duyên phận....

Điện thoại di động rung, Du Nguyệt Như không thèm nhìn tới, trực tiếp nhấn tắt, vài giây sau lại rung, lại nhấn tắt, lại rung... Cô thầm nghĩ rằng, có tín hiệu kết nối. “Này!”

Lửa giận bùng bùng.

Lôi Khải không bị ảnh hưởng chút nào. “Cần giúp một tay không?”

Du Nguyệt Như cau mày, giọng nói này không tính là quá quen thuộc, nhưng cũng không quá xa lạ. Cô là người có trí nhớ rất tốt, rất nhanh liền nhớ lại. “Lôi Khải?”

“Là tôi, có vẻ như cô đang gặp phiền toái rồi.”

Du Nguyệt Như là người thông minh lanh lợi, lập tức ngẩng đầu nhìn quanh bốn phía, cuối cùng cô đưa ánh mắt nhìn bên trong chiếc xe kia. Cô đi tới, Lôi Khải từ trong xe bước ra ngoài, trong tay vẫn còn cầm điện thoại nói chuyện với cô.

“Sao mỗi lần chúng ta gặp nhau đều không có cách nào gặp mặt bình thường được nhỉ?”

Du Nguyệt Như thay đổi cảm xúc liên tục, từ kinh ngạc đến lúng túng, rồi xin lỗi, lại không có gì giúp che mắt. “Thật sự tôi không cố ý, tổn thất của anh tôi sẽ chịu trách nhiệm.”

Lấy khăn giấy thấm đầy máu trên trán cô xuống, Lôi Khải móc trong túi ra một cái khăn tay đắp lên vết thương của cô. “Vậy tôi chịu trách nhiệm vết thương của cô.”

***

Ra khỏi phòng, bóng tối bao phủ toàn bộ thành phố, ánh đèn đêm mở ra cảnh đẹp hư hư thực thực trước mắt cô. Vươn tay ra chỉ bắt được một mảnh trống rỗng.

Chợt bàn tay nóng lên, có người dìu cô xuống bậc thang, tránh dòng người qua lại vội vã.

“Tình rượu rồi sao?” Lôi Khải dìu cô ngồi trên ghế dài. Du Nguyệt Như muốn rút tay lại, thế nhưng anh lại không nặng không nhẹ nắm tay cô, giống như vuốt ve. “May mà chỉ bị thương ở ngoài da, nếu như khuôn mặt bị hủy hoại, thì làm sao tôi chịu trách nhiệm nổi?”

Cô khẽ nghiêng đầu, mái tóc dài buông xuống. “Tôi không biết nên nói xin lỗi hay cảm ơn anh. Xe của anh...”

“Không sao, những thứ đó không quan trọng, người cô không có việc gì là được.” Một tay anh đặt trên thành ghế khom người ghé sát vào cô, nhẹ nhàng nâng cái cằm nhọn của cô lên, ánh mắt xẹt qua trên gương mặt cô. “Ở đâu? Tôi đưa cô về.”

“Không cần, làm chậm trễ việc của anh, tôi thuê xe về được rồi.” Khoảng cách của hai người quá gần, giống như một tắc nữa thôi sẽ hôn nhau vậy. Nhưng cô biết Lôi Khải là một người đàn ông rất có nguyên tắc,

có thể tình một đêm, chứ nhất định sẽ không tùy ý hôn môi với phụ nữ, đêm đó cô cùng anh triền miên cả đêm mà anh cũng chưa hề chạm qua môi cô.

Cô nhìn thấy Lôi Khải khẽ cười, giống như đang cười nhạo lí do của cô. Anh muốn đưa cô về nhà chính là muốn phát triển quan hệ với cô, không phải rất hợp ý cô sao, làm gì có chuyện cự tuyệt.

Không bao lâu sau, tài xế đã đổi chiếc xe Spyker cô quen thuộc, lúc này Lôi Khải tự mình lái xe.

Ánh đèn đường chiếu vào trên mặt anh ánh sáng mơ hồ, khi anh không cười lại phát ra một loại sắc bén, mà khi anh cong khóe miệng lên vừa thanh nhã vừa lười biếng lại khiến cho người ta cảm thấy rất muốn dựa vào. Anh quả thật rất hấp dẫn, một người đàn ông cực phẩm.

Nếu như trở lại mấy năm trước, không biết bản tính lạnh lùng tàn khốc kia của anh chắc chắn Du Nguyệt Như sẽ dễ dàng bị anh mê hoặc. Thế nhưng hôm nay gặp một người đàn ông như vậy, chỉ là mục tiêu của cô mà thôi.

Sợ cô khó chịu, Lôi Khải cẩn thận giữ tốc độ xe thật ổn định. Xe chạy rất vững vàng không hề lắc lư chút nào, làm cô cảm thấy buồn ngủ. Thật ra là cô đã ngủ, khi tỉnh lại xe đã dừng trước nhà trọ cô ở, Lôi Khải hạ thấp thành ghế xuống, gối lên cánh tay nhìn qua ô cửa trống ngấm bầu trời đêm, có vẻ rất đắm chiêu.

Cô dụi dụi hai mắt buồn ngủ cho tỉnh táo, không cẩn thận đụng vào vết thương trên trán, đưa tay che chỗ băng bó kêu đau, liên tục cau mày. Bộ dạng kia lại khiến người cứng nhắc như Lôi Khải rủ lòng thương xót, ánh mắt hiện lên một tia phong tình. Anh kéo tay cô ra, “Đừng động vào, để tôi xem.”

“Không sao, đừng đụng vào nữa, cẩn thận một chút, có sẹo thì khó lấy chồng lắm.” Anh khẽ cười trêu chọc, Du Nguyệt Như sợ run lên, gật đầu rồi

xuống xe. “Tôi ngủ bao lâu rồi? Tại sao không gọi tôi dậy?”

“Chưa tới nửa tiếng, tôi không thích đánh thức người khác, thích nhìn bộ dạng người khác khi ngủ thôi.” Lôi Khải nói xong liền đi đến phía sau nghịch tóc của cô. “Nhất là bộ dạng say ngủ bình thường của phụ nữ, làm cho người ta vô cùng muốn....”

Giọng nói của anh trở nên trầm thấp, cố ý hôn như không hôn trên gáy cô, “Làm chuyện xấu khiến cô thoải mái mà không làm cô thức giấc...”

Du Nguyệt Như đợi khi đèn ở đuôi xe anh hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt mới chán nản thở dài, Lôi Khải so với trước kia cô từng tiếp xúc càng lúc càng khó ứng phó hơn. Anh không giống những người đàn ông khác chỉ đi tìm khoái cảm của thân thể, càng không phải chỉ dựa vào diện mạo tuấn tú mà tùy tiện nói anh là một người đàn ông vô dụng. May là cô hợp với khẩu vị của anh, nếu không anh nhất định sẽ không lãng phí nửa giây nào ở trên người cô.

Anh là mục tiêu của cô, còn cô lại đúng là con mồi vô giá đáng ghi vào sổ sách huy hoàng. Có lúc cô cảm thấy vô cùng chán nản cuộc sống dùng trăm phương ngàn kế lợi dụng người khác và bị người khác lợi dụng. Nhưng cô có thể làm gì được, có lẽ đợi đến ngày tuổi thanh xuân của cô trôi qua không quay trở lại, mới có thể được sống an nhàn rồi.

Nhưng cô mới hai mươi hai tuổi, vẫn còn đang trong thời niên thiếu, thời gian còn rất nhiều. Trừ phi, có một kĩ sĩ xuất hiện cứu vớt cuộc đời cô.

Bỗng một cơn gió mạnh nổi lên, rồi mưa xối xả trút xuống như thức tỉnh cô. Khóe miệng cô giật nhẹ tự giễu, cho dù có kĩ sĩ đi chăng nữa, cô cũng không phải công chúa.

Mu bàn tay che lấy vết thương, cô chậm rãi đi đến dưới lầu ẩn mật mã, đẩy cửa chính nặng nề ra, lại không ngờ từ kính thủy tinh phản quang trông

thấy người đàn ông kia yên lặng đứng dựa vào tường.

Cô giật mình suýt nhảy dựng lên, quay đầu lại nhìn. Quả nhiên là Thi Dạ Diễm, ánh sáng quá mờ, cô chỉ biết anh đang nhìn cô, nhưng không nhìn rõ ánh mắt anh. Chợt một tia chớp xé rách màn đêm chiếu sáng gương mặt tuấn tú của anh hình như bị mưa làm ướt. Sau đó một tiếng nổ kinh người, cô bịt miệng lại miễn cưỡng kìm nén mới không kêu lên.

Tuy chỉ trong nháy mắt, nhưng cô xác định mình nhìn thấy anh toàn thân rách nát thảm hại, còn một cánh tay bị thương nghiêm trọng không ngừng chảy máu.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Ai Điên Rồi...

Phần 21(trong bản gốc tác giả ghi như vậy nên mình để như vậy luôn nhé)

“Lại đi hẹn hò hả?” Vẻ mặt Thi Dạ Diễm bình tĩnh lại xơ xác tiêu điều khiến cô không tự chủ lùi về phía sau, bịch một tiếng va vào cửa. Va chạm này như thức tỉnh cô, tại sao cô lại sợ anh như vậy?

Đây là nhà của cô, không phải nước Mỹ càng không phải là Canada, không thuộc phạm vi quyền hạn một tay che trời của anh.

“Đúng thì sao, liên quan gì tới anh?” Cô hít thở, bộ dạng tràn đầy dũng khí. Nhưng không ngờ một giây tiếp theo Thi Dạ Diễm thừa cơ tiến lại gần cô không một tiếng động với tốc độ khiến người ta dựng tóc gáy, một tay thủ sẵn trên cổ cô.

“Không có đàn ông thì em sẽ chết sao?” Cô giải quyết ân oán với Hi Nhĩ, được, anh tạm tin. Còn tên họ Đường kia? Một người đàn ông đã có vợ! Anh em nhà Hoàng Phủ? Bây giờ là Lôi Khải! Người khác có lẽ không biết Lôi Khải là ai, nhưng anh lại biết rất rõ!die»nd»anl«equ»yd«on

“Có chết cũng không chết trước mặt anh! Trừ phi bây giờ anh giết chết tôi!”

Lực đạo của anh luôn luôn không biết khống chế, hình như từ trước đến giờ không cảm thấy mình có thể bóp chết người. Cô liều mạng há miệng hít thở, sắc mặt đỏ lên hết sức khổ sở vẫn không chịu mở miệng cầu xin tha

thứ. Đến khi ánh mắt cô dần mất đi tiêu cự, bàn tay nhỏ bé nắm tay anh dần buông ra, Thi Dạ Diễm mới thả lỏng đòn chí mạng trên cổ cô. Mặc cho cô khom người không ngừng ho khan, há miệng hít thở gấp gáp.

Thi Dạ Diễm không biết cô bé tám năm trước vì sao lại biến thành như vậy. Mặc dù anh cũng không phải thiện nam tín nữ gì, có lẽ khi đó, anh đã cất giấu hình bóng cô ở một góc nào đó sâu trong trái tim.

Nhiều năm qua anh vẫn không ngừng tìm kiếm cô, dù ít manh mối, dù họ tên đầy đủ của cô anh cũng không biết, dù cuối cùng anh bắt đầu nhận ra những lần gặp gỡ chỉ là ảo giác của anh mà thôi...

Nhưng bây giờ, trời cao đã an bài cho họ gặp nhau lần nữa.

À, anh đã nói, nếu gặp lại, sẽ không để cô cứ thế biến mất khỏi thế giới của anh nữa, dù có chết, cũng phải chết trong tay anh. Vì vậy mặc kệ Du Nguyệt Như là loại người gì, anh nhất định phải có được cô.

Du Nguyệt Như đau nhức cổ họng, chống đỡ vào tường một hồi lâu mới chậm chậm bước đi được. Người đàn ông này giống như ác quỷ, mỗi lần gặp đều bắt cô chạy quanh Quý môn quan một vòng mới chịu bỏ qua. Thừa dịp anh thất thần, cô lách mình vào cửa chính nhất anh ở bên ngoài. Biết rõ anh không vào được nhưng vẫn không dám ở ngoài lâu liền chạy vào thang máy, cửa thang máy chậm rãi đóng lại cô mới tựa vào góc thờ dài một hơi.

Tình!_____

Thời khắc sau cùng một đôi tay đưa vào kịp thời ngăn cửa thang máy đóng lại. Du Nguyệt Như sợ đến mức muốn hét toáng lên, trợn tròn mắt nhìn anh đẩy cửa thang máy đi tới, sau đó ẩn vào nút tầng chót. Da đầu cô tê dại. Anh không chỉ biết mật mã cửa chính, mà còn biết nhà cô cụ thể ở tầng nào.

“Tóm lại anh muốn làm gì?” Cô siết chặt nắm tay cực lực khống chế tâm tình của mình.

Trong không gian bị vây kín, ở cạnh một người đàn ông đáng sợ như vậy mỗi phút giây đều là đau khổ. Hơn nữa khi anh chăm chú nhìn cô mà không lên tiếng, tất cả cảm xúc dồn nén không thể bộc phát ra được.

Cô đã từng cho rằng con người màu hổ phách là đẹp nhất, bất luận là dưới ánh mặt trời hay dưới ánh đèn, nhan sắc không thể sánh bằng sự thần bí cùng kinh diễm ấy. Nhưng thời khắc này cô chỉ cảm thấy đó là con người của loài dã thú.

Thang máy rất nhanh đã tới tầng chót, cô lại không dám bước ra ngoài một bước. Thi Dạ Diễm kiểm tra qua loa vết thương trên tay phải, thờ ơ nói. “Em không phải sợ, tôi muốn làm gì em thì nhất định sẽ thông báo trước cho em biết, tối nay tôi chỉ muốn ở lại đây một đêm.”

Du Nguyệt Như hít một hơi, “Anh nghĩ tôi điên rồi đúng không!”

Sống chung một phòng với sói, sợ rằng trời còn chưa sáng một mảnh xương cũng không còn.

Thi Dạ Diễm giật nhẹ khóe miệng, kéo tay cô đi ra khỏi thang máy. “Nghe lời, nếu không bây giờ anh sẽ làm cho em điên luôn.”

Trên thực tế Du Nguyệt Như rất nhanh liền cảm ơn trời đất, may nhờ có anh, nếu không cô sẽ bị đám khách không mời kia hù dọa chết mất.

Cô cứ đứng ở cửa mãi không dám vào, nhìn chăm chăm cái túi lớn bị cột kín, vẫn có thể tưởng tượng ra một mớ động vật máu lạnh không ngừng lúc nhúc, cả người rét run. Thi Dạ Diễm cẩn thận lục soát cả gian phòng, xác định không có một con rắn nào thoát ra ngoài mới yên tâm.

“Có hộp cấp cứu không?” Anh đường hoàng ngồi trên ghế salon, cởi cái áo dính đầy vết máu, phần thân trên cường tráng của anh cũng bị bầm tím khắp nơi. Thấy cô không có phản ứng liền hỏi lại lần nữa.

Du Nguyệt Như cố nén sợ hãi vòng qua cái túi trên đất mang hộp cấp cứu cho anh, một tay cầm kéo một tay cầm băng gạc lại bắt đầu sưng sờ. Thi Dạ Diễm nhìn người phụ nữ mất hồn này, vươn tay lấy đồ trong tay cô, trong lòng ít nhiều có chút khâm phục cô.

Nếu không phải anh sớm quen việc tiếp xúc với những loài động vật máu lạnh này, chỉ e là cũng bị dọa cho cứng họng, huống chi là cô.

Nhìn động tác băng bó thuần thục của anh, Du Nguyệt Như rốt cuộc cũng lên tiếng. “Anh đã biết nhà tôi có mấy thứ này từ trước phải không?”

“Biết sớm hơn em một lát thôi.” Giọng anh nhàn nhạt, mang một chút cảm giác mệt mỏi rất khó nhận ra.

Du Nguyệt Như kiên nhẫn năm lần bảy lượt, rốt cuộc không nhịn được nữa, đứng lên. “Thi Dạ Triều phái người mang mấy thứ này tới nhà tôi phải không! Rốt cuộc tôi đã chọn tới chỗ nào của hai người rồi! Không để tôi yên được sao! Giữa các người có mâu thuẫn gì thì đấu với nhau là được rồi! Tại sao còn lôi tôi vào!”

Thái tử đã từng nói, Thi Dạ Triều không xấu xa như người bình thường, sở thích càng không giống ai, rắn độc, càng đẹp hẳn càng thích. Nuôi dưỡng bọn chúng giống như sủng vật, nghe nói thỉnh thoảng đi đâu còn mang theo bên người vuốt ve.

Thi Dạ Diễm nhíu mày, cảnh giác nheo mắt quan sát cô. “Em biết rất rõ chuyện của Thi gia chúng tôi, ai nói với em? Hoàng Phủ Triệt? Thái tử? Hay là Lôi Khải?”

Du Nguyệt Như yên lặng, ý thức mình vừa nói chuyện không nên nói. “Quan tâm ai nói làm gì, kiểu gia tộc như các người có mấy ai không tranh đấu!”

Thi Dạ Diễm liền nở nụ cười, vừa tán thưởng lại có chút khổ sở. “Vậy là em thừa nhận có quan hệ với bọn họ, em đúng là... người phụ nữ lợi hại. Tôi rất tò mò, ngoại trừ gương mặt xinh đẹp này em còn có điểm gì khiến đám đàn ông xếp hàng chạy theo như vẹt coi trọng em.”

Lời nói khó nghe cô đã nghe nhiều rồi, chưa bây giờ cảm thấy cực kì khó chịu giống như bị đào một cái hố trong lòng như bây giờ. Người đàn ông này có cách khiến cho lý trí cùng tao nhã của cô biến mất hết, die»nd«anl«equ»yd«on chỉ còn lại bực tức. Cô cầm gối ôm ra sức đánh anh.

“Anh có xếp hàng cũng không tới lượt anh! Cút đi cho tôi! Mang theo răn của anh cút càng xa càng tốt!”

Thi Dạ Diễm tuyệt đối không phải người đàn ông để cô tùy ý đùa bỡn la lối om sòm, anh đứng dậy dễ dàng giật lấy gối ôm trên tay cô, sau đó tháo dây thắt lưng, kéo khóa quần. Không khí xung quanh bỗng chốc liền thay đổi. Du Nguyệt Như hận không tát vào mặt mình được. Loại đàn ông này không thể kích động được, nếu không người thua thiệt chỉ có cô mà thôi. Anh mà thật sự nổi giận, cô không chết cũng mất nửa cái mạng.

“Anh. . . định làm gì. . .” Cô không biết mình nên chạy trốn hay liều chết với anh. Anh từng bước từng bước tiến lại gần, cởi bỏ mảnh vải cuối cùng trên người. Thật lòng mà nói, vóc người của anh quả không biết diễn tả như thế nào, vai là vai, ngực là ngực, eo là eo, còn nơi đó. . .

Cô bị bức phải lùi về phía sau không cẩn thận vấp ngã, cô nhanh chóng phát hiện ra là vấp phải thứ gì ____ dưới chân là cái túi chứa đầy đám sùng vật chết tiệt của Thi Dạ Triêu. Cô ngồi ngay ngắn ở phía trên, dưới mông

cảm giác đầy những con vật như sợi dây đang ngo nguậy không ngừng. Cô chợt cảm thấy rợn hết tóc gáy, thét lên một tiếng né ra.

Không đợi cô né ra được mấy tấc, đôi tay Thi Dạ Diễm liền bế cô lên, bước nhanh về phòng tắm. “Tôi muốn sạch sẽ một chút, đi tắm trước đã.”

“Thi Dạ Diễm! Anh vừa nói muốn làm gì tôi sẽ thông báo trước cơ mà!” Du Nguyệt Như nghe rõ từng lời anh nói.

Thi Dạ Diễm cười ha ha. “VẬY bây giờ tôi thông báo cũng không muộn mà.” Anh cúi xuống nở nụ cười gian xảo. “Xếp hàng không tới lượt tôi, vậy tôi đành chen ngang thôi.”

Du nguyệt như có giẫy giụa, hét chói tai đến thế nào cũng chẳng ăn thua gì, dưới tay anh sức lực của cô chẳng khác nào một đứa bé, bị lột quần áo hai ba lần, anh chỉ dùng một tay liền khống chế được cô. Tay thủ sẵn trên cổ cô như cũ, anh ép sát cô vào tường, cô muốn tránh né thế nào cũng không được nữa rồi, để mặc cho anh lấy vòi sen cọ rửa thân thể mình.

Ánh mắt anh có chút u ám, bởi vì anh phát hiện trên người cô có mấy vết bầm tím mơ hồ. Anh khóa vòi nước, ngón tay xoa nhẹ lên những vết bầm ấy. “Lôi Khải sao không dịu dàng vậy, làm cho người em bị bầm tím rồi.”

“Không phải anh ta. . . Khụ khụ. . . .”

“À, còn có người khác.”

“Không phải. . . Khụ. . . .”

“Không cần giải thích, tôi không quan tâm con mẹ nó là ai làm!”

Thi Dạ Diễm bỗng ôm ngang người cô đi về phòng ngủ, đặt thân thể cô ướp sũng lên giường rồi đặt một nụ hôn dưới cằm cô. Du Nguyệt Như dốc

hết sức cũng không đẩy anh ra được, ngược lại còn bị tách hai chân ra. . .

Vật kia cứng rắn chặn ở nơi đó trên người cô, ‘cậu nhỏ’ thỉnh thoảng lại chạm vào cô. Một tay giữ đầu cô mạnh mẽ cường hân, một tay đặt trước ngực cô. Cô ngoại trừ cảm giác đau chính là sợ hãi, âm thanh nức nở nghẹn ngào từ trong cổ họng phát ra, ra sức chống cự lần cuối đá đập lung tung.

Thi Dạ Diễm là người đã muốn làm gì thì nhất định phải làm được mà quan trọng lúc này là làm một người đàn ông hoàn hảo. Anh mặc kệ Du Nguyệt Như có kháng cự thế nào cũng muốn có được cô. Rốt cuộc đối với người phụ nữ không hợp tác này anh chỉ còn cách ép buộc, hôn cô đến nỗi gần như không thở nổi, không còn hơi sức phản kháng mới rời khỏi môi cô, nụ hôn trượt xuống, đến cổ, xương quai xanh. . . .

Du Nguyệt Như hé mở đôi mắt mơ hồ, không còn hơi sức. Choáng đầu một hồi, làm vết thương ở trán co rút đau đớn.

“Anh xem tôi cũng bị thương rồi. . . . Có thể. . . . Đừng thô bạo như vậy được không. . . .”

Anh làm ngơ, há miệng ngậm hạt trân châu mút.

Du Nguyệt Như ôm hi vọng mong manh, tay xoa xoa gò má anh. “Tôi say rượu lái xe, bị tai nạn. . . Hiện tại không chỉ nhức đầu, khắp người đều bị thương rồi, Thi Dạ Diễm, nếu anh muốn giết tôi. . . . Thì cứ tiếp tục đi.”

.....

Quả nhiên anh dừng lại, ánh mắt phóng đấng chăm chú nhìn cô, cuối cùng cắn răng ngã sang một bên.

Chưa bao giờ, chưa có ai, chưa có chuyện gì khiến anh không đành lòng. Mà anh xác định lần này không phải vì sinh lòng thương hại mới thả cô ra.

Cô nói “Chết”.

Thi Dạ Diễm hiểu, anh có thể không quan tâm sự sống chết của bất kì ai, nhưng lại không có cách nào ngừng quan tâm cô.

Tối nay Thi Dạ Triều muốn mạng của cô, rõ ràng là đang thử dò xét anh. Anh không còn lựa chọn nào khác là để lộ nhược điểm này động thủ với hẳn, phá vỡ cái mặt nạ hòa bình duy trì nhiều năm. Thật ra từ đêm ở Miami nhận được điện thoại của Thi Dạ Triều thì trong lòng anh đã có tính toán.

“Tiểu Như của người, quả nhiên là đại mỹ nhân, so với bức tranh người vẽ ra còn động lòng người hơn nhiều, không uổng công người dùng nhiều người như vậy tìm cô ấy trong tám năm. Eric, người thật tinh mắt.”

Anh vốn định đợi đến khi thời cơ thích hợp sẽ đặt cô ở bên cạnh, nếu không thì rất nguy hiểm. Nhưng xem ra bây giờ, không mang cô theo bên cạnh càng nguy hiểm hơn.

Có lẽ cô rất mệt mỏi, cứ như thế chìm sâu vào giấc ngủ. Dù rất sợ anh, nhưng lại có cảm giác tin tưởng anh kì lạ đến khó diễn tả bằng lời, cho nên mới có thể suýt bị anh cưỡng ép mà vẫn có thể vô tư ngủ. Nhưng chân mày Thi Dạ Diễm vẫn chưa giãn ra được. Anh nhắm mắt lại, hít thở nhẹ nhàng không khí thuộc về hơi thở nhàn nhạt của cô.

Tiểu Như, em có đồng ý ở bên cạnh anh. . . . làm một con chim hoàng yến không?

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cảm Giác Kỳ Diệu

Kéo rèm cửa sổ ra, một nam một nữ cơ thể trần trụi cuốn chăn nằm trên giường. Dường như người đàn ông mang sức nặng nửa người đè lên trên cơ thể mảnh khảnh của người phụ nữ. Còn người phụ nữ gối lên cánh tay anh ngủ, bởi vì sức nặng trên người mà khẽ cau mày.

Thân thể cường tráng với nước da màu mật ong của người đàn ông và làn da trắng nõn mềm mại của người phụ nữ cùng ga giường màu cà phê xen lẫn nhau, tạo thành bức họa cực kì đẹp mắt.

Điện thoại trên tủ đầu giường vang lên, tay Thi Dạ Diễm theo phản xạ có điều kiện mò mẫm dưới gối, không ngờ lại nằm hệt. Đôi mắt Thi Dạ Diễm bỗng chốc mở ra, trở mình ngồi dậy.

Một lát sau mới phản ứng được là điện thoại di động vang lên, lại chán nản ngã xuống giường, cánh tay duỗi ra ôm người phụ nữ bên cạnh vào lòng. Cô nhìn gầy, mà ôm lấy toàn thân cảm giác mềm mại rất thoải mái. Vốn không muốn quan tâm, nhưng điện thoại di động vẫn vang lên không ngừng. Anh nguyên rủa một tiếng, giọng nói khàn khàn như nuốt phải giấy nhám.

“Điện thoại của em kêu kìa, Tiểu Như.”

Toàn thân Du Nguyệt Như nóng ran, khô nóng đến nỗi chỉ muốn nhảy vào hầm băng, đồng thời cũng cảm thấy lạnh, không ngừng hướng về vật nóng bỏng bên cạnh kia. Trong lúc hoảng hốt lại nghe có người gọi Tiểu Như. . .

Cô giật mình hé mở mí mắt nặng trĩu, gọi cô như thế thì trên đời này chỉ có một người đàn ông mà thôi. Mà người đàn ông ấy giờ phút này đang thân mật ôm eo cô, chân dài vắt ngang trên đùi cô, hơi thở cũng ở gần sát bên gáy.

Thi Dạ Diễm nhắm chặt hai mắt không nhìn được lên tiếng thúc giục.
“Ném cái thứ quý quái đó đi!”

Du Nguyệt Như cố sức rút ra một cánh tay trong lòng anh lấy di động, thềm kinh sợ, là Lôi Khải.

Cô muốn đi ra ngoài nhận điện thoại, nhưng hai cánh tay Thi Dạ Diễm giống như roi mây quấn chặt cô không chịu thả. Cô khẽ cắn răng ấn nút kết nối. “A lô?”

Vừa lên tiếng trước lại không nhìn được liền nhíu mày, giọng cô khàn khàn rất kì cục.

Lôi Khải ở bên kia điện thoại cũng ngẩn ra, nhìn đồng hồ. “Còn đang ngủ?”

Du Nguyệt Như liếc nhìn đồng hồ trên đầu giường, còn một phút nữa thôi là mười hai giờ trưa. Cô rất ít khi ngủ nướng, thế mà lại bị người ta phát hiện ra. “A. . . . Tôi cảm thấy không được khỏe, có chuyện gì vậy?”

Lôi Khải cười. “Cũng không có gì, vốn định hẹn cô cùng đi ăn trưa, đầu còn đau không? Có muốn đi bệnh viện kiểm tra lại lần nữa không?”

Đau đầu thì không, nhưng đói bụng thì có. Nhưng mà rõ ràng cô cảm thấy cánh tay Thi Dạ Diễm ôm eo mình bỗng siết chặt, chắc anh nghe thấy lời Lôi Khải nói rồi. Trực giác của cô nói rằng, nếu cô đồng ý cuộc hẹn này chắc chắn sẽ bị người đàn ông tàn bạo bên cạnh ăn cả thịt lẫn xương.

“Không cần phiền phức như vậy, tôi đỡ nhiều rồi, chỉ thiếu ngủ thôi, hôm nào tôi mời anh ăn cơm.” Cô hăng giọng, không dám nói bằng giọng quá mềm mại, lại không thể nói qua quít được, dù sao cô vẫn muốn câu Lôi Khải.

May mà Lôi Khải trước giờ không miễn cưỡng phụ nữ, dặn dò mấy câu rồi cúp máy. Thi Dạ Diễm nhắm hai mắt như cũ, hơi thở vững vàng, đầu gối ở bả vai cô. Du Nguyệt Như cứ nắm chặt điện thoại năm đó, cảm giác là lạ.

Cô và người đàn ông này trần trụi ngủ trên một cái giường cả đêm, khi tỉnh lại tư thế của hai người thân mật như một đôi tình nhân, nhưng không xảy ra bất kì chuyện gì cả. Không giống những ngày ở San Francisco, lần này cô không bị ép phải ngủ cùng anh.

Ánh sáng chói lọi xuyên qua khe hở rèm cửa số lọt vào phòng, bụi bặm trong không khí không ngừng nhảy múa. Không thể nói nên lời cảm giác kì diệu trong lòng anh lúc này. Thế nhưng cô lại không nhận ra cảm xúc quay cuồng của Thi Dạ Diễm ẩn dưới vẻ bình tĩnh an nhàn.

Anh cảm thấy mình uất ức sắp chết rồi, đáng lẽ ra tối qua nên bắt chấp tất cả chiếm hữu cô! Nếu không nghe cô nói chuyện điện thoại với gian phu cũng sẽ không khó chịu như vậy. Anh đang nghĩ có nên tìm Lôi Khải nói chuyện một chút hay không. Nhưng nói chuyện gì đây? Nói thế nào? Nói hẳn đừng xuống tay với cô nữa? Rồi sau này lại có thêm một người biết nhược điểm của anh?

Lôi Tương đối với anh mà nói vừa là bạn vừa là địch, chưa nói đến giao tình sâu đậm, ông ta chỉ vì thương Lôi Khải vậy cũng không có gì đáng sợ, nhưng thân phận của người đứng sau Lôi Khải là thế nào không ai biết lại không thể không đề phòng.

Du Nguyệt Như không anh suy nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy lực đạo của anh càng lúc càng siết mạnh, làm cô không thở nổi. “Thi Dạ Diễm,

anh lại muốn đê chết tôi phải không?”

Cô cứ thế đẩy tay anh ra, lại nghe anh rên một tiếng, nhìn băng gạc ở cánh tay đã loang ra vết máu đỏ. Cô giật mình sợ hãi, liền ngồi dậy, đấm mắt lộ ra sự hốt hoảng. “Không sao chứ?”

Thi Dạ Diễm thuận thế buông cô ra, tựa nửa người lên đầu giường, nhìn chăm chăm cánh tay cau mày không nói gì, ánh mắt lại có chút đăm đăm. Bộ dạng anh như vậy Du Nguyệt Như không khỏi có chút lo lắng, lại cứng đầu không muốn yếu thế. “Nói đi chứ, anh làm sao vậy?”

“Tôi. . . .” Tầm mắt anh lướt qua trên người cô một vòng, ánh mắt càng sâu xa hơn, giọng nói khàn khàn hơn. “Đói bụng.”

Không trách được Du Nguyệt Như đề phòng anh, ánh mắt không chút kiêng kị kia có ý muốn gây rối. Cô hung hăng trừng anh một cái, túm chăn mỏng che thân thể mình bước xuống giường, mặc kệ anh có gì che thân hay không.

Tầm mắt Thi Dạ Diễm nhìn theo tấm lưng trần của cô, đến khi bóng dáng cô vào phòng thay đồ mới thu về. Cầm điện thoại di động cô để trên đầu giường mở nhật kí cuộc gọi ra xem.

Lôi Khải.

Lại mở danh bạ ra xem, sắc mặt anh trầm xuống. Trong điện thoại cô chỉ có duy nhất một số điện thoại, chính là Lôi Khải.

***

Cô vén mái tóc che vết thương trên trán, lúc rửa mặt xong đi ra ngoài gặp Thi Dạ Diễm cũng vừa từ phòng tắm đi ra. Bên hông anh chỉ buộc một cái khăn tắm lỏng lẻo, tóc còn nhỏ nước, trong đôi mắt có chút hỗn độn không rõ, nhưng hơi thở nguy hiểm quanh người đã giảm đi không ít.

“Anh đói rồi.” Anh xoa xoa bụng nói với cô, Du Nguyệt Như lạnh lùng xoay người sang chỗ khác, đi qua phòng khách lạ bị túi đồ trên đất làm sợ hết hồn. Gương mặt hiện ra vẻ chán ghét tránh qua một bên, vừa mang giày vừa nói. “Đợi chút.”

Mưa cả đêm, bầu trời bên ngoài như được cọ rửa sạch sẽ. Mặt trời rất lớn, cô vừa bước ra ngoài liền cảm thấy đầu óc choáng váng, làn da giống như bị đầy gai nhỏ quấn quanh đâm vào người rất đau. Cô đang nghĩ muốn Thi Dạ Diễm đem cái túi đầy súng vật chết tiệt kia đi xử lý cho xong, lại do dự không muốn nói chuyện này cho thái tử biết, nghĩ tới nghĩ lui liền quyết định giấu chuyện này trước đã. Càng không thể nói cho Hoàng Phủ Triệt biết.

Thi Dạ Diễm ở trong phòng gọi một cuộc điện thoại, không bao lâu liền có người đến trước cửa. Gương mặt Bách Vĩ tà ý nhìn toàn thân anh đầy những vết bầm tím cùng cánh tay bị thương quấn băng, chặc chặc hai tiếng. “Cuộc chiến có kịch liệt lắm không, mà có thể biến anh thành cái dạng này vậy? Đây mà gọi là bị ngã hả?”

Thi Dạ Diễm không nói nhiều, trực tiếp nhét cái túi vào tay anh ta. “Nên làm gì thì làm, đừng có nói nhảm nữa.” Sau đó đóng sầm cửa lại. Bách Vĩ phì một tiếng nhưng vẫn ngoan ngoãn xách cái túi đầy động vật máu lạnh khiến người ta nôn mửa nhanh chóng rời đi.

Du Nguyệt Như thở hồng hộc xách theo mấy cái túi lớn trở về, nhìn thấy Thi Dạ Diễm đang thư thả nằm ngủ trên ghế salon. Cô đặt đồ trong tay xuống chuẩn bị đánh thức anh dậy, chợt hai chân như mất hết sức lực khiến cô không tự chủ quỳ xuống sàn, hai tay theo bản năng bám vào phía trước.

Thật đúng lúc nắm lấy vật nổi lên giữa hai chân anh. . . . Từ lúc cô vào cửa Thi Dạ Diễm đã tỉnh rồi, cảm giác đầu nặng quá không muốn mở mắt. Không ngờ vừa nghe phịch một tiếng, ngay sau đó là cơn đau phía dưới bụng.

Anh cố gắng hít thở, sắc mặt khó coi đến mức hù chết người, kéo cô từ dưới mặt đất ngồi lên ghế salon. “Du Nguyệt Như! Em cố ý!”

Hai gò má Du Nguyệt Như ửng hồng, cái miệng nhỏ nhắn luôn luôn sắc bén giờ phút này lại ấp úng. “Tôi. . . . Đừng không vững. . . .”

“Không phải tôi vẫn chưa làm gì em sao, đừng không vững cái gì!” Thiếu chút nữa bị cô phế mất, Thi Dạ Diễm càng tức giận lại càng cảm thấy nhục đầu, miệng khô khốc khát chết đi được, muốn đi uống nước, vừa đứng lên thì cái khăn tắm liền rơi xuống.

Du Nguyệt Như ‘a’ một tiếng rồi che mắt lại, Thi Dạ Diễm không lo sợ cũng không vội vàng nhặt khăn lên quấn lại, miệng châm chọc cười nói. “Kêu cái gì, em xem chưa đủ à, đừng làm bộ như con nít vậy, tôi không quen.”

“Anh!” Du Nguyệt Như hít sâu, cố gắng kiềm chế cơn giận, ném ba cái túi lên tấm lưng trần của anh. “Cả đời này cũng không cần thói quen của anh, che cái thân thể đáng ghét của anh lại đi, ăn xong rồi nhanh nhanh cuốn gói khỏi đây, nhìn thấy anh lại làm tôi mất hứng!”

Chưa từng thấy ai ghê tởm hơn gã đàn ông này! Du Nguyệt Như đá giày cao gót sang một bên rồi cầm một túi đồ ăn trốn ra ngoài mua được đi vào thư phòng, khỏi phải chạm mặt với anh mà ăn không tiêu.

Thi Dạ Diễm uống một ly nước đá cho cổ họng dễ chịu một chút, nhưng đầu càng lúc càng đau. Anh khom người nhặt mấy cái túi lôi ra mấy thứ, áo sơ mi, tây trang, cà vạt loại đắt tiền, thậm chí còn có cả quần lót, đầy đủ mọi thứ, màu sắc kiểu dáng cũng vừa mắt anh. Đầu ngón tay khều khều cái quần lót nam, không khỏi bật cười.

Hoa văn da báo cơ à? Nhất định là người phụ nữ kia cố ý. Có người đàn ông nào cợt nhả đến mức mặc đồ lót hoa văn da báo chứ, ít nhất anh không cợt nhả đến mức đó. . . .

***

Thi Dạ Diễm ăn no nê rồi, sờ cảm nhìn cánh cửa thư phòng đóng chặt.

Rốt cuộc Du Nguyệt Như vẫn không có chút hứng thú nào, cuồn mình ngồi chờ dẫn trên ghế, cả người hỗn loạn, lúc lạnh lúc nóng. Trên bàn làm việc bày ra một tấm hình rực rỡ, là tấm ảnh gia đình duy nhất có hình cô.

Trong hình nhìn cô mới chỉ mười tám mười chín tuổi, tóc dài thẳng, gương mặt không trang điểm ngây thơ như trẻ con xinh đẹp không gì sánh nổi. Đầu nghiêng nghiêng, nụ cười không ngọt ngào, nhưng rất thật. Đôi mắt long lanh hướng về phía ống kính, giống như chứa đựng mọi thứ, chân tình không nói nên lời.

Thay vì nói cô nhìn về ống kính thà nói cô nhìn người chụp ảnh thì đúng hơn. Cô ôm chân, gục đầu vào đầu gối, đầu ngón tay đưa ra cách tấm hình một tấc thì khựng lại, chậm chạp không tiến về phía trước nữa, rồi sau đó chậm rãi rút tay lại.

Có thứ gì có thể tồn tại vĩnh viễn trên đời không thay đổi? Tất nhiên không phải tình cảm rồi.

Tình cảm chính là sinh mạng, cho nên có gặp mặt tất có chia ly, sẽ thay đổi theo bất cứ thứ gì, cuối cùng biến mất không gặp lại nữa.

Cảnh còn người mất, mọi chuyện dừng lại.

Ban đầu anh quyết tâm rời xa cô, trong lúc tức giận cô đốt tất cả ảnh chụp cùng anh, ảnh chụp chung, ảnh một mình. Khi tinh thần bình tĩnh trở lại thì chỉ còn lại tấm hình này. Cô ôm tấm hình này khóc nhiều đến nỗi hai mắt sưng húp, đến khi không còn một giọt nước mắt nào chảy ra nữa.

Từ đó trở đi không thấy cô vì bất kì chuyện gì mà rơi lệ, hình như tất cả nước trong cơ thể cô không còn đủ khả năng để chuyển thành nước mắt

nữa.

Anh kết hôn rồi. Không, là phục hôn.

Trong đầu Du Nguyệt Như lặp đi lặp lại mấy từ này, cùng hình ảnh anh và Úc Tiểu Trì mười ngón tay đan vào nhau. Đôi mắt cô chua xót đến đau đớn.

Thi Dạ Diễm đứng ở ngoài cửa nhìn thấy tất cả, chỉ là không biết cô như vậy là vì ai. Anh chưa từng thấy bộ dạng yếu ớt đến thế của người phụ nữ này, là sự yếu đuối phát ra từ tận đáy lòng. Anh yên lặng tiến lại gần cô không phát ra tiếng động. Du Nguyệt Như chột ngồi thẳng người, lắc lắc đầu nặng nề, vừa đứng lên động tác liền khựng lại.

Giây phút Thi Dạ Diễm chỉ còn cách cô mấy bước chân, bóng lưng yếu ớt nhỏ bé của cô đột nhiên ngã xuống trước mắt anh. . . .

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Không Phải Sa Họa

Phần 24

Thi Dạ Diễm nhanh tay nhanh mắt kịp thời đỡ được thân thể cô, ôm cô đến giường ngủ trong phòng, lay cô tỉnh lại. Du Nguyệt Như rất nhanh mở to mắt nhìn người đàn ông trước mặt đang nhú chặt chân mày. “Em làm sao vậy? Không khỏe à? Sao lại té xỉu?”

Du Nguyệt Như kéo chăn quấn chặt mình giống như con nhộng, hai gò má đỏ bừng, đôi mắt vô hồn, bộ dạng cực kì yếu đuối khiến người khác đau lòng. “Anh đừng làm phiền tôi, ăn xong rồi thì đi đi.”

Thi Dạ Diễm bỏ ngoài tai lời cô nói, đưa tay sờ lên trán cô, nhiệt độ nóng bỏng khiến anh giật mình. Chẳng trách nhìn cô hôm nay không có sức sống như vậy. “Em bị sốt rồi, tôi đưa em đến bệnh viện.”

Dứt lời liền muốn ôm lấy cô. Du Nguyệt Như lăn đến giữa giường, giấu đầu trong chăn. “Tôi không đi.”

Thi Dạ Diễm ngớ ra, khóe miệng không khỏi nâng lên. Cô bé này vẫn tính trẻ con như lần đầu tiên anh gặp. Bộ dạng cô bây giờ trông rất đáng yêu. Anh trèo lên giường, dễ dàng kéo cô ra. “Bị bệnh sao không đi bệnh viện, không được ồn ào.”

Cô cự tuyệt mãi cũng không có sức chống lại anh. Thi Dạ Diễm cuốn cô gái trong chăn đặt lên ghế salon, không kiêng kị gì trực tiếp cởi khăn tắm của mình ra rồi mặc cái quần lót màu da báo trước mặt cô. Du Nguyệt Như

cảm nhận từng đợt sóng nhiệt nóng bỏng khó chịu trong cơ thể, cọ xát trong chăn mấy cái, mở mắt ra đã thấy Thi Dạ Diễm mặc xong quần lót.

“Hài lòng chưa, em muốn như vậy phải không?” Thi Dạ Diễm vừa mặc quần tây vừa tốt bụng hỏi cô. Du Nguyệt Như cắn môi, nhưng vẫn không nhìn được nhẹ nhàng bật cười. “Rất hợp với anh, đủ rồi đấy.”

Thi Dạ Diễm không lên tiếng, nhưng ánh mắt đều là nuông chiều. Cô cứ nằm như một con tằm, nghiêng đầu nhìn anh mặc từng món đồ từ bộ quần áo cô mua về. Từ một người đàn ông trần truồng ngang ngược nhanh chóng ngụy trang thành một quý ông mặt người dạ thú đúng kiểu.

“Thi Dạ Diễm.” Giọng cô khàn khàn khẽ gọi anh. Thi Dạ Diễm cài xong nút áo sơ mi rồi nhướn mày với cô.

“Nhìn anh như vậy, cũng rất được đó.” Từ nhỏ đến lớn cô đều ở bên cạnh những người đàn ông ưu tú, hơn nữa cô lại có hai cậu em trai yêu nghiệt, nên đã sớm nuôi dưỡng mắt nhìn đàn ông xảo quyệt rồi. Rất ít khi gặp ai có thể khiến cho cô nói thẳng lời khen với đàn ông.

Mà Thi Dạ Diễm lại không hề cảm kích, chỉ nói “Vậy hả?” Anh cười mỉa mai một tiếng.

“À? Phù hợp với tiêu chuẩn đàn ông em muốn câu sao?”

Du Nguyệt Như không giận, làm bộ hơi đáng tiếc một chút. “Có phù hợp với tôi thì tôi cũng sẽ không câu anh.”

Anh mặc xong liền cầm lấy chìa khóa xe, ôm lấy cô, nghe được cô nói với anh. “Anh cứ vui buồn bất thường như thế, lại đã man thô bạo, nếu tôi có điều gì không vừa ý anh, chưa biết bị anh giết chết lúc nào, quá nguy hiểm, có ngu mới câu anh.”

“.....”

Cô nói xong liền có chút hồi hộp, bởi vì cách một lớp chăn thật dày cũng cảm thấy động tác của anh dừng lại. “Tôi là bệnh nhân đấy. . . . Anh không được làm loạn. . . .”

Thi Dạ Diễm không nói gì, chỉ lườm cô một cái. Chẳng biết anh tức giận thế nào, chỉ thấy trong phút chốc đôi mắt anh biến thành một màu đen kịt.

***

Dung dịch thuốc từ ống truyền dịch tí tách rơi xuống, Du Nguyệt Như mở to mắt nằm trên giường, toàn thân khó chịu muốn khóc. Cô lớn thế mà đây là lần đầu tiên phát sốt đến nỗi phải vào bệnh viện. Thể chất cô rất tốt, cảm lạnh cũng rất ít.

Nghiêng đầu liếc nhìn người đàn ông chống tay lên trán đứng tựa bên cửa sổ, cô bĩu môi. Thật là xui xẻo, mỗi lần đụng phải anh ta đều gặp phải chuyện tồi tệ.

“Ngủ một lúc đi, có anh đây rồi.” Thi Dạ Diễm day day cái trán, vẻ săn sóc hiếm thấy hiện ra trên gương mặt, anh là người rất không kiên nhẫn, từ lúc nào lại làm cái chuyện nhàm chán kêu người truyền nước biển cho cô?

Nghe anh nói vậy Du Nguyệt Như cũng cảm thấy không khí rất khác thường, cô mơ mơ màng màng không nghĩ được nhiều như vậy, rốt cuộc quyết định đi ngủ một giấc đã rồi nói.

Phòng bệnh lớn như thế mà chỉ có hai người bọn họ, đã gần đến xế chiều, ánh sáng nhẹ nhàng chiếu vào, phủ lên thân thể cô gái này một lớp vàng kim nhạt nhợt. Cô đang ngủ, hơi thở đều đều, hai hàng lông mi thỉnh thoảng lại rung nhẹ, làn da gần như trong suốt, một vẻ đẹp rất chân thực. Tâm mắt anh chưa hề rời khỏi người cô.

Đến bây giờ anh vẫn có cảm giác không dám tin, anh đã tìm được cô. Anh đã từng tự hỏi mình, rốt cuộc anh tìm cô vì cái gì? Thật ra không có lý

do đặc biệt nào, chỉ là anh muốn nhìn thấy cô lần nữa, nắm thật chặt bàn tay mềm mại mà cố chấp của cô.

Giống như tám năm trước, cũng trong tình huống như thế, cô cầm chặt tay anh, bất luận anh nói thế nào, uy hiếp thế nào cô cũng không chịu buông ra. Thân thể nhỏ bé là thế, vậy mà lấy đâu ra dũng khí và sức lực lớn vậy, nói gì cũng không chịu buông tay.

Anh vẫn nhớ, là ánh mắt cố chấp ngang bướng của cô bé ấy, anh nhìn thấy như có thứ gì đó lóe sáng trong đêm tối. Cho tới tám năm sau gặp lại, bất kể cô thay đổi như thế nào, anh chỉ nhìn qua liền nhận ra cô.

Tiểu Như, Tiểu Như. . . .

Anh nhớ tên cô, giống như hơi thở trong miệng cũng vì hai chữ này mà tỏa hương thơm.

Lúc cô giật mình tỉnh lại thì đêm đã khuya, từ bệnh viện trở về nhà. Bên tai là tiếng hô hấp nhàn nhạt của người đàn ông kia. Đầu không đau như trước nữa, nhưng vẫn còn rất choáng váng.

Cô vừa động dậy Thi Dạ Diễm liền mở mắt tỉnh dậy, bật công tắc đèn ở đầu giường lên. “Có thấy đỡ hơn chút nào không? Đói bụng không?”

Du Nguyệt Như bực mình đẩy anh ra. “Sao anh vẫn còn ở nhà tôi. . . .”

“Vậy tôi nên ở đâu?” Anh buồn cười nói.

Du Nguyệt Như như chợt nhớ ra điều gì, nhìn anh chăm chăm. “Anh bay từ Mỹ về đây làm gì, không nói rõ thì đừng ai nấy đi, kể từ nay không liên quan gì nữa?”

“Tôi chưa nói cho em biết sao?” Anh vừa nói vừa ép người tới gần, bàn tay không đứng đắn thăm dò bên trong.

Cô ôm chần lúi về phía sau, lông mày khẽ nhíu lại. “Anh đừng giở trò vô lại!”

Thi Dạ Diễm giả ngơ giả đếc, ôm cô đặt dưới thân. Chóp mũi khẽ cọ vào cổ cô. “Vậy tôi càng muốn giở trò lưu manh.”

“Chúng ta căn bản thuộc hai thế giới khác nhau, tôi giữ đúng giao ước không nói với bất cứ ai về anh.... Anh cũng đừng tới quấy rầy cuộc sống của tôi!” Cô không biết phải kiếm cớ thế nào để cho anh ngừng động tác trên người mình, chỉ cảm thấy nhiệt độ ở bàn tay anh còn cao hơn nhiệt độ cơ thể cô.

“Cuộc sống của em?” Anh cười nhạt. “Liên tục thay đổi đàn ông, liên tục leo lên giường từng người đàn ông, đây là cuộc sống của em sao? Du Nguyệt Như, vì sao em lại biến thành như vậy?”

Ánh mắt cô thay đổi mấy lần, chợt cô cười khẽ. “Tôi biến thành như thế nào có liên quan gì tới anh? Huống chi tôi vốn là người như thế mà.”

Cô tưởng rằng Thi Dạ Diễm sẽ tiếp tục cười nhạt mình, nhưng không ngờ anh vẫn giữ tư thế ôm cô như cũ, nén tiếng thở dài. “Nếu em đi theo tôi như lúc trước. . . . Ít nhất tôi sẽ không để cho em sa đọa như vậy, sẽ không để em tự chà đạp mình.”

“.....”

Một câu nói ngắn ngủi của anh giống như lấm bầm, lại khiến cổ họng cô chợt căng lên. Du Nguyệt Như mím chặt môi, rồi sau đó từ từ tỉnh táo lại. “Tôi không phải sa đọa, chà tự chà đạp mình, đây là giá trị tồn tại của tôi thôi.”

Thi Dạ Diễm là người thông minh lanh lợi, một câu nói của cô trong đầu liền lóe lên điều gì đó. Anh chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt cô cẩn thận xem xét, ánh mắt nóng bỏng này có thể so với nhiệt độ của anh.

Cô chột dạ, còn tưởng rằng mình đã nói sai cái gì rồi. Cô trầm ngâm chốc lát, sờ lên trán anh, hai mắt đột nhiên mở to.

“Có phải anh cũng sốt rồi không?”

Thi Dạ Diễm kéo tay cô ra, cố định trên đỉnh đầu, vẻ mặt đã thu lại nét âm trầm, sau đó mở miệng nói một câu khiến cô dựng tóc gáy.

“Rốt cuộc em là người như thế nào?”

.....

Du Nguyệt Như cảm thấy người đàn ông thực quá đáng sợ. Anh nhạy cảm đến mức không ai dám đến gần. Đôi mắt anh bắn ra tia sắc bén, khiến cô đang bị bệnh cũng có cảm giác lạnh hết cả sống lưng.

“Không phải trước kia anh đã hỏi tôi vấn đề này rồi sao? Có phải đây thần kinh của mấy người các anh đều như vậy hết à, cứ cho là bất kì ai tới gần anh cũng có mục đích đi, tôi thấy anh mắc chứng vọng tưởng rồi đấy.”

Du Nguyệt Như chui ra từ dưới người anh, rất nhanh sau đó cầm ly nước ấm quay trở lại, bàn tay nhỏ bé đưa tới trước mặt anh, trên lòng tay cầm hai viên thuốc màu trắng nhỏ. “Này, tôi là do người khác phái tới lấy mạng anh đấy, đây là thuốc độc, có dám uống không?”

Giằng co giây lát, Thi Dạ Diễm chậm rãi thu hồi sự phòng bị, cầm hai viên thuốc hạ sốt uống, sau đó kéo cô lên giường quấn chặt trong chăn. Đèn tắt, giọng nói của anh trong bóng tối khàn khàn vì sốt cao, nghe lạnh lẽo lạ thường.

“Tôi muốn được chết trên tay em, như vậy anh trai tôi sẽ báo đáp em hậu hĩnh.”

“Báo đáp thế nào? Cho tôi rất nhiều tiền hả?”

“Chỉ cần em không đòi quyền lợi của Thi gia và tính mạng của anh ấy, muốn gì anh ấy cũng cho em.”

“Anh có anh trai tốt đấy.”

“.....”

Thi Dạ Diễm nở nụ cười châm chọc. Nếu cô thực sự là do người khác phái tới, chuyện kia sẽ đơn giản hơn rất nhiều. Về phần rốt cuộc cô là ai, anh sẽ điều tra. Nằm chắc trong tay nhược điểm của cô, rồi cô sẽ phải ngoan ngoãn ở bên cạnh mình thôi. Phần 25

Ngày hôm sau cô tỉnh lại thì không thấy bóng dáng Thi Dạ Diễm đâu cả, chỉ còn dấu vết của anh lưu lại trên giường. Cô thở phào nhẹ nhõm nhưng lại có một cảm giác trống trải lạ thường.

Cô bình thường rất ít khi bị bệnh thể nhưng lần này cô bị sốt đến ba ngày mới đỡ. Ra khỏi bệnh viện liền thuê xe đến thẳng một tiệm cháo.

Mặc dù không có khẩu vị, nhưng vẫn phải ăn một chút cho lại sức. Tiệm cháo này là tiệm trước kia cô vẫn hay lui tới. Đi cùng Đường Lạp An. Trong tiệm có hơn trăm mùi vị hai người đã thường thức qua.

Khi đó cô không cần biết là loại cháo gì, chỉ cần bày ra trước mặt anh, cô đã cảm thấy rất ngon rồi, luôn luôn thử trước một chút rồi mới đưa qua cho anh. Mà Đường Lạp An cho tới bây giờ lúc nào cũng chỉ cười nhàn nhạt, nuông chiều tất cả hành động bốc đồng của cô.

Khi đó cô cho rằng Đường Lạp An là người đàn ông tốt nhất trên thế giới, hơn cô mấy tuổi thì đã sao nào? Cô chính là thích sự chững chạc của anh. Cô nghĩ rằng một người đàn ông có thể nuông chiều một người phụ nữ vô độ, nhất định là đã yêu cô gái đó rồi.

Rất rất yêu.

Cuối cùng cô mới biết căn bản không phải như vậy. Thì ra nuông chiều và tình cảm có thể thuộc hai phạm trù khác nhau. Anh nuông chiều cô, thậm chí nuông chiều đến mức ly hôn vì cô. Sau đó đợi đến khi cô vui mừng cho rằng mình đã đoạt lại được anh thì anh lại ung dung rời đi.

“Rời đi” là một từ đẹp, anh căn bản là vứt bỏ.

Rốt cuộc anh là người đàn ông như thế nào, thậm chí ngay cả lúc nói chia tay cũng là bộ dạng cực kì điềm tĩnh. Trên mặt anh không nhìn ra một tia chán nản nào, vẻ mặt anh ôn tồn y như những lúc ở cạnh cô không khác gì. Cô từ yêu vẻ mặt kia chuyển thành rất hận.

Cô nhìn chén cháo trứng muối thịt nạc mà đờ đẫn, từ từ thu hồi suy nghĩ. Yêu hận thì đã sao, cũng đã tan thành tro. Không bù đắp được một câu “Bắt đầu từ hôm nay em không còn thuộc trách nhiệm của anh nữa.”

“Nguyệt Như? Thật là trùng hợp!”

Một giọng nữ trong trẻo dễ nghe khiến cho trái tim cô căng thẳng, lúc ngẩng đầu lên liền nở nụ cười.

Úc Tiểu Trì thân mật kéo tay Đường Lạp An, trên mặt hiện ra vẻ vui mừng vì vô tình gặp lại cô. Đường Lạp An thu hồi tầm mắt nhìn ngoài cửa sổ, bắt gặp ánh mắt của cô, cười một tiếng chào hỏi.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Tất Cả Nhờ Vào Diễn Xuất

Phần 26

Cuộc đời như một vở kịch, tất cả nhờ vào diễn xuất.

Câu này không sai. Cô trưng ra bộ mặt kinh hi lúc Úc Tiểu Trì ngồi xuống trò chuyện, khóe miệng cố gắng nâng lên nụ cười. Cô có thể nhìn thấy cái bóng của mình qua ô cửa sổ cũng vui mừng không kém gì nụ cười sáng lạn của Úc Tiểu Trì, thật khâm phục kỹ năng diễn xuất vượt trội của mình.

Bình thường bạn bè của Úc Tiểu Trì không nhiều, là cha của Du Nguyệt Như giúp đỡ một bé gái may mắn trong cô nhi viện. Giúp cô đi học, lo cuộc sống thường ngày, cho cô một công việc, quan trọng hơn hết là, tặng Đường Lạp An cho cô.

Úc Tiểu Trì không hề biết người đàn ông của mình chiếm một vị trí cực kì quan trọng trong lòng Du Nguyệt Như.

Gương mặt cô mang theo nụ cười hờn hờ chậm rãi nói chuyện với Du Nguyệt Như. Đường Lạp An ngồi bên cạnh cô rất yên lặng, cũng rất kiên nhẫn. Du Nguyệt Như hơi cười, ánh mắt chăm chú nhưng lại nghe không lọt một chữ nào. Tâm mắt luôn không tự chủ chú ý tới anh.

Đường Lạp An lăn quả trứng gà luộc trên bàn một lượt, sau đó từ từ bóc vỏ, thật ra thì nhìn giống vuốt ve hơn. Một quả trứng gà trắng nõn nhanh

chóng được đặt vào đĩa, cắt thành mấy miếng nhỏ đều nhau đẩy tới bên cạnh chén của Úc Tiểu Trì.

Úc Tiểu Trì thuận thế gắp một miếng lên ăn, đợi bồi bàn mang cháo lên, theo thói quen, cô cầm lọ đường trên bàn múc thêm nửa muống đường bỏ vào chén của anh và cô, rồi khuấy đều lên cho anh.

Một loạt động tác kết hợp rất tự nhiên, mười phần ăn ý. Vẻ mặt Du Nguyệt Như tỏ vẻ hâm mộ. “Tình cảm của hai người tốt thật, biết rất rõ khẩu vị và thói quen của đối phương, Đường Lạp An, thì ra anh thích ăn ngọt, đàn ông thích ngọt không nhiều đâu.”

Đường Lạp An cười lạnh nhạt. “Tiểu Trì thích ăn ngọt, thường xuyên ăn cùng cô ấy nên quen thôi.”

Úc Tiểu Trì cười ngọt ngào, khẽ tựa đầu vào bả vai anh. “Ăn ngọt với em anh tủi thân lắm à?”

Đường Lạp An đẩy nhẹ đầu cô ra thuận tiện nói vào tai cô, vỗ vỗ gương mặt cô, có chút cưng chiều. “Làm sao có thể, em thích là được rồi.”

Bàn tay Du Nguyệt Như dưới bàn siết lại thật chặt, trên mặt vẫn nở nụ cười như cũ, yên lặng húp cháo. Úc Tiểu Trì không chịu ngồi yên, giống như đứa bé thích sờ mó vật này vật kia, Đường Lạp An ở cạnh chăm sóc cô giống như cha mẹ chăm sóc con cái. Lúc cô đi vào phòng vệ sinh, Du Nguyệt Như tay chống cằm bật cười hì hì.

“Đường Lạp An, đúng là cái gì anh cũng quen được, anh ghét nhất là ăn đồ ngọt mà.”

Đường Lạp An dùng khăn ăn lau miệng, con ngươi hiện ra một tia sáng. “Không có gì là không thể thay đổi, thói quen cũng có thể thay đổi.”

“Ngay cả khẩu vị của anh cô ấy cũng không biết, thật ra thì còn rất nhiều điều không biết, anh có nên nói thật với cô ấy không? Người phụ nữ của anh thật ngây thơ. . . . Có phần tức cười.”

Đôi mắt Du Nguyệt Như rũ xuống, không nhìn được trưng ra những cái gai vô hình. Không biết sự ngây thơ của Úc Tiểu Trì khiến cô ghen tỵ hay hâm mộ.

Đường Lạp An im lặng, sau đó khước miệng hơi nhếch lên. “So với em người phụ nữ của tôi ngây thơ như vậy không phải dễ đối phó hơn sao.”

Du Nguyệt Như bỗng đặt cái muỗng vào trong chén, phát ra tiếng vang lanh lảnh. Cô giương mắt nhìn anh, đáy mắt lóe lên một tia tàn nhẫn. “Em rất muốn xem sau khi biết rõ mọi chuyện cô ấy còn có thể tiếp tục ngây thơ như thế nữa hay không.”

“Hả? Nói thử một chút xem.”

“Ví dụ như lý do hai người ly hôn, ví dụ như _____”

“Ví dụ như chuyện giữa chúng ta sao?” Đầu óc Đường Lạp An khẽ lay động, giọng nói mang theo một chút thất vọng. “Nguyệt Như, em đừng tự biến mình trở nên như vậy. . . . Đê tiện.” Lúc nói lời này về mặt anh không có một chút thay đổi nào, rất tự nhiên giống như đang nói chuyện nhỏ nhặt.

Lông mày cô đột nhiên nháy dựng lên: không thể để anh nhìn ra đáy lòng của mình mà làm cô tổn thương, mặc dù anh là người hiểu rõ cô nhất. Du Nguyệt Như không tức giận cũng không đứng lên bỏ đi, nhưng lại rút điều thuốc dang dở trên miệng anh hút tiếp, tư thế điêu luyện mê người, nở nụ cười bên môi.

“Nhưng anh đã từng vì người đê tiện như em mà rời bỏ cô ấy.”

Chẳng lẽ cô nhìn lầm rồi ư, Đường Lạp An cười có chút khổ sở. “Nếu làm vậy có thể khiến em dễ chịu, anh sẽ không ngăn cản.”

Một khắc ấy cô bắt đầu cảm thấy căm ghét chính bản thân mình, thật không uống hai chữ “đê tiện”.

Úc Tiểu Trì quay trở ra không hề phát hiện bất cứ điều gì khác thường, Đường Lạp An vẫn là Đường Lạp An. Du Nguyệt Như nhìn anh mới hiểu thế nào là kĩ năng diễn xuất. Chỉ là không biết anh tự biến cuộc sống của mình thành một vở kịch, hay là trước nay vẫn luôn sống như vậy.

Bây giờ Úc Tiểu Trì giống như trước kia, được anh yêu chiều như báu vật. Nếu anh thật lòng yêu Úc Tiểu Trì, vậy anh đã từng yêu cô thật lòng chưa? Nếu không yêu cô, vậy anh đối với Úc Tiểu Trì có mấy phần thật lòng. . . . .

Ha. Cô không khỏi cười nhạo mình nhàm chán.

Hình như chỉ có cô cố chấp thôi, mặc kệ như thế nào, tên tuổi ở ô phối ngẫu* của anh sẽ không phải là cô.

*Tên vợ hoặc chồng trong giấy đăng kí kết hôn.

Có lẽ anh không yêu ai cả, chỉ muốn trải qua một cuộc sống yên ổn.

Cô cũng chỉ là một tác phẩm do người đàn ông này tạo ra thôi, thì ra cô lại là một người phụ nữ đáng thương đến vậy. Vì thế bước chân cô rời đi gần như là chạy trốn chết, không biết bắt taxi ở ven đường lại khó như vậy. Mãi mới có một chiếc xe dừng lại thế mà cũng bị người ta chiếm trước.

Cô chán nản, lúc này cánh tay bị một lực đạo từ phía sau kéo đi. Cô xoay người, đáy mắt hoảng loạn không kịp đề phòng lọt vào tầm mắt của anh, giống như tất cả đều bị anh nhìn thấy.

Đường Lạp An vừa kéo cô trở về liền nói, âm thanh có chút lo lắng.
“Em điên à? Đứng giữa đường lớn bắt xe?”

“Buông, tay.” Cô cố gắng không cắn răng, nhưng lại không có cách nào cười với anh. Chân mày Đường Lạp An nhíu lại thật chặt, gương mặt từ trước đến giờ cực kì bình tĩnh rốt cuộc cũng xuất hiện vết nứt. Nhịp tim Du Nguyệt Như bỗng chốc tăng nhanh, thế nhưng anh lại buông tay cô, trả lại cô cái túi xách cô bỏ quên.

Gió nhẹ thổi qua mái tóc cô, anh phát hiện ra vết thương trên trán cùng vẻ tiêu tụy của cô. Anh phải làm thế nào bây giờ? Coi như không nhìn thấy, hay là làm theo suy nghĩ trong lòng mình, đưa tay sờ gương mặt cô, nhẹ nhàng gỡ trách cô không tự chăm sóc bản thân cho tốt. . . .

Du Nguyệt Như khẽ nhếch khóe miệng, lời nói có ý đùa cợt. “Đau lòng sao?”

Cánh tay Đường Lạp An thu lại như bị phỏng, sắc mặt trầm xuống, chỉ nháy mắt liền lấy lại bình tĩnh. Thì ra anh cũng có lúc không khống chế được mình, sự thật đã chứng minh điều đó.

Anh thay đổi quá nhanh, nhanh đến mức Du Nguyệt Như bắt đầu trầm mặc hoài nghi có phải vừa rồi mình nhìn thấy vẻ mặt ân cần của anh, thật sự có xuất hiện hay không.

Cuối cùng cô hít sâu một hơi, bình tĩnh lại, đeo lên cái mặt nạ người phụ nữ thường ngày của mình, lông mi cong cong, mím cười.

Sau đó nói lời tạm biệt.

Đường Lạp An không tìm được một từ ngữ thích hợp nào để hình dung ra tâm trạng mình lúc này. Trên đường về nhà Úc Tiểu Trì nói luôn miệng, hình như cô rất thích thú, bình thường cũng không nhiều lời như vậy.

“Lạ An, Lạp An, anh đi chậm lại một chút!”

“Lạ An, anh làm gì đấy, em còn chưa thay quần áo!”

“Lạ An, anh nhẹ một chút. . . . Nhẹ một chút. . . .”

“Lạ An. . . . Ừm. . . .”

Đường Lạp An kéo Úc Tiểu Trì đi dọc theo con đường nhỏ trải đá trong sân, vừa vào phòng liền ấn cô trên cửa hôn mãnh liệt. Bàn tay cởi cúc áo của cô, ngang ngược kéo quần jean của cô xuống tới đầu gối. Không thèm để ý tới sự bất mãn của cô, leo qua cơ thể cô, xoay người cô lại rồi lập tức tiến vào phía sau hông.

Úc Tiểu Trì bị dục vọng của anh bất ngờ đến mà hoảng sợ, trong ấn tượng anh chưa bao giờ thô lỗ thế này. Mỗi lần đều rất kiên nhẫn dỗ cô bớt lo sợ mới tiến vào. Còn lần này, từ đầu đến cuối anh không nói một lời, thậm chí không nhìn cô, chỉ vùi đầu sau lưng cô, động tác rất vô tình, rất mạnh mẽ.

Cô từ đau đớn khô khốc đến ướt át, xuất hiện từng đợt khoái cảm dưới bụng, miệng cô khẽ phát ra tiếng rên rỉ, nhưng chỉ được một tiếng liền bị tay anh che miệng. “Không được phép lên tiếng!”

Dù không nhìn thấy anh, nhưng giọng nói lại âm u đến đáng sợ .

Một căn phòng hắc ám, cô nén tiếng thở dốc, anh tàn nhẫn kích thích. Thân thể va chạm vào cánh cửa lạnh lẽo lại bị anh làm đau mà không được phát ra bất cứ âm thanh nào. Bàn tay cô nắm chặt quần mình, dùng lực đến trắng bệch cả ngón tay.

Cô đau.

Còn anh thì hận. Phần 27

Không phải ai cũng như vậy. Mỗi người đều có cách thức tồn tại của riêng mình. Mặc kệ là tự nguyện hay bị ép buộc, từ đầu tới cuối chỉ cần đi theo quỹ đạo đã đặt ra sẵn là được. Du Nguyệt Như nhìn bóng mình phản chiếu trong kính trầm ngâm suy nghĩ, một người phụ nữ vẫn còn trẻ tại sao lại phải trang điểm quá đậm làm gì? Trừ phi trong tiềm thức muốn che giấu điều gì đó.

Cô không thích cảm giác đó, rất mệt mỏi. Cô đang ở trong độ tuổi đẹp nhất, tại sao lại phải che giấu?

Cosmo không hài lòng sự tiến triển giữa cô và Lôi Khải, giọng nói trong điện thoại lạnh lẽo như từ Bắc Cực truyền đến. Trái tim của một người lạnh lẽo đến mức nào, chỉ cần nhìn người đó Du Nguyệt Như có thể biết được. Nhưng nói thế nào đi nữa, thì cứ làm theo lời anh ta đi.

Hẹn hò, vui đùa, ngày tháng tiêu diêu tự tại. Lôi Khải là một người tình tốt, tao nhã đến cực độ, tính tình có mấy phần rất giống người nào đó. Người nào đó là ai đây, trong đầu Du Nguyệt Như bất ngờ hiện ra hình ảnh của người đàn ông có đôi mắt màu hổ phách kia, rồi hình bóng đó như nhàn nhạt kề cận cô, cũng không đến mức không xua đi được hình ảnh đó, nhưng đủ để khiến cô thấy phiền lòng.

Vị trí gian phòng ăn này rất khó đặt chỗ trước, thức ăn ở đây cũng khá ngon. Công bằng mà nói cô cũng là một người phụ nữ biết hưởng thụ, không biết Lôi Khải và chủ nhân nơi này giao tình sâu đậm thế nào, cho dù nửa đêm cô nổi hứng muốn ăn khuya, Lôi Khải không nói hai lời liền dẫn cô tới đây, lái xe đến nơi thì mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng.

Nửa đêm, phòng ăn đã sớm đóng cửa lại một lần nữa thấp lên ánh đèn, ánh sáng êm dịu lãng mạn, kiêu diễm say lòng người. Mỹ nhân và rượu ngon, tiếng nhạc trong căn phòng như nước chảy. Lôi Khải thưởng thức rượu đỏ nhìn người phụ nữ tao nhã ăn cơm, trên gương mặt xinh đẹp hiện rõ vẻ hài lòng, thế nhưng anh lại nhìn ra một chút lơ đãng của cô.

Anh gọi người bồi bàn đổi khúc nhạc khác, cởi áo khoác ra, cầm tay cô dắt tới sàn khiêu vũ trong phòng ăn, ra hiệu cho cô bằng ánh mắt. Du Nguyệt Như có chút không tự tin lắc đầu. “Lâu rồi em không nhảy, sợ. . . .”

Lôi Khải mỉm cười. “Không sao, anh dẫn em.”

Du Nguyệt Như qua lại với người đàn ông này một thời gian cũng chưa từng thấy anh nhảy Rumba. Nút áo mở ra mấy cái, động tác lúc nhanh lúc chậm cơ hồ có thể thấy được lồng ngực rắn chắc. Anh rất biết cách điều khiển người khác trong tay, khiêu vũ cũng không ngoại lệ. Du Nguyệt Như bị anh lôi cuốn một cách vô thức, vốn cho rằng không quen khiêu vũ cuối cùng tốc độ giai điệu luân phiên càng lúc càng thành thạo. Trọng tâm trái phải giữa hai chân không ngừng biến đổi, quỳ gối, xoay vòng, uốn éo, áp sát. . . .

Quyển rũ mờ ám, giống như khiêu khích. Anh nhảy nghiêm túc lạ thường, mồ hôi khê thấm trên da mỏng, ánh đèn chậm rãi chiếu xuống, mê hoặc khiến người ta hít thở không thông. Đôi mắt như hai viên đá màu đen chốc chốc lại quyến luyến dây dưa, thỉnh thoảng lại nhiệt tình như lửa, áp sát vào thân thể cô cách một lớp vải cũng cảm nhận được thân thể kia ẩn chứa năng lượng vô hạn.

Du Nguyệt Như thầm oán, người đàn ông này, còn là báu vật hơn cô. . . .

Đoạn kết thúc, Du Nguyệt Như vừa mới đứng vững, liền cảm thấy hốt hoảng một phen, trời đất quay cuồng, đã bị Lôi Khải giữ chặt eo đê trên bàn. Trước mặt là ánh mắt thâm thúy không thấy đáy của anh, nơi sâu nhất nảy lên một ngọn lửa. Anh nhẹ nhàng liếm mồ hôi trên cánh môi cô, không hề che giấu dục vọng chút nào.

“Nhảy tốt như vậy, ai dạy em? Có cơ hội muốn học hỏi một chút.”

Âm thanh trầm thấp như dây đàn, bên môi tràn ra hơi thở mang theo mấy phần quyến rũ. Vẻ mặt và giọng nói người đàn ông này đều mang theo

công kích, Du Nguyệt Như biết bây giờ nên biểu hiện như thế nào, ánh mắt cô nâng lên mấy phần luống cuống, đủ để biến giả thành thật.

“Sư phụ em dạo này rất bận, đang trong tuần trăng mật.”

Lôi Khải trầm ngâm giây lát, đôi môi nhàn nhạt à lên một tiếng. “Là Đường Lạp An à. . . . Thì ra là thế. . . . Ừ, chẳng trách lại tìm anh cầu cứu làm bạn trai thay thế.”

Thái độ bên ngoài của anh làm cho Du Nguyệt Như không kịp xoay sở liền trở nên hốt hoảng. “Lôi Khải. . . .”

Môi cô lập tức bị anh chặn lại, “Không sao, bây giờ tới lượt em cứu anh rồi.”

Cô không có cơ hội đặt câu hỏi đã bị anh chiếm lấy hô hấp, thân thể quăn quít dán chặt vào nhau, không khí thoáng chốc từ mập mờ lên tới cấp độ giới hạn. Bàn tay người đàn ông đến nơi nào đó, mang theo ngọn lửa nóng bỏng, ý đồ quá rõ ràng.

Cô, thân nóng, nhưng lòng lạnh ngắt.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Dể Dàng Khuất Phục

Phần 28

Mấy ngày này Lôi Khải mang cô công khai lộ diện không ít, bất kể là tiệc rượu hay tiệc cá nhân, nhạc hội hay rạp chiếu phim, nhà hàng cao cấp hay bãi biển ngoài trời. . . . Tay trong tay, ôm ấp, thậm chí cả những nụ hôn nóng bỏng, không e ngại thể hiện cho người khác thấy.

Trong mắt người ngoài cô chắc chắn là súng vật mới của Lôi Khải. Cô cảm thấy, Lôi Khải đối với cô rất có hứng thú. Anh rất hưởng thụ quá trình này, không chỉ quan tâm đến những chuyện trên giường nữa. Nhưng mà Du Nguyệt Như cảm thấy mình càng ngày càng không thể nhập tâm vào vai diễn, những lúc thân mật rất khó động tình, thậm chí còn kháng cự. Sau lần đó Lôi Khải trêu chọc cô không chuyên tâm, chỉ qua loa cho xong. Khiến cô càng phập phồng lo sợ không yên.

Nhưng cô hiểu, mấy lần Lôi Khải nói bóng gió rằng không ép buộc cô, chỉ nói anh là người đàn ông quang minh chính đại, nhưng dù là người đàn ông quang minh chính đại đi nữa, nhất là đối với người đàn ông trẻ tuổi như anh, số lần bọn họ lăn lộn trên giường thực sự quá ít. May là Lôi Khải hình như đã rất tin tưởng cô, thỉnh thoảng đưa cô đi theo nói chuyện làm ăn, mở video hội nghị trước mặt cô, hoặc là tán gẫu về mấy chuyện ở công ty anh với cô, thậm chí để cô chơi trò chơi trong máy tính của mình.

Bả vai cô đột nhiên bị đau, cô nhỏ giọng rên rỉ, mở ra hai mắt mờ mịt sương mù. Lúc cô thất thần Lôi Khải đã cởi quần áo của cô, cắn một miếng

trên bả vai bóng loáng của cô như một sự trừng phạt. Nhận thấy ánh mắt Lôi Khải không vui, cô chỉ có thể chủ động hòa theo làm anh vui vẻ.

Lôi Khải ôm cô ngồi trên ghế, hôn xuống cái cổ mịn màng của cô, kéo quần cô ra một chút, ngón tay thăm dò vào trong, ánh mắt lập tức lạnh lùng. “Nguyệt Như, có phải em có tâm sự không?”

Cô cười một tiếng, hôn lên mặt anh một cái thật kêu. “Không có.”

“Không có chút gì sao, chẳng lẽ em nhất định phải uống say mới có thể coi trọng cái giường của anh.” Anh vừa nói vừa bắt đầu cởi nút áo của cô. Du Nguyệt Như khẽ cắn môi dưới, nghiêng đầu trên gối. “Nguyệt Như, anh rất. . . thích em.”

“Hả? Thích điều gì của em?”

Bàn tay nhỏ bé của cô đâm đâm chọc chọc trước ngực anh, bộ dạng mườì phần cô gái bé nhỏ, lời nói cũng phóng đảng không kiềm chế được. “Thích em. . . .đủ cứng rắn.”

Lôi Khải tà ý nhếch mép, môi hôn lên mái tóc của cô. “Nguyệt Như, anh không có thói quen ép buộc phụ nữ, chuyện này em tình anh nguyện là tốt nhất, em muốn có vật gì trên người anh, anh đều cho em, em cũng đừng chuyên nghiệp quá như vậy, quá nhập vai chẳng? Nếu như em không muốn, cũng không cần miễn cưỡng anh và em ở cạnh nhau.”

Sắc mặt Du Nguyệt Như bỗng trắng nhợt, cô cho rằng mình không để lộ bất kì dấu vết nào, làm sao anh biết được mục đích của cô không đơn thuần. Đuôi mắt Lôi Khải cong lên, cười nói. “Đừng sợ, mặc dù biết em lấy mấy bản báo cáo về, nhưng đối với anh đó cũng chỉ là chút tư liệu nhỏ, anh đối phó được.”

Dù bận rộn nhưng anh vẫn ung dung ngồi ngay ngắn nhìn cô. Không phải Lôi Khải không khâm phục cô vào giây phút như thế này vẫn có thể

bình tĩnh, không khỏi yêu thích cô thêm mấy phần.

“Nhớ suy nghĩ nghĩ, anh chờ em trả lời.”

Lôi Khải mặc lại quần áo cho cô đang hoang rỗi đưa cô về nhà, lái xe đến nhà trọ của cô, cô ngồi ghế bên cạnh không nói lời nào, cũng không xuống xe. Lôi Khải không giục, rất kiên nhẫn hút thuốc lá đợi cô, thậm chí còn mở nhạc cho cô, để âm nhạc chậm rãi làm tinh thần cô bớt căng thẳng.

Vùi điều thuốc vào gạt tàn, Lôi Khải quay đầu lại nhìn thấy hai tay cô siết chặt, làm anh bật cười. “Muốn nói gì thì nói đi, căng thẳng như vậy làm gì, anh cũng đâu có ăn thịt em.”

Ánh mắt Du Nguyệt Như cực kì phức tạp, ngồi lên đùi anh muốn nói điều gì, cuối cùng há miệng ra chỉ nói được ba chữ. “Thật xin lỗi.”

Lôi Khải nhướng mày nhìn tư thế này của cô. “Đều là vì chủ nhân của mình thôi, anh sẽ không làm khó em đâu.” Du Nguyệt Như nâng mặt anh lên, định hôn nhưng anh lại hơi nghiêng đầu né tránh, “Có phải em mang tâm lý định bù đắp hay báo đáp gì gì đó không?”

Cô phì cười. “Dĩ nhiên không phải.”

Về lý thuyết thì chắc anh không phải người tốt, nhưng thực sự là một người tình tốt, đáng được phụ nữ yêu mến. Nhưng đối với phụ nữ anh chỉ có thể tới mức này thôi, chân tình tuyệt đối không phải là lợi thế mà anh muốn. Du Nguyệt Như chưa từng gặp qua người đàn ông nào có tính kỉ luật cao như vậy bao giờ.

Thật may cô không phải cô bé đơn thuần, trải qua chuyện của Đường Lạp An, cô sẽ không bao giờ tin vào loại tình yêu nực cười đó nữa. Mỗi người làm việc đều có mục đích của riêng mình, nếu như đây chính là mục đích của việc Đường Lạp An trêu đùa cô, vậy anh ta sẽ nhận được hiệu quả tuyệt đối mà anh ta mong muốn.

Hôm nay Du Nguyệt Như mang toàn thân đầy thương tổn, vứt bỏ hoàn toàn ảo tưởng giấc mộng về tình yêu, cho dù có gặp người đàn ông tốt hơn cũng không có cách nào động lòng, cả tình cảm đến lý trí đều thảm hại.

Đây là điều các người muốn mà!

Giữa đêm hè, cô ôm một chén nước nóng hồi ngòi trong căn phòng trống vắng không bóng người, vẫn không khống chế được đáy lòng cô tịch lạnh lẽo. Trên đời này, ngoại trừ vẻ ngoài lợi dụng ra, có ai thực lòng cần cô không? Phần 29.

Đêm khuya ở Toronto, Canada.

Thi Dạ Diễm tắt máy tính, rót cho mình một ly rượu mạnh, ngắm nhìn quang cảnh dưới mười mấy tầng lầu.

Du, Nguyệt, Như.

Anh giống như trở lại đêm ấy, ngày mà anh gặp lại cô, cũng đùa giỡn gọi tên cô như vậy. Giờ này tất cả trong đầu anh đều là tin tức cô và Lôi Khải thành một đôi mà Bách Vĩ gửi tới. Những tấm ảnh kia làm anh cảm thấy cực kì chướng mắt.

Trong phòng treo một bức tranh phác họa chân dung. Một cô gái nằm trên bụi cỏ, đầu tóc rối bời, bên khóe miệng có vết thương nhỏ, lại bị vấy bẩn, nhưng ánh mắt lại lóe lên sự cố chấp, cái miệng nhỏ nhắn ngang ngược mím lại thành một đường thẳng.

Suốt thời gian qua, mỗi lần nhìn vào bức tranh này anh cũng phỏng đoán, không biết bây giờ cô bé này lớn lên hình dáng ra sao nhỉ? Có còn giống như trong kí ức của anh nữa không . . . . .

Anh đã từng nghĩ đi nghĩ lại cả trăm ngàn trường hợp gặp lại cô, nhưng không hề nghĩ ra sẽ gặp lại cô trong tình huống như thế.

Trong tay là một xấp tư liệu về cô, trên mỗi trang đều là những người đàn ông có chút địa vị trước đây cô từng qua lại, có người còn đáng tuổi cha của cô. Ngay cả anh cũng không có cách nào xác định cô có phải “Du Nguyệt Như” hay chỉ là một người nào đó giống cô mà thôi. Anh chấp nhận chuyện cô đã lập gia đình, nhưng không thể chấp nhận để cô buông thả bản thân như vậy.

Anh nhìn vào tờ giấy, một chữ cũng không lọt vào đầu, hận không thể mang cô vào máy cắt giấy cắt nát ra, sau đó sẽ ghép lại một Tiểu Như hoàn toàn mới.

Anh biết cô không phải cô gái dễ dàng khuất phục, từ nhỏ đến lớn đều như vậy. Nếu để anh biết là ai đang uy hiếp thao túng cô, nhất định sẽ phanh thây hăn ra thành trăm mảnh.

Sáng sớm, trong sân vườn Thi gia đã có người quét dọn. Thi Dạ Diễm đứng cạnh hồ bơi, thân thể cao lớn càng làm người ta khiếp sợ. Tầm mắt anh nhìn theo người đàn ông đang hăng say bơi lội dưới hồ, đợi đến khi người đó lên bờ liền cầm khăn choàng tắm khoác lên cho ông.

Thi Thác Thần nhận lấy khăn lông và một ly rượu nhỏ trong suốt con trai đưa cho mình, lau tóc ướt ngời lên ghế trên bãi cát. Từng giọt nước còn đọng lại trên thân thể lóe ra tia sáng chói mắt dưới ánh nắng buổi sớm. Năm tháng không lưu lại nhiều dấu vết trên gương mặt ông, rõ ràng hai đứa con trai hoàn toàn thừa kế genes ưu tú của ông, thậm chí còn xuất chúng hơn ông.

“Sao lại quay về?” Thi Thác Thần cong ánh mắt, nụ cười hiền hòa, khí thế hoàn toàn khác biệt Thi Dạ Diễm.

“Quay lại xem.” Trước mặt cha, Thi Dạ Diễm luôn mang thái độ dẫn đi vừa đủ, không quá kiêu ngạo phách lối càng không quá nhún nhường, làm Thi Thác Thần rất hài lòng.

Thi Thác Thần ra hiệu bảo anh ngồi xuống cùng ăn sáng. Khi còn trẻ Thi Dạ Diễm đã thường xuyên bên ba khắp chốn, hai cha con lại càng ít có thời gian gặp nhau.

“Dạo này bạn biệc gì?” Ông bất ngờ mở miệng giống như tán gẫu việc nhà, ánh mắt Thi Dạ Diễm liền dừng lại. Mặc dù Thi Thác Thần ôn hòa nhưng cũng là người vô cùng khôn khéo, mỗi câu không phải tùy tiện mở miệng ra nói một chút.

“Đi Trung Quốc một chuyến, tìm bạn.”

“Anh con cũng ở bên đó, có gặp không?”

“Có.”

Thi Thác Thần khẽ mỉm cười, không nói thêm gì nữa. Thi Dạ Diễm không nhanh không chậm nhấp một ngụm sữa tươi, dùng khăn ăn lau miệng nói. “Con có một việc muốn xin cha.”

“Hả?”

“Bắt đầu từ hôm nay, chuyện bên kia sẽ do con chịu trách nhiệm, người làm vườn ở Tam giác vàng cứ nhìn con chăm chăm.”

Thi Thác Thần nở nụ cười như thường lệ, trầm ngâm giây lát. “Vậy anh con thì làm thế nào?”

“Con phụ trách phần đó, tất cả đều tặng cho anh ấy, từ San Francisco đến Miami.” Là do anh liều mạng bước ra ngoài lãnh thổ của mình, hôm nay nói xong lại kiên định lạ thường.

Thi Thác Thần trêu ghẹo. “Đây mà gọi là xin sao, là yêu cầu thì có, nếu cha không đồng ý thì con định làm gì bây giờ?”

“Nói như vậy, con chỉ có thể___” Chân mày Thi Dạ Diễm giãn ra, thân thể nghiêng về phía sau ghé dựa, phong thái bá vương rục rịch lộ ra quanh thân, mở miệng nói. “Giành!”

Chỉ một chữ, thái độ và quyết tâm của anh hiện rõ mồn một. Sao Thi Thác Thần lại không hiểu các con của mình không phải đồ chơi nuôi làm cảnh, hơn nữa lại do một tay ông đào tạo trở thành người nổi nghiệp. Thi Dạ Diễm cực kì bạo ngược giống như ông trước đây, đáy mắt ẩn chứa vẻ tùy ý quả thật giống ông như đúc không sai chút nào.

Không tệ, Thi Dạ Diễm không hề che giấu sự hiểu biết như Thi Dạ Triều, hoặc là nói nó xem thường mọi chuyện, là một người bạo lực rất thẳng thắn. Nhưng không ai biết rốt cuộc giới hạn thực lực của anh ở đâu. Khi người ngoài tự cho là mình đã nắm được điểm yếu của anh thì anh lại một lần nữa bất thành linh khiến người khác bất ngờ.

Đứng nhìn cảnh hai đứa con trai huynh đệ tương tàn là điều mà người làm cha không muốn nhìn thấy nhất. Thi Thác Thần để dao nữa xuống, híp mắt nhìn đôi mắt màu hổ phách kia giống ông như đúc, phóng ra một ánh mắt nghiêm nghị, lại rất nhanh biến mất không thấy gì nữa.

“Con tìm được cô bé kia rồi hả?”

Thi Dạ Diễm nhếch mép. “Không tìm thấy cô ấy thì cũng không có vấn đề gì, bây giờ cũng đã tìm được rồi, cô ấy là người của con, ai muốn động vào thì phải nghĩ đến kết cục trước đi.”

Thi Thác Thần nâng trán, có chút bất đắc dĩ. “Không ai muốn tranh giành một cô gái với con đâu.”

Vẻ mặt Thi Dạ Diễm hờ hững nghiêng đầu nhìn về hồ nước xanh biếc dập dờn theo gió. “Lời con muốn nói đã nói rồi, con nhắc nhở cha, Thi Dạ Triều rất khó cho ăn no, nếu cha đã có anh ấy thì không nên sinh ra con.”

Cần nói gì đã nói cả rồi, Thi Dạ Diễm khẽ khom người, xoay bước rời đi.

Đúng lúc đó điện thoại di động rung lên, là Bách Vĩ.

“Người anh muốn tìm tìm tôi đã tìm được rồi, người đó đang ở Tokyo, hiện tại đang ngồi ở bàn bên cạnh tôi.”

Thật là một buổi sáng tuyệt vời, Thi Dạ Diễm nghe xong tin này tâm tình lập tức trở nên rất tốt. Phần 30.

Thi Dạ Diễm và Thi Thác Thần cùng nhau trao đổi về lãnh địa thuộc quyền cai quản của anh trai, thật ra việc này rất bất lợi với anh. Nhưng đây lại là biện pháp nhanh nhất đẩy Thi Dạ Triều cách xa Du Nguyệt Như.

Thi Dạ Diễm và Lôi Khải có chút quan hệ, anh đã từng phái người đi điều tra bối cảnh của anh ta, hôm nay Bách Vĩ lại moi ra chút bí mật không muốn để ai biết của Lôi Khải, khiến anh ta không thể không kính trọng thêm vài phần thuộc hạ của mình mà thường ngày anh ta vẫn phớt lờ.

Anh không trì hoãn lập tức bay thẳng đến Tokyo. Lúc Bách Vĩ đến sân bay đón người thì thấy một cô bé người Nhật dáng cao gầy đi sát mình, mặc dù cô bé đó ăn mặc rất nghiêm chỉnh, nhưng Thi Dạ Diễm luôn cảm thấy toàn thân cô gái này toát ra hơi thở lạnh lẽo tràn ngập.

Bách Vĩ thấy mi tâm anh nhú lại liền rùng mình, chỉ đành thô lỗ nói bằng tiếng Nhật kém cỏi của mình để cô đi khỏi chỗ ngồi bên cạnh tài xế taxi, “Ông chủ tôi không thích cô, thật xin lỗi.”

Cô nàng người Nhật không thể tin được mình cứ thế bị ném xuống, tức giận đến mức giậm chân, giương nanh múa vuốt, ùng ùng nói một mớ tiếng Nhật bọn họ nghe không hiểu. Từ kính chiếu hậu còn có thể thấy bộ dạng giận dữ bất mãn của cô gái kia. Thi Dạ Diễm trợn mắt nhìn Bách Vĩ một cái. “Tôi cho cậu đến đây không phải để nghỉ phép.”

Bách Vĩ cười, đưa cho anh một tấm hình, trong hình là một cô gái thanh thuần như đóa sen nhỏ nhắn, đôi môi mỏng mềm mại khẽ nhếch lên, hơi ngạc nhiên là nét mặt thật đáng yêu. Lông mày của Thi Dạ Diễm liền nhíu chặt lại, “Đây chính là cô gái mà Lôi Khải đang bao nuôi?”

Bách Vĩ gật đầu. “Cô gái này được bảo vệ rất tốt, bên cạnh luôn có người âm thầm theo dõi, đây là tên tiếng Nhật của cô ấy, chỉ là tên giả để che giấu thân phận, tên tiếng Trung rất buồn cười, là Lâm Thất Thất, em đã đi thăm dò thời gian làm việc và nghỉ ngơi của cô ấy rồi.” Bách Vĩ nâng cổ tay lên nhìn đồng hồ rồi nói tiếp. “Sau khi tan học, cô bé này sẽ đi đến một tiệm bán đồ uống lạnh, uống rất khỏe nha, một mình cô ấy uống hết phần của ba người luôn đó!”

“Chuyện này quan trọng lắm sao?”

“..... Có, Lôi Khải rất coi trọng cô bé đó.”

.....

Bọn họ dừng xe ở đường cái phía đối diện, tiếng chuông tan học vừa vang lên, một nhóm học sinh đông đúc chen nhau ra cổng trường. Tầm mắt Thi Dạ Diễm tìm kiếm trong đám đông bóng dáng của đóa sen nhỏ nhắn kia. Quả nhiên, cô và hai người bạn bước ra rồi chia tay nhau ở cổng trường, còn cô trực tiếp băng qua đường đi tới tiệm nước giải khát.

Thi Dạ Diễm phúi phúi ảnh chụp, trên mặt lộ ra nụ cười bí ẩn.

*****

Rất nhanh đến giờ tan tầm, Lôi Khải đang suy nghĩ nên đi đâu tiêu khiển thì điện thoại của thái tử gọi tới. Lại tiệc tùng chán ngắt, không đi thì không tán gẫu được. Anh đặt điện thoại xuống rồi lại nhắc lên, bấm một dãy số quen thuộc. “Buổi tối đi dự một bữa tiệc với anh, ừ, không cần ăn mặc quá cầu kì đâu, em thích mặc thế nào cũng được.”

Nhà cổ của Hoàng Phủ gia.

Du Nguyệt Như cầm điện thoại di động, không chớp mắt liếc về phía thái tử. Thái tử đưa tay sờ cằm, đợi cô cúp điện thoại rồi đi đến bên cạnh Hoàng Phủ Triệt chìa tay ra. “Đưa tiền đây.”

Hoàng Phủ Triệt móc ra mấy tờ tiền mệnh giá lớn đập lên tay anh. Thái tử đắc ý gật đầu một cái, rất không khách khí nhét tiền vào ví. Đợi Du Nguyệt Như đổi bộ âu phục sáng ngời và váy ngắn đi ra, thái tử lướt nhìn từ đầu tới chân một lần. “Kéo váy của em lên trên mấy tấc nữa đi.”

Du Nguyệt Như nghe lời làm theo, một đôi chân thon dài trắng mịn liền lộ ra, bóng mượt đến mức muốn hồng mắt. Cô soi gương xong liền cau mày, váy ngắn đến nỗi không thể ngắn hơn được rồi.

Vải ôm chặt cái mông tròn trịa của cô, đường cong có lồi có lõm khiến đôi mắt đen láy của thái tử thoáng qua ý cười. Hoàng Phủ Triệt vừa nhìn thấy nụ cười và nét mặt đê tiện của anh cũng biết lại đang suy nghĩ chuyện không tốt rồi.

Hình như thái tử vẫn chưa hài lòng lắm, đi tới tháo một cái cúc áo bộ âu phục của cô ra, vòng eo nhỏ nhắn chỉ bằng cái nắm tay của cô được che giấu dưới lớp vải màu đen như ẩn như hiện, vẻ mê người nhất thời lại tăng thêm một bậc.

“Triệt, em nói tối nay Lôi Khải có trở về sớm nhất để ăn khuya không? Lần này anh cược anh ta sẽ về.”

Đầu óc Du Nguyệt Như tức thì hiểu ra thái tử nhắc đến cái gì, vung tay lên đập vào sau đầu anh. “Anh vẫn chưa thôi phải không?”

Thái tử không ngờ cô sẽ xuống tay thật, bị đánh một cái thật đau, suýt xoa. “Em cái gì, cùng lắm thì thắng tiền anh chia cho em một nửa.”

Lúc này một chiếc giày cao gót bay vù qua. Hoàng Phủ Triệt quay đầu giơ tay chống đỡ, yên lặng cười, ánh mắt liếc nhìn người ở cửa đang tiến vào lập tức thu hồi nụ cười, vẻ mặt người đó lạnh lùng đến mức không ai dám đến gần.

“Náo nhiệt thế?” Hoàng Phủ Dận vẻ phong trần mệt mỏi cởi áo khoác đưa cho người giúp việc, gương mặt nghiêm túc từ trước đến nay lại có chút ôn hòa. Bên môi thái tử nâng lên đường cong như thường, chỉ là mất đi vài phần nhiệt tình. “Đúng là hiếm thấy, trở về lấy đồ?”

Nét ôn hòa lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ mặt như nghiêm khắc tạc tượng. “Đây là nhà của ta, con nói chuyện với cha mình như thế à?”

Thái tử xì mũi coi thường, Hoàng Phủ Triệt khép laptop đứng dậy. “Con về công ty trước, có chút chuyện cần xử lý.”

Thái tử cầm chìa khóa xe đi theo ra ngoài. “A, anh vừa nhớ ra còn có chút chuyện chưa làm xong, đi cùng đi.” Hoàng Phủ Triệt chẳng muốn vạch trần anh, thái tử chơi độc thật, hình như chuyện gì không muốn làm đều ném cho anh.

Du Nguyệt Như ngắm gương sửa sang lại mái tóc xong, hai tay khoanh trước ngực đứng tại chỗ, cười như không cười. Hoàng Phủ Dận đã quen việc con gái tỏ ra lạnh lùng với mình, cho tới bây giờ đây đều là cách bọn họ ở cạnh nhau.

“Đúng là con trai bảo bối của cha, nếu sau này con của con cũng đối với con như vậy, con không chắc___” tay cô làm như lưỡi dao cửa ngang cổ một cái. Hoàng Phủ Dận nhếch môi cười lạnh. “Lập gia đình trước ba mươi tuổi, con có nghĩ cũng đừng mơ nghĩ tới.”

“Ai nói lập gia đình mới có thể sinh con? Đàn ông của con nhiều vậy tùy tiện dùng một người là được rồi.” Cô nói rồi liền bày ra một bộ mặt hỗn

loạn, “Đến lúc đó để tâm suy nghĩ, lại không rõ cha đứa bé là ai thì không tốt rồi.”

Ánh mắt Hoàng Phủ Dận rét buốt. “Vậy tốt nhất con sinh nó ra rồi mang đi đâu giấu kín đi, đừng để ta tìm được, ta không bao giờ cho phép nhà chúng ta có một đứa con hoang ra đời.”

“Vậy phải tự dựa vào mình rồi.” Du Nguyệt Như nhún vai thờ ơ cười, lấy một tập tài liệu từ túi xách ra đặt trên khay trà, “Cùng lắm Lôi Khải cũng chỉ là một thương nhân bình thường, không có gì đặc biệt đáng để nói cả. . . .” Cô cố ý nháy mắt mấy cái, “Ngoại trừ thể lực rất tuyệt, mười phần tinh lực, vẫn trẻ tuổi là tốt rồi.”

Cô vừa dứt lời liền xoay người rời đi, không để ý sắc mặt xanh xao dần dần chuyển sang sinh động của cha mình. Hoàng Phủ Dận mở mấy tờ giấy, sắc mặt liền giãn ra, căn bản chỉ là mấy tài liệu vận hành công ty cộng thêm một chút tài liệu cơ mật trong nội bộ. Có lẽ là ông quá đa nghi, mặt mũi Lôi Khải và người bạn chí cốt đã qua đời nhiều năm trước của ông có mấy phần giống nhau, người đó cũng từng là một nhân vật lợi hại hô phong hoán vũ ở thành phố T. Lúc đó danh tiếng của Lôi gia đang rất mạnh mẽ, cơ hồ có thể sánh ngang với Hoàng Phủ Gia của ông, nhưng cuối cùng lại bị hủy trên tay một người phụ nữ. Hình như ông nhớ Lôi Kinh Vũ còn có một đứa con, nếu còn sống chắc cũng bằng tuổi Lôi Khải bây giờ. . . .

Đã là chuyện năm xưa rồi, một gia tộc bị giết sạch trong im lặng chỉ vì một giai nhân. Lúc đó ông cũng thờ ơ lạnh nhạt không ra tay giúp đỡ. Nếu như Lôi Khải thật sự là con trai của Lôi Kinh Vũ, như vậy lần này mục tiêu lớn nhất của anh ta chính là thâm tóm Tây Phong Gia. Vậy thì, trái lại ông rất mong đợi cuộc chiến tranh không khói thuốc súng giữa Lôi Khải và Phong gia, có lẽ còn có thể làm ngư ông đắc lợi. Phần 31.

Thái tử mê rượu ngon, yêu mỹ nhân, thích cuộc sống xa xỉ nhàn hạ, vòng xoay cuộc đời anh ngợp trong vàng son. Nhưng anh cũng không phải

loại công tử nhà giàu vô tâm chỉ biết ăn chơi phá của. Gần đây Du Nguyệt Như và Lôi Khải hình như có chút vấn đề. Anh không bao giờ đi nói mấy lời ngon ngọt dụ dỗ người khác, lại lười động não nghĩ ngợi, đơn giản chỉ là mở một bữa tiệc. Lôi Khải và anh thâm tình không tẻ, đương nhiên sẽ mang cô đi theo.

Anh làm tới mức độ này là đủ rồi, không còn chuyện gì khiến anh muốn nhúng tay vào nữa.

Trải qua chuyện lần trước, Lôi Khải và Du Nguyệt Như có mấy ngày rảnh rỗi gặp mặt. Hôm nay tạm biệt, Lôi Khải vẫn hào phóng trong sạch như cũ, nếu như phải chấm điểm, chắc Du Nguyệt Như vẫn chấm anh điểm max. Có điều bộ dạng cực phẩm này rất khó kích thích từng đợt sóng trong lòng cô, cảm giác của cô đối với anh chỉ dừng lại ở thiện cảm mà thôi, thích anh, thật sự cô không cảm thấy động lòng.

Sân thượng rộng lớn không một bóng người, Lôi Khải đóng cửa ngăn cách ồn ào bên trong phòng. Du Nguyệt Như uống hơi nhiều, lại khiêu vũ cùng anh một lúc nên đầu óc hơi choáng váng. Giờ phút này cô đang đứng chống đỡ vào lan can hóng gió, cố gắng tỉnh táo lại một chút. Một đôi tay từ phía sau ôm lấy hông cô, thân thể anh dán sát lại. “Uống nhiều quá à?”

Du Nguyệt Như vừa định mở miệng, bị một tay anh giữ lấy cằm cô xoay ra phía sau, bắt đầu tìm kiếm môi cô. Tác dụng còn của rượu trong cơ thể, loại rượu mạnh này ban đêm dễ kích động nhất, đương nhiên Lôi Khải cũng cảm thấy hứng thú, cả thân thể của cô cũng vậy.

Cô không hề tránh, hỏi ngược lại. “Anh rất hi vọng em uống nhiều sao?”

“Dĩ nhiên, rõ ràng chỉ có uống say em mới cho anh đụng vào em.” Giọng Lôi Khải hơi khàn, lại mang theo lửa nhiệt tình hấp dẫn. “Mấy ngày nay suy nghĩ thế nào?”

Cô trầm ngâm giây lát, không phải đang do dự, chỉ là thận trọng xác nhận lại cuối cùng mình vẫn không động lòng. “Làm anh thất vọng rồi, em vẫn còn rất tinh táo.”

“.....” Lôi Khải là người thông minh, sao lại không hiểu ý cô muốn nói gì. Động tác của anh hơi khựng lại, chỉ còn cách đôi môi cô mấy tấc. Xoay người cô đứng đối diện với mình, nâng cái cằm nhỏ nhắn của cô lên, cười nói. “Em như vậy làm anh rất tự ái đấy, đạt được mục đích liền đá văng anh đi? Ít nhất cũng nên thể hiện là khó chia lìa anh mới được chứ.”

Tuy miệng nói như thế, nhưng Du Nguyệt Như không nhìn ra trên mặt anh có nét nhục nhã nào cả, muốn nói lời rõ ràng hơn một chút. “Em quá thật thích anh.”

Lôi Khải không khỏi nhếch miệng, vô cùng phối hợp với cô. “Ừ, anh hiểu, không hơn đúng không?” Đúng là luật luân hồi, trước đó đều là anh nói những lời này để từ chối phụ nữ.

Du Nguyệt Như mím môi, cười không nói.

Lôi Khải còn muốn nói điều gì thì điện thoại di động chợt vang lên. Du Nguyệt Như không hiểu tại sao anh vừa nhận điện thoại sắc mặt liền thay đổi lớn. Trong nháy mắt đóng băng khắc nghiệt đến đáng sợ, ánh mắt nhìn cô chăm chăm từ hài hước biến thành ác độc, tay đặt trên eo cô chợt cứng đờ.

“Được.”

Từ đầu đến cuối anh chỉ nói một chữ này, sau đó yên lặng ngắt điện thoại. Du Nguyệt Như bị anh làm cho căng thẳng, trực giác của cô cho rằng nhất định cuộc điện thoại này có liên quan tới cô.

Bàn tay Lôi Khải chậm rãi đi tới gáy của cô, đang vuốt ve bỗng dừng ra sức thu lại, lực đạo lớn đến nỗi chỉ hận không thể bóp vỡ xương cốt cô ra.

Khí thế quanh người anh thoáng chốc chợt biến đổi, giống như đây không phải Lôi Khải mà cô từng qua lại. Anh tiến lại gần cô hơn vì mặt cô nhăn nhó đau đớn, mỗi chữ đều mang bảy phần sát khí, ba phần lạnh lẽo.

“Đi Tokyo với tôi.”

“..... Lúc nào đi?”

“Ngay bây giờ!”

.....

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 16

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Muốn Ăn Toàn Bộ

Phần 32.

“Sao gấp vậy? . . . . Em trở về chuẩn bị đã.” Du Nguyệt Như mơ hồ cảm nhận được sự lo sợ, cố gắng trì hoãn thời gian, nhưng Lôi Khải không cho cô cơ hội, kéo tay cô đi qua đám đông rời đi.

“Anh không chào hỏi thái tử đã, như vậy sao được?” Tầm mắt cô không tìm được bóng dáng thái tử trong đám đông, trong lòng cảm thấy chán nản.

“Không cần.” Mặc dù Lôi Khải vẫn duy trì bộ dạng lười biếng ngạo mạn, nhưng giọng nói thì đã sớm lạnh ngắt.

Du Nguyệt Như chưa từng thấy bộ dạng này của Lôi Khải, gương mặt tuấn tú của anh đóng băng lạnh nhạt, dường như muốn nhét cô vào trong xe. Anh ngồi một bên vừa lái xe vừa gọi điện thoại, dùng ngôn ngữ cô nghe không hiểu đang nói chuyện gì.

Du Nguyệt Như nhân cơ hội đèn đỏ, cực kì bất an lo sợ mở miệng nói. “Em phải về lấy giấy chứng nhận.” Lôi Khải không thèm liếc nhìn cô trực tiếp cự tuyệt. “Không cần.”

Xe chạy thẳng ra khỏi thành phố, đi lên một con đường quanh co gập ghềnh như mê cung. Cô không khỏi cau mày, cô lớn lên ở thành phố T mà lại không biết có một con đường kín đáo như vậy. Tốc độ xe rất nhanh, hôn lễ đêm đó của Đường Lạp An cô đã được lĩnh giáo tài chạy xe của Lôi Khải, xem ra hôm nay cũng không thấm tháp gì, dưới sự điên cuồng bất cần

đời của người đàn ông này không phải người bình thường tuyệt đối không thể chịu đựng nổi. Mặc dù đã từng trải qua không ít sóng to gió lớn nhưng giờ phút này cô cũng bắt đầu lo lắng.

Cuối cùng xe tiến vào một mảng đất trống rộng lớn, cô nhìn thấy phía trước có hai chiếc xe con đang đợi sẵn. Từ trong xe, mấy người đàn ông mang phong cách khác nhau bước ra ngoài, cao lớn mạnh mẽ chẳng thua gì Lôi Khải. Những người đó vừa nhìn thấy Du Nguyệt Như liền không hẹn mà cùng đeo kính lên cố ý che giấu khuôn mặt.

Trừ ánh đèn từ mấy chiếc xe, bốn phía đen tối đến mức giơ tay lên cũng không thấy năm ngón tay, cô theo bản năng quẩn chặt lấy bộ âu phục. Lôi Khải và những người kia nói với nhau mấy câu rồi đi về phía cô, cô đứng thuận chiều gió nên ánh mắt mờ mịt nhìn không rõ.

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?” Cô suy nghĩ mãi hay là hỏi luôn đi.

Cô khiến đàn ông yêu thích không phải chỉ dựa vào vóc dáng quyến rũ và gương mặt xinh đẹp, cái chính là vì cô hiểu chuyện, biết đạo lý biết chừng mực, biết không nói lời không nên. Đàn ông thích phụ nữ thông minh, nhưng lại ghét phụ nữ tự cho là mình thông minh hiểu chuyện. Mà giờ khắc này cô lo nghĩ được nhiều như vậy, cô sớm đã biết Lôi Khải không phải người đàn ông bình thường. Nhưng thật sự cô nghĩ mãi không ra tại sao chuyện này lại có liên quan tới mình.

Khóe miệng Lôi Khải giật nhẹ, đường cong có chút tàn nhẫn ác nghiệt. Ôm đầu cô giúi vào ngực mình, bờ môi cúi sát xuống viền tai cô. Giống như hôn mà không phải nụ hôn nhẹ nhàng, nhìn cô dịu dàng nói nhưng lời nói ra khiến cô không tự chủ hít vào một hơi.

“Nếu như người của anh chỉ thiếu mất một sợi tóc, anh có thể không truy cứu. Nhưng hể cô ấy bị thương vượt quá phạm vi này. . . . . Nguyệt Như, đừng trách lòng dạ anh ác độc, niệm tình xưa nghĩa cũ của chúng ta,

anh có thể không đụng vào em, nhưng những người phía sau em, một người cũng đừng hòng chạy thoát!”

Cô còn chưa kịp đặt câu hỏi, liền cảm thấy phía sau gáy đau nhức, trước mặt bỗng tối sầm sau đó liền mất đi tri giác. Lôi Khải bế thân thể mềm nhũn của cô lên. Du Nguyệt Như tuyệt đối không ngờ người cô nhìn thấy sau khi mở mắt ra là ai. Phần 33.

Tokyo, Nhật Bản.

Ngày mới vừa ló dạng, Lôi Khải đã đến địa điểm hẹn trước, nhưng lại không thấy một bóng người nào. Gọi điện thoại thì tắt máy. Anh khẽ cắn răng. Bọn chúng được lắm. Mãi đến giữa trưa, một chiếc xe việt dã màu trắng chạy vào trong khoảng đất trống trải. Người đó từ từ bước xuống xe, ăn mặc rất phóng khoáng, áo sơ mi màu xanh dương nhạt, cổ áo mở rộng trông rất nhàn hạ, vừa đi vừa cài lại hai cúc áo miễn cưỡng che kín ngực. Anh ta gỡ kính râm xuống, gương mặt tuấn tú vừa tỉnh ngủ mang chút lười biếng, thậm chí trong đôi mắt màu hổ phách cũng tản ra một tia tỉnh táo.

Thi Dạ Diễm cách Lôi Khải mấy bước chân thì dừng lại, không thèm nhìn mấy người phía sau anh ta đưa tới, khẽ khẽ mái tóc ngắn, chột khom người cười nói. “Thật ngại quá, tôi ngủ quên.”

Lôi Khải nhìn người đàn ông này thản nhiên không có chút áy náy nào, cảm thấy không biết nên khóc hay nên cười đây. “Tôi còn tưởng là ai, thì ra là anh, Eric, muốn gì thì cứ nói thẳng là được rồi, cần gì phải phiền phức như vậy?”

Thi Dạ Diễm nhận điều thuốc Lôi Khải đưa, ngón tay dài vuốt ve thường thức không vội châm thuốc. Anh kéo một cái ghế qua đường hoàn ngồi xuống, thân thể ngả về phía sau, tư thế ngông cuồng mà nhàn nhã. Lôi Khải nhú mày cười. “Về mặt kia của anh nghĩa là gì?”

“Không ngờ người của anh khỏe thật đấy.”

“Ai?”

“Cô bé anh nuôi.”

“.....”

Lôi Khải chỉ cười không nói gì, kéo ghế ngồi đối diện anh. “Không có gì xấu cả, ít nhất là sạch sẽ.”

Tất nhiên Thi Dạ Diễm hiểu anh ta có ý gì.

Anh không để bụng chuyện Du Nguyệt Như qua lại với nhiều người đàn ông khác, đây là sự thật không thể thay đổi được. Nhưng từ hôm nay trở đi, anh tuyệt đối không để bất kì kẻ nào đụng vào cô. “A, cô bé đó cũng rất thẳng thắn, tôi hỏi cái gì cũng không hé răng nửa lời, lá gan không nhỏ đâu.”

Anh giơ tay phải lên, mu bàn tay có một dấu răng nhỏ rất rõ ràng. “Tôi không có hứng thú với mấy đứa bé, nhưng mà thuộc hạ của tôi lại có hứng thú với cô bé đó, nên đã giao cho hẳn rồi.”

Tròng mắt đen láy của Lôi Khải híp lại, nhả ra một làn khói mờ mờ. “Đó là một quả ớt nhỏ, rất ít khi nghe lời ai nói.”

Thi Dạ Diễm tán đồng gật đầu. “Đối với việc này thuộc hạ của tôi cũng có chút kinh nghiệm, coi như hai người họ trải qua một buổi tối có thể nói là..... vui vẻ.”

Thi Dạ Diễm cố ý nói chuyện mơ hồ, lời nói không rõ ý nghĩa, anh khâm phục sự bình tĩnh tự nhiên của Lôi Khải, còn mấy tên thuộc hạ sau lưng anh ta đã đồng loạt đưa tay vào trong áo phục, rõ ràng là đang đợi Lôi Khải ra lệnh, sẵn sàng rút súng bắn người anh rể như cái tổ ong.

Lập tức bầu không khí trở nên đượm mùi thuốc súng.

Nhưng nụ cười của Lôi Khải chỉ nhạt đi mấy phần, bộ dạng bất cần đời vơi đi chút ít, thay vào đó là ý lạnh thấu xương dần dần ngưng tụ.

Giây phút ngắn ngủi trầm mặc giăng co qua đi, rốt cuộc Lôi Khải cũng mở miệng. “Eric, nói đi, mục đích của anh là gì?”

Thi Dạ Diễm nhún vai, không trả lời. Đôi lông mày của Lôi Khải nhíu chặt lại, khẩy tàn thuốc lá. Nhớ tới đêm đó Thi Dạ Diễm lôi Du Nguyệt Như từ Cẩm Duyệt đi ra, lần này lại cố ý muốn anh mang theo Du Nguyệt Như, anh đã đoán ra tám chín phần rồi. “Vì một cô gái à? Cần gì phải làm thế? Chỉ cần anh mở miệng, tôi tặng anh là được mà.”

Cánh môi Thi Dạ Diễm chậm rãi nâng lên, cười tươi như Trương Dương. “Vậy anh cũng thoải mái đi, sớm biết thế này tôi đã chẳng phí sức làm gì, xin lỗi Lôi Khải, làm anh vất vả đường xá xa xôi chạy tới đây lại khiến anh sợ bóng sợ gió một phen.” Anh đứng dậy khoa trương nói một hơi, thái độ rất vui vẻ, không khí căng thẳng nhất thời tan thành mây khói.

Lôi Khải nở nụ cười rét lạnh. Ai mà không biết Thi Dạ Triêu là kẻ thâm độc nhất, Thi Dạ Diễm quả không hổ là em trai hãnh, chơi chiêu ngầm cũng được đấy. Trong lời nói kia rõ ràng là đang ám chỉ, cho dù anh bảo vệ Lâm Thất Thất tốt như thế nào đi nữa, chỉ cần Thi Dạ Diễm muốn làm gì cũng không phải là chuyện khó. Hơn nữa hãnh lại nằm đúng điểm yếu này của anh mà uy hiếp.

Khi anh nhìn thấy Lâm Thất Thất bình an vô sự, đang bấu môi chơi trò chơi điện tử với thuộc hạ của Thi Dạ Diễm thì tâm tình mới thả lỏng được một chút. Lâm Thất Thất vừa nhìn thấy Lôi Khải, giật mình mở rộng cái miệng nhỏ, ném cái máy điện tử cầm tay hình bướm bướm chạy như bay tới, ra sức ôm chặt hông anh, cọ cọ trong lòng anh. “Khải, anh tới thật rồi!”

Lôi Khải sủng nịnh sờ đầu cô, bên môi nở nụ cười ôn hòa. “Có bị thương ở đâu không?”

“Không có, em rất nhớ anh!” Lâm Thất Thất quá đổi vui mừng, không để ý đến ánh mắt âm trầm của anh, chỉ cảm thấy nhớ nhung đến chết mùi hương trên người anh.

Thi Dạ Diễm mỉa mai cười một tiếng. “Quả nhiên là người của anh, lại rất thân thiết với ông chủ, kiếm hàng lại đi, không thiếu một sợi tóc một miếng thịt nào đâu.”

Lâm Thất Thất không thích bất kì người đàn ông nào ngoài Lôi Khải, cũng không thích Thi Dạ Diễm ép buộc cô tới đây, loại đàn ông vừa nhìn đã thấy lỗ mãng là cô ghét nhất rồi. Vì thế cô hừ một tiếng rồi giấu cái đầu nhỏ trong ngực Lôi Khải. “Chúng ta đi thôi.”

Bách Vĩ dương dương tự đắc ngồi dưới đất chơi trò chơi điện tử cầm tay, “Bé con trở về luyện thêm cho giỏi đi, lần sau ta sẽ lại đánh cho người không kịp chạy. . . .” Lời còn chưa nói xong liền hậm hực ngậm miệng, ánh mắt kia của Lôi Khải quá dọa người rồi.

Lôi Khải ôm Lâm Thất Thất, xoay người móc thẻ mở cửa phòng khách sạn ném cho Thi Dạ Diễm, giọng nói âm trầm để lại một câu. “Tôi hiểu anh có ý gì, về sau có chuyện gì thì trực tiếp tới tìm tôi, tôi không muốn anh lại quấy rầy cô ấy, chuyện này chỉ xảy ra một lần thôi. Ngoài ra tôi và Thi Dạ Triêu căn bản là không hề qua lại với nhau, sau này lại càng không, anh có thể yên tâm.”

Sau khi Lôi Khải đi, Bách Vĩ tiến lại gần lật qua lật lại xem thẻ mở cửa phòng vẫn không dám tin, có chút thất vọng. “Lôi Khải vui vẻ vậy sao? Em còn nghĩ là phải quyết chiến một trận ấy chứ.” Ai ngờ lại án binh bất động giúp bọn họ không tổn một xu cũng đạt được kết quả như mong muốn.

“Anh ta sẽ không mạo hiểm mang an nguy của cô bé kia ra đánh cược đâu.” Quả nhiên Thi Dạ Diễm đoán đúng, Lâm Thất Thất chính là điểm yếu trí mạng của Lôi Khải, là điểm mấu chốt của anh ta. Nằm được điểm yếu

này, vừa có thể khống chế anh ta mà tương lai khi cần thiết có thể lợi dụng được.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Ngực To Não Nhỏ

Phần 35

Du Nguyệt Như đoán chắc người đàn ông này đang cố ý . Anh lấy đầu ngón tay ấn nhẹ, mân mê địa phương yếu ớt mềm mại của cô, đầu ngón tay nạo vét từng chút từng chút một. Vì không kịp đề phòng, lần này cô kinh hô một tiếng, ưỡn người lên tiếp nhận hoàn toàn sự kích thích đó.

"Thi Dạ Diễm!" Du Nguyệt Như tức giận, bỗng dừng chân gấp khúc , đầu gối thẳng tắp thúc về phía vật đang nhô ra ở giữa đùi anh. Thi Dạ Diễm không nghĩ tới cô gái này lại độc ác như vậy, xuống tay rất nặng khiến anh phải lấy hơi cố gắng kìm nén cảm giác đau đớn, lông mày anh tuấn nhất thời chau lại.

Không ngờ điểm yếu của đàn ông lại là chỗ này, cho dù Thi Dạ Diễm có bản lĩnh như thế nào cũng không tránh khỏi đau đớn ! Du Nguyệt Như thừa dịp anh bị đau, đẩy anh ra, từ trên giường nhảy xuống chỉnh lại quần áo. Nhưng mà người đàn ông này vẫn duy trì tư thế nằm sấp xuống, một tay ôm chặt vật giữa hai chân, một tay nắm chặt khăn trải giường, có vẻ. . . . . rất thống khổ.

Du Nguyệt Như bắt đầu có chút lo lắng, không phải "cái kia" đã bị phá hủy chứ. . . . . Cô thử thăm dò gọi anh một tiếng."Thi Dạ Diễm?"

Không đáp lại.

Con người của cô xoay chuyển, rón ra rón rén lui về phía sau, thối lui đến cạnh cửa, thanh âm nén giận của Thi Dạ Diễm truyền đến."Du Nguyệt Như, em nếu dám chạy ra khỏi đây tôi sẽ cho em biết tay!"

"Miễn , tôi mà sợ sao!"

Cô liền kéo cửa chạy trốn.

Thang máy lại bị đóng, cô đành đi cầu thang bộ! Mới chạy có mấy tầng cô đã hiểu cảm giác khó khăn của việc leo núi, hơn nữa cô lại đang mang một đôi giày cao gót. Đơn giản đem giày cởi ra, xách ở trong tay, cái xích dưới chân rất nhanh được giải thoát. Ít nhiều cô cũng muốn bảo trì dáng người hiện tại nên cần rèn luyện thể lực một chút.

Đến tầng hai mươi thì thang máy cũng dừng lại cùng tầng. Cô đã tự đề cao mình quá rồi, sao có thể quên người đàn ông trước mặt quá nham hiểm. Ở đại sảnh có người đang bắt chéo hai chân cười hì hì vẫy tay về phía cô, không phải Bách Vĩ thì còn là ai được chứ!

"Chân chó!" Cô tổn hơi thừa lời, hận không thể cầm chiếc bình hoa đặt trên bàn đập vào mặt hắn . Bên cạnh có người đang ở nói điện thoại, cô tiến lên vài bước, bá đạo đoạt lấy chiếc điện thoại."Mượn một phen!"

Cũng không quản xem người đối diện có đồng ý hay không, chặn đứng cuộc nói chuyện cô đề xuống một dãy số.

Lôi Khải đang đen mặt răn dạy Lâm Thất Thất, bỗng nhiên điện thoại bị cắt ngang. Khoảng khắc anh vừa mới chuyển sang cuộc gọi khác, đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Du Nguyệt Như truyền đến.

"Lôi Khải! Anh quá đáng lắm rồi ! Anh có tư cách gì đem tôi cho người khác? Tôi đâu phải người đàn bà của anh!"

Lôi Khải dừng một chút, bất giác nhếch khóe miệng lên ."Chia tay rồi."

"Anh cũng biết chúng ta chia tay rồi ! Thi Dạ Diễm cho anh lợi lộc gì? Anh lại đối xử với tôi như vậy!"

"Chưa cho tôi lợi lộc gì, chỉ là tôi bị hấn uy hiếp , em trách oan người tốt rồi." Lôi Khải đáp lại chi tiết, giọng điệu trêu tức khiến cho lời nói không có nửa điểm đáng tin cậy, lọt vào tai Du Nguyệt Như giống như một lời khinh bỉ.

"Người tốt? Anh còn dám mở miệng nói mình là người tốt!"

"Em đừng kích động, hấn hấn sẽ không xúc phạm gì đến em, nếu hấn không đề cập đến chuyện an toàn của em tôi sẽ không bao giờ nghe theo hấn" Đều là đàn ông, có một số việc hiểu trong lòng mà không nói, nếu không Lôi Khải cũng không dễ dàng giao Du Nguyệt Như ra.

Du Nguyệt Như hít thở nặng nề, chỉ muốn đem chiếc điện thoại trong tay ném xuống đất, nhưng chủ nhân của chiếc điện thoại cống quít ngăn lại."Tiểu thư tiểu thư! Thực xin lỗi, đây là di động của tôi, thỉnh cô đừng ra tay với nó!"

Cô hít thật sâu để tâm tình thoải mái hơn, nghiêng răng nghiêng lợi hét lên."Lôi Khải, chờ tôi trở về tìm anh tính sổ!"

Còn không chờ cô cúp máy, điện thoại bỗng chốc bị người khác rút đi.

"Rơi vào trong tay tôi còn muốn trở về? Tôi ngược lại muốn nhìn xem cô có bao nhiêu lá gan!" Thi Dạ Diễm ném điện thoại trả lại cho chủ nhân của nó, vẻ mặt âm trầm nguy hiểm tới gần Du Nguyệt Như.

* * *

Điện thoại bỗng nhiên bị cúp khiến Lôi Khải không khỏi bật cười, ngẩng đầu phát hiện Lâm Thất Thất đang cong miệng chu mỏ, trừng mắt nhìn mình."Đàn bà?"

"Đàn bà"

"Người đàn bà của anh?"

"Trước đó"

Lâm Thất Thất thu lại ánh mắt ban đầu, bên trong hiện lên một tia vui sướng. Lôi Khải có chút mệt mỏi, nằm trên chiếc giường nhỏ, sau cuộc điện thoại vào buổi tối hôm qua cho đến bây giờ anh vẫn chưa nhắm mắt. Lâm Thất Thất thấy vẻ tức giận trên mặt anh đã biến mất, tăng thêm can đảm nằm xuống bên cạnh anh, nhích lại gần anh thêm một chút, rồi một chút nữa....

Cô không biết đã động đậy bao nhiêu lần, Lôi Khải bất đắc dĩ duỗi một cánh tay hướng về phía cô, Lâm Thất Thất thuận tiện gối lên cánh tay của anh, bàn tay nhỏ bé theo quán tính đặt lên eo của anh. Đã chọn được tư thế thoải mái nhất, cô nhắm mắt lại.

"Cô ấy nhìn rất được?" Cô nhất thời không ngủ được, có chút khiếp đảm hỏi anh.

"Ừ"

"Anh cực kì yêu cô ấy sao?"

"Không hẳn." Ở cùng Du Nguyệt Như chẳng qua chỉ muốn thưởng thức một chút mùi vị xa lạ, chưa thể gọi là "yêu".

Lâm Thất Thất vụng trộm cong môi lên, anh không thích cô gái kia, mà bản thân mình cũng là một phần quan trọng với anh. Đợi vài năm nữa cô lớn lên, nhất định phải biến thành một đại mỹ nhân khác xưa để cho anh nhìn. Mà cô nào biết rằng, chờ cô lớn lên sẽ phát sinh chuyện ngoài ý muốn.

Có những người mặc dù thương yêu anh đến tận xương tận tủy, cũng không thể ở gần anh đến già, chỉ có thể thâm sâu , thâm sâu cất giấu ở trong lòng, không cho bất luận kẻ nào thấy, kể cả chính mình.

Có thể cùng nhau đi hết cuộc đời, mặc dù không kịp để Lôi Khải thương yêu, nhưng xét cho cùng vẫn không có cách nào rời khỏi anh .

Bởi vì để trả hết nợ thật rất khó, chỉ sợ rằng ngoảnh đầu lại đã chạm đến cái chết, không mong đợi kết quả, quên mất luân lý đạo đức cũng phải giữ lại mọi thứ ở bên mình.

.....

Phần 36:

Đây là ngày thứ mấy rồi hả ?

Du Nguyệt Như mặc trên người chiếc sơ mi mỏng ngời xôm trên mặt cổ cùng năm người đang vây quanh mình , bàn tay tức giận nắm chặt đám cỏ nhỏ hết sạch. Nhổ rồi lại nhổ, chỗ này qua chỗ khác.

Cô thường ngẩng đầu nhìn trời. Cô hoài nghi Thi Dạ Diễm mắc bệnh thần kinh. Động một tí là bắt cóc, là nhốt. Anh không phải đã rời đi sao? Tại sao còn quay trở lại

Những ngày không thấy anh, tuy không hẳn là nhớ, nhưng trong lòng lại cảm thấy bị đè xuống. Hiện tại thấy phiền muốn chết.

Thật là oan gia.

"Du tiểu thư, người có muốn ăn bánh, phô mai , chocolate , ô mai Hương Thảo , sữa chua , cây xoài , cam sành , quả mâm xôi không? Mỗi thứ đều đã chuẩn bị tốt rồi."

Thi Dạ Diễm cố ý an bài, chiếu cố cô trong sinh hoạt thường ngày lẫn việc ăn uống, tất cả người làm đều cung kính đứng sau lưng cô báo cáo .

Du Nguyệt Như có tai như điếc, một bên nhỏ cỡ một bên miệng nói nhỏ, cô bé không nghe rõ tiến lên một bước."Người nói cái gì?"

"Tôi nói đem mấy thứ kia cho chó ăn đi!" Du Nguyệt Như trừng mắt lớn tiếng, dọa cô bé vội vàng cúi đầu rụt rè nói."Đây không phải những đồ cô muốn ăn sao?"

Du Nguyệt Như đem đám cỏ xanh mượt trong tay ném trên mặt đất rồi đứng lên."Có phải cô cố ý đối đầu với tôi không? Cô tên là gì?"

"Tôi gọi là. . . . . Tiểu Thủy."

"Được, Tiểu Thủy, không cần cho chó ăn ! Cô ăn đi, ăn hết tất cả cho tôi! Nếu không tôi sẽ nói với chủ nhân của cô, cô hạ độc vào thức ăn, để xem lúc đó anh ấy còn giữ lại cô không!" Du Nguyệt Như không phải thiên kim tiểu thư hay kiêu căng phách lối, rất ít khi giận cá chém thớt. Nhưng vừa nghĩ tới cô bé này do tên xấu xa kia phía tới, cô muốn nhịn cũng không được.

Nói ra vài câu, trong lòng vui sướng hơn. Giờ cô đã hiểu tại sao trên đời nhiều người xấu như vậy, nói vài câu tinh thần và sức khỏe cũng khá hơn nhiều. Cô lấy chân đá đá trên mặt cỏ, với tay kiểm cái xẻng nhỏ tiếp tục phá hoại đám cỏ trên mặt đất.

Thi Dạ Diễm về nhà thấy Tiểu Thủy chiến đấu hăng hái với một đồng bánh ngọt, không khỏi nhú mày. Hai mắt lưng tròng, Tiểu Thủy vội vàng giải thích."Không phải tôi muốn ăn , là Du tiểu thư ra lệnh cho tôi ăn hết những thứ này."

"Cô ấy ở đâu?"

"Ở trong sân."

Anh đương nhiên không nghĩ rằng cô đang phơi nắng, nhưng cũng không nghĩ tới cô gái này đang phá hoại đám cỏ ở sân sau, các loại hoa cỏ hỗn loạn trên mặt đất, thành một đồng đồ nát.

Kì lạ, vẻ mặt của cô gái này lại mang theo chút khiêu khích."Vô cùng thâm đi? Tức giận đi? Chịu không nổi đi?"

Khờ dại.

Thi Dạ Diễm nghiêng đầu nhìn cười ý. Bách Vĩ chặc chặc vài tiếng, "Ngây thơ, ngực to não nhỏ." Ánh mắt Thi Dạ Diễm đảo qua, Bách Vĩ bĩu môi nhưng không lên tiếng.

"Chơi đùa vui vẻ sao? Cần tôi sai người chỉnh lại không, trải lên một mặt cỏ khác, cho em chơi thêm lần nữa?" Thi Dạ Diễm lau đi vết bùn dính trên mặt, bị bàn tay độc ác của cô vuốt ve không ngừng.

"Không đủ vui vẻ, tôi đang nghĩ xem anh có bao nhiêu của cải, chứ cái sân như vậy vẫn chưa đủ lớn."

"Em muốn nhiều?" Anh không tức giận, lấy tay chỉnh lại đầu tóc xù xì của cô, lại bị cô hung hăng bỏ ra."Ít nhất cũng cần một sân golf lớn như vậy mới chứng tỏ anh là Nhị thiếu ở Thi gia"

"Lớn như vậy? Em có đủ sức sao? Cực kỳ vất vả đó ." Thi Dạ Diễm không để ý sự kháng cự của cô, hai tay chế trụ gương mặt của cô, thuận tiện bắt được cánh tay cô cho ra phía sau, khiến cô không thể phản kháng.

"Không cần lo lắng, thể lực của tôi rất tốt!" Cô động tay không được, liền nhắc chân công kích anh. Anh lại dễ dàng hoá giải được, bàn tay to nhắc lên, giống như đang chen vào giữa hai chân cô, khiến cô không thể ra tay.

"Xin hỏi có bao nhiêu sức?"

"Hơn anh!" Cô chỉ lo cùng anh tranh cãi, miệng không dẫn đo. Ngâm buồn bực vì trước kia không học thêm mấy chiêu, để bây giờ bị anh chế trụ không có khả năng phản kháng

Bách Vĩ thật sự nhịn không được cười ha hả, phương thức ở chung của cặp đôi này thật đặc biệt, mỗi lần gặp mặt đều phải tranh cãi mọi chút, mà cô gái này lại không biết cách giáo huấn người khác. Anh ta hướng về phía Thi Dạ Diễm xua tay cười nói.

"Anh tuyển chọn người phụ nữ này sao? Có đầu óc hay không? Dám khiêu khích đàn ông, giống như đang ám chỉ người khác hẳn trương muốn mình vậy, anh chuẩn bị thật tốt đi, làm cùng người có thể lực tốt rất thích nha, những cô gái hay chiếm ưu thế trong việc "ấy" sẽ dọa chết người đó, mấy ngày nữa tôi sẽ quay lại tìm anh sau."

Du Nguyệt Như ngẩn ra, khuôn mặt liền đỏ lên."Anh ngậm miệng, Bách Vĩ chân chó!"

"Chân chó hay chân giò hun khói gì gì đó, cũng không bằng cô tăng lực cho "cái chân" của anh ta." Anh ta ái muội nhú nhú mày, loại cảm giác nhục mạ này đối với Bách Vĩ chẳng đáng gì.

Tại sao cô có thể quên Bách Vĩ là loại người không biết xấu hổ? Du Nguyệt Như chán nản, người đàn ông chết tiệt kia vẫn đang cười, khí huyết của cô đang tăng lên, nghiêng đầu cắn lên cổ anh. Thi Dạ Diễm hít vào một hơi, bàn tay to vung lên chụp lấy cái mông nhỏ nhắn của cô, ngược lại khiến cô đau đớn.

"Cái tên hỗn đản này! Dám đánh tôi!" Du Nguyệt Như trợn mắt quát, Thi Dạ Diễm hạ lệnh với Bách Vĩ."Cậu cũng rút đi, chẳng lẽ còn muốn xem tình hình thực tế?"

"Quả thực là người đẹp cùng dã tâm, gặp lại sau!" Bách Vĩ lười biếng sờ soạng hộp ô mai sau đó lắc lư đi ra ngoài. Nếu Thi Dạ Diễm nảy ra ý nghĩ độc ác muốn chinh lại cô, không biết cô gái này còn khả năng nhìn thấy mặt trời hay không?

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Chịu Nhục

Phần 37

Ở cùng một chỗ với Thi Dạ Diễm thật là sự kiện chấn động lòng người. Đến bây giờ người đàn ông này vui buồn giận dữ hay suy nghĩ gì cô vẫn không nhìn thấu, nhưng cũng biết anh nổi giận thì trở thành người cực kì đáng sợ. Bị anh ôm tới hồ tắm lớn khiến cô nhớ bồn tắm kính khủng suýt bỏ mạng lần trước.

Hai chân vừa chạm đất liền chạy ra bên ngoài, chưa được hai bước đã bị kéo trở về. Thi Dạ Diễm hai ba lần cởi áo T-shirt rộng thùng thình trên người cô, “Em tìm đâu ra cái túi thùng này vậy, không phải anh chuẩn bị cho em nhiều quần áo mới rồi sao?”

“Anh quản tôi!” Du Nguyệt Như tránh né không cho anh cởi quần của mình, đáng tiếc không đọ lại sức của anh, cuối cùng cũng bị anh kéo xuống.

“Như vậy đẹp mắt hơn nhiều.” Bên trong cô mặc một bộ nội y màu đỏ thẫm, áo lót ren gợi cảm, hiệu quả áp sát ngực rất tốt, nơi đầy đặn trắng như tuyết rất sống động, hơn nửa quần lót gần như trong suốt, vùng đất cấm kị như ẩn như hiện mê hoặc ánh mắt người.

Thi Dạ Diễm không thềm để ý cô đấm đá lung tung liền ôm ngang người cô đi tới chỗ hồ tắm, Du Nguyệt Như lớn tiếng uy hiếp, “Thi Dạ Diễm! Cứ thử ném tôi vào xem!”

Động tác của anh liền dừng lại, liếc mắt nhìn cô. “Vậy. . . . Thử xem?”

“Anh dám___a___” Không đợi cô nói xong, tên khốn này thật sự một tay ném cô vào hồ tắm, bọt nước văng rung tóe khắp nơi. Hồ tắm khá sâu, cô vất vả lắm mới bơi lại gần bờ được, dùng cả tay chân leo lên bờ. Thi Dạ Diễm cởi hết quần áo dài ra nhảy xuống hồ, cánh tay vươn ra dễ dàng kéo cô từ trên bậc thang xuống, nước tạt vào mặt cô ướt sũng.

Cô vừa muốn há miệng mắng không ngờ bị sặc nước, bám vào đầu vai anh không ngừng ho. “Khốn. . . . Khụ khụ. . . . Kiếp.”

Thi Dạ Diễm có tai như điếc, cánh tay vòng qua sau lưng cô, đầu ngón tay vôn vê, cô cảm thấy ngực được thả lỏng, vội vàng bảo vệ trước ngực, cuống quýt lui ra khỏi chân anh, không chú ý tới bậc thang liền trượt chân lao đảo ngã vào nước.

Vừa muốn che chở áo ngực có nguy cơ nguy hiểm treo trên người, vừa muốn trời người lên, kết quả làm thế nào cũng không có hơi sức. Thi Dạ Diễm ngồi dựa nơi nào đó buồn cười thương thức đáng về nhếch nhác của cô, không nhanh không chậm ôm cô từ trong nước đi lên.

Cô vừa ra khỏi nước liền phun hết nước trong miệng lên mặt anh, “Sớm muộn gì tôi cũng giết chết cái tên khốn kiếp này!” Sau đó liền nhắm nghiền hai mắt đợi anh nổi giận.

Thi Dạ Diễm vừa muốn tức giận liền bị bộ dạng đáng yêu này của cô loại bỏ nhanh chóng. “Em ngoan ngoãn chút không phải được sao, không muốn là tắm à, xem em lăn qua lăn lại kia.”

“VẬY ANH RA NGOÀI ĐI, TÔI TỰ TẮM!”

“KHÔNG CẦN, TẮM CHUNG ĐI, EM TẮM CHO TÔI.”

“PHI!”

“VẬY ANH TẮM CHO EM?”

“Cút đi!”

Thi Dạ Diễm không nhịn được nhếch môi lên, cô bé này không ngoan chút nào hết, đâu chỉ không ngoan, quá mạnh mẽ rồi. Nhưng như thế lại hợp khẩu vị của anh. Rõ ràng nhìn qua rất sợ anh, mà lại thường xuyên đánh bất ngờ gây sự rước lấy chuyện buồn bực của anh.

Anh vô lại a, làm sao có thể theo ý cô được. Rốt cuộc vẫn hoàn toàn ép buộc cô dạng chân bên hông mình, hôn lên làn da mịn màng của cô, bàn tay chạy dọc trên người cô. Tư thế nguy hiểm như vậy khiến Du Nguyệt Như rất ngọt ngào, không dám phản kháng kịch liệt, chỉ sợ làm anh bực “hỏa”, lại càng không cam tâm để anh chiếm tiện nghi.

Cô gắt gao cào cấu cổ tay anh, “Tại sao cứ phải là tôi? Anh đâu thiếu phụ nữ!”

“Đúng là không thiếu.” Anh trả lời không ngẩng đầu lên.

“Vậy đi tìm người phụ nữ của anh động dục đi, cách xa tôi ra!”

Anh cười ha ha, “Không phải tôi đang động dục với em rồi sao.” Du Nguyệt Như tức giận đến mức thở dài, trong giây lát nhiều ý thức được điều gì. “Thi Dạ Diễm, không phải anh thích tôi đấy chứ?”

Hàm răng anh khê cắn da thịt mềm mại trên vai cô, lời nói mơ hồ không rõ. “Em thấy sao?”

Lúc này Du Nguyệt Như dựng hết tóc gáy lên, dùng lực đẩy anh. “Anh thích tôi thế nào?”

“Tôi nói em gọi từ bỏ?” Thấy cô hung hăng lắc đầu, Thi Dạ Diễm lại cúi đầu hôn môi dưới của cô. “Vậy tôi không nói.”

“Anh đừng làm loạn, nếu không, tôi. . .” Cô cắn môi, đôi lông mày nhỏ xoắn lại thành một hàng, do dự hồi lâu mới nói ra. “. . . .Chúng ta làm một lần, sau đó anh thả tôi đi.”

“. . . . .”

Thi Dạ Diễm mím môi nhìn cô. “Em cho rằng tôi muốn cái này?”

“Nếu không thì là gì?” Du Nguyệt Như cười nhạt, cô biết mình có mấy phần thù mị, đàn ông coi trọng cô không ít, đại đa số những người này là vì muốn có một đêm đẹp với cô mà thôi, có người nào thật lòng thật dạ hay sao? Người đàn ông trước mắt này đương nhiên cũng như vậy.

Thi Dạ Diễm nâng cằm cô lên, tựa hồ đang suy tư cân nhắc điều gì, cuối cùng chợt cười một tiếng. “Được, hầu hạ tôi vui vẻ thư thái, nói không chừng sẽ để em rời khỏi nơi này.”

“Nói không chừng? Tôi nói là “phải” thả tôi đi!” Du Nguyệt Như cực lực phản đối, cằm chợt truyền đến cơn đau, tay Thi Dạ Diễm thu hẹp lực lại. “Đừng có cò kè mặc cả với tôi, nếu không thì đến khi chơi chán rồi cũng đừng hòng tôi thả em đi.” Anh vừa dứt lời liền vung tay, duỗi thẳng tay chân về phía sau, chân dài giang rộng ra.

“Bắt đầu đi cô bé.”

Du Nguyệt Như nhìn anh chăm chăm, lời đầy một bụng mà không nói ra, cô biết anh không phải loại đàn ông quấy rối phụ nữ bừa bãi. Nếu như cô làm, nói không chừng lại có một tia hi vọng, còn nếu không làm, sớm muộn gì cũng bị anh ăn sạch sẽ lại mất đi tia hi vọng cuối cùng.

Anh kiêu ngạo nhìn nội tâm cô đấu tranh, bên môi nâng lên một cong. Du Nguyệt Như khẽ cắn răng, anh cũng không phải người đàn ông đầu tiên của cô, anh ta đòi nhiều hơn thì đã làm sao. Cô tự an ủi mình như vậy, rồi nghiêng người hôn anh. . . .

Thi Dạ Diễm híp mắt nhìn cô bé xinh đẹp ngay trước mắt mình. Đây không phải lần đầu tiên hai người hôn môi, nhưng là lần đầu tiên cô chủ động. Ngay cả anh cũng muốn cảm thán kỹ thuật điêu luyện của cô. Cô vừa muốn rời môi anh, liền bị anh giữ chặt gáy hung hăng hôn sâu hơn nữa. Không giống như phương thức của cô, nụ hôn của anh giống như bão tố, kịch liệt cuốn lấy môi lưỡi cùng khoang miệng của cô, bá đạo cướp đi hô hấp của cô, dưỡng khí trong phổi cô càng lúc càng ít đi, đầu óc cô bắt đầu mơ màng, tim đập thành thịch loạn xạ.

“Nhớ lấy, đây mới là phương thức tôi thích.” Đến khi cô hít thở không thông Thi Dạ Diễm mới buông cô ra, vẫn chưa thỏa mãn liếm đôi môi đỏ tươi, siết chặt gương mặt cô. “Tiếp tục.”

Du Nguyệt Như chống đỡ từng ngượng từng ngượng hô hấp của anh, ánh mắt mờ hồ. Oh my God, nụ hôn kiểu Pháp của Thi Dạ Diễm thật là rung động lòng người.

Dưới lòng bàn tay chính là trái tim của anh, Du Nguyệt Như thầm nghĩ, nhìn dáng vẻ của anh bình tĩnh như vậy, thì ra nhịp tim cũng không chậm hơn cô bao nhiêu.

Mắt thấy thân thể cô càng ngày càng trượt vào trong nước, Thi Dạ Diễm đè nén kích động. . . . .

Đầu cô vừa trôi lên khỏi mặt nước lấy hơi, chỉ thấy anh giữ lấy đầu cô ám muội nhíu mày.

“Xem thử xem nó có bị đá hư không. . . . .” Ngay đó cô làm anh cảm nhận được cái gì gọi là “đau thấu trời xanh”, đau đến nửa ngày cũng không hít thở nổi. Lúc ấy thật muốn đánh vào mông cô bé đáng chết này một cái.

Trong khoảnh khắc đó Du Nguyệt Như cảm thấy cực kì hoang đường, tại sao lại cứ phải là cô? Tại sao cô xui xẻo như vậy? Tại sao muốn cô phục vụ cái gã đàn ông cô hận thấu xương này? Cô vốn nên ở Hoàng phủ gia làm

đại tiểu thư, mặc dù không có tình yêu, sống nhặt nhều suốt cuộc đời, cũng không phải làm một món đồ chơi bị giày vò như thế này.

Chính bởi vì cô có một dòng họ đáng hận, mới không thể nào sống một cuộc sống tự do tự tại như người bình thường. Cô chính là một món đồ chơi.

“Nếu nói chuyện không tính toán gì người phải chết.” Cô cúi đầu, không để anh thấy đáy mắt ươn ướt, ngoan ngoãn cúi người làm anh vui vẻ. Bởi vì đột nhiên cơn khoái cảm truyền đến khiến Thi Dạ Diễm cắn chặt hàm răng để không phát ra tiếng động.

Cô lập đi lập lại động tác thành thạo, Thi Dạ Diễm không khỏi cắn răng ngẩng đầu lên, lông mày nhíu chặt thành một hàng, từng ngón tay căng thẳng, cơ bụng co lại cứng như đá, máu trong cơ thể lưu thông nhanh hơn, nhịp tim đập liên hồi. Huyết dịch toàn thân đều hướng tới một nơi mãnh liệt chảy xuống.

Cô bé này. . . . . Lại khiến anh suýt nữa bị tước vũ khí!

Thật may cô nổi lên mặt nước lấy hơi, giúp anh thoát được đợt sóng khoái cảm trí mạng cùng lúc đánh vào. Giờ phút này hai mắt anh rất sáng, nắm cằm cô giọng tàn bạo nói. “Cái miệng nhỏ này thật lợi hại, có điều còn thiếu nhiều lắm!”

Du Nguyệt Như quật cường cắn môi, ngậm nắm tay thành quyền, hít một hơi sâu rồi chìm vào trong nước lần nữa.

Cầm cô đau như muốn trật khớp. Nhất nhất quỳ lễ nơi mẫn cảm của anh từng chút một. Ngay cả nhịp đập không an phận của anh cũng cảm nhận được.

Thi Dạ Diễm khàn khàn hít thở, đáy mắt đỏ tươi kinh người. Ngón tay nắm thành hồ tằm cũng trở nên căng thẳng bằng bệch, gân xanh trên cánh

tay nổi lên, mỗi một dây thần kinh khắp thân thể đều dựng lên. Càng lúc bụng dưới tích tụ càng nóng, luồng nóng như thiêu đốt càng lúc càng dâng cao. Đôi mắt đen nhánh nhìn cô từ trên xuống dưới, toàn thân nhộn nhạo từng đợt sóng lăn tăn, mái tóc dài trôi lơ lửng trên mặt nước, tấm lưng trần trắng muốt vương dưới mái tóc đen càng lộ vẻ xinh đẹp.

Anh bỗng dựng kéo cô lên khỏi mặt nước, ôm cô đến trên bậc thang ngồi được, mình đứng trước người cô, thô bạo nắm cằm cô nâng lên, đưa eo về phía trước. . . . . Chỉ lát sau đợt khoái cảm như gió bão đánh về phía anh. . . . .

Anh rút lui ra khỏi người mình, lập tức có một chất lỏng màu trắng theo khước miệng cô chảy ra, cô nhìn thấy đôi mắt anh bốc lửa. Du Nguyệt Như được tự do liền đứng dậy cầm khăn tắm quấn lấy mình úp xuống bồn cầu nôn, Thi Dạ Diễm đưa ly nước đến cho cô súc miệng, sau đó lần mò trên hông cô kéo khăn tắm ra, hôn lên lưng cô. Du Nguyệt Như súc miệng vài lần, cả người giống như vừa bị vết sạch sức lực.

“Kỹ thuật tốt đấy, không tự chủ thì thiếu chút nữa hồn phách bị cái miệng nhỏ nhắn làm tiêu hết.” Anh cúi xuống hôn tấm lưng của cô. “Phía dưới kia có làm người khác mất hồn hơn không?”

Anh vừa nói xong liền mò xuống phía dưới người cô, đi đến eo của cô, không chút dịu dàng. Du Nguyệt Như gắt gao cắn môi, cuối cùng không nhịn được. “Nhẹ một chút có được không!”

Da thịt mềm mại nơi nào đó của cô đâu thể chịu đựng được anh tiến vào thô bạo như vậy.

“Thế nào?” Thi Dạ Diễm buồn cười hỏi ngược lại, bàn tay nặng nề chụp lên hông cô. “Rồi em sẽ chê động tác của tôi quá nhẹ.”

Anh cứ vuốt ve cô như vậy, để cho lòng cô cứ thế bị kéo đi, chỉ sợ một khắc sau anh sẽ đột nhiên xông vào, mà cô chuẩn bị còn thiếu rất nhiều tất

nhiên sẽ bị đau. Hành động bình thường theo anh rồi sẽ biết, chuyện tình dục chỉ có người đàn ông lo hưởng thụ cho chính mình mà thôi. Anh luôn thô bạo dã man. Bị anh giày vò một lần còn không biết mình sẽ bị tổn thương nặng như thế nào nữa. Nếu như phản kháng hoặc có biểu hiện khổ sở, nói không chừng lại kích thích thêm ham muốn hưng phấn của anh.

Chịu đau một lát sẽ giảm tội, cô ra lệnh cho mình cố gắng phối hợp. Dưới sự kishc thích của anh rồi cuộc cũng từ từ động tình. Thi Dạ Diễm tà ý nhếch khóe miệng lên. “Tiểu Như, chuẩn bị tiếp đón tôi như vậy sao?”

Du Nguyệt Như cúi thấp đầu, đáy mắt ươn ướt lóe lên tia sáng oán hận. “Tôi nói chưa chuẩn bị xong thì anh không làm sao?”

“Thân thể sẽ không gạt người.” Ngón trỏ anh thăm dò phía dưới rồi bôi một thứ chất lỏng trong suốt lên môi cô, không nói nhảm với cô nữa, đang muốn dùng sức phá vỡ hàng rào, chợt tiếng đập cửa truyền đến, cùng với giọng của Bách Vĩ nghiêm túc khác thường.

“Eric, anh cậu xảy ra chuyện rồi.”

.....

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Không Thể Chạy Thoát

Phần 38.

Thi Dạ Diễm nghe tiếng đập cửa của Bách Vĩ, bực tức trong lòng thoáng cái liền nổi lên, nếu không phải tên đã lắp vào cung không thể không bắn, anh thật muốn ra ngoài chôn sống hẳn cho hả giận. Vật cứng rắn của anh đã chen vào được nửa tắc, người dưới của cô cứng đờ, tay nắm khăn tắm trắng bệch, không biết là căng thẳng hay vẫn sợ hãi, đến nỗi không cách nào chuyển động.

Thân thể theo bản năng muốn cuộn mình, nhưng lại anh nắm chặt vai, không thể chạy trốn. Giống như nhận thức được sự cứng nhắc của cô, bàn tay trượt xuống vuốt ve xương sống của cô, thân thể cô bị chạm tới chỗ nhạy cảm liền co rụt lại, anh nhân cơ hội tiến vào thêm mấy phần.

Bách Vĩ thấy bên trong không đáp lại, càng dùng sức đập cửa, giọng nói nghiêm túc hiểm có.”Eric, anh cậu xảy ra chuyện rồi.”

Tất cả sự chú ý của Du Nguyệt Như đặt vào nơi ấy, căn bản không nghe rõ lời Bách Vĩ nói, chỉ cảm thấy một hồi lửa nóng chợt dừng đột tẩn công lại, một lát sau bỗng chốc rút về. Thi Dạ Diễm đứng lên từ trên người cô, tiện tay kéo áo tắm vừa mặc vào người vừa mở cửa. “Xảy ra chuyện gì?”

“Tớ cũng không___khụ, không rõ lắm.” Nhìn thấy cậu nhỏ của Thi Dạ Diễm hiện lên trạng thái chiến đấu, lúc nào Bách Vĩ liền bị sặc nước miếng. Thì ra bên trong đang giữa lúc nóng bỏng, không ngờ tên này lại không đợi

được, chẳng trách sắc mặt khó coi vậy. Ánh mắt của Bách Vĩ cực kì thông cảm, “Thật xin lỗi đại ca, tiếp tục, tiếp tục đi. . . .”

Thi Dạ Diễm ngiên rằng, “Về sau không phải trời sập thì đừng có tùy tiện gõ cửa phòng của ta!”

Bách Vĩ gật đầu lia lịa, tầm mắt hướng vào trong phòng tắm liếc qua một lượt, bị bàn tay Thi Dạ Diễm đập vào trán. “Cút!”

“Tôi không nhìn thấy cái gì hết!” Anh xoa trán có chút uất ức.

“Cậu còn muốn nhìn thấy cái gì?” Thi Dạ Diễm giận quá hóa cười hỏi, làm sao Bách Vĩ không hiểu anh được? Anh ngượng ngùng rụt cổ lại.

*****

Giao dịch bất công bị cắt đứt, Du Nguyệt Như không khỏi thở phào nhẹ nhõm. Sức lực toàn thân trong nháy mắt bị rút đi, cô gục xuống mặt bàn. Thi Dạ Diễm đi vào nhìn bộ dạng này của cô, cười xấu xa. “Về mặt này của em so với anh vẫn tiếc nuối hơn rồi, đừng lo, hai chúng ta chưa xong việc này, về sau ngoan ngoãn đi theo tôi là được rồi.”

Không biết tại sao, Du Nguyệt Như cảm giác những lời này cực kì kinh hãi, thậm chí giống như một lời tiên đoán trong tương lai, lời tiên đoán đáng sợ.

Cô là người biết phân tích tình thế, thực lực của anh thâm sâu thế nào cô không biết, nhưng chỉ bằng sức của cô mà muốn chạy thoát khỏi sự giam cầm của anh là 200% không thể nào. Cô không muốn lại làm công cụ vô dụng, chọc giận anh không có ích lợi gì cho mình cả.

Bọn họ chạy tới Toronto thì Thi Dạ Triều đã thoát khỏi nguy hiểm trí mạng. Du Nguyệt Như không hiểu tại sao Thi Dạ Diễm cứ muốn mang cô

theo bên cạnh một tắc không rời, đi thăm Thi Dạ Triều cũng muốn mang cô đi cùng.

Ngoài phòng bệnh, cô yên lặng ngồi trên ghế dài. Thi Thác Thần mở cửa ra ngoài, tầm mắt tự nhiên rơi trên người cô. Bách Vĩ đứng cách đó vài mét khẽ khom người hành lễ, Du Nguyệt Như thu hồi lại suy nghĩ vẫn vơ của mình, phát hiện ra mình không biết đối mặt với nụ cười và phong thái của người đàn ông này như thế nào.

Thi Thác Thần mở lời trước, giọng nói tiếng Trung lưu loát rất dễ nghe. “Cô là người Eric đưa về. . . . Du tiểu thư? Tôi là cha của nó, thật hân hạnh được gặp cô.”

Đưa về? Rõ ràng là bắt cóc! Nhưng đối với một người đứng đầu gia tộc có bối cảnh thâm vững chắc ở Bắc Mĩ, Du Nguyệt Như tuyệt đối không thể lỗ mãng đắc tội con trai bảo bối với người cha như vậy được. Cô không phải người của Thi gia, không cần thiết phải một mực cung kính như Bách Vĩ, chỉ hơi cúi đầu.

Thi Thác Thần dịu dàng cười một tiếng. “Cô là người đầu tiên.”

Cô không hiểu hàm ý trong lời nói của ông lắm, càng không hứng thú đặt câu hỏi, dứt khoát nghiêng đầu thưởng thức phong cảnh ngoài cửa sổ, quay mặt như quăng một câu “Tôi không thèm để ý ông” cho Thi Thác Thần. Bách Vĩ thấy tình cảnh này liền cảm thấy rên trán có mồ hôi lạnh chảy xuống, suy nghĩ có nên tiến lên hòa hoãn không khí lại hay không.

Lúc này không khí bên trong phòng bệnh cũng cực kì ngột ngạt. Thi Dạ Triều nửa dựa ngồi trên giường, khuôn mặt tuần mĩ có vẻ suy yếu, sắc môi rất nhợt nhạt, mà thay đổi rõ ràng nhất là đôi mắt anh. Dù anh cố gắng thế nào đi nữa cũng không che giấu hết vẻ bi thương và thất bại trước nay chưa từng có, còn có nhiều điều phức tạp nữa mà Thi Dạ Diễm không hiểu.

Một Thi Dạ Triều hơn hai mươi năm qua anh chưa từng thấy, không khỏi nhếch mép lên châm chọc. “Anh là Thi Dạ Triều thật à?”

Thi Dạ Triều thu hồi tầm mắt từ cửa sổ, khoe miệng khó khăn giật nhẹ, ý cười thoáng qua này khiến lòng người không khỏi co rút đau đớn. “Đúng, đúng là người từ nhỏ đến lớn chú muốn bẻ cổ.”

Thi Dạ Diễm khinh thường chê cười, hai tay vòng trước ngực. Thật không biết rốt cuộc ai muốn ai chết. “Chính là con nha đầu Chủ gia muốn giết anh? Em nhớ không lầm đứa bé kia cũng đã mười lăm, mười sáu tuổi rồi, đúng là. . . . Tiền đồ rộng mở.”

Mi mắt Thi Dạ Triều hạ xuống, Tiểu Tịch. . . . Còn ba tháng nữa mới tròn mười sáu tuổi, giống như con bướm nhỏ lượn quanh thái tử, cô gái ấy bị anh cố chấp tàn nhẫn chiếm lấy. . . .

“Anh dọa cô ấy rồi. . . .” Mặc dù anh nói nhỏ hơn nữa, Thi Dạ Diễm vẫn thính tai nghe được.

Thi Dạ Diễm kinh ngạc nhú mày, “Không phải anh dùng mấy thứ ghê tởm đó đó dọa cô ấy chứ?”

“. . . . .”

“Anh thật biến thái, bảo sao cô ấy không một dao đâm chết anh đây? Xem ra em chắc chắn phải gặp qua cô bé này rồi.”

Thi Dạ Triều không ngẩng đầu, trong mắt tích tụ sự lạnh lẽo. “Không nhân cơ hội vui vẻ với Tiểu Như của em đi? Khiến Lôi Khải dễ dàng chấp tay nhường cô ấy cho em, bản lĩnh của em cũng không nhỏ.”

Thi Dạ Diễm vô tội buông tay, “Anh vừa rồi cũng nghe đấy, là ý của cha, còn nói nếu anh động vào thái tử, Hoàng Phủ gia sẽ không chịu để yên đâu.”

“Thái tử sẽ không biết đâu, chuyện này đã tính trước rồi, không ai được nói ra.” Lấy thực lực của Thi Dạ Triều anh không sợ trở mặt với thái tử, anh cũng biết Chử Dư Tịch dù tuổi còn nhỏ nhưng cũng là đứa bé hiểu chuyện. Vì bộ mặt hòa bình của Hoàng Phủ gia và Thi gia, cô tuyệt đối sẽ không cho thái tử biết chuyện này.

Thi Dạ Triều âm thầm thu hẹp mười ngón tay, môi mỏng mím chặt. Tiểu Tịch của anh quá hiểu chuyện, chuyện gì cũng là vì thái tử. Anh không sợ, không quan tâm, anh sẽ đợi, đợi cô lớn lên, sau đó nắm gọn cô trong lòng bàn tay, mặc kệ tất cả! Phần 39.

“Trước kia Du tiểu thư đã tới Toronto chưa?” Thi Thác Thần coi như không có thái độ ngàn dặm từ chối người lạ của Du Nguyệt Như, ôn hòa như chú hàng xóm cạnh nhà nhưng Du Nguyệt Như vẫn như cũ không thêm nề mặt. Theo lý thuyết Thi Dạ Triều đã cứu thái tử một mạng, cô vốn nên có lòng cảm kích. Bởi vì Thi Dạ Diễm cố chấp chiếm đoạt khiến cô hận vô cùng, hơi đâu quản những chuyện này.

Cô cũng tò mò làm sao Thi Thác Thần lại kiên nhẫn đến thế, hoặc là nói mặt dày cố ý tán gẫu mấy chủ đề không có dinh dưỡng đi.

Bách Vĩ ở một bên muốn toát mồ hôi hột, may mà Thi Dạ Diễm kịp thời ra ngoài. Bách Vĩ liếc mắt nháy mắt với anh, Thi Dạ Diễm đi tới bên cạnh Du Nguyệt Như khẽ hôn lên trán cô. “Mệt rồi à? Nếu không Bách Vĩ đưa em về khách sạn nghỉ trước nhé?”

Du Nguyệt Như không khỏi mở to mắt, vẻ mặt không thể tin nổi. Người đàn ông này giở trò quỷ gì vậy? Còn không đợi cô mở miệng, anh lại nói câu nữa suýt làm cô hộc máu. “Không cần sợ, càng không cần một tắc không rời đi theo tôi, trừ tôi ra không ai dám động vào em đâu.”

Anh nhếch môi cười. “Hơn nữa chúng ta đang ở Canada.”

Du Nguyệt Như vừa muốn nổi giận bỗng ngậm miệng lại, cúi đầu nghe lời. Cô đã hiểu ánh mắt của Thi Dạ Diễm, càng hiểu hàm ý trong lời nói của anh, đi theo Bách Vĩ rời khỏi bệnh viện.

Đến khi bóng lưng cô biến mất khỏi tầm mắt mình, Thi Dạ Diễm thu lại một tia ý cười như có như không. “Thi Dạ Triều phản đối con đi.”

Thi Thác Thần như có điều suy nghĩ, thu hồi tầm mắt dõi theo hướng Du Nguyệt Như vừa đi, nhàn nhạt mở miệng. “Vậy thì cứ theo ý nó đi, Thi gia có thể không truy cứu chuyện này.”

Đáy mắt Thi Dạ Diễm thoáng qua một tia sáng, một hồi lâu mới gật đầu. “Vâng.”

Thi Thác Thần chợt cười, vỗ vỗ vai anh. “Đưa Du tiểu thư đi dạo chung quanh cho khuây khỏa, chim Hoàng Yến có quý giá thế nào cũng không thể nhốt trong lồng mãi được, sẽ buồn chán mà chết.”

*****

Bách Vĩ vừa lái xe vừa lắc đầu bĩu môi, Du Nguyệt Như ghét anh nhất, lạnh lùng lườm anh một cái. Đèn đỏ, cô chống cằm nhìn ngoài cửa sổ, hỏi anh không chút hy vọng. “Nếu bây giờ tôi mở cửa xe chạy trốn, anh có thể làm như không nhìn thấy gì được không?”

Bách Vĩ bất ngờ vui vẻ đồng ý. “Dĩ nhiên có thể, tôi thì không vấn đề gì.”

Du Nguyệt Như bỗng chốc nghiêng đầu kinh ngạc nhìn anh, “Thật không?”

“Thật, Canada là địa bàn của anh ta, cô đi dạo một chút quanh hoa viên Thi gia đương nhiên anh ta bằng lòng rồi, cùng lắm tôi sẽ bị anh ta dạy dỗ một trận vì không làm hướng dẫn viên du lịch cho cô thôi.”

Du Nguyệt Như nhất thời nhụt chí, càng nhìn bộ dạng cợt nhả của anh ta càng ghét, rút ra một tờ giấy ở trước xe vung lên mặt anh. “Đèn xanh rồi!”

Khách sạn của Thi Dạ Diễm ở Toronto có diện tích rất lớn, quả thật chính là một ngôi làng nhỏ rồi. Từ cổng chính đến bên trong phải chạy xe rất lâu, đi một đường thẳng, một rừng cây xanh xung quanh, tầng tầng lớp lớp trạm gác ngầm canh giữ. Lòng Du Nguyệt Như trầm xuống vô hạn, thật sự bị anh ta giam giữ không cách nào trốn thoát sao?

Người giúp việc ở nơi này không nhiều, cô biết duy nhất một đường có thể đi tìm được Tiểu Thủy. So với những người mặt mày lạnh lùng đó, đúng là Tiểu Thủy thuận mắt hơn nhiều, ít nhất sẽ cười ngây ngô với cô. Mặc dù ngồi máy bay mệt chết đi được, cô vẫn ngồi trên ghế đu ngây người mấy giờ đồng hồ. Tiểu Thủy ngồi một bên với cô, thật ra cô ấy là một cô bé rất thông minh, người cũng như tên, một cô gái trẻ tuổi linh hoạt như nước, so với Dĩ Nhu cũng không hơn mấy tuổi.

Trải qua một thời gian tiếp xúc, Tiểu Thủy phát hiện phần lớn thời gian Du Nguyệt Như chính là con hổ giấy. Mặc dù sẽ có lúc vô duyên vô cớ nổi giận với cô, rốt cuộc vẫn không làm gì cô cả. Vì vậy lá gan của cô cũng lớn hơn, nói ríu rít bên tai cô không ngừng.

Du Nguyệt Như nghiêng người, đầu gối trên ghế dựa, Tiểu Thủy ở phía sau chậm rãi đẩy ghế đu, cứ như vậy cô từ từ cảm thấy mí mắt càng ngày càng nặng trĩu, vô thức chìm vào giấc ngủ. Lúc tỉnh lại thì màn đêm đã bao phủ bầu trời, hàng ngàn vì sao đang kiêu ngạo lấp lánh. Cô vẫn nằm trên ghế đu, chỉ là không biết bị Thi Dạ Diễm ôm vào lòng lúc nào, mà người đàn ông này tựa đầu vào thành ghế nhắm chặt hai mắt, hơi thở đều đều ổn định, hình như cũng ngủ ở đây.

Trên người anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi, còn áo khoác thì đắp trên người cô. Cô nhẹ nhàng đẩy tay anh ra, lại bị anh ôm chặt hơn. Anh không mở mắt, lông mày khẽ chau lại, toát ra một tia mệt mỏi. Du Nguyệt Như

chớp chớp mắt, giằng co một lát, lại cứ như thế lần nữa bị kéo sát về phía anh.

Cô không thể nào lý giải nổi hành động kì quặc của người đàn ông này, thậm chí cảm thấy phiền não, không thể biểu hiện ra ngoài nên không thể làm gì khác hơn là len lén cắn đầu ngón tay phát tiết.

“Em là con gái một à?” Anh chột mở miệng, vẫn giữ tư thế như cũ.

“.....”

“Trong nhà còn có ai nữa không?”

Du Nguyệt Như do dự, không nên tiết lộ ra bên ngoài những bí mật này, nhất là đối với anh. Nhưng bây giờ cô không cảm thấy quanh người anh tỏa ra hơi thở nguy hiểm khiến người ta đề phòng, nhịp tim của anh còn bình tĩnh hơn nhịp tim của cô. Thậm chí giống như những áp bức trước đó của anh đối với cô căn bản không phải anh.

Cô chậm chạp không trả lời, anh cũng không thúc giục, bình tĩnh như chưa bao giờ mở miệng ra hỏi cô vậy.

Thời gian cứ trầm mặc trôi qua như vậy. Cô mở to mắt ở trong lòng anh cảm thụ ban đêm ở thành phố xa lạ này, không biết tại sao những phòng bị trong lòng theo từng hơi thở biến mất từng chút một.

“Có em trai, em gái.”

Một thời gian rất lâu sau đó anh không lên tiếng, lâu đến mức cô gần ngủ thiếp đi mới nghe anh nói. “Bọn họ có nghe lời em không?”

Cái vấn đề này thật khó trả lời. . . . . Hai người em trai một thì tinh nghịch một thì kiêu ngạo, coi như Dĩ Nhu nghe lời đi, nhưng lại có rất nhiều chủ ý nhỏ của riêng mình. “Rất. . . .Ngoan.”

Thi Dạ Diễm nghe cô trả lời miễn cưỡng như vậy, lồng ngực khẽ chấn động, đầu vùi trên cổ cô nhỏ giọng cười. Cô không hiểu, đẩy đẩy anh. “Sao vậy?”

“Đang tưởng tượng cảnh em làm sao ở chung với em trai em gái của em.” Cô có một chút phong cách của nữ vương, nổi giận thì thật là hù dọa người.

“Tôi ở chung với anh như thế nào thì ở chung với bọn họ như thế.” Mà Thi Dạ Diễm với thái tử bằng tuổi đấy.

Thi Dạ Diễm ngừng cười, ngẩng đầu nhìn cô. Mặt hai người cách nhau rất gần, ánh đèn mờ lung lù diu diu tràn ngập trên mặt anh, đáy mắt nhọn nhọn màu hổ phách dao động, kinh ngạc lạ thường, đáy lòng cô nổi lên từng đợt sóng nhỏ.

Anh nhếch mép, tác phong không đứng đắn từ từ nổi dậy. “Ý em bảo tôi gọi em là. . . . .”

“Cái gì?”

Nụ cười của anh sâu hơn, chậm rãi hướng về phía đầu cô đang cúi, “Chị. . . . .” Đôi môi lạnh như băng của rớt cuộc cũng chạm tới cô, âm cuối biến mất, môi của hai người hoàn toàn dán vào nhau.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Lấy Lòng

Cô không kịp tránh cũng không có chỗ để trốn, cứ như vậy trơ mắt nhìn môi mình bị anh áp chế, hung hăng gặm mút môi cô, nuốt hết chất ngọt trong miệng cô.

Đầu bị tay anh giữ không thể cử động, bàn tay anh thăm dò đôi chân dài bóng loáng dưới váy từ từ hướng lên trên, làm cô kháng cự kịch liệt hơn. Du Nguyệt Như không chống đỡ được sự xâm lấn của anh, nhắm tâm cắn lưỡi anh, không ngờ anh cong ngón tay ở chỗ đỉnh đầu mẫn cảm của cô. Trái tim cô bị kích thích run lên, buông lỏng sức lực, anh nhân cơ hội càng xâm nhập chiếm đoạt. . . . .

Bóng đêm treu chọc người, hương hoa quanh quẩn. Tất cả xung quanh đều là mùi hương của anh, nụ hôn nóng bỏng mãnh liệt của anh dần dần khiến đầu óc cô choáng váng, tim đập loạn xạ. Đến khi Thi Dạ Diễm dừng lại khi nào cô cũng không biết. Bộ dạng hơi thở rối loạn, ánh mắt mờ mịt của cô bé này thật rất lấy lòng anh.

“Có phải rất thoải mái không, chị. . . . .”

Gương mặt anh cười xấu xa liếm cánh môi của cô, trong tiếng nói không hề dễ dàng phát hiện ra giọng nói khàn rất mờ ám.

Mặt Du Nguyệt Như vọt một cái đỏ bừng lên, cau mày cắn môi giãy giụa trong lòng anh làm bộ muốn đứng lên. Thi Dạ Diễm thích nhất bộ dạng không ưỡn ẹo của cô, cánh tay thu hẹp hơn ôm chặt cô vào lòng.

“Anh buông tôi ra!” Cô bực mình đấm anh, đáng tiếc không có tác dụng gì. Thi Dạ Diễm tham luyến mùi hương trên mái tóc cô, vùi đầu trên gáy cô. “Em nói gì với cha tôi? Lên án tôi mạnh mẽ chiếm đoạt em sao?”

Cô hừ lạnh, “Anh nghĩ tôi ngu à, là ông ta nói chuyện với tôi, tôi không quan tâm phản ứng hiềm có của đoàn thể phi các người.”

Thi Dạ Diễm dừng lại, giờ mới hiểu được Bách Vĩ nháy mắt với anh có ý gì. “Em không có phản ứng gì với ông ấy?”

“Không có.”

“Em là người đầu tiên.” Anh cười, hung hăng cắn lên cổ cô một cái, làm cô vừa đau vừa ngứa, dứt khoát rứt cổ lại. Cô không hiểu tại sao hai cha con lại cùng nói ra những lời này.

“Thi gia không ai dám không trả lời câu hỏi của ông ấy, em là người phụ nữ đầu tiên dám bỏ qua sắc mặt của ông ấy.”

“Tôi không phải người của Thi gia các anh!” Cô biết tên tuổi của Thi Thác Thần ở Bắc Mĩ tuyệt đối không thể coi thường được, nhưng không biết còn chú trọng nhiều như vậy.

Thi Dạ Diễm toan tính nhú mày, “Em đang nhắc nhở tôi nên là gì đó với em à? Được, sẽ theo ý em muốn.” Nói xong liền đứng lên, vác cô trên vai sải bước.

Đi đến trước cầu thang gặp Tiểu Thủy mặt đỏ hồng đang cúi đầu không dám nhìn loạn, cản dận. “Mang bữa tối lên phòng tôi.”

*****

Du Nguyệt Như vốn tưởng rằng tối nay sẽ tiếp tục bị Bách Vĩ cắt ngang như hôm đó, cơm tối đưa đến, cô không đói bụng nên chỉ ăn qua loa rồi tự

giác tắm rửa sạch leo lên giường. Không ngờ Thi Dạ Diễm tắm rửa xong chỉ giày vò cô một chút cho có lệ rồi đắp chăn cho cô ngủ trước, còn mình thì đi vào thư phòng cả đêm cũng không quay lại.

Cô chỉ mặc một cái quần ngủ màu vàng nhạt nằm trên giường giống như đồ cúng tế, đôi mắt mở to ẩn chứa chút lo lắng. Cô chợt nhớ tới sau khi rời khỏi Đường Lạp An, cảm giác lần đầu tiên nằm trên giường của một người đàn ông xa lạ, bất lực, không cam lòng, sợ, hận. . . . .

Đôi tay và đôi môi xa lạ di chuyển trên người cô, khiến cô ghê tởm run sợ dục vọng xuyên qua trong cơ thể cô, gần như cả một đêm bị giày vò, đến rạng sáng người đàn ông mới mệt mỏi xuống khỏi người cô rồi ngủ mê man vô cùng thỏa mãn. Còn cô tắm trong phòng tắm đến khi trời sáng, cô ra sức chà sát chỗ làn da bị chạm qua, ngón tay tiến sâu vào trong thân thể khoét, giống như tắm thể nào cũng không sạch.

Cô cảm thấy toàn thân từ trên xuống dưới đau đớn như bị lửa thiêu đốt, nhưng đáy mắt lại khô khốc, không hề có nửa giọt nước mắt nào chảy ra.

Cô làm ra vẻ cao trào trong khoái cảm, ép buộc mình mê man phát ra âm thanh mê người. Ở trong lòng lại gào thét tên Đường Lạp An, mà nơi đó lại trống trải không nghe được một tiếng vang đáp lại nào.

Thì ra cô bị vứt bỏ rồi. Cái kết quả chết tiệt của tình yêu cùng lắm chỉ là rập tâm phá hủy. Về sau, thế giới của cô chỉ có lợi dụng và bị lợi dụng, cô cho rằng tất cả vẻ đẹp, bao gồm cả cô đều hoàn toàn dơ bẩn.

Rốt cuộc ai đã biến cô thành cai bộ dạng này, là Cosmo, là Đường Lạp An, hay chính là cô, đáp án không còn quan trọng nữa.

Bản tính quật cường cùng kiêu ngạo ăn sâu vào xương tủy của cô không cho phép cô ăn năn hối hận, tình cảm của cô đối với thế giới này không có gì cả, hoàn toàn không có chỗ đứng, chỉ còn lại kiên cường.

Thật may là em trai và em gái cô hiểu chuyện, còn có Tân Tiệp yêu thương, nếu không điếm cuối cùng khiến cô có thể kiên trì cũng đều biến mất.

Đáy cô dần ướt đầm trong đêm tối yên tĩnh. Câu nói kia của Thi Dạ Diễm chợt nhảy vào trong trí nhớ của cô. . . . .

Nếu như lúc trước em đi theo tôi, ít nhất tôi sẽ không để em có cơ hội rơi xuống, sẽ không để em chà đạp chính mình.

. . . . .

Nếu như đi theo anh ngay từ đầu, cô không biết hiện tại cuộc sống của cô sẽ ra sao, điều cô biết đến là, khi đó cô có Đường Lạp An, đã bị anh hấp dẫn, chưa từng nghĩ sẽ có một ngày sẽ rời khỏi anh. Nếu như cô biết, nếu như. . . . .

Làm sao cô có thể buông bỏ một người đàn ông quan trọng nhất trong cuộc đời mình được. Cho nên dù có biết từ kiếp trước đi nữa, cô cũng sẽ không đi theo Thi Dạ Diễm. Chỉ cần cầu xin cho cô có thể yêu ít hơn một chút, ít hơn một chút nữa, thì khi không chờ đợi được anh, rốt cuộc anh không thuộc về cô, thì cô cũng không phải không còn lại gì.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Trả Cô Ấy Cho Tôi

Phần 43.

Khó khăn lắm anh mới có một buổi chiều rảnh rỗi, anh biết được từ thuộc hạ cô đang ngồi ghế sau của chiếc ô-tô đi trước. Trên đường đi chợt nảy ra ý muốn mua một bó hoa. Lúc lái xe, ánh mắt anh thỉnh thoảng liếc nhìn bó hoa hồng tươi đỏ thắm.

Mặt mày anh giãn ra phản chiếu trong kính chiếu hậu, tâm tình vui vẻ, khóe miệng nhếch lên một nụ cười thấy rõ.

Buổi chiều nhẹ nhàng như vậy, anh mang theo một bó hoa tươi vội vàng đi gặp một người phụ nữ. Trước đó sinh mạng của anh cũng không thể tốt đẹp hơn sự kiện lần này. Con người khi còn sống mất một phần tám thời gian dùng để tìm kiếm, rồi lại còn mất bao nhiêu thời gian dùng để đợi chờ?

Thi Dạ Diễm là một người đàn ông làm bất cứ chuyện gì cũng có mục đích. Từ đầu đến cuối tình cảm của anh đối với Du Nguyệt Như mà ngay cả chính anh cũng không nói rõ được. Tình cảm đó huyền bí đến nỗi anh cũng không hiểu, chỉ biết mình muốn đối tốt với cô ấy.

Đối với anh như thế là đủ rồi.

Anh cứ tưởng rằng anh sẽ đợi được Du Nguyệt Như vứt bỏ sự đề phòng, cam tâm tình nguyện đi theo anh làm một con chim hoàng yến cao quý. Thì ra sự thật không phải như thế.

Du Nguyệt Như dựa bên cửa sổ uống trà trưa. Cô là người phụ nữ có khả năng thích nghi rất cao, mặc dù phải trải một cuộc sống bị nhốt không cách nào thoát ra được nên phải học cách dung nhập vào nó. Đây có xem là một thế mạnh của cô không?

Thích ứng với tất cả những chuyện đối với cô mà nói không tốt đẹp gì. Vậy mà sự vất vả này, không bao gồm Đường Lạp An.

Bên cạnh khách sạn, an nhàn sạch sẽ, thỉnh thoảng có người ra vào, chuông gió trên cửa kêu dữ dội, từng âm thanh mỏng manh che giấu nội tâm oán hận của cô. Buổi chiều trôi qua yên tĩnh như vậy, nếu không có sự xuất hiện bất ngờ của anh, Du Nguyệt Như cũng giống như thường ngày, miễn cưỡng phơi nắng, ghi một câu nói nổi tiếng của Trung Quốc rồi dán lên tường, sau đó uống hết ngụm trà cuối cùng rồi đứng dậy rời đi.

Cô lại nghe tiếng chông gió vang lên, vừa xoay người lại đúng lúc Đường Lạp An bất ngờ xuất hiện trong tầm mắt, khiến hô hấp của cô trong nháy mắt bỗng chốc cứng lại.

Khách sạn không có nhiều người, dàn âm thanh cổ điển đang mở âm nhạc lưu hành đương đại, giọng hát của ca sĩ tinh khiết mà mang chút khàn khàn, có vẻ như giai điệu bi thương làm người ta bất tri bất giác an tĩnh lại, gương mặt của mỗi người đều đắm chìm vào kỷ niệm.

Một nam một nữ tinh tế đứng cách nhau mấy bước chân nhìn thẳng vào mắt đối phương, nét kinh ngạc chỉ lóe qua trên mặt cô gái rồi rất nhanh bình tĩnh lại, đôi môi của người đàn ông mím chặt, chịu đựng theo quán tính.

Có phải nên nói gì đó không? Dù chỉ là một câu đơn giản như “Làm sao anh ở đây?”, hoặc chỉ dứt khoát một câu “Chào.”

Quả thật vô tình gặp nhau, trái tim đau đến tê dại. . . . .

Cuối cùng vẫn không ai nói gì. Gian nan, nhẹ nhàng. . . . Tầm mắt cô rời khỏi gương mặt anh, đi lướt qua bên cạnh anh.

Đường Lạp An không có biểu cảm gì, chỉ đứng nguyên tại chỗ một lúc lâu, nén tiếng thở dài mấy lần, rồi sau đó đuổi theo nắm lấy cổ tay cô. Anh biết cô nhất định sẽ hất tay anh ra, cho nên anh trực tiếp sử dụng sức lực rất lớn siết chặt cổ tay cô. “Đi theo anh.”

Cô ngây người, ánh mắt nhìn anh tràn đầy nghi ngờ, không hiểu, chờ mong, oán hận, tức giận, trách cứ, không buông, bên nhau đến chết, không xa rời. . . .

Thi Dạ Diễm ngồi trong xe thấy một cảnh như vậy, ánh mắt cô phức tạp khiến anh khó nhận xét được tình hình. Anh nhìn khẩu hình miệng của Đường Lạp An có thể đoán được anh ta nói ba chữ gì.

Thì ra anh cũng không sợ cô bé này sẽ đồng ý không chút do dự, thì ra cô chưa bao giờ sinh lòng quyến luyến với anh như anh nghĩ. Là một người phụ nữ đối mặt với một người đàn ông đặc biệt, một phần không muốn rời xa, một phần bất đồng.

Tay cầm tay lái của anh siết chặt, lại bỗng buông ra.

Tên Đường Lạp An này, gã đàn ông đã có vợ này, chỉ ba từ thôi đã khiến anh có cảm giác nguy cơ chưa từng có, thậm chí là bất an mãnh liệt.

*****

Du Nguyệt Như chờ đợi ba từ này rất lâu rồi, không phải Đường Lạp An không biết. Ánh mắt cô giống như vết dao đâm sâu lòng anh.

“Anh. . . . Nói gì?” Du Nguyệt Như không dám tin, thận trọng hỏi ngược lại, đáy mắt đờ nén sự cố chấp năm điên cuồng như năm đó. Ánh mắt Đường Lạp An chăm chú nhìn đôi môi mỏng của cô đang hé mở, run rẩy,

liền nghiêng đầu đi, “Thái tử bảo anh. . . . Dẫn em về, anh ấy không tiện ra mặt, anh hạ gục người Thi Dạ Diễm đặt bên cạnh em rồi, thừa dịp này mau đi theo anh.”

Ánh sáng trong mắt cô từng chút từng chút bị dập tắt. Lúc đầu lời nói của hơi khó khăn, rồi dần dần trôi chảy, âm sắc trơn nhẵn, dễ nghe như trong trí nhớ của cô.

Du Nguyệt Như khẽ cười, cũng không phải là cười anh. Mà là đang cười nhạo mình, đến bây giờ vẫn còn một tia hy vọng với người đàn ông máu lạnh này. Nếu như anh đồng ý muốn cô, dù là chân trời góc bể, quần áo rách rưới, ăn không đủ no cô cũng không một câu oán thán. Vì anh cam tâm buông bỏ tất cả, bao gồm cả trách nhiệm người nhà.

Nếu anh đồng ý muốn cô, nếu anh đồng ý, cô sẽ dũng cảm đấu tranh với gia đình tới cùng, sẽ không cam chịu số phận, không ai quan trọng hơn anh. Một cái danh không xứng với đại tiểu thư thì cũng đã sao. Nguyên được một lòng bên nhau đến bạc đầu răng long.

Thì ra là, cái kịch bản này chỉ có một nữ chính, là cô tự biên tự diễn. Còn Đường Lạp An, cũng không được tính là một vai nam phụ, có lẽ anh chỉ là một khách xem kịch.

Cô có nên nói với anh không, cái gì mà khí chất cao ngạo cũng không bằng một câu “Đi theo anh” của anh.

Tình yêu sẽ biến mỗi người thành kẻ hèn hạ, cam nguyện đặt mình ở vị trí hèn mọn nhất, rồi lại quật cường đứng thẳng lưng, thật ra cũng chỉ là đang len lén cầu xin người mình yêu cũng yêu mình.

Mặc dù tình yêu cuối cùng thua cuộc, cũng sẽ có một cái nhìn đầy đủ như thân xác, sẽ không lưu lạc đến nỗi linh hồn cũng không có nơi ẩn nấp.

“Còn suy nghĩ gì nữa, đừng lãng phí thời gian.” Đường Lạp An kéo cô đi về hướng ngược lại.

Du Nguyệt Như hít một hơi thật sâu, tầm mắt nhìn bàn tay to lớn của anh nắm tay mình. “Em đang nghĩ đến khi nào anh mới có thể yêu em, có phải đợi đến lúc em hoàn toàn quên hết mọi chuyện?”

Đường Lạp An không quay đầu lại, bên môi nâng lên sự chua xót. “Em sớm nên hoàn toàn quên anh đi, em. . . . Đến hôm nay em vẫn còn nói lời này được nữa sao?”

“Đừng đặc ý, đó là thời gian còn chưa đủ dài, còn chưa có. . . . .”

“Chưa có cái gì?”

Cô cắn răng, đã đến nước này, còn gì không thể nói. “Còn chưa gặp ai tốt hơn anh___”

Đường Lạp An bỗng kéo cô vào một góc ngách nhỏ, xoay người lại với tốc độ cực nhanh, đẩy cô vào tường, nâng đầu hung hân lên môi cô.

Anh biết cô muốn nói gì. Bởi vì thời gian không đủ dài, bởi vì chưa gặp được người đàn ông tốt hơn anh, cho nên anh vẫn là người chiếm giữ vị trí quan trọng nhất trong lòng cô.

Nếu vậy, thời gian bao lâu là đủ? Nếu như. . . . Cô gặp được người người tốt đó?

Anh làm sao chịu đựng được, làm sao để người đàn ông khác thay thế vị trí trong lòng cô luôn luôn thuộc về anh?

Cô gái này, cô gái này. . . . Tất cả hương vị mềm mại ngọt ngào, hô hấp trong đau đớn và tình yêu say đắm trong đáy mắt cô, đều thuộc về. . . . .

Du Nguyệt Như trợn to mắt tiếp nhận nụ hôn bất ngờ của anh, thậm chí quên giãy giụa. Cô quen thuộc hơi thở của anh hơn bất kì ai, chỉ là không đợi cô trầm luân, anh đã rời khỏi môi cô, lòng bàn tay ấn vào nơi trái tim cô, “Coi như gặp được người đàn ông tốt hơn anh thì sao, chỉ cần anh hôn em, trái tim em sẽ đập không dưới 150 lần một phút, Nguyệt Như, em có còn tiền đồ hay không vậy?”

Trái tim Du Nguyệt Như bị đâm một nhát đau đớn, hai mắt ửng đỏ không nhìn được liền giơ tay phải lên, lại bị anh giữ chặt cổ tay.

Rắc. . . . .

Tiếng máy móc khê vang lên truyền đến tai Đường Lạp An. Anh lập tức cảnh giác kéo Du Nguyệt Như ra phía sau lưng mình, quả nhiên cách lối nhỏ vài mét, một người đàn ông cao lớn đang nhàn nhã cúi đầu vuốt vuốt cây súng trong tay.

Thi Dạ Diễm ngẩng đầu nhìn anh, đôi môi nâng lên một nụ cười sắc bén. “Quấy rầy hai vị rồi sao? Đường tiên sinh dùng xong rồi có thể trả cô ấy lại cho tôi không?”

Trong mắt Đường Lạp An có chút lạnh lùng, thậm chí ánh mắt còn ác độc hơn Thi Dạ Diễm. “Ai nói cô ấy là của anh?”

“Chẳng lẽ là của anh?” Thi Dạ Diễm tùy ý ngạo nghễ hất cằm lên, “Để cô ấy tự nói là được rồi.”

Anh bỗng nhiên xuất hiện làm Du Nguyệt Như sợ hết hồn. Nhìn thủ pháp xoay súng cực nhanh của anh, lau đi lau lại vật màu bạc trong tay khiến cô hoa cả mắt, đến kinh hồn bạt vía. Về mặt, ánh mắt này của anh đang nhìn cô truyền đạt thông điệp.

Nếu đáp án làm anh không hài lòng, anh sẽ nổ súng không chút do dự.

Cô không quên đây là địa bàn của anh. Phần 44.

Du Nguyệt Như len lén từ từ rút tay mình bị Đường Lạp An nắm giữ, giọng nói thấp giọng như đang thở dài. “Anh mang em đi không được đâu, anh về đi.”

Trước đó muốn đưa cô đi chỉ có một cách, mà cách duy nhất bây giờ cũng đã bị phá hỏng. Du Nguyệt Như sẽ không bao giờ vọng tưởng chờ đợi câu nói kia từ trong miệng anh nữa.

Thi Dạ Diễm chậm rãi bước tới, hơi mỉm cười, trong đôi mắt đều là khiêu khích, ngoắc ngoắc ngón tay về phía cô. Du Nguyệt Như nghiêng đầu, lúc này toàn thân cô không còn hơi sức đối kháng với anh.

Khi cô đi về Thi Dạ Diễm bước đầu tiên, Đường Lạp An lại giơ tay ra nắm tay cô lần nữa.

Có điều, tốc độ của Thi Dạ Diễm còn nhanh hơn. Thi Dạ Diễm kéo cô gục đầu cô vào ngực mình, một tay ôm chặt cô, khẩu súng trên tay kia chĩa thẳng mi tâm Đường Lạp An.

Vẻ mặt Thi Dạ Diễm ôn hòa, bên môi nâng lên một đường cong tự mãn. Trong phút chốc Đường Lạp An cũng giơ súng nhắm ngay ngực anh chuẩn bị bóp cò.

“Không có sự đồng ý của tôi đã đụng chạm người phụ nữ của tôi thì phải trả giá cao đấy.”

Đường Lạp An cười lạnh. “Nguyệt Như, qua đây.”

Thi Dạ Diễm khẽ cúi xuống, nói thầm bên tai cô, tầm mắt chăm chú nhìn từng cử động của Đường Lạp An. “Nói cho tôi biết, em muốn qua không? Muốn đi với hắn ta không?”

Ngón trỏ của anh đặt vào cò súng, chỉ cần cô dám nói có, cho dù là gạt đầu, anh sẽ bắn bể sọ tên đàn ông này, tuyệt đối không nương tay.

Du Nguyệt Như gục trong lòng anh, chìm trong một mảng tối tăm trầm mặc, rồi sau đó nhẹ lắc đầu. Thi Dạ Diễm lộ ra nụ cười thỏa mãn. “Cô bé ngoan.”

Thi Dạ Diễm đặt bên tai cô một nụ hôn, rồi nhìn Đường Lạp An vô tội nhú mày. “Anh thấy đấy, là cô ấy tự lựa chọn, là cô ấy không cần anh.”

Là cô ấy không cần anh. . . . .

Nghe những lời này nước mắt Du Nguyệt Như bỗng rơi xuống. Đã bao lâu rồi cô không khóc. Vậy sao vừa khóc nước mắt lại không ngừng tuôn ra.

Vẻ mặt Thi Dạ Diễm vẫn như thường, nhưng ngực lại đau nhói. Hàm răng cô gắt gao cắn anh, đôi tay ôm chặt lấy hông của anh, hung hăng vùi mặt trong lòng anh. Nếu không ôm anh thật chặt, có ai biết giờ phút này cô đang ra sức kiềm chế nước mắt của mình, kiềm chế thân thể hơi rung động cũng không chịu phát ra một âm thanh nào.

Nước mắt cô cứ vậy rơi xuống dần dần ướt sũng ngực áo anh, lòng Thi Dạ Diễm từng giây từng phút từ từ lạnh đi. Đấy mắt anh lạng lẽ dăng lên một cơn bão tố giập dũ.

“Lần này cũng không hay rồi, Đường Lạp An.” Anh làm cô bé của tôi khóc. . . . .

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Cầu Xin Anh Đừng Nhìn

Phần 45.

Trong nháy mắt trên người Thi Dạ Diễm bộc phát ra sự tức giận mãnh liệt khiến Đường Lạp An không khỏi nấp chặt khẩu súng, nhưng anh lại không có cách nào nổ súng. Người đàn ông này rất giao hoạt, lại dùng thân thể Du Nguyệt Như làm lá chắn.

Giờ phút này Đường Lạp An rơi vào tình trạng báo động cao, ánh mắt bình ổn như một cái đồng hồ, ngay cả đám côn trùng nhỏ nhỏ bay qua tai cũng không thể quấy nhiễu sự chú ý của anh.

Quả nhiên là cao thủ, từ hơi thở tản ra quanh người, Thi Dạ Diễm biết được thực lực của anh. Không hỗn loạn, không gấp gáp, thời gian mỗi một lần hít thở đều không sai chút nào. Nhìn như bình tĩnh, kì thực toàn thân ở trong trạng thái bất kì lúc nào cũng có thể ra tay. Người trầm tĩnh như nước bên cạnh mình lại đang muốn bùng nổ, không một gợn sóng nào nổi lên.

Muốn đạn bắn ra khỏi nòng súng của anh? Trong lòng Thi Dạ Diễm cười lạnh.

Phải thử xem tốc độ đạn của ai nhanh hơn!

.....

Hai người đàn ông cứ giằng co như vậy, hình như không khí ở đây đang ngưng đọng. Du Nguyệt Như chợt cầm lấy nòng súng của Thi Dạ Diễm, tốc

độ nhanh hơn anh.

Đường Lạp An bất động, Thi Dạ Diễm cũng không nhúc nhích. Toàn thân cô vẫn còn ở trong lòng anh, chỉ là đưa một tay ra ngăn anh lại.

Giọng Thi Dạ Diễm cực thấp bên tai cô, hỏi. “Chọn một trong hai, để tôi tiêu diệt hẳn, hoặc là để tôi, chơi em.”

.....

Cô trầm mặc, bất động, dùng cách này để tỏ rõ lập trường và đáp án của mình, khiến Thi Dạ Diễm bật cười. Anh nắm tóc cô, ép buộc cô ngẩng đầu lên, hôn lên trán cô một cái thật kêu. “Được rồi, cầm đi, tôi hiểu ý của em rồi.”

Khớp xương cô dùng sức dừ dội, đầu ngón tay còn lạnh lẽo hơn nòng súng, không chịu buông như cũ. Thi Dạ Diễm cứng chiều xoa xoa cái ót của cô. “Vẫn không tin tôi? Em nói không giết tôi sẽ giữ mạng hẳn lại, ngoan, buông tay đi, coi chừng bóp cò.”

Một lát sau, Du Nguyệt Như chậm rãi buông tay. Overdose_Diễm đàn Lê Quý Đôn Gần như cùng lúc đó, Đường Lạp An nhìn thấy ánh mắt lạnh lẽo của Thi Dạ Diễm, vừa muốn bóp cò lại thấy thân thể của Du Nguyệt Như bị Thi Dạ Diễm mạnh mẽ đẩy sang phía vách tường bên cạnh. Đường Lạp An không chút do dự lựa chọn không nổ súng, đưa tay đón lấy thân thể cô. . . . .

Bụp_____

Đó là âm thanh rất nhỏ của viên đạn từ khẩu súng đi qua ống giảm thanh của Thi Dạ Diễm được bắn ra.

Trong chớp nhoáng cô nghe được âm thanh ấy, ngay sau đó chớp mũi truyền đến mùi da thịt bị viên đạn xuyên qua với tốc độ cao. Một tay Đường Lạp An chống đỡ vào vách tường để cơ thể giảm xóc, trùng hợp cánh tay

kia giờ ra đờ cô bị trúng đạn, cơn đau khủng khiếp khiến tứ chi tê dại, anh nhất thời mất đi sức lực đỡ lấy cô, đành trơ mắt nhìn thân thể cô ngã xuống đất. “Nguyệt Như!”

Bỗng nhiên xuất hiện một đôi tay vững chắc đỡ được cô! Đôi tay Thi Dạ Diễm lần nữa ôm cô trở lại trong lồng ngực của mình. Đường Lạp An bất giác nắm tay thành quyền, trong phút chốc ánh mắt trở nên vô cùng ác độc.

Anh không ngờ Thi Dạ Diễm lại có thể sử dụng một chiêu đó! Chỉ là thăm dò, còn nhìn thấy đúng là anh không cách không để ý Du Nguyệt Như được.

Sắc mặt Du Nguyệt Như trắng bệch, hô hấp rất khê. Giống như vẫn chưa hiểu chuyện gì vừa xảy ra trong mấy giây vừa rồi.

“Đường Lạp An, đừng tưởng rằng có cô ấy thì tôi không dám đụng vào anh, nếu anh tới Canada chơi, tôi hoan nghênh, còn nếu muốn đến quấy rầy cuộc sống của cô ấy, đừng trách tôi tiếp khách không chu đáo.” Thi Dạ Diễm bĩu cằm nhìn vết thương bị đạn bắn trên tay anh, cười đến cực kì lạnh lẽo. “Lẽ ra mắt nhỏ nhỏ không có thành ý.”

Bách Vĩ chạy tới muốn rút súng ra liền bị Thi Dạ Diễm ngăn cản. Sắc mặt Đường Lạp An lạnh lạnh, chậm rãi đứng lên, nhặt khẩu súng rơi trên mặt đất. “Thi Dạ Diễm, mục đích tôi tới đây chỉ có một.”

Thi Dạ Diễm cười nói, “Đây là muốn ném chiến thư à? Được lắm, tôi chấp nhận, tôi sẽ không hạn chế tự do của cô ấy, anh có bản lĩnh thì mang cô ấy đi khuất tầm mắt của tôi đi, không làm được mau rút đi.”

Đây không phải là lần đầu tiên Đường Lạp An sống yên ổn, phát hiện ra mình không có cách nào đối mặt với việc người phụ nữ này bị người khác ôm vào lòng, quay lưng đi mất. Có phải sớm biết như vậy, cho nên những lần trước đều là anh xoay người đi trước.

. . . . . Phần 46.

Thi Dạ Diễm vừa đi khỏi tầm mắt Đường Lạp An, liền buông tay đang ôm eo Du Nguyệt Như ra, sải bước đi về phía xe của mình, ngồi vào xe, đóng cửa lại, chiếc xe thể thao màu bạc lao đi vun vút như tên bắn trước mắt mọi người.

Bách Vĩ hơi ngần người, anh cứ thế ném Du Nguyệt Như như vậy? Một cô gái cúi đầu lộ ra cái cổ thon dài, đứng ở ven đường, tóc che không nhìn rõ gương mặt. Bóng hình cô đơn ấy khiến người ta không khỏi đau lòng.

Cái gì mà cuộc tình tay ba là phiền phức nhất rồi. Bách Vĩ đẩy cô một cái. “Lên xe tôi đi chị hai.”

Cả đêm cô trốn trong phòng không chịu ra, không ai biết cô làm gì. Cũng không thấy bóng dáng Thi Dạ Diễm đâu, buổi sáng Bách Vĩ tìm anh khắp nơi không thấy, điện thoại di động reo không ai bắt máy.

Đầu ngón tay anh gõ gõ thân máy bay, trầm nghĩ, hừ, không phải là lại làm cái trò gì rồi chứ?

Tiểu Thủy bưng điếm tâm đến phòng khách cho Du Nguyệt Như thì cô ấy không cho vào, lại nói cô mang ra ngoài. Lúc ra ngoài Bách Vĩ thấy Tiểu Thủy cầm một khay bánh sandwich, mới thò tay lấy một miếng, vừa cắn một cái liền quay đầu lại hỏi. “Cô nói gì?”

“Tôi nói Du tiểu thư tối qua đã không ăn gì rồi, sáng nay lại không ăn, tại sao lại không ăn bữa sáng, một ngày quan trọng nhất là_____”

“Ngừng! Không phải câu này, câu tiếp theo, vừa nói gì?” Bách Vĩ bất đắc dĩ cắt đứt lời cô.

Tiểu Thủy chớp mắt mấy cái, “Diễm thiếu gia cũng không ăn chút nào, không phải hai người thường gây gỗ sao, sao lần này mỗi người một nơi,

một ở trên tầng thượng_____”

“Ngừng! Cho tôi thêm ba phần sandwich, tay nghề không tệ đâu cô bé.” Trước khi đi vẫn không quên lỏ mãng véo má Tiểu Thủy, chọc Tiểu Thủy đỏ bừng cả khuôn mặt.

Quả nhiên Bách Vĩ lên tầng thượng tìm được Thi Dạ Diễm trên đó, người đàn ông kia chống cùi chỏ trên đầu gối, thân người hơi hướng về phía trước, hai mắt nhìn thẳng, gương mặt không có biểu cảm gì. Bách Vĩ đến gần càng kinh ngạc hơn: bên chân Thi Dạ Diễm có mấy mẫu thuốc lá.

Người đàn ông này trước giờ chỉ thích uống rượu, không đụng vào thuốc lá. . . . .

Bách Vĩ khom người, lấy mũi chân đá đá tàn thuốc, bĩu môi. “Cậu vào phòng tôi lúc nào vậy? Sao tôi không biết.”

Thi Dạ Diễm giống như một pho tượng đá, bất động không lên tiếng. Bách Vĩ liếc mắt nhìn căn phòng tập bắn sau lưng anh, đi vào cầm ống nhòm nhìn một lượt, không nhìn được bật cười.

Cái bia hình người kia, vị trí hồng tâm không trúng phát nào, mà hạ bộ đã bị bắn nát bét đến không nhìn.

Bách Vĩ đi tới ngồi bên cạnh, đưa cho anh điếu thuốc.

Thi Dạ Diễm không nhận, rớt cuộc cũng mở miệng, giọng nói nhàn nhạt. “Tôi không hút thuốc lá.”

“Vậy mấy cái tàn thuốc này là tôi làm ra chắc?” Bách Vĩ châm biếm.

“Đúng.”

“.....”

Bách Vĩ ở cùng anh đã lâu rồi, đây vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy cái bộ dạng này của anh, ngồi hút thuốc một mình, lại nhìn gò má lạnh cóng của anh, không nhịn được châm chọc.

“Cậu ở đây hưởng gió lạnh cả đêm à?”

“.....”

“Cậu đùa đấy à? Cậu và cô bé kia. . . . Đúng là tình cảm chị em, có cảm thấy kích thích không? Có phải lúc đó thấy hưng phấn hơn không?”

“.....”

“Súng của cậu đâu?” Thi Dạ Diễm chợt đưa tay về phía anh, Bách Vĩ không nói hai lời liền đưa súng lục giao ra. Thi Dạ Diễm đứng dậy dựa vào hàng rào kiểm tra băng đạn, xoay người hướng về hạ bộ của Bách Vĩ cách vài tấc nã một phát súng, viên đạn bắn vào ghế sofa phía bên trong.

Bách Vĩ chợt dựng hết tóc gáy, buột miệng nói tục. “Con mẹ nó cậu xém bắn trúng đấy! Tôi còn chưa có con!”

“Cái này là cảnh cáo cậu không được tùy tiện mở miệng.” Anh ném trả lại khẩu súng chuẩn bị xuống lầu. Bách Vĩ tức giận đến nghiến răng nhưng vẫn không thể không hỏi. “Có muốn tôi đi thăm dò Đường Lạp An không?”

Thi Dạ Diễm dừng chân không quá nửa giây. “Không cần thiết.”

Từ thái độ của Du Nguyệt Như anh đã đoán ra tám chín phần.

Tay cầm tay nắm cửa, trong lòng không khỏi giận dữ. Vậy mà cô vẫn khóa cửa!

Thi Dạ Diễm lui về phía sau một bước, một cước cực mạnh đá văng cánh cửa phòng, thậm chí không nghĩ ra mình có chìa khóa. Tầm mắt anh

quét qua, nếu không phải nhìn thấy bóng dáng cô nằm lì trên giường, anh không hề cảm thấy trong căn phòng rộng lớn này một chút sinh khí nào cả.

Anh vừa đi vừa cởi áo khoác dùng sức quăng trên mặt đất, sải bước lên giường mạnh mẽ lao tới người cô. “Khóa cửa? Em quên đây là đâu rồi à? Đầu óc em có thông minh không vậy? Em cho rằng một cánh cửa có thể cản trở tôi sao? Em___”

Nhìn thấy hai mắt cô sừng đỏ, vì sự thô bạo của anh mà nhú chặt chân mày, anh muốn nói gì nhưng không nói được, hận không cắn nát hai hàm răng ra được.

“Đau, nhẹ một chút.” Cô vẫn giống như thường ngày không có gì thay đổi, chỉ là giọng nói có vẻ suy yếu hơi khàn khàn. Thi Dạ Diễm không buông tay ngược lại càng dùng sức, không đợi anh mở miệng liền nghe Du Nguyệt Như thở dài một cái. “Không phải muốn ngăn cản anh.”

Thi Dạ Diễm xì mũi coi thường, “Đừng nói là để phòng Đường Lạp An.”

Không ngờ lại không nhìn thấy chấn động nào trong mắt cô, một chút cũng không có. Đôi mắt kia thật giống như theo dõi anh, lại giống như nhìn về khoảng trống phía sau lưng anh. “Anh có bao giờ cảm thấy mình rất bẩn thỉu rất xấu xí, không dám ra ngoài gặp người khác không? Tôi có, cho nên chỉ giam mình lại, cũng không phải không muốn gặp anh.”

Anh nhất thời không biết trả lời như thế nào, cô giơ tay lên cởi cúc áo sơ mi của anh, đầu ngón tay cô chạm vào vết răng thâm tím trên ngực anh. Đáng lẽ cô nên xin lỗi, vì cô làm anh đau. Khiến người ta đau đớn là cực kì độc ác, cô không phải Đường Lạp An, đừng làm Đường Lạp An.

Đường Lạp An. . . . . Cô đã thề vô số lần muốn quên người đàn ông đó nhưng không thể nào quên được.

“Làm sao bao giờ. . . .” Cô lẩm bẩm nói, hai mắt tràn đầy sương mù, giống như lúc nào cũng có thể trào ra ngoài. Thi Dạ Diễm hít một hơi thật sâu cố gắng kiềm chế muốn phá hủy dự vọng trong đáy lòng . “Đường Lạp An có phải là người. . . . Đầu tiên của em không?. . . .”

. . . . .

Anh không nhìn lầm, trên trán cô lưu chuyển sự đau thương rõ ràng hơn khi anh hỏi cô, càng khó giãn ra hơn.

Có phải kinh nghiệm phong phú sau này, còn có thể nhìn một người đàn ông bằng vẻ mặt và ánh mắt như thế, người đàn ông này đối với cô mà nói chính là một nhân vật cực kì đặc biệt. Chẳng lẽ mạnh mẽ như cô cũng quên mất người đàn ông đầu tiên của mình sao?

Du Nguyệt Như nhắm mắt lại, nước mắt cô chảy xuống, vùi mặt vào trong chăn, nói giọng buồn buồn. “Đừng nhìn tôi, cầu xin anh đừng nhìn tôi. . . .”

Thi Dạ Diễm chậm rãi buông tay khống chế cô ra.

Cô lộ ra thân thể ra bên ngoài, cố gắng kiềm chế thân thể run nhẹ, đôi tay siết chặt, vì dùng sức nên khớp xương phát ra âm thanh đáng sợ.

Không cần nói thêm một từ nào nữa, Thi Dạ Diễm thừa nhận Đường Lạp An có một vị trí trong lòng cô, hiểu rõ những rối rắm trong lòng cô. Đường Lạp An không cần cô, cưới người khác, cô không thể nào thoải mái. Người đàn ông này vĩnh viễn là một nút thắt trong lòng anh. Một nút thắt không ai tháo gỡ được.

Không!

Trong mắt anh bỗng tản ra một tia nham hiểm, vẻ mặt âm trầm đến dọa người, bắt đầu cởi ra từng cúc áo còn sót lại, cởi hết quần dài. vén chăn lên,

đôi tay trượt vào bên trong tấm lưng trần của cô, bao trùm lên thân thể cô.

Động tác đã man tách hai chân của cô ra, chống đỡ dự vọng của mình ở nơi đó.

“Thực hiện chuyện em đã đồng ý với tôi.”

Anh sẽ đợi cô quên đi Đường Lạp An, chỉ cần ở bên cạnh anh, cho dù là ép buộc cũng muốn cô quen thuộc mùi hương của anh, thân thể của anh, tất cả của anh, anh không tin cô không thể xua đuổi bóng hình của một Đường Lạp An trong lòng!

.....

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Cưới Tôi Đi...

Phần 46.

Du Nguyệt Như rúc đầu trong chăn, mặc cho anh giày vò. Thi Dạ Diễm không cách nào chịu nổi một cái cọc gỗ không có phản ứng dưới người mình, kéo thân thể cô lại gần, nắm được cằm của cô. “Nhất định phải trưng cái bộ dạng này ra cho tôi xem sao? Một người đàn ông thôi mà, em có còn chút tiền đồ nào không vậy?”

Du Nguyệt Như đau như bị ong chích, trong đôi mắt bỗng nổi lên sự tức giận. Thi Dạ Diễm nhíu mày, “Tôi nói sai sao? Thật không nhìn ra anh ta có điểm gì hay, chỉ có một điểm là đã kết hôn, em còn muốn làm tiểu tam của anh ta sao?”

“Tôi không phải tiểu tam! Úc Tiểu Trì mới đúng! Cô ta mới là tiểu tam!” Du Nguyệt Như chột đẩy anh ngồi dậy, cái trán không hề phòng đụng vào cằm của Thi Dạ Diễm. Lực mạnh đến nỗi khiến đầu óc Thi Dạ Diễm ong lên, suýt nữa cắn đứt lưỡi.

“Du Nguyệt Như! Em!” Cô bé này sinh ra là oan gia của anh sao? Lần trước thiếu chút nữa làm anh tuyệt hậu, lần này thiếu chút nữa khiến anh không còn đất dụng võ! Không phế anh thì không bỏ qua?

Vừa định nổi giận, lại thấy cô lấy tay ôm đầu vẻ mặt rất khổ sở, trong mắt ẩn chứa nước mắt ướm át, càng làm người ta yêu thương. Du Nguyệt Như nhìn sắc mặt anh âm trầm, chột đưa tay về phía cô, cho là anh tức giận

muốn xông vào mình. Không biết dùng khí từ đâu, cô cầm gối đánh anh tới tấp.

“Tôi làm sao! Anh trừng mắt nhìn tôi làm gì! Tôi cố ý à? Tôi còn đau này! Không phải chỉ đụng anh một cái sao! Anh là đàn ông đấy à! Đụng một cái thì làm sao! Tôi không có tiền đồ đấy thì sao! Tôi yêu anh ấy thì sao! Dù thế nào đi nữa anh ấy cũng đâu có yêu tôi! Không quan tâm tôi!” Tay cô nắm gối, cứ mỗi câu nói lại dùng sức đánh vào đầu anh.

Mặc dù lần nào cũng bị Thi Dạ Diễm đỡ được, nhưng vẫn không từ bỏ ý định đánh anh, Đường Lạp An nói cô không có tiền đồ, Thi Dạ Diễm cũng nói cô như thế! Tiền đồ là cái gì? Đàn ông không có thì cần tiền đồ làm cái gì?

“Tại sao các người khinh thường tôi! Lợi dụng tôi! Phản bội tôi! Tại sao lại là tôi! Tại sao!”

Cô mắc một chút chứng cuồng loạn, cô cho rằng thói quen này chính là cuộc sống, hòa quyện những oán hận cùng không cam lòng vào trong xương tủy, không cách nào tách nó ra khỏi cuộc đời được. Cô ưu nhã, cô kiêu ngạo, cô coi thường, cô kiên cường. . . . Không tùy hứng.

Tại sao kể từ sau khi gặp Thi Dạ Diễm, anh ta có thể đào ra mặt khác của cô, khiến cô không cách nào cất giấu, cũng không cách nào khắc chế bộ dạng vô dụng yếu ớt bất lực của mình.

Lông mày Thi Dạ Diễm chau lại như ngọn núi, bờ môi cứng ngắt, không nói lời nào, vì cô đang phát tiết, đợi thân thể cô dần dần kiệt sức, nhân cơ hội giật lấy cái gối. Du Nguyệt Như đưa tay đến cướp liền bị anh ôm chặt vào trong lòng. Cô đang ở trong trạng thái điên cuồng, nào chịu nghe theo sự chi phối của anh.

Nằm trong lòng anh lại đắm lại căn anh, cho đến khi không còn một chút hơi sức nào, mệt đến mức muốn ngất đi mới dựa vào người anh há

miệng thở dốc.

“Điên đủ rồi à?” Thi Dạ Diễm cao giọng hỏi.

“Không đủ.”

“Vậy em tiếp tục đi.”

“Không còn hơi sức nữa. . . . .”

Thi Dạ Diễm chợt kéo chăn quấn lấy thân thể cô, nghiêng đầu nhìn cánh cửa bị anh đá xiêu vẹo chỉ chực đổ sụp xuống. “Đóng cửa! Cút xa ra!”

Đúng lúc đó Bách Vĩ đi ngang qua, yên lặng thay anh đóng kín cửa lại, trong lòng rất uất ức, thật sự anh không nghe lén, nhưng Du Nguyệt Như điên cuồng gào thét sợ rằng đến cả tầng một cũng nghe thấy. Hơi sức của người phụ nữ này cũng thật là. . . . . Không tầm thường.

*****

Không biết hình dung tâm tình Thi Dạ Diễm giờ khắc này như thế nào nhỉ, ngũ vị tạp trần? Tức giận, đau lòng, ghen tuông, hối hận. . . . . Cứ mỗi thứ một chút, lần lượt đi qua tim anh.

Trong lúc này Du Nguyệt Như khiến anh nhất thời không biết đối đáp thế nào, trước những lời nói châm chọc cay nghiệt kia đều khó mà nói ra khỏi miệng. Hơi thở của Du Nguyệt Như dần dần vững vàng lại, nhưng vẫn vô lực như cũ.

“Thi Dạ Diễm.”

“Ừ.”

“Sao anh không chịu giết tôi?” Mỗi lần chọc giận anh là lại bị anh hành hạ đến chết đi sống lại.

“Em nghĩ tôi nên làm thế nào?”

“Bóp chết tôi, dìm tôi chết đuối, hay là dứt khoát đánh tôi một trận, tùy anh.”

“Em có khuynh hướng thích bị ngược à?”

“Là anh có khuynh hướng bạo lực.”

“Nhìn qua chúng ta rất xứng đôi.”

“Vậy anh cưới tôi đi.”

.....

Lời vừa nói ra, không khí trong phòng nhất thời chìm vào một khoảng mập mờ.

Thi Dạ Diễm rất lâu không nói gì, Du Nguyệt Như trầm mặc cũng bắt đầu cảm thấy buồn cười. Không những không cười nổi, ngược lại trong lòng khó chịu giống như bị một tảng đá ngàn cân đè lên.

Cưới cô? Ai sẽ cưới một người phụ nữ phóng đảng như cô. Ai sẽ cưới một người phụ nữ vẫn còn cất giữ bóng hình một người đàn ông khác trong lòng. Loại người như cô chỉ thích hợp cho bọn đàn ông vui chơi một chút, lợi dụng và bị lợi dụng, chưa bao giờ được liệt vào phạm vi kết hôn.

Huống chi Thi Dạ Diễm lại có điều kiện cực phẩm như vậy, căn bản đều do cô tự cho mình cơ trí hơn người, lấy thân phận của anh làm sao có thể thích người như Du Nguyệt Như cô.

Hắn cô phải bị kích thích rất lớn mới nói ra câu mất mặt chắc chắn sẽ bị từ chối này. Hơn nữa gia đình cô, nhất là thái tử mà biết chuyện nhất định sẽ tuyệt đối không buông tha cô.

Cô chột cười khỗ một tiếng, cay đắng, càng thêm châm chọc. Nụ cười này khiến lời nói đến khóe miệng của Thi Dạ Diễm đành nuốt xuống, trong mắt dần nhuốm một trời đông rét lạnh.

Anh là ai? Là Thi Dạ Diễm, là Diễm thiếu gia cao cao tại thượng của Thi gia ở Canada, là người mà Thi Dạ Triều còn phải kiêng nể.

Người đàn ông như vậy lòng tự trọng càng cao, anh cũng không ngoại lệ. “Cưới em thì thật sự không có khả năng, nuôi em xem ra còn được, không cần em làm gì cả, chỉ cần làm ấm giường là được rồi.”

Du Nguyệt Như lập tức nhú mày đẩy anh ra, giằng co với anh trong chốc lát chột nhảy xuống giường chạy thẳng vào phòng vệ sinh. Thi Dạ Diễm không hiểu sao liền ngồi tại chỗ.

Cô bé này trước giờ tức giận đều ra sức đánh đấm người ta, lực công kích cực mạnh, thế nào bây giờ lại lựa chọn chiến thuật né tránh rồi hả?

Cô tự giam mình trong phòng vệ sinh nửa ngày không có động tĩnh gì, Thi Dạ Diễm vừa định gõ cửa liền nhìn thấy cô mở cửa đi ra. Tựa vào cửa vừa muốn nói gì lại thôi. Đến lượt Thi Dạ Diễm nhú mày. “Sao vậy?”

Ngón tay Du Nguyệt Như vân vê mép váy ngủ, sắc mặt hơi đỏ lên.

“Thi Dạ Diễm, anh. . . . . có. . . . .không?”

“Cái gì?”

“. . . . . Băng vệ sinh.”

“. . . . .”

Thi Dạ Diễm không thể làm gì, nhắm mắt hít một hơi thật sâu. Anh trêu chọc ai vậy? Không phải chỉ là muốn lên giường với cô thôi ư, sao lại khó như vậy?

Lúc anh âm thầm cầm một bọc lớn đủ loại băng vệ sinh thô lỗ ném lên người cô, Du Nguyệt Như nhìn bộ dạng anh thế mà rất buồn cười. Cũng là làm khó anh, mỗi lần muốn ăn đều không ăn được, thật vất vả lần này lại vướng vào kì sinh lý của cô.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 25

Phần 47.

Người xui xẻo nhất mấy ngày này không ai khác, chính là Bách Vĩ. Anh thường xuyên oán trách Thi Dạ Diễm đối xử ngược đãi bất công với anh, chẳng lẽ một tháng đàn ông cũng có tâm trạng không trôi chảy như mấy cái ngày kia?

Thi Dạ Diễm khâm phục người như Bách Vĩ. Anh sinh ra trong một gia tộc như vậy nhưng thật ra rất bất hạnh, hơn nữa lại là con thứ của Thi gia, trên đầu còn có một anh trai cực kì ưu tú. Overdose_Diễm đàn Lê Quý Đôn

Kì thực Thi Thác Thần là một người vô cùng độc ác cay nghiệt, làm người nối nghiệp của ông càng phải giống như vậy. Thi gia đứng vững trong Bắc Mĩ cho tới nay đều tiên phải dựa vào một chữ độc ác. Điềm này từ nhỏ Thi Dạ Triều và Thi Dạ Diễm đều hiểu được, không độc ác chỉ có thể bị đánh bại.

So với Thi Dạ Triều độc ác, Thi Dạ Diễm là một người thẳng thắn rất tàn bạo. Loại tàn bạo không hề có nguyên tắc, càng làm người ta nhìn không thấu, sinh lòng sợ hãi. Cơ nghiệp gia tộc vốn là truyền cho trưởng nam, mà Thi Dạ Diễm dựa vào hai bàn tay mình dốc sức tạo ra giang sơn riêng, khiến Thi Thác Thần không thể nào không nhìn anh với con mắt khác, tán thưởng rất nhiều. Từ nhỏ hai anh em đã tranh giành, nhưng nhiều năm qua vẫn duy trì bộ mặt hòa bình.

Đối với Thi Dạ Triều mà nói, anh chính là một mối uy hiếp rất lớn. Còn đối với Thi Dạ Diễm, mặc dù bốn phận của anh là trông coi giang sơn của mình, cũng không thể bảo đảm ngày nào đó Thi Dạ Triều bất ngờ đánh úp nuốt trọn anh, cho nên vẫn không ngừng phát triển thế lực của mình, khó khăn đó không cần phải nói. Trong đầu óc đầy thủ đoạn của anh vẫn luôn cảm phục Bách Vĩ sâu sắc.

Dựa vào lương tâm mà nói, rốt cuộc chọn ai làm người kế nghiệp cuối cùng là một vấn đề khó khăn, chẳng trách Thi Thác Thần nhiều năm qua vẫn chưa quyết định, nhìn hai đứa con trai đấu tranh gay gắt cũng ôm nửa phần tâm trạng ngồi xem kịch vui.

Thi Dạ Triều độc ác giống ông, Thi Dạ Diễm tàn bạo giống ông, giữa hai người còn có một loại tình cảm tế nhị rất khó diễn tả bằng lời, rất khó kết luận ai mới là người chiến thắng.

Hiện tại chỉ có một chuyện từ đầu đến cuối Bách Vĩ không hiểu nổi, chính là thái độ của Thi Dạ Diễm đối với Du Nguyệt Như. Anh không tin Thi Dạ Diễm là kiểu người đàn ông vừa nhìn đã yêu. Huống chi anh đã gặp Du Nguyệt Như từ tám năm trước, lúc đó hai người mới chỉ là hai đứa nhóc.

Vẫn cho rằng Thi Dạ Diễm đối với cô chỉ là một loại chấp niệm, càng không tìm được cái gọi là nhung nhớ trong lòng anh. Bản năng của anh chính là chiếm đoạt và phá hủy, chỉ cần anh muốn thì sẽ làm, không ai có thể khiến anh đặt một người vào trong mắt. Ngày đó vô tình biết được Thi Dạ Diễm vẫn chưa chạm vào cô, Bách Vĩ giật mình đến không ngậm miệng lại được.

Đàn ông có thể dung túng cho một người phụ nữ đến mức nào. Đối với bất kì ai anh cũng đều chỉ nói một lời không hai, duy chỉ có cô thì không như vậy. Bách Vĩ cũng không có tình kết với xử nữ, nhưng Du Nguyệt Như tuổi còn trẻ đã có kinh nghiệm tình trường rất lão luyện, bản thân mình đối

mặt với người phụ nữ như vậy cũng đã thấy chướng mắt, huống chi là Thi Dạ Diễm.

Mà Thi Dạ Diễm cuối cùng đối với cô chỉ có một chữ.

Cứng chiều.

Anh rất keo kiệt nụ cười với người khác, nhất là nụ cười phát ra từ nội tâm, Bách Vĩ ở bên cạnh anh nhiều năm cũng chưa thấy qua mấy lần. Kể từ khi có Du Nguyệt Như, Bách Vĩ không chỉ một lần nhìn thấy anh ở nơi không người rơi vào một trạng thái khác, hai mắt nhắm lại nghỉ ngơi, khóe miệng không tự chủ cong lên, mặc dù nụ cười không rõ ràng, nhưng Bách Vĩ biết một khắc anh buông lỏng vui vẻ ấy là vì ai.

Nhất là đối với phản ứng của anh trong chuyện Đường Lạp An càng làm cho Bách Vĩ khó hiểu. Nếu cảm thấy anh ta là thứ uy hiếp mình, động thủ tiêu diệt là xong, giả như căn bản không đáng để trong lòng, vậy tại sao lại ở trên sân thượng chịu gió lạnh cả đêm để nguôi cơn giận trong lòng mình.

“Tôi cho là cậu ngay từ lúc ở San Francisco đã chiếm đoạt cô ấy, giữ lại lâu như vậy thật không phải phong cách của cậu! Cầu xin cậu giải đáp cho tôi đi!” Bách Vĩ vẫn không thể nào lý giải nổi. Thi Dạ Diễm tự giễu cười khẽ. “Tôi thì có phong cách gì?”

Anh có thể nói gì. Bởi vì một khi anh tới gần cô ấy sẽ sợ? Bởi vì từ tận đáy lòng cô ấy đã muốn kháng cự? Vì vậy anh không đành lòng? Nói ra điều mà ngay cả mình cũng không tin.

Ngón cái của Bách Vĩ dựng thẳng lên. “Cường cô ấy!”

“Tôi không làm loại chuyện như vậy.” Vẻ mặt anh lạnh nhạt nói, khiến một hộp cà phê Bách Vĩ vừa uống liền phun ra, hung hăng liếc mắt khinh thường anh. “Cậu không cường Du Nguyệt Như, cũng không có nghĩa là không cường những người phụ nữ khác.”

Thi Dạ Diễm cau mày, giống như đang nhớ lại, “Từng có chuyện như vậy sao? Sao tôi không nhớ rõ.” Overdose-DĐLQĐ

Bách Vĩ lạnh lùng hừ một tiếng. “Năm ngoái, Hi Nhĩ mang phụ nữ tới cho cậu, cậu và Thi Dạ Triều cá độ bóng đá tổn thất mấy chục triệu, uống quá nhiều không đợi về nhà liền phát thú tính ngay trên xe, chơi đùa cô gái trong xe lăn qua lăn lại đến kêu cha gọi mẹ, tôi mở nhạc âm lượng tối đa cũng không át được tiếng kêu của cô ấy, chặc chặc, thảm quá.”

“Cậu chắc chắn không? Sao nhớ rõ thế?”

“Chắc chắn có, tôi có lúc nào uống nhiều đâu?” Bách Vĩ có hồ đồ cũng là người có chuẩn mực, chưa bao giờ để mình uống rượu say, lúc nào cũng giữ đầu óc tỉnh táo. Anh nhớ lần đó Thi Dạ Diễm ra lệnh anh dừng xe rồi đuổi anh cút đi. Vì an toàn của Thi Dạ Diễm nên anh không thể đi xa. May mà đêm đó đã khuya, trên đường không có nhiều người. Anh đứng cạnh xe buồn bực vừa hút thuốc lá vừa nghe ngóng tình hình thực tế ở hiện trường, suýt chút nữa thì gọi cảnh sát tới, chuyện như vậy làm sao anh không thể nhớ rõ ràng!

Thi Dạ Diễm đóng tập tài liệu, xoa bóp cái cổ cùng cơ bắp cứng ngắc, tầm mắt rơi vào tấm vé mời tinh xảo để trên bàn.

Thi Dạ Triều khỏi hẳn đã xuất viện, thật ra Thi Thác Thần bất mãn chuyện con trai mình bị vũ khí sắc bén của một người phụ nữ áp chế hơn phân nửa, vì muốn con trai sớm quên đi Chủ Dư Tịch làm anh đau đớn nên cố ý tổ chức bữa tiệc vì anh. Anh căn bản không có hứng thú với mấy bữa tiệc như thế này, nhưng anh biết Thi Thác Thần phân nửa muốn anh tới khiêu khích Thi Dạ Triều.

Khiêu khích?

Đáy mắt anh lướt qua một tia sáng, bên môi nâng lên một đường cong giảo hoạt.

Vậy anh sẽ khiêu khích tới mức mà ông mong muốn!

Anh gọi Bách Vĩ mời chuyên gia tới may cho Du Nguyệt Như một bộ lễ phục theo yêu cầu, lúc đo kích cỡ anh cũng có mặt, cố ý dặn dò muốn cỡ áo kiểu cách một chút, còn phải lộ ra đôi chân trắng nõn đều đặn của cô.

“Cậu ngại cô bé này không đủ loạn phải không?” Đợi đến đêm đó lễ phục được mặc lên người rồi, Bách Vĩ cả gan không sợ chết chế giễu, cặp mắt cũng bắt đầu sáng lên.

Áo ngực màu hoa hồng ôm sát phần trên làm lộ ra đường cong hoàn mỹ của cô, hai bông tuyết dính trên đó miêu tả rất sinh động, chỉ một động tác xoay người cũng sẽ làm máu huyết người khác sục sôi, bờ eo nhỏ chưa đầy một nắm tay làm lòng bàn tay người ta ngứa ngáy. Bộ váy chỉ dài từ hông đến bắp đùi, phía sau là đuôi váy dài rất lộng lẫy.

Phía trên đính hạt thủy tinh, lông vũ đan xen vào nhau, dưới ánh đèn càng chói mắt hơn nữa, hơn nữa mang giày cao gót càng tôn thêm đôi chân dài, từng đường cong trên cơ thể hết sức hấp dẫn. Báu vật chính là như thế.

Du Nguyệt Như chau mày nhìn mình hoàn mỹ trong gương, lại nhìn ánh mắt đùa giỡn của Thi Dạ Diễm, cô luôn có cảm giác tối nay đi cùng anh chắc chắn sẽ gặp chuyện không may.

Cô cũng có thể không tham dự bữa tiệc, nói rằng anh đánh giá cô quá cao, ngược lại cô cảm thấy không an lòng.

Thi Dạ Diễm xông tới cười bí hiểm với cô. “Có thích khiêu khích không?”

Du Nguyệt Như quả quyết lắc đầu, chỉ thấy nụ cười của anh sâu hơn, đặt tay dưới môi cô. “Không sao, qua đêm nay em sẽ thích.”

Hai năm, là ai trêu chọc ai.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 26

Phần 48.

Bữa tiệc tổ chức tại khách sạn của Thi gia. Du Nguyệt Như nhìn vào những vị khách nổi tiếng tai tiếng ra ra vào vào qua cửa xe, hứng thú nghĩ, có gặp những người đàn ông cô đã từng qua lại không, nếu có thì náo nhiệt rồi. Thi Dạ Diễm bước xuống xe trước cô một bước, rất lịch sự đưa tay cho cô. Đây là lần đầu tiên cô theo Thi Dạ Diễm tham dự bữa tiệc như vậy, cô đặt tay lên ngực, miệng hít sâu, sau đó cái cằm nhỏ nhẩn nâng lên, khom người bước ra khỏi xe.

Ánh mắt của mọi người liền sáng lên, không phải vì vóc dáng cả sự xinh đẹp của cô, mà vì cô đi cùng Thi Dạ Diễm.

Tình thần của Thi Dạ Triều cũng không tệ lắm, ít nhất cô không nhìn ra bất cứ điều gì không ổn, bộ dạng không hề giống như vừa khỏi bệnh. Thi Dạ Triều vẫn nâng chén lên chào cô, nụ cười trên gương mặt giống như mấy tháng trước ở thành phố T thái tử giới thiệu hai người với nhau.

Thật là không biết xấu hổ!

Nhớ tới lúc trước Thi Dạ Triều từng thả những thứ động vật máu lạnh kia ở nhà cô, giờ phút này lại nở nụ cười như không liên quan đến mình, Du Nguyệt Như thật muốn cầm ly sâm banh trong tay dội lên đầu hẳn!

“Lại gặp Du tiểu thư rồi, ở đây chơi vui vẻ không?” Thi Dạ Triều lấy một ly rượu mạnh từ khay của người bồi bàn đổi cho cô, ý muốn cô uống

cạn, liền bị Thi Dạ Diễm ngăn lại. Ngay lập tức nhận được sự bất mãn của cô và cái nhíu mày dò hỏi của Thi Dạ Triều.

“Em không được uống lung tung.” Thi Dạ Diễm cầm ly rượu mạnh, đưa lại cho cô ly sâm banh.

Du Nguyệt Như cười tươi. “Anh trai anh đưa ma, chẳng lẽ anh ấy lại hại em?”

Thi Dạ Diễm nhếch môi, gương mặt trầm xuống. “Sẽ không hại em, nhưng mà hại anh.”

Thi Dạ Triều không nhịn được khẽ cười một tiếng, “Nhiều nhất anh chỉ bỏ thuốc để buổi tối em phải mệt mỏi một chút thôi.” Nói rồi Thi Dạ Triều vỗ vỗ vai Thi Dạ Diễm, nghiêng đầu qua mập mờ hạ giọng nói. “Bỏ thuốc thôi mà, không phải hạ độc, không cần đề phòng như vậy đâu.”

Thi Dạ Diễm ngửa đầu một hơi uống cạn ly rượu vừa được đổi, “Em đưa người tới thì phải phụ trách tới cùng, anh thấy có đúng không?”

Thi Dạ Triều chỉ cười không nói, vừa nghiêng đầu cảm xúc trong ánh mắt liền biến mất. Trong một khắc kia anh phải khâm phục Thi Dạ Diễm.

Người của Thi gia đúng là diễn viên, cách thức ở cùng nhau khiến cô nhớ tới hai người em trai ở nhà, đem ra so sánh thì vẫn hòa bình hơn nhiều. Cô cong môi lên giễu cợt, cô không có hứng thú với chuyện nhà của người khác. Đến phần sau của bữa tiệc chỉ còn lại những người trẻ tuổi. Du Nguyệt Như có chút mệt mỏi, vừa định đi tìm nơi vắng người tránh nơi ồn ào này, lại bị Thi Dạ Diễm kéo đến sàn nhảy.

Trên mặt cô vẫn duy trì nụ cười tự nhiên, nhưng thân thể đã cứng ngắc. Chung quanh đều là những ánh mắt tò mò về cô, bao gồm cả Thi Thác Thần ở phía xa cũng lộ ra vẻ mặt hứng thú. Cô không biết rằng Thi Dạ Diễm rất

ít khi công khai lộ diện cùng phụ nữ, khi cần thiết thì bạn gái bên cạnh cũng chỉ là để trang trí.

Du nguyệt như cũng không phải kẻ ngốc, nhìn thái độ của những người khác cũng có thể đoán ra vài phần, cho nên lại càng không thoải mái.

“Tôi có thể xem phản ứng của em là khẩn trương không?” Từ trước đến giờ Thi Dạ Diễm không hề quan tâm những ánh mắt xung quanh mình, từ hai người tao nhã khiêu vũ biến thành thân mật áp sát vào nhau, đôi tay vuốt ve hông của cô, quyến luyến không rời. Du Nguyệt Như mím môi trừng mắt nhìn anh, xem ra dưới con mắt của người khác thì chính là phong tình vô hạn.

“Cảm ơn anh biến tôi thành tiêu điểm.”

“Không thích cảm giác được nhiều người chú ý sao?”

“Thích? Anh nhiều kẻ thù như vậy, ai mà biết được có lấy tôi ra khai đao hay không.”

Thi Dạ Diễm nghiêng đầu, môi ấn lên trán cô, cười như có như không. “Thi Dạ Triều không đụng vào em thì sẽ không có ai dám xuống tay với em, tôi đã nói sẽ phụ trách em tới cùng, Tiểu Như, không cần lo lắng, có tôi ở đây.” Hiện tại tất cả mọi người đều biết cô là người của anh, người có gan xuống tay với cô cũng chỉ có Thi Dạ Triều.

Du Nguyệt Như chột dạ anh ra một chút, ngẩng đầu cẩn thận nhìn anh, không buông tha bất kì nét mặt nhỏ bé nào, bao gồm cả mỗi lần anh chớp mắt. Thi Dạ Diễm nhíu mày, “Sao? Không tin thực lực của tôi?”

Cô không nói, yên lặng khép hờ đôi mắt, ngoan ngoãn ôm cổ anh tiếp tục khiêu vũ, làm bộ thân mật. Ai mà không biết làm bộ? Đừng quên cô cũng là một diễn viên kì cựu.

Cô không cách nào lừa gạt mình, vừa rồi trong câu nói của Thi Dạ Diễm có một từ, một từ chạm đến nơi sâu kín trong lòng cô. Không phải là cô không tin thực lực của anh, cô không thể nào tin nổi, anh là người có trái tim.

Trước đây cũng có người từng nói với cô như vậy. Cô cho rằng đó là câu êm ái nhất trên đời. “Có anh ở đây.”

Cảnh còn người mất, cô vẫn còn đây, người hứa hẹn những lời này lúc trước giờ ở đâu?

“Không cần, tôi không sợ, anh đừng trêu chọc tôi là được.” Cô nhàn nhạt nói, tận lực để người ta không nghe ra sự bi thương trong giọng nói. Con người Thi Dạ Diễm dần tối lại, nhẹ nhàng nâng cằm cô. “Bây giờ còn nói những lời này, vấn đề giữa chúng ta không phải là ai trêu chọc ai.”

Đôi mắt Du Nguyệt Như cong cong, khóe mắt thoáng hiện lên nét mê hoặc, “Anh thích tôi vì lý do ấy à? Hay là hứng thú nhất thời?”

Thi Dạ Diễm vô cùng ghét nụ cười lúc này của cô, đôi tay vừa dùng sức, ngay lập tức cô nhíu mày đau đớn. “Không cần giả bộ trưng ra cái bộ dạng dâm phụ trước mặt tôi.”

“Tôi đâu có giả bộ!” Cô xoa cằm, giọng nói mang một tia nũng nịu, khiến Thi Dạ Diễm không khỏi mềm lòng, đầu ngón tay khẽ vuốt mặt cô. “Ở bên cạnh tôi không cần ra vẻ, tôi hi vọng người tôi nhìn thấy tám năm trước chính là em.”

Du Nguyệt Như đẩy tay anh ra, “Anh hi vọng? Tôi còn hi vọng anh mau trả lại tự do cho tôi đây.”

Anh chế giễu nói, không cần ra vẻ? Thực sự ngay cả cô cũng quên mất bộ dạng của chính mình tám năm trước thì làm sao anh tìm lại được?

Ánh đèn bên trong đại sảnh chột tắt, trước mắt liền tối đen như mực. Lòng cô liền căng thẳng, không tự chủ tựa vào lòng anh. Bốn phía chột vang lên tiếng huýt sáo và hoan hô, tiết tấu âm nhạc trở nên dồn dập, không khí nóng bỏng dâng cao.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Ánh mắt Thi Thác Thần cảnh giác quét nhìn chung quanh, cau mày đặt câu hỏi. Bộ dạng Thi Dạ Triều vẫn ung dung. “Tám phần là Eric giở trò quỷ, kệ nó đi.”

Thi Thác Thần lập tức hiểu ý anh, yên lặng nở nụ cười trong bóng tối. “Vậy ta không tham gia, mấy đứa chơi vui vẻ, đừng phụ ý tốt của nó.”

Những bữa tiệc của xã hội thượng lưu thường thêm một chút trò vui, càng gần nửa đêm càng to gan, Thi Thác Thần rất thức thời rời đi, nhường lại không gian cho đám trẻ. Ông vừa bước chân trước đi, chân sau liền có một cô gái từ phía sau tiến lại gần Thi Dạ Triều.

Anh chưa quay đầu lại đã nghe một hương thơm thoang thoảng, trong phòng đầy mùi son phấn, nước hoa khác thường làm người ta ưa thích. Cô đặt tay lên vai anh, sức lực vừa phải xoa nắn bắp thịt của anh.

Thi Dạ Triều nhắm mắt hưởng thụ, “Eric gọi cô tới?”

“Ừ.” Cô gái nhẹ nhàng đáp lời, không ngờ giọng nói của cô khiến chân mày Thi Dạ Triều chột nháy lên.

Là quá nhưng nhớ một người nên sinh ra ảo giác ư? Bóng hình một người con gái nào đó trong lòng khiến nỗi đau của anh thức dậy.

Đôi tay cô từ phía sau vòng qua trước mặt, chần chừ mở rộng cổ áo của anh, đầu ngón tay cố ý chạm vào da thịt anh. Thấy anh không cự tuyệt, động tác của cô từ từ lớn mật, đi tới trước người anh chậm rãi quỳ xuống, tư thế khiêm tốn từ từ cởi từng cúc áo của anh.

Lòng bàn tay chuyển động lên bộ ngực rắn chắc của anh, ngón tay cơ hồ chạm được nơi bị thương trên ngực liền bị anh nắm lấy cổ tay. Cô ngẩng đầu nhìn anh, đáy mắt có chút lo sợ. Con người Thi Dạ Triều trong bóng tối dần sáng lên, giọng nói ẩn giấu một tia nguy hiểm.

“Nơi ấy, không được phép chạm vào.”

“..... Dạ, em nhớ rõ rồi.”

Thi Dạ Triều buông tay cô ra, đứng dậy cài lại cúc áo, “Cút đi.”

Cô thấy anh muốn bỏ đi, cuống quýt kéo lấy vạt áo anh. Vỗ vỗ lên bàn tay cô, tỏ vẻ trấn an, nhưng cô vẫn không buông tay, lông mày không vui liền nhíu lại, “Eric gọi cô tới quấy rầy tôi à?”

Cô gái đứng dậy theo, đáy mắt Thi Dạ Diễm thoáng qua nét kinh ngạc, vì ánh trăng mờ nhạt chiếu lên gương mặt cô, khuôn mặt trẻ tuổi lại có mấy phần bóng dáng của Chử Dư Tịch. Da đầu cô đau nhức, bị anh nắm tóc kéo vào lòng, nắm cằm cô thô bạo nâng lên, cẩn thận nhìn kĩ lại.

Ngay cả lúc đau đớn cũng có mấy phần giống. Lực nắm của anh không tự chủ gia tăng thêm, giọng nói nhanh hơn. “Tên là gì?”

“A.”

.....

Thi Dạ Triều bỗng dừng cong môi cười cười, một cái tên thật đơn giản. Nếu Thi Dạ Diễm có lòng tìm cô bé này kích thích anh, vậy mình không nên làm nó thất vọng mới phải.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phần 49

Du Nguyệt Như khẳng định mình không nghe nhầm, âm nhạc trong bóng đêm mơ hồ nghe thấy âm thanh đè nén tiếng thở dốc. Cô mở to mắt không dám tin, “Thi Dạ Diễm, anh có nghe thấy gì không?”

“Nghe cái gì?” Thi Dạ Diễm trả lời qua quýt, ôm cô trong ngực không ngừng nhảy múa, nghiêng đầu hôn lên cái cổ dài nhỏ nhắn của cô, đôi tay len lén cởi sợi dây thắt lưng phía sau lưng cô. Overdose_Diễm đàn Lê Quý Đôn

“Âm thanh đó. . . . Anh đừng táy máy tay chân nữa được không!” Lúc này Du Nguyệt Như mới ý thức được anh xấu tính vừa mò mẫm vừa hôn cô, cô đẩy anh, nhỏ giọng quát. Anh ngoảnh mặt làm ngơ, động tác càng càn rỡ.

“Thi Dạ Diễm! Anh động dục cũng phải xem hoàn cảnh đã chứ, anh là người hay súc vật hả!” Cô hơi căng thẳng, mạnh mẽ đẩy anh rồi xoay người rời đi, lại bị anh nhanh tay hơn một bước khóa cô vào lòng, cười nhẹ bên tai cô. “Em chưa phát hiện ra sao? Bây giờ là lúc thích hợp nhất để động dục.”

Cô định mở miệng thì điện thoại di động của anh rung. Thi Dạ Diễm bắt máy, kẹp ở đầu vai nghe, bên trong truyền đến giọng nói trêu chọc của Thi Dạ Triêu. “Đúng là làm chú nhọc công, chú muốn anh cảm tạ thế nào đây?”

“Không cần đâu, phụ nữ gốc ghếch, vật gì cũng có thể dùng, được cái vẫn sạch sẽ, chắc là hợp khẩu vị của anh.” Thi Dạ Diễm nói chuyện điện thoại mà tay cũng không nhàn rỗi, đôi tay lần mò lên phía trước xoa nắn

thường thức nơi mềm mại trước ngực cô. Du Nguyệt Như có to gan đến đâu cũng không dám phóng túng trước con mắt bao nhiêu người như vậy, cô giãy giụa không chịu nghe lời, kéo tay anh lên miệng ra sức cắn.

Anh đau đến xuýt xoa, Thi Dạ Triều ở đầu dây bên kia lập tức cười rộ lên, “Cậu cho cô bé kia làm nhiệm vụ gì vậy?”

Thi Dạ Diễm hừ lạnh, “Chắc chắn không phải là một quả bom người đâu, cứ yên tâm chơi đi.”

Anh cúp điện thoại, rút một sợi dây trên eo cô xuống, trói hai tay không vâng lời của cô lại. “Biết tôi thích mãnh liệt phải không, nhất định muốn giúp vui cho tôi?” Anh đẩy cô đến cạnh cột đá, nới lỏng dây thắt lưng của cô ra, gỡ hai bông tuyết trước ngực cô xuống.

Anh nắm chặt thắt lưng nâng cao thân thể cô lên, dùng răng xé rách mảnh áo trước ngực, há miệng ngậm lấy hạt trân châu kia. Du Nguyệt Như suýt nữa kêu lên thành tiếng, hai chân lơ lửng trên không theo bản năng cuốn lấy hông của anh. “Anh điên rồi! Đừng người như vậy. . . . . A. . . . .”

Anh hạ thân thể cô xuống một chút, hôn lên vành tai tinh xảo của cô, mỉm cười nói. “Em không cảm thấy như vậy mới kích thích sao, em nghe xung quanh xem. . . . .”

Giống như là cố ý phối hợp với lời nói của anh, lập tức âm thanh yêu kiều của một người phụ nữ truyền đến, nghe thì hình như chỉ cách họ có mấy bước chân! Du Nguyệt Như kinh ngạc không thốt nên lời, cô không phải cô bé con chưa từng trải qua sự đời, sao có thể không nghe ra đó là âm thanh của phụ nữ trong tình huống nào.Overdose-DĐLQĐ

Tiếng nhạc không lớn, cao thấp trầm bổng theo tiếng thở dốc càng tăng thêm mùi vị nồng đậm. Khắp nơi trong bóng tối tràn ngập âm thanh của tình dục, chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt nóng bỏng của Thi Dạ Diễm ngay trước mặt.

“Đã biết bọn họ làm gì ở đây chưa?” Anh tà ý lấn đến gần cô hơn, bàn tay luồn vào dưới làn váy, vuốt ve bấp ùng bóng loáng của cô.

“Anh cố ý!” Du Nguyệt Như cắn răng nói, rốt cuộc cũng hiểu được hàm ý trong tiếng cười bí ẩn của anh rồi, thì ra nói kích thích là chỉ cái này.

Bây giờ bất luận là ai cũng không thể quấy rầy bọn họ. “Tôi đặc biệt thiết kế cho em, giúp em thả lỏng mình, dễ dàng tiến vào trạng thái____” Môi anh dán chặt bên viền tai cô, phun ra hai chữ nóng bỏng.

Hai chữ đó nhẹ nhàng theo hơi thở của anh chui vào tai cô, gian xảo tà ác khiến trái tim cô run lên.

Ở dưới thân anh ta. . . . . Vậy. . . . .

Cô chỉ nghĩ thôi mà tim đã đập thành thịch như nổi trống, máu trong người lưu thông nhanh hơn. Tối nay anh quyết tâm có được cô, trừ khi có kì tích xảy ra, mà kì tích từ trước tới giờ không có duyên với cô.

Thi Dạ Diễm kéo đôi tay bị trói của cô treo lên cái móc phía trên cột đá, vừa hôn thân thể cô vừa cởi nút áo sơ mi, lần mò lên thân thể cô trong tiếng nói đã khản đặc. “Bây giờ có yêu cầu gì thì nói đi.”

Du Nguyệt Như khó chịu vùng vẫy nghiêng đầu tránh nụ hôn của anh. “Có tác dụng à?”

Anh cười, bắt đầu tách hai chân cô, ngón trỏ khẽ trêu chọc lưng cô. “Tôi sẽ xem xét, nhưng không phải là nhất định sẽ đồng ý.”

Cô biết! Du Nguyệt Như cắn môi, quật cường chống đỡ. “Vậy làm một lần được không?”

Thi Dạ Diễm không nhanh không chậm kéo khóa quần xuống, bỗng chốc mạnh mẽ nâng mông cô lên, khiến thân thể cô chột căng thẳng. Du

Nguyệt Như khỗ sở ngãng đầu lên, âm thanh mắc kẹt trong cổ họng không phát ra được. Overdose[Lê Quý Đôn]

“Một lần? Em đuối ăn mày đấy à?”

Đêm khuya dài dằng dặc, Du Nguyệt Như thừa biết, một lần ngay cả cô cũng khó mà chấp nhận.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 26. Hứa Hẹn Lừa Gạt

Du Nguyệt Như bị răng của anh cọ sát đến nỗi thấy đau, nếu muốn cô hiểu là nhất định phải được, thì bây giờ cô đã thật sự cảm nhận được rồi.

Giọng nói của anh có vẻ gấp gáp hơn so với bình thường, “Một lần? Em đuổi ăn mày đấy à? Em cũng phải hỏi xem nó có đồng ý hay không đã.”

Đùa kiểu gì thế, anh nín nhịn lâu như vậy, đạn dược tuyệt đối đang trong trạng thái sung sức mà lại làm một lần? diễn. đàn. lê. quý. đôn Không phải là quá xem thường anh sao!

Du Nguyệt Như nắm bắt rất nhanh, tình thế trước mắt rõ ràng đã là anh là dao thớt tôi là thịt cá, vẫn không chịu yếu thế. “Anh. . . . Không dám thì đừng thô bạo như thế!”

Thi Dạ Diễm chột cười, nhấc cao mông của cô, gác một chân cô lên tay mình mở thân thể của cô ra. “Em có dám không hay đợi lát nữa tôi gọi ‘giường’?”

Du Nguyệt Như giận đến nghiến răng, “Dám!”

“Rất tốt.” Anh tà ý khẽ cắn đầu vai của cô. “Em dám thì tôi cũng dám, em không dám thì tôi cũng không dám, rất công bằng.”

Anh cực kì thích bộ dạng bướng bỉnh của cô, luôn làm tâm tình anh đặc biệt vui vẻ. Rõ ràng là một cô bé thông minh như thế, đến lúc ngang tàng thì chỉ số thông minh giống như đi đâu hết cả. Không phải là quá tự tin vào

bản thân thì cũng là quá coi thường anh. Anh có chút bản lĩnh làm phụ nữ phải rên rỉ chứ.

Du Nguyệt Như bị anh cắn liền rụt vai lại. “Anh cầm tinh con chó à?”

Thi Dạ Diễm yên lặng cong đôi môi lên, cô bé này chính là vậy, càng lo sợ thì càng hung hãn. Không thể nói là không hợp khẩu vị của anh, thuần hóa cô bé đánh đá này thành một con tiểu bạch thỏ là quá trình anh vô cùng mong đợi.

Du Nguyệt Như chưa bao giờ to gan như vậy, các cô gái xung quanh đè nén tiếng rên rỉ thỏa mãn và hơi thở nặng nề của đàn ông trong bóng tối càng thêm phóng dăng mê người. Sau lưng là cột đá lạnh lẽo, dây áo ngực bị anh cởi ra đã tuột đến tận thắt lưng, phía trước là người đàn ông lỏa thể dán sát ngực vào người cô. Là thân thể cô nóng, hay thân thể anh nóng hơn, không thể phân biệt được nữa.

Còn điều gì có thể khiến người ta điên cuồng hơn lúc này?

Cô nhắm chặt hai mắt, thân thể cứng ngắc, cô nhìn thấy trong bóng tối, không biết có bao nhiêu đôi nam nữ cởi quần áo xuống quá nửa, biết, không biết, tất cả thân thể đều lộn xộn, hoặc đứng hoặc quỳ, đi»ễn♥đàn♥l«ê♥quý♥đ»ôn. tất cả các tư thế khiến người ta đỏ mặt, tim đập nhanh, miệng đắng lưỡi khô.

Không cần lời nói, không cần bận tâm thân phận, thân thể gắn kết với nhau, thậm chí có thể trước giờ không phải bạn trai bạn gái của nhau, giờ phút này ở dưới người anh giãy giụa khó chịu mà một phút trước còn ưu nhã mỉm cười với nhau, có lẽ ở trong thân thể người đàn ông vừa mới bỏ danh thiếp của anh ta vào túi.

Điều đầu tiên chi phối mọi người, sa đọa hoang đường như vậy, dâm loạn khiến người ta muốn hét lên chói tai.

Mà tất cả đều là người đàn ông phía trước vì muốn cô, vì muốn cô không lo lắng mà thiết kế tỉ mỉ, làm cô đỡ khóc đỡ cười.

“Thi Dạ Diễm, còn nhớ anh đã nói gì không?” Cô khổ sở nín nhịn lắc lắc, càng không muốn càng không áp chế nỗi thân thể bị anh làm cho trầm luân hưng phấn. “Làm xong sẽ để tôi đi. . . . . Anh đồng ý rồi. . . . .”

Nghe những lời này của cô Thi Dạ Diễm liền lạnh xuống. “Tôi không nhớ là có nói như thế, chỉ nhớ em đổi một mạng cho Đường Lạp An.”

“Sao anh có thể___” Cô cho là anh giở trò, nóng nảy giãy giụa dẫm đá lung tung lại bị anh bắt được. Giọng điệu của anh ba phần đáng sợ, năm phần âm trầm, còn lại là lạnh lùng, “Là em tự chọn, tôi không ép buộc em.”

“Thi Dạ Diễm anh đừng quá đáng!” Loại chuyện đó cô cũng đã làm, nếu anh giở trò cô không thể không giết anh.

“Tôi quá đáng?” Anh cười lạnh, chột kéo đai lưng trói chặt cổ tay cô nâng lên thật cao, giắt vào một móc câu khác ở bên trên. “Quả nhiên phụ nữ thì không được cứng chiều, xem ra tôi phải cho em biết rốt cuộc cái gì mới gọi là quá đáng!”

Vừa dứt lời liền rời khỏi thân thể cô rồi trở lại rất nhanh, cúi xuống hôn đôi môi cô, mùi rượu nồng nặng ập vào mặt. Trong tay anh cầm một chai rượu, chai rượu lạnh như băng dán phía dưới người cô.

Thi Dạ Diễm♥đàn♥lê♥quý♥đôn“Đồ uống lúc này Thi Dạ Triêu đưa cho em, tôi sợ em không chịu nổi, bây giờ tôi cảm thấy loại này chính là đặc biệt chuẩn bị cho cô bé không biết điều như em!”

Anh chột thay đổi khiến cô luống cuống. Thi Dạ Diễm mở nắp chai, nắm chặt cầm đũa rượu vào miệng cô. Mùi rượu mạnh cay nồng làm cô bị sặc đến đau thắt ngực, phần còn lại anh tưới lên đầu, lên người cô, sau đó ném chai đi ép người tới gần cô.

Tay anh nắm tóc ép cô ngẩng đầu lên, hung ác hôn lên, cô đau đến nỗi kêu lên.

Đây mới là anh.

Đây mới là tác phong nổi tiếng tàn bạo của Thi Dạ Diễm. Để cô đau, để cô sợ anh, để cô muốn kháng cự cũng không kháng cự được, để cô giống như con thú nhỏ yếu ớt dưới móng vuốt của anh muốn sống không được muốn chết cũng không xong.

Nụ hôn của anh rất nặng, cảm giác đau rát lan tỏa trên làn da mịn màng của cô, mà cảm giác này lại chuyển thành kích thích khác thường. Một cảm giác kì lạ từ trái tim cô truyền ra, theo mạch máu trên người, từng đợt từng đợt đánh thẳng vào lý trí của cô.

“Đừng. . . . Đau. . . .” Luồng khí kia mạnh mẽ đầu đá trong cơ thể cô, rượu tuyệt đối có vấn đề, không chỉ vì nó là rượu mạnh. Thân thể cô rất nóng, tệt hơn nữa là cô bắt đầu có cảm giác trống rỗng. Đôi tay cô giãy giụa, dùng sức đến mức cổ tay bị sưng lên. Nhưng cảm giác đau đớn kia lại làm cho cô cảm thấy thỏa mãn.

“Em biết không, cảm giác trối buộc sẽ càng kích thích em hơn, tôi đã nói em sẽ thích tối nay, thậm chí là yêu, thứ này sẽ làm cho phụ nữ động tình như chó mẹ trầm luân thật sâu trong tình dục, gây nghiện cao hơn ma túy.”

Anh đan kích thích thành một cái lưới không lồ, giăng đầy trời đánh vào cô.

Khi mắt không nhìn thấy gì thì thính giác sẽ phóng đại hơn gấp mấy lần, nhạy cảm hơn bất kì lúc nào. Cô có mở mắt hay nhắm mắt cũng giống nhau, các loại âm thanh liên tiếp văng vẳng bên tai, âm thanh tiết tấu uế oải, thậm chí âm thanh chất dịch ồ ạt tiết ra dưới người cô. Thi Dạ Diễm nhắm tâm trêu đùa cô, không cho cô bất kì không gian né tránh nào.

Cô cảm thấy sau lưng mình chính là vực sâu không đáy, cô không còn lựa chọn nào khác hoặc là nhảy xuống hoặc là đợi bị anh lãng trì. Cô bị anh bức đến mức muốn điên luôn rồi, từng đợt sóng nhiệt giữa hai chân cơ hồ như bao phủ cô. Chất lỏng tanh mặn chảy ra trong miệng, cơ thể kiềm chế không ngừng run rẩy. Từng trận bắt đầu xoắn chặt trong cơ thể cô, đầu óc như muốn nổ tung.

Không chỉ có cô, bụng dưới của anh cũng sớm bắt đầu hội tụ một cỗ nóng bỏng. Chỉ vì cô mà kiên trì nhẫn nại. Bây giờ không cần nhìn nữa, anh nâng cô lên, mong muốn được toại nguyện liền đoạt lấy cô mạnh như vũ bão. . . . .

Búi tóc cao của cô đã sớm rối tung, rượu và mồ hôi dính bết trên người, giọng nói mang theo tiếng khóc nức nở van xin, diễm địa nê q uy đôn gọi tên anh. “Thi Dạ Diễm. . . . Thi. . . . . ĐỪNG. . . . .Sâu như vậy. . . . .”

Giọng nói mềm mại kia làm lòng anh mềm nhũn ra mất rồi, “Không sâu như thế làm sao em kêu.” Anh thở hỗn hển, kéo chân cô ra. “Tách ra một chút, tôi không di chuyển được.”

“Đáng lẽ tôi nên làm chuyện này ngay cái đêm tôi cứu em ra khỏi chỗ của Hi Nhĩ!” Thi Dạ Diễm cố gắng đè nén toàn bộ thú tính bị cô thức tỉnh. Chắc anh bị trúng tà mới thương hại cô như vậy, từ đầu đến cuối đều không ra tay độc ác. Cô bé này là của anh. Mặc kệ có Đường Lạp An hay không, cô cũng là của anh.

Trong lòng Thi Dạ Diễm không phân biệt nổi mình muốn cái gì. Là thân thể của cô hay trái tim của cô?

Ai nói đàn ông có thể hoàn toàn tách biệt tình cảm và tình dục? Tại sao khi có được cô anh lại càng không thể chịu nổi phải rời xa cô. Bách Vĩ thường nói anh là người đàn ông điên cuồng liều lĩnh bất chấp tất cả, bây giờ anh mới biết mình có thể vì một cô bé mà mê muội như vậy.

Rốt cuộc anh vì cái gì mà đi tìm cô suốt tám năm, vì cái gì mà giam cầm cô? Nếu như lúc trước tìm kiếm cô chỉ vì chấp niệm, vậy còn bây giờ là cái gì?

Có lẽ giống như Bách Vĩ từng nói, lần này anh làm thật. Anh đang tự giấu trong lòng.

Chỉ là không biết đánh thức tình cảm.

Không biết đánh thức tình cảm. . . . Thì đã làm sao? Anh vốn không có lý tính, anh chỉ có bản năng. Coi như trong lòng cô đã có một Đường Lạp An thì đã sao? Trong lòng phụ nữ không thể tồn tại hai người đàn ông cùng một lúc, một người vào, thì đương nhiên người kia sẽ phải ra đi.

Anh chỉ biết chiếm đoạt và chiếm đoạt, bất luận cô có còn trái tim hay không. Nếu như Đường Lạp An chưa hoàn toàn lấy hết được trái tim của cô, vậy phần còn lại sẽ là của anh. Lấy hết đi tất cả, sau đó cất giữ hình ảnh mình trong đó.

Phụ nữ, là báu vật lớn nhất, cứng rắn chỉ là vỏ ngoài, nội tâm yếu ớt không chịu nổi một chút đả kích. Anh không sợ nhất chính là lấy đá chọi đá.

Anh ôm cô đi tới ba công, để cô tách hai chân dạng ra bên hông mình, kéo cao áo ngực cô trở lại vì trí cũ, đuôi váy thật dài phía sau có thể che giấu. . . . . d♡iễn_đàn_l♡ê_quý_đ♡ôn. Du Nguyệt Như không chịu nổi bất kỳ sự khiêu khích nào nữa, rượu mạnh và dục tính làm thân thể cô theo bản năng nghênh đón anh tiến công.

Cô chống đỡ bụng dưới kiên cố của anh, hai mắt cô mê mẩn nhìn anh, đôi môi hé mở, ánh trăng mềm mại yên tĩnh trải một lớp bạc sáng lên thân thể cô, bộ trang phục cao quý ôm lấy anh thật chặt. Soi sáng cô bé xinh đẹp ấy như một nữ thần, vẻ đẹp mê hoặc ấy đủ để khiến người ta điên cuồng.

Đôi môi đẹp dính một chút máu tanh kìm nén tiếng rên rỉ lọt vào tai Thi Dạ Diễm lại động lòng người hơn bất kì âm thanh nào. Anh nắm chặt cằm của cô, nhìn chăm chăm không hề chớp mắt cô bé trên người đang chìm đắm trong tình dục, bên môi nâng lên nụ cười tự đắc giảo hoạt.

“Ở bên cạnh tôi, tôi sẽ cho em tất cả, em nói gì tôi cũng sẽ làm.” Anh ôm cô thật chặt, dùng thân thể ép cô hứa hẹn.

Lúc này Du Nguyệt Như đã sớm mất lý trí, toàn bộ giác quan đều bị dưới thân anh hoàn toàn chiếm giữ.

“Đồng ý!” Anh nặng nề đụng vào cô, không dịu dàng chút nào.

Bụng dưới chua xót khiến cô muốn hét lên thật to, cô bị anh ép sắp điên mất rồi, chỉ lo hít thở, không còn sức lực mà suy nghĩ. “Anh nói như thế nào. . . . . Thì cứ làm như thế. . . . .”

Dù không vẻ vang gì, Thi Dạ Diễm vẫn thở phào nhẹ nhõm. “Nhớ kỹ lời em nói, dám bỏ đi tôi lập tức thiêu cháy em!”

Anh ôm cô lật người, đè cô xuống ghế sofa, kéo thân thể cô mở rộng ra, muốn cô, nhìn cô điên cuồng, nhìn cô trầm luân, nhìn cô rơi lệ, nhìn cô đau đớn, nhìn cô mê mẩn gọi tên anh. . . . . Lòng anh cực kỳ thỏa mãn.

Lúc cao trào anh ôm cô thật chặt, chỉ muốn hòa tan cô vào trong thân thể mình. “Không cần biết em là ai, từ giờ trở đi em chỉ là Tiểu Như của Thi Dạ Diễm.”

Du Nguyệt Như đâu hay biết trong lúc mơ màng cô đã hứa hẹn bản thân mình cho anh rồi. Càng không biết có bị lừa cũng chỉ có ánh trăng kia làm chứng cuộc hứa hẹn trở thành gông xiềng trói buộc cả cuộc đời bọn họ.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Chị

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Phần 52

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 53

Ăn cháo cũng có thể loạn lạc tới tình trạng này, Du Nguyệt Như im lặng nhìn lên trời.

Mà Thi Dạ Diễm lại thỏa mãn sửa sang lại quần áo cho cô, thỉnh thoảng lại nâng cằm

cô lên, hung hăng hôn môi cô. Du Nguyệt Như bị hấn trêu chọc, vô cùng khó chịu

nhưng lại cố gắng kìm nén, có đánh chết cô cũng không chủ động cầu hoan.

Tâm tình Thi Dạ Diễm cực kì tốt, hấn đối với hành động cố tình gây sự của cô lại hết

lòng bao dung. Cô rất biết chỗ để đánh, quả dấm nhỏ này hướng thẳng bụng dưới của

hấn mà đập, đau đớn nhưng hấn cam tâm tình nguyện. Đợi cô phát tiết đủ rồi hấn còn

hôn lên bàn tay nhỏ bé của cô, “ Có muốn tôi dạy em mấy chiêu không?”

Du Nguyệt Như âm hiểm nâng môi lên. “ Tôi học võ rất nhanh, đến lúc đó nếu có bị hấn dưới tay tôi anh cũng đừng hối hận.”

“ Không tệ, phụ nữ của tôi phải có khí thế như thế.” Hấn tán thưởng, tay hạ cằm của cô xuống, lại bị cô liếc mắt nhìn hấn.” Chưa từng gặp người đàn ông nào không biết xấu hổ như vậy.”

“ Muốn mặt làm gì, muốn em là đủ rồi.! Cánh tay Thi Dạ Diễm ôm lấy vai cô, ngón tay hấn đan qua mái tóc của cô, khoe miệng lộ ra nụ cười đầy hả hê.

(chả hiểu sao lại có câu muốn mặt làm gì nữa)

Thi Dạ Diễm dạo này đã không còn bận rộn như trước nữa, vừa vặn có thời gian kề

cận Du Nguyệt Như. Toronro là thành phố mà toàn thế giới mong muốn đặt chân tới,

nếu như không phải vì Thi Dạ Diễm, có lẽ cả đời Du Nguyệt Như cũng không có cơ hội khám phá nó.

Thi Dạ Diễm vô cùng háng hái đem cô đi Toronto du ngoạn một lần, nhưng mà hàng

đêm cô đều bị dày vò gần chết, ngày hôm sau ngay cả đi bộ hai chân cũng run lên.

Ngày hôm nay thời tiết cực tốt, Thi Dạ Diễm nói với cô về nhà trước rồi sau đó sẽ đi

thăm thú toàn bộ cảnh sắc ở Toronto phần hoa. Một đôi nam nữ cả tướng mạo lẫn

phong cách đều xuất chúng sánh đôi khiến người xung quanh không khỏi liếc mắt

nhìn. Du Nguyệt Như chột dạ đầu ghé vào trong ngực hắn, lại bị Thi Dạ Diễm đẩy ra

nói, “ Tránh cái gì? Cũng không phải không ai nhìn ra vừa rồi em làm cái gì, đừng thẹn thùng, chị.”

Du Nguyệt Như buồn bực vắn vê áo sơ mi của hắn, rồi sau đó lấy kính râm đeo vào.

Thi Dạ Diễm cười xấu xa, nói nhỏ bên tai cô, “ Ngoại trừ tôi ra, không có ai nhìn được

vừa rồi em làm gì đâu, đừng thẹn thùng, chị.”

Mặt Du Nguyệt Như đỏ lên, đối với phương diện kia hắn quả thực có nhu cầu không

giống người bình thường, chỉ một đoạn đường vừa rồi cô cũng đã bị hắn giày vò một

lần ở trong xe. Càng hận chính mình lại bị hắn trêu chọc tới có cảm giác. Hắn ác ý

trêu chọc cô nhưng lại không vội đi vào, khiến cô khó chịu thân thể bị hắn trêu chọc tới phát điên, đấm mắt cô vì ấn nhẫn mà lệ ướt át cực kì mê người.

Hắn luôn luôn đợi tới lúc này mới nhẫn tâm xỏ xuyên qua người cô, hung hăng tiến

vào cô. Du Nguyệt Như bị thuốc kích thích thân thể nên nhạy cảm hơn, hắn càng

dùng sức cô càng hưng phấn, đau đớn cùng kích thích lan tràn, không có ngôn ngữ

nào có thể hình dung cảm giác của cô lúc này. Kể từ lần ở trong tiệm cháo, mỗi lần triển miên hẳn đều thích gọi cô là chị, bởi vì mỗi lần nghe thấy từ chị đó, cô sẽ co rúc mà bọc chặt lấy hẳn, cảm giác ấy thật khó tả.

(chém, hộc máu quá)

Cô từng len lén hỏi Bách Vĩ thuốc giải, nhưng kết quả chỉ làm cô thất vọng. Đó là Ý Đại

Lợi hợp tác với người Nga nghiên cứu cách điều chế, thuốc giải nó còn quý hơn gấp

trăm lần, có tiền cũng không thể mua được. Vì chuyện này mà cô và Thi Dạ Diễm lại cãi nhau một hồi, thậm chí còn lấy tướng mệnh ra uy hiếp.

Thi Dạ Diễm cũng không để ý tới điều này, mà cực kì bình tĩnh kéo cô vào trong ngực dạy dỗ một trận.

“ Nhớ, em muốn chết tôi sẽ không ngăn cản, nhưng có chết thì chết tử tế chút, nếu

không chết được thì cho dù tàn tạ tôi cũng không bỏ qua cho em.”

Du Nguyệt Như không biết hình dung tâm tình của mình lúc này là như thế nào, cả

người cô vô lực, cảm giác bị cắn nuốt, đây chính là cảm giác muốn sống không được,

chết cũng không xong trong truyền thuyết đấy sao? Người đàn ông này rốt cuộc đối với mình có bao nhiêu chấp niệm(tình cảm ấy)

Rốt cuộc tôi có chỗ nào đáng giá để anh làm vậy, anh thích dạng phụ nữ nào chưa?”

Thi Dạ Diễm vượt mặt của cô, trong mắt có chút buồn bã, “ Em không phải một dạng.”

“ Nơi đó không giống nhau. Không cần nói cho tôi bởi vì sự kiện khi còn bé kia.”

“ . . . . .” Thi Dạ Diễm trầm mặc hồi lâu, bình tĩnh nhìn cô. Du Nguyệt Như nhìn ánh

mắt của hẳn, vẻ mặt hờ hững. “ Tôi thừa nhận tôi biết rõ những năm này anh sẽ tìm tôi, cho nên tôi mới không đặt chân tới Canda, dù chỉ nửa bước.”

“ Người kia cần phải hiểu tôi là ai?”

“ Lúc ấy không biết, sau này lại biết.” Cô cởi nút áo ra, xoay người sang chỗ khác để lộ

ra phần lưng bóng loáng mê người. “ Anh có thể tưởng tượng phía trên này đã từng có mấy vết thương thật sâu, nhìn qua như bị xé ra rồi khâu lại như búp bê vải vậy.”

Giọng nói của cô không có oán hận, nhưng cũng không nghe ra cảm xúc gì. “ Cũng bởi vì anh, thiếu chút nữa tôi bị đánh chết, đừng hỏi tại sao, tôi sẽ không nói.” Cô mặc lại y phục rồi nói với hẳn.

“ Anh điều tra tôi ? ngoại trừ cuộc sống hỗn loạn của tôi, có phải cũng không biết gì cả?” Cô cười châm chọc, “ Tôi có dính líu với anh không tốt, nhanh chóng nghĩ thông suốt rồi thả tôi đi thôi.”

Thi Dạ Diễm chậm rãi nâng lên môi.

“ Em muốn nói cho tôi biết bối cảnh phía sau em ?”

“Tuyệt đối không thua kém Thi gia.”

Thi Dạ Diễm rũ mắt xuống, bỗng dừng lời cô vào trong ngữ, gỡ sợi dây chuyền trên cổ hẳn xuống, rồi đeo lên chiếc cổ mảnh khánh của cô. “ Nếu em Dám thừa dịp lúc tôi không có mặt gỡ xuống, tôi liền sai người đem in dấu vật này vào trong thân thể em, để em cả đời mang theo nó.”

Cô chau mày, sợi dây chuyền có dây bài kim loại treo ngược, cực kì đắt giá, phía trên có khắc Tên hẳn bằng Tiếng anh cùng với huy hiệu tượng trưng của nhà họ Thi, ý nghĩa của vật này cô cũng không biết. “ Anh định để tôi đeo tới bao giờ?”

“ Chờ cho tới khi tôi không muốn em đeo tôi sẽ tự mình tháo xuống.”
Thi Dạ Diễm

cười thâm trầm, ánh mắt màu hổ phách mê hoặc lòng người. “ Đừng quên lời nói đêm

đó, không cần biết em là ai, em hiện giờ là người phụ nữ của tôi, trừ phi tôi chán ghét nếu không em đi không được, an tâm mà làm con chim trong lồng bên cạnh tôi đi.”

Du Nguyệt Như sâu kín cười khỗ, bất đắc dĩ lắc đầu. “ cầu xin anh sớm chán tôi được không.”

"Tôi sẽ tận lực."

Đêm đó Thi Dạ Diễm cũng không có gì khác biệt so với ngày thường, vẫn hung ác như

thường lệ. Hẳn thật không biết thế nào là thương hương tiếc ngọc, thường xuyên

khiến trên người cô có nhiều vết xanh tím. Cô mệt mỏi gục trên người hẳn, mê mang

ngủ, bàn tay Thi Dạ Diễm khẽ vuốt tấm lưng trần của cô, trong mắt lộ ra chút sát ý.

(sát ý: ý độc)

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Phần 54

Lúc Bách Vĩ nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ tay cô thì hết sức kinh ngạc, rồi sau đó giơ ngón tay cái về phía cô. “Không đơn giản, đó là tượng trưng cho quyền lợi của anh ta, quà tặng này cực kỳ quý hiếm, trên đời này chỉ có một chiếc, Eric đối với cô cũng là thật lòng, tôi cảm thấy ghen tị.”

“Ghen à? Thì ra là cậu thích anh ấy?” Du Nguyệt Như cười mỉa mai. Bách Vĩ lại làm vẻ mặt buồn nôn, “Tôi chưa bao giờ làm chuyện cùng với phụ nữ tranh giành một người đàn ông, chị an tâm được rồi.”

Du Nguyệt Như ngay lập tức phun hết thứ trong miệng ra, hung hăng trừng cậu ta, “Không cho cậu gọi tôi như vậy.”

Phản ứng của cô có chút quá khích, Bách Vĩ nghi ngờ nhìn cô, “Tại sao?” Vừa mới hỏi xong, trên mặt cô lại xuất hiện những vết hồng đáng ngờ, “Đừng nói nhảm, không cho chính là không cho.”

Du Nguyệt Như vượt sợi dây chuyền, trong mắt hiện lên tia sáng phức tạp. Bách Vĩ nói không sai, đây đúng là một món quà cực kỳ đặc biệt, gần như nói Thi Dạ Diễm lấy bản thân mình giao tất cả cho cô. Nó nặng nề đến mức làm cho cô khó có thể tiếp nhận được.

*****

Nhớ lại cô cũng được tặng rất nhiều món quà, cũng không phải món quà nào cô cũng thích, cũng trân trọng. Nhưng có lẽ Giáng Sinh của một năm

đó, cô nhận được món quà mà cô thích nhất nhất, món quà mà cô muốn nó hoàn toàn thuộc về mình.

Cô không hiểu tại sao cô cũng là con của cha, nhưng lại rất ít tiếp xúc với ông ấy, thậm chí còn không cho phép nói với bất kỳ ai thân phận của mình. Năm cô mười hai tuổi thì cha cô mới đổi họ cho cô, thay đổi thân phận. Đưa cô sang Mỹ học tập, sinh sống.

Từ đó cô chính là Dư Nguyệt Như.

Mùa đông hai năm sau, cha cô từ chối lời xin phép về nước của cô, nhưng sẽ tặng cho cô một món quà Giáng Sinh. Đó là lần duy nhất trong đời cô phải trải qua lễ Giáng Sinh lãnh lẽo một mình. Cô tan học về nhà, ngoại trừ một bàn thức ăn phong phú trong căn hộ trống rỗng, chỉ có ngọn lửa trong lò sưởi giữa tường đang cháy. Cô cho rằng tất cả mọi thứ đều là do người giúp việc vì cô chuẩn bị trước khi đi.

Tắm xong cô khoác một chiếc áo choàng thật mỏng đi ra, cô bị người con trai ngồi giữa ghế salon từ trên trời giáng xuống làm cho sợ hết hồn. Cô vẫn còn nhớ lúc đó Đường Lạp An mặc một chiếc áo len màu xám nhạt hình trái xoan cùng với quần dài, nhìn qua vô cùng khôn khéo già dặn, trên mặt không có biểu tình gì tỏ ra sự lạnh lùng, tóc ngắn, hai mắt đen như mực, nhìn về phía cô nhàn nhạt nói một tiếng, “Hi”

Phản ứng đầu tiên của cô là giữ chặt cổ áo choàng tắm, phòng bị lui về phía sau một bước, lắp ba lắp bắp trả lời một tiếng, “Hi”

Đường Lạp An trầm mặc nhìn về phía sau cô, miệng lại hơi nhếch lên một chút, đó là cười sao? Cô không thể xác định được. Anh ta đứng lên, chậm rãi đi về phía cô. Trong ánh mắt phòng bị của cô, bỗng bề cô lên rồi thả xuống ghế salon, cầm lấy tất vải từng chiếc từng chiếc đeo vào cho cô. Tay giống như đang thưởng thức bàn chân khéo léo của cô, ngón tay trên

lòng bàn chân nhẹ nhàng vuốt ve. Cô có chút buồn, muốn thu chân lại nhưng lại bị anh ta giữ lại.

“Đừng đi chân không trên sàn nhà, con gái phải chú ý giữ ấm, nhất là chân.” Anh ta nói, âm thanh trầm thấp dễ nghe.

Du Nguyệt Như nháy nháy đôi mắt, không biết tại sao lại quên sợ, “Anh là ai?”

Đường Lạp An nâng hai mắt lên, khóe miệng nâng lên một độ cong rung động lòng người, đáy mắt giống như vẽ lên một ngôi sao.

“Anh tên là Đường Lạp An, là...quà Giáng Sinh của em.” Anh ta hiển nhiên mang dáng vẻ hài hước, trong một giây kia Du Nguyệt Như chợt nghĩ đến một câu nói.

Tình thâm không thọ, cường cực là nhục, người khiêm tốn, trơn bóng như ngọc. (情深不寿, 强极则辱, 谦谦君子, 温润如玉。)

(Bunn: Cảm ơn Nhok Tinh Nghịch đã dịch hộ tớ câu này nha

Trong "Thư kiếm ân oán lục" của Kim Dung có đoạn:

Càn Long tặng Trần Gia Lạc ngọc bội, trên có khắc chữ này. Đại ý là: Một người quá thông minh sáng suốt sẽ tự tổn thương mình, vô cùng mê muội và chấp nhất với tình cảm thì sẽ sống không thọ, người vô cùng xuất sắc tất phải chịu khuất nhục, quân tử hẳn nên phải trầm ổn ôn hòa, hàm súc kiên nghị, không phô trương lại tự lộ giá trị.)

.....

Người con trai nhìn qua yên lặng có một chút lạnh lẽo xa cách cứ như vậy xông vào cuộc sống của cô, anh ta biết rất nhiều thứ, dường như có thể giúp cô giải quyết tất cả các vấn đề. Du Nguyệt Như cảm thấy thú vị nhất ở

chỗ đàn ông con trai lại đam mê cây cỏ. Ở trong sân của cô có đầy những loại cây mà cô không biết tên được trồng một cách cẩn thận, đến cả lá cây cũng sẽ được lau cẩn thận.

Anh ta có một đôi bàn tay đặc biệt tốt, thon dài cân đối, khớp xương rõ ràng, nhưng lòng bàn tay lại có vết chai. Có lúc Du Nguyệt Như sẽ khẽ chạm vào lòng bàn tay của anh ta nói, đây cũng là đôi bàn tay của người làm nghệ thuật.

Đường Lạp An thản nhiên cười, nhẹ chạm vào cằm của cô, “Em chính là tác phẩm nghệ thuật của anh.”

Bọn họ rất gần nhau, nghe thấy cả tiếng thở của nhau, trong đôi mắt đen như mực giống như đôi bàn tay vươn ra bắt được cô, gần hơn, gần hơn. Sau đó môi của cô in lại một cái gì đó mềm mại, tinh thần phục hồi lại mới ý thức được mình lại chủ động hôn anh ta, xấu hổ đến mức không dám ngẩng đầu, cũng không dám xem vẻ mặt của anh ta.

Đường Lạp An im lặng một lúc sau đó thì rời đi, không nói một lời nào. Đêm đó Du Nguyệt Như ở trên giường không ngủ lặn qua lặn lại, vừa cắn đầu ngón tay vừa tức giận. Mấy ngày sau gặp lại anh ta thì cô lại xoay người rời đi.

Nhưng cô quên Đường Lạp An có chìa khóa nhà cô, cô định tự giam mình ở trong phòng, nhưng lại ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Nửa đêm tỉnh lại, lại tự mắng mình một trận, có chút tiếc nuối chạy ra, nhìn thấy phòng khách một mảng tối đen, tim cũng chùng xuống. Ngồi xồm xuống sàn nhà ôm chân than thở.

“Tại sao lại luôn quên không mang giày?”

Trong bóng tối bỗng truyền đến âm thanh của Đường Lạp An. Du Nguyệt Như ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng một người cao lớn đứng ở cửa

số, còn có ánh sáng ở giữa hai ngón tay của anh ta. Anh ta dập tắt khói, đi tới ôm cô vào phòng ngủ.

Du Nguyệt Như ôm cổ anh ta không buông, Đường Lạp An nhẹ nhàng gỡ tay của cô xuống, đắp chăn cho cô, “Ngủ đi.”

Anh ta nói như vậy nhưng lại không động đậy, Du Nguyệt Như chui từ chăn ra quỳ ở trên giường ngửa đầu nhìn anh ta. Hai người ai cũng không lên tiếng, không khí trầm lặng làm cho cô không thể tự kiềm chế, trong lòng như có thứ gì đó muốn trào ra. Du Nguyệt Như khẽ cắn răng, nín thở đến gần anh ta.

Cách môi của anh ta chừng 1 cm thì Đường Lạp An cũng mở miệng.

“Biết mình đang làm gì sao?”

“Biết.”

“...”

“...”

“Không hối hận?”

“Không hối hận.”

Cô không nhìn thấy nụ cười nhạt bên môi Đường Lạp An, chỉ cảm thấy trước mặt là khuôn mặt thuộc về người đàn ông thành thực, hơi thở dường như bao quanh cô. Môi của anh ta rất nóng, tay lại càng nóng, sức lực rất lớn, bả vai rất rộng, lồng ngực rất cứng.

Tất cả mọi thứ, đối với cô mà nói đều xa lạ, bao gồm cả phần tình cảm mới xuất hiện này.

Đến bước cuối cùng, Đường Lạp An dừng lại, thở khẽ bên tai cô.
“Không được, em còn quá nhỏ.”

“Mấy tuổi thì có thể?” Trong âm thanh của cô còn mang theo khẽ run.

Nàng bị sự xa lạ làm cho choáng váng, nhưng anh ta có tự chủ. “Mười tám tuổi.”

“Được, em chờ, mười tám tuổi, Đường Lạp An, em muốn anh.” Cô ở trong lòng anh ta thỏa mãn ngủ mất, Đường Lạp An chỉ có thể bật cười.

Năm ấy, cô mới mười lăm tuổi.

Mỗi tình đầu, nụ hôn đầu tất cả đều cho anh ta. Còn tính đêm đầu tiên cùng tim mình đều dành cho anh ta.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 33: Phần 55

Thi Dạ Diễm rất cuộc là người đàn ông như thế nào đây? Du Nguyệt Như càng ngày càng không hiểu nổi anh. Từ nhỏ đến lớn hoàn cảnh quyết định việc anh luôn phòng bị mọi chuyện cao hơn người khác, nhưng hết lần này đến lần khác lại dẫn cô theo bên mình. Ngay cả khi nhà họ Thi họp mặt cũng không ngoại lệ.

Du Nguyệt Như không muốn tham dự nhưng bữa tiệc như vậy, biết càng nhiều chuyện thì việc thoát thân sau này càng gặp nhiều khó khăn. Thi Dạ Diễm lại không quan tâm đến việc này, bá đạo đến mức làm cho người khác khóc không ra nước mắt. Người nhà họ Thi cũng không mong đợi vào phản ứng của cô, bình tĩnh giống như cô chính là một thành viên trong gia đình của họ.

Khi mỗi người nhìn thấy sợi dây chuyền trên cổ tay cô thì cũng chỉ có vẻ mặt hơi kinh ngạc, rồi sau đó lặng lẽ đứng thẳng người, đầu cúi xuống, giọng nói cũng trở nên cung kính hơn. Thi Thác Thần còn mang ý tứ sâu xa khóe miệng nhếch lên, với cô hỏi han ân cần, lễ phép không thể bắt bẻ.

Du Nguyệt Như cảm thấy nhà họ Thi thật sâu, mỗi người trong số họ đều là một diễn viên vô cùng xuất sắc, cô nhìn sắc mặt bọn họ mà nói chuyện, làm sao không nhìn ra trong mắt họ có ý nghi ngờ cùng với khinh thường. Lúc Thi Dạ Diễm dẫn cô vào thì lập tức không thấy những ánh mắt đó nữa.

Tỷ số tội phạm thành thị rất thấp lại là chỗ ở của nhà họ Thi, thật là thú vị. Nhà họ Thi rất lớn, giống như mê cung, đương nhiên là cũng rất đẹp,

giống như thiên đường, khiến cho cô bị mê hoặc, không hay biết đi ra khỏi nhà chính tới sân sau.

Từ bụi cây phía sau thấp thoáng có âm thanh truyền đến, lúc đến gần cô mới nhận ra được là có người đang đánh nhau nên muốn xoay người rời đi. Lòng hiếu kì của cô không lớn, càng không có hứng thú với tất cả những gì liên quan đến nhà họ Thi.

“Tôi nói rồi anh đừng động đến cô ấy, chuyện này cứ quyết định như vậy, anh cho lời nói của tôi là gió thoảng bên tai? Đừng nói với tôi rằng anh nghĩ là muốn báo thù cho tôi nên mới làm như vậy!” Giọng nam lạnh lẽo truyền vào tai cô, nghe được bên trong hàm chứa sự tức giận.

Cô nhận ra được đó là giọng của Thi Dạ Triệu. Trong ấn tượng của cô Thi Dạ Triệu là một người đàn ông giỏi về che giấu nội tâm của mình, vẫn luôn là dáng vẻ âm trầm mà bí ẩn, dường như chưa bao giờ thấy anh ta tức giận. Cô không thể không đứng lại.

Lại thêm âm thanh quyền va chạm vào thân thể, nghe thấy tiếng kinh hô run rẩy, sau đó cô nghe được tiếng cười nhạt của Thi Dạ Diễm càng thêm lạnh lẽo.

“Không nhìn ra được con bé chưa đủ lông đủ cánh đó để cho cậu phải để ý như vậy, đừng cho là tôi bằng lòng lợi vào vũng nước đục này, là ba thương cậu, nhà họ Thi không nói đến không có nghĩa là ba không truy cứu!”

Làm một người cha, Thi Thác Thần tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho người suýt nữa làm cho người con trai mà ông ta yêu quý phải bỏ mạng.

“Cậu nên cảm ơn nhà họ Chử cũng là chỗ không dễ trêu, nhiều cao thủ tụ tập, bảo vệ con bé kia đến giọt nước không lọt (không có kẽ hở, không có điểm yếu), người của tôi căn bản không có cơ hội xuống tay, nếu không tin tức cậu nhận được bây giờ cũng là tin cô ta đã chết!”

Những lời của Thi Dạ Diễm khiến Du Nguyệt Như sợ hãi. Nhà họ Chử? Cao thủ tụ tập tại nhà họ Chử, đến cả Thi Dạ Diễm cũng vô kế khả thi (mọi cách cũng không thể thực hiện), cô biết chỉ có một người. Cô bé mà anh ấy nói đến...Không phải là Chử Dư Tịch người từ nhỏ luôn đi theo Thái Tử chứ?

Trong lòng cô bỗng dưng căng thẳng, mặc dù không biết cụ thể là chuyện gì, nhưng cô có thể nghe ra được Thi Dạ Diễm sẽ đối xử bất lợi với Chử Dư Tịch.

“Tôi cảnh cáo anh, nếu tiếp tục hành động thiếu suy nghĩ nữa thì đừng trách tôi không nghĩ đến tình anh em! Anh....” Dễ dàng nhận ra được Thi Dạ Triệu đã nổi giận, lời nói vô cùng ác động, rồi sau đó chợt dừng lại, tiếng đánh nhau cũng dừng lại.

Cô nghi ngờ muốn tiến lại gần hơn để nghe thêm rõ ràng, nào biết vừa mới bước được mấy bước thì cổ tay bị một lực mạnh từ đằng sau kéo lại, đau nhức lập tức truyền đến, lực mạnh đến mức muốn bẻ gãy cổ tay của cô.

Thi Dạ Triệu ngay lập tức biết người trong tay mình là ai, nhưng lại không buông tay, âm trầm kéo khóe miệng. “Du tiểu thư, thật là đúng lúc nha”

Du Nguyệt Như nhíu mi, đau đến mức không thể phát ra được âm thanh nào, điều làm cho cô cảm thấy kinh khủng hơn là khoảng lạnh trên cánh tay bắt đầu di chuyển.

Tuy cô không hiểu rõ Thi Dạ Triệu, nhưng đối với sở thích khác người của anh ta lại vô cùng rõ ràng. Anh ta vô cùng yêu thích rắn loại động vật máu lạnh này. Như vậy giờ phút này cảm giác lạnh lẽo di chuyển trên tay cô còn còn thể là loại động vật nào khác sao??

Gần như tất cả phụ nữ đều sợ rắn, cô cũng không khác họ, nỗi sợ hãi từ đáy lòng dâng lên, cô không dám cử động dù chỉ là một hành động nhỏ, đến

hồ hấp cũng dừng lại.

Thi Dạ Diễm đang đứng cách họ vài mét, anh không thể ngờ được người nghe trộm lại là Du Nguyệt Như. Điều làm cho tim của anh trong nháy mắt liền nhảy lên tới cổ họng là ngay lúc đó anh nhìn thấy một con rắn nhỏ màu trắng từ ống tay áo của Thi Dạ Triệu bò ra.

Anh thô lỗ lau đi vết máu ở khoe miệng lưu lại lúc đánh nhau, hai mắt tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo kinh người. “Buông cô ấy ra!”

Thi Dạ Triệu không lên tiếng, chỉ híp mắt nhìn Thi Dạ Diễm. Thi Dạ Diễm làm sao không hiểu ý nghĩ của cậu ta, hai tay nắm chặt, môi mím lại thành một đường thẳng. “Tôi nói đó là ý của ba, không liên quan gì tới tôi!”

“Ra lệnh cho người của anh trở về, để tự tôi nói chuyện với ba!” Sát ý (ý nghĩ muốn giết người) trong mắt Thi Dạ Triệu hiện lên rõ ràng, anh ta rất ít khi bộc lộ cảm xúc chân thực của mình. Du Nguyệt Như vốn đã không còn quan tâm đến những gì bọn họ nói, con rắn nhỏ kia bò theo cánh tay của cô lên, bò quanh vai, chui vào trong cổ áo, bò một vòng trong rồi lại bò ra ngoài, hơn nữa một đoạn thân của nó hướng về phía cổ của cô thè lưỡi, càng ngày càng gần, thậm chí thỉnh thoảng còn chạm vào da cô.

“Thi Dạ Triệu! Tốt nhất cậu nên lấy con vật đáng ghét từ người cô ấy ra cho tôi! Nếu cô ấy có một vết thương dù là nhỏ nhất, tôi sẽ tự tay đi lấy xác con bé kia mang về cho cậu! Không tin thì cậu cứ thử xem!” Thi Dạ Diễm nói với Thi Dạ Triệu, nhưng mắt lại nhìn Du Nguyệt Như.

Ngày thường Du Nguyệt Như có mạng mẽ như thế nào đi nữa thì giây phút này cũng chỉ là phụ nữ thôi, mắt cô bị sự sợ hãi bao phủ, chưa bao giờ lại gần cái chết đến như vậy. Cô khó khăn chuyển ánh mắt chăm chú từ trên mình con rắn sang Thi Dạ Diễm.

Gần như mang toàn bộ hi vọng chuyển sang cho anh. Nhưng cô không biết ánh mắt cầu cứu của mình khiến trong nháy mắt lòng Thi Dạ Diễm trở

nên rối loạn. Thậm chí anh còn nghe được âm thanh căn răng nghiêng lợi của chính mình, anh nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, từ giữa sân cỏ nhạt điện thoại di động lên, nhanh chóng bấm một dòng chữ số.

“Tất cả đều trở về, hủy bỏ nhiệm vụ.”

Thi Dạ Diễm giơ tay về phía cậu ta, “Cậu nghe thấy rồi, buông cô ấy ra.”

Thi Dạ Triệu lại không buông tay, chỉ thu hồi con rắn nhỏ về. “Tôi làm thế nào để xác nhận được anh sẽ sau lưng tôi phái người đi hại cô ấy.”

“Thi Dạ Triệu! Cậu đừng được voi đòi tiên! Tôi nói được nhất định sẽ làm được! Tôi không giống cậu!” Áo khoác của anh đã cởi từ lúc đánh nhau với Thi Dạ Triệu, áo sơ mi bị cởi ba cúc, có thể nhìn ra được bắp thịt trên người anh đang căng lên vì tức giận.

Thi Dạ Triệu lơ đãng cười khê, cuối cùng cũng buông tay xuống, đi vòng qua người Du Nguyệt Như, nắm cằm cô bóp chặt, “Nếu tôi nghe được bất kỳ tin tức không hay nào liên quan đến cô ấy, như vậy.....” trong nháy mắt ánh mắt của anh ta bỗng trở nên hung ác, bàn tay nhéo cổ cô một cái.

Du Nguyệt Như kịch liệt hít vai, tiếng thét chói tay bị kẹt ở cổ họng. Cô còn tưởng cổ mình sẽ bị Thi Dạ Triệu bẻ gãy, may mà Thi Dạ Triệu chỉ hù dọa cô, không thật sự ra tay. Mà Thi Dạ Diễm trước động tác khiêu khích đến điểm cao nhất của Thi Dạ Triệu, lại rất bình tĩnh.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Phần 56

Từ nhà họ Thi về đến nhà đã được một lúc lâu nhưng Du Nguyệt Như cũng không nói câu nào. Trước đây Thi Dạ Diễm chưa bao giờ dỗ dành phụ nữ, anh chỉ biết ôm cô, bàn tay xoa xoa lưng cô, quay đi quay lại cũng chỉ vụng về nói mấy câu.

“Tiểu Như, không sao rồi, đều đã qua rồi.”

Du Nguyệt Như thật sự đã bị dọa sợ, toàn thân không ngừng run rẩy, sắc mặt trắng bệch, môi cũng cắt không còn một giọt máu, trong một lúc cũng chưa định thần lại, hai mắt vẫn còn lơ đãng. Âm thanh vù vù rợn tóc gáy vẫn quanh quẩn trong đầu, hai cánh tay cô ôm chặt cổ Thi Dạ Diễm, giống như bắt được một cây cỏ cứu mạng.

Cô mở miệng nhưng vẫn không nói được tên của anh, Thi Dạ Diễm vô cùng đau lòng, khẽ hôn lên má cô, “Đừng sợ, anh ở đây rồi.”

Có lẽ là do trên người anh tỏa ra hơi nóng ấm áp làm cho cô trở lại bình thường, tầm mắt Du Nguyệt Như dừng trên gương mặt tuấn tú của anh dần dần khôi phục, trong mắt bỗng tràn đầy nước mắt, “Thi...Dạ Diễm...?”

Câu nói đầu tiên của cô lại là tên mình, trong lòng Thi Dạ Diễm chợt cảm thấy thỏa mãn, “Là anh, là anh, em không chứ??”

Thi Dạ Diễm nghĩ rằng cô muốn khóc, nhưng không ngờ rằng một giây sau cô lại vùng tay lên dùng hết sức cho anh một cái tát, thậm chí làm cho mắt anh trong một lát chìm trong bóng tối, tai vù vù, “Em.....”

Anh không ngờ người đầu tiên dám đánh anh lại là cô! Anh nhú chặt mày, sắc mặt trầm xuống, lời mắng đã lên tới miệng, nhưng Du Nguyệt Như còn tức giận hơn, giữ lấy áo anh hét to.

“Tôi nói rồi hai người các anh tranh đấu như thế nào cũng đừng liên lụy tới tôi! Đầu óc anh có vấn đề à? Lại có thể để anh ta đối xử với tôi như vậy! Để cho anh ta thả rãnh trên người tôi!! Thi Dạ Diễm anh...anh khốn kiếp!! Anh vô dụng!! Anh là đồ bỏ đi!!”

Lửa giận của anh lập tức vọt lên cao. “Em là đồ phụ nữ không có lương tâm! Tôi làm sao biết được người nghe trộm là em! Em không ở bên trong lại chạy đến nơi đó làm cái gì! Đáng đời em!”

“Chát....”

Du Nguyệt Như lại hạ xuống một cái tát, nước mắt cuối cùng cũng rơi xuống. “Tôi đáng đời? Không phải anh ép buộc tôi ở lại tôi có thể gặp phải chuyện này sao? Anh không có bản lĩnh che chở cho tôi thì đừng học người ta cường thủ hào đoạt!”

(Cường thủ hào đoạt : Cường ép chiếm đoạt)

Hai bàn tay của Thi Dạ Diễm đều run rẩy, người nào có thể cho cô lá gan để cô không sợ trời không sợ đất?? Người nào??

“Không có tôi thì em đã bị Thi Dạ Triệu ném đi làm đồ ăn cho sủng vật của anh ta rồi! Còn có thể ở đây nháy loạn như vậy sao??”

“Súng đâu? Tại sao lại không nổ súng! Người phụ nữ của anh quan trọng hay anh trai không có tính người của anh quan trọng?” Du Nguyệt Như như người điên lao vào đánh anh, đến mình nói gì cũng không biết.

“Con mẹ nó người nào có thể mang súng vào nhà họ Thi! Tôi ước là có súng để bắn chết anh ta rồi!” Thi Dạ Diễm giận điên lên, bắt được cổ tay cô

bé về phía sau, bỗng dừng lại.

.....

Anh không phải...hình như đã bỏ sót điều gì đó??

Thi Dạ Diễm nâng cằm cô lên, nheo mắt lại, “Em vừa mới nói gì?”

Cuối cùng Du Nguyệt Như cũng nhận ra được mình vừa mới nói gì, ngay lập tức mặt không được tự nhiên, “Tôi nói anh là đồ bỏ đi! Anh vô dụng!”

Thi Dạ Diễm nhìn cô, giận quá hóa cười, “Tôi hữu dụng hay vô dụng em là người biết rõ nhất, không cần khẩu thị tâm phi (Nói một đằng nghĩ một nẻo).” Anh đưa mặt lại gần mặt cô, nhíu mày. “Câu kia ai quan trọng hơn, em...thừa nhận??”

“Thừa nhận chuyện gì, chuyện gì tôi cũng không thừa nhận.” Vẻ mặt Du Nguyệt Như hung dữ nói.

Thi Dạ Diễm quyết định thật nhanh, không nói lời nào cúi đầu xuống hôn lên môi cô. Du Nguyệt Như tất nhiên là không chịu phối hợp, liều mạng giãy giụa, chỉ là sự giãy giụa của cô so với sức mạnh của anh căn bản không có một chút ý nghĩa nào. Anh cuốn lưỡi cô, dùng sức mút, dường như muốn ăn luôn cô.

Hơi thở của cô từ trong cổ họng tràn đầy vào phổi của cô. Dường như cô cảm nhận được những điều mà anh muốn nói qua nụ hôn này, giống như nỗi sợ hãi của anh, anh giữ cằm cô khẽ liếm khóe môi, giọng nói chứa đầy sự áy náy cùng quyến luyến, thương yêu cùng tự trách.

“Em quan trọng, đương nhiên em là người quan trọng hơn, Tiểu Như, tôi hứa với em sẽ không bao giờ để chuyện này xảy ra nữa.

Không để cho em phải sợ, không để cho em phải khóc, có chuyện gì xảy ra tôi sẽ thay em gánh vác.

Nhớ rằng em là người phụ nữ của tôi, về sau người em có thể tin tưởng giao tính mạng cùng dựa vào chính là tôi, chỉ có thể là tôi.

Giống như hôm nay, tôi thích ánh mắt em cầu tôi, thích em khi sợ hãi sẽ gọi tên tôi đầu tiên...

Anh....thích em!!”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Phần 57

Thi Dạ Diễm chột thổ lộ khiến trong giây lát Du Nguyệt Như không biết phải phản ứng như thế nào. Có lẽ thấy trong mắt cô sự sợ hãi hiện lên quá mức rõ ràng, Thi Dạ Diễm nhú mày, cũng không nói thêm gì nữa.

Đêm đó hai người đều có tâm sự riêng, cực kỳ yên tĩnh. Không cãi nhau gây gổ giống ngày thường, cũng không còn thân thiết.

Du Nguyệt Như gặp ác mộng liên tiếp dậy sau đó cũng không ngủ được nữa, cảm giác sợ hãi vẫn còn, bóng tối xung quanh càng làm cho người ta thấy sợ hãi. Cô nhẫn nại cắn góc chăn, chẳng biết tại sao trong đầu vẫn xuất hiện hình ảnh Thi Dạ Triệu thả con rắn nhỏ bò xung quanh người cô.

Cô kéo chăn che kín đầu, cho đến khi hết không khí thở không ra hơi mới kéo chăn xuống, miệng hít mấy hơi thật to. Thi Dạ Diễm nằm ở bên cạnh cô, nhìn giống như đang ngủ rất sâu. Du Nguyệt Như dựa vào ánh trăng mờ nhạt nhìn theo gò má anh.

“Không để cho em phải sợ, không để cho em phải khóc, có chuyện gì xảy ra tôi sẽ thay em gánh vác. Nhớ rằng em là người phụ nữ của tôi, về sau người em có thể tin tưởng giao tính mạng cùng dựa vào chính là tôi, chỉ có thể là tôi.”

Giờ phút này nhớ lại lời của anh, trong lòng Du Nguyệt Như không nói được cảm giác của cô là gì, vô cùng phức tạp. Mỗi người phụ nữ đều hi vọng được người yêu thương mình thật lòng bảo vệ. Cô cũng không ngoại

lệ, Đường Lạp An đã từng nâng niu cô ở trong lòng bàn tay, che chở gấp đôi.

Không có người phụ nữ nào không muốn làm công chúa. Chỉ là không phải ai cũng có may mắn để trở thành công chúa. Em gái cô Dĩ Nhu là một người may mắn, chính là một nàng công chúa. Cặn bã Thái Tử thật ra rất cứng chiều cô ấy, để cho cô ấy tránh xa những điều nguy hiểm, tất cả xấu xa cùng bản thù của nhà họ Hoàng Phủ đều không liên quan đến cô ấy.

Du Nguyệt Như rất hâm mộ cô ấy, cô ấy không cầu mong nhưng tất cả đều có được. Ngay cả cô cũng không đành lòng phá đi phần hồn nhiên tốt đẹp ấy mà càng muốn dùng hết sức để bảo vệ.

Như vậy ai có thể tới bảo vệ cô đây? Nếu không phải là Đường Lạp An, vậy sẽ là người đàn ông nằm bên cạnh cô sao?

Du Nguyệt Như phát hiện mình đã không còn sợ anh nữa. Thì ra cảm giác sống bên cạnh Thi Dạ Diễm, người đàn ông cả người mang theo khí thế hủy diệt, không biết ngày nào đó sẽ bị bỏ mạng, là như vậy. Nhưng cẩn thận suy nghĩ lại, từ hành động của anh cũng nhìn ra được là anh đối với cô đang đặc biệt cứng chiều .

Anh thô bạo hung ác dã man bá đạo, tính khí âm tình bất định (lúc thế này lúc thế kia), hơn nữa ở trên giường luôn rất nhiệt tình, xuống tay không biết nặng nhẹ khiến trên người cô lưu lại vết thương chông chất, điểm giữa hai chân mảnh mai thường bị anh làm cho sưng đỏ đến nỗi cần phải bôi thuốc.

Còn luôn mang vè mặt một giây sau sẽ giết chết cô, dù cô có chọc anh mắt hứng bao nhiêu lần, anh hình như chưa bao giờ thực sự làm cô bị thương.

Lần Đường Lạp An muốn dẫn cô đi, cô không chịu nổi áp lực trong lòng nên bộc phát, lúc ấy đang nổi giận nên không chú ý, khi Thi Dạ Diễm

không nói tiếng nào đã dễ dàng tha thứ chuyện cô vì một người đàn ông khác mà nổi giận.

Anh để cô ở bên cạnh lâu như vậy, mặc dù nhiều lần muốn cô nhưng cuối cùng vì nhiều nguyên nhân nên cũng chưa đạt được. Nếu như anh thật sự muốn cô, bằng cách nào đi chăng nữa thì cô cũng không thể phản kháng được. Chỉ là cô chưa bao giờ nghĩ tới đều là do anh xuống tay lưu tình.

Cô vuốt sợi dây chuyền trên cổ tay, trong lòng cảm khái vô hạn.

Anh thích cô. Nhưng thích cô ở điểm nào chứ? Cô không tin tại sao có thể có đàn ông thích phụ nữ phóng túng thời xuân sắc. Anh sớm biết cuộc sống riêng cùng với tình sử của cô vô cùng hỗn loạn, vì sao còn có thể cưng chiều cô như vậy.

Cô không thể tin được mình lại đưa hai bàn tay cho anh, không thể không thừa nhận ở trước mắt anh cô càng ngày càng không biết kiềm chế. Có lẽ trong lòng cô sớm đã cho rằng anh sẽ không làm tổn thương mình, mới không chút phòng bị nào. Mà từ trước đến nay cô chưa bao giờ làm vậy đối với bất kỳ người đàn ông nào khác.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Phần 58

Editor: Bunn

Đêm khuya rất yên tĩnh, những điều buồn bã không muốn người khác biết được che giấu trong lòng vào lúc này lại len lén xuất hiện. Du Nguyệt Như nghĩ đến lúc đầu tiếp xúc với Đường Lạp An dù là ái mộ, cô cũng giống dám đối xử với Đường Lạp An giống như với Thi Dạ Diễm.

Người đàn ông kia trong lòng anh ta luôn có một loại cảm xúc cô không bao giờ nắm bắt được. Hơn nữa khi anh ta im lặng lại luôn tỏa ra sự xa cách khiến cho người ta rất khó đến gần, hoặc không dám đến gần. Nhưng càng như thế thì càng hấp dẫn cô, càng bắt không được cô càng chủ động lấy lòng anh ta.

Ý tưởng của cô lúc ấy rất ngây thơ, cho rằng chỉ cần lấy lòng anh ta là có thể vĩnh viễn ở lại bên cạnh anh ta, lại không biết làm như vậy chỉ khiến cho bản thân càng lún càng sâu. Đường Lạp An giáo huấn cô căn bản không phải là đối thủ của anh ta, lúc quay đầu lại mới hiểu được anh ta đang lấy mình làm mẫu, hướng dẫn cho cô biết phải làm như thế nào mới có thể làm cho người khác yêu muốn ngừng mà không được.

Cô thật là khờ, anh ta bày sẵn mỗi một cái bẫy đều khiến cô dững cảm nhảy vào, dững cảm của cô đối lấy là anh ta cùng với Úc Tiểu Trì đi lại sau lưng cô.

Chỉ là hai tháng không ra ngoài, tập trung học tập ở trong trường, thế giới của cô đã long trời lở đất. Lần đầu tiên nhìn thấy anh ta và Úc Tiểu Trì

lăn lộn ở trên giường, kính ngạc im lặng thật lâu. Anh ta không đóng cửa, cô nhìn thấy eo của anh ta ở giữa đùi trắng của Úc Tiểu Trì ra sức chuyển động.

Đầu anh ta chôn ở cổ Úc Tiểu Trì, bàn tay đặt trên hông của cô ta. Tiếng kêu yêu kiều từ miệng Úc Tiểu Trì tràn ra, xen lẫn hô hấp nặng nề của anh ta. Cô thậm chí có thể nhìn thấy anh ta không ngừng ra vào thân thể nhỏ nhắn của Úc Tiểu Trì.

Cô che miệng, mắt tưởng nháy nhưng lại không dám nháy.

Úc Tiểu Trì không nhịn được kêu tên anh ta, “Lạp An... Lạp An... Em không muốn đi.” Đường Lạp An hôn nhẹ trán cô ta, âm thân ôn nhu mang theo sự cứng chiều, “Ngoan, đừng tùy hứng, anh sẽ nhớ em, sẽ đi gặp em.” Anh ta nhẹ nhàng cười, nặng nề di chuyển, “Thân thể của em cũng không thể quên anh, nơi này càng phải thêm nhớ.”

Anh ta chỉ vào tim Úc Tiểu Trì, vẽ trên đó một hình trái tim, hôn lên đó. “Nơi này phải nhớ anh, biết không?”

Du Nguyệt Như im lặng từ cửa lui ra ngoài, đóng cửa hộ bọn họ trước, cô nghe thấy âm thanh vui vẻ thỏa mãn của Úc Tiểu Trì. Cô cảm thấy mình sai, cô không nên từ chối lời mời của thầy hướng dẫn, nên tiếp tục ở lại trường học làm việc quan trọng. Còn ba tháng nữa là sinh nhật mười tám tuổi của cô...

Lúc Đường Lạp An tìm được cô thì trong mắt anh ta có nóng nảy cùng quan tâm vô cùng chân thật. Du Nguyệt Như ở quán rượu gần đó uống rất nhiều, chọn loại rượu mạnh nhất đắt nhất cuối cùng lại không trả nổi tiền, suýt nữa thì bị lấy thân trả nợ. Cô say lờ đờ, mông lung mở mắt nhìn tay Đường Lạp An mạnh mẽ tàn nhẫn đánh ngã mấy tên đang cố gắng vây bắt cô.

Trên đường công cô về nhà, Đường Lạp An mắng cô đúng một câu.
“Không có tư cách uống say, đừng học người ta mượn rượu giải sầu.”

Anh ta biết. Chuyện gì anh ta cũng biết. Du Nguyệt Như nằm im lặng ở trên lưng anh ta, nước mắt chọt rơi xuống. Nước mắt của cô làm ướt áo sơ mi, thấm vào da anh ta.

“Em nhìn thấy.”

“Anh biết.”

“Anh yêu cô ấy à?”

“Đây không phải là chuyện em nên hỏi.”

“Vậy em nên hỏi chuyện gì?”

“Tự hỏi mình, em yêu anh không?”

Nước mắt Du Nguyệt Như rơi càng nhiều, đáp án của cô thậm chí không cần lãng phí một giây suy nghĩ. Khi đó Đường Lạp An còn có thể nhếch khóe miệng, bởi vì cô yêu anh ta mà tự đắc. “Muốn anh đi à? Em chỉ cần nói, anh sẽ rời đi?”

Cô không trả lời.

Sáng sớm hôm sai không thấy bóng người anh ta, cô ôm lấy mình đứng trên sàn nhà khóc. Đường Lạp An mua đồ ăn sáng trở về đã nhìn thấy bộ dáng của cô đáng thương giống một con cún nhỏ không có người nào nhận nuôi. Cô không kịp lau đi nước mắt, chạy đến ôm chặt lấy anh ta, sợ anh ta lại biến mất.

“Anh đừng đi.”

Ba chữ, cô biến mình thành người hèn mọn nhất. Lòng Đường Lạp An trong nháy mắt giống như có một lưỡi dao sắc bén hung hăng đâm vào, anh ta nâng cằm của cô, lấy ngón tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô. “Đừng khóc.”

Đừng khóc, nếu không sau này em sẽ phải khóc nhiều hơn nữa.

Cô nghe lời khiến anh ta không có sức lực, cô như vậy chính là ép anh ta về sau đối với cô càng phải nhẫn tâm hơn. Đường Lạp An hi vọng cô nói ra một chữ “Cút”, chứ không phải là “Đừng đi.”

Anh ta không để cho cô hỏi chuyện có liên quan đến anh ta và Úc Tiểu Trì, cô thật sự không hỏi nữa. Giống như chuyện hôm qua cô thấy chỉ là ảo giác, như chưa từng tồn tại. Cô chinh đốn cảm xúc, lại trở lại là chính mình, biết cười, thỉnh thoảng sẽ làm nũng, còn có thể nói thích anh ta, coi như không thấy chuyện anh ta trùng hợp mất tích, giả vờ không biết anh ta đi gặp Úc Tiểu Trì.

Ba tháng trôi qua rất nhanh, cô nhảy vào trong ngực anh ta, hai chân quấn chặt quanh hông của anh ta. Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp không che giấu được hưng phấn cùng mong đợi. “Đường Lạp An, hôm nay em mười tám tuổi rồi.”

Mắt anh ta cong lên nhìn nụ cười bên môi cô. “Anh biết, anh vẫn nhớ tuổi của em.”

Mười tám tuổi thật đẹp, tuổi đẹp nhất của một người phụ nữ, vào lúc này cuộc sống cũng đang tốt đẹp nhất... Dĩ nhiên, cũng là thời cơ thích hợp nhất để phá hủy.

Anh ta làm tròn lời hứa, sẽ biến cô trở thành người phụ nữ của anh ta vào sinh nhật mười tám tuổi của cô. Dùng lời nói của cô, giờ phút này mới là lúc cô mở quà.

Trước mặt là người đàn ông mình yêu thích đang lỏa thể (không mặc gì), cô và tất cả những người con gái khác đều lo lắng rằng mình không đủ quyến rũ, rồi lại to gan dùng kỹ xảo của mình lấy lòng anh ta. Đường Lạp An dùng rất nhiều thời gian để cho thân thể cô giãn ra, cũng không thể giảm bớt sự đau đớn cho cô lúc tiến vào.

Cô cau mày, dùng đôi mắt ướt sũng không chớp nhìn anh ta. Đau đớn theo mỗi lần anh ta di chuyển lại tăng thêm một phần. Cô đau, anh ta biết. Anh ta bó tay rút người ra, không ngừng trấn an cô, “Kiên nhẫn một chút, một lát nữa sẽ tốt hơn.”

Đau đớn xen lẫn vui thích đi theo cả quá trình. Cô không biết làm sao để có thể xóa tan đau đớn, chỉ có thể ôm anh ta, hoặc nằm ga giường.

Cô bị tình yêu làm cho đầu óc choáng váng, không phân biệt được rốt cuộc là thân thể đau hay cả tâm cũng đau...Anh ta dạy cô làm sao có thể lợi dụng thân thể của mình để tạo ra khoái cảm, cô thông minh vừa học liền biết, dần dần đến cả anh ta cũng không thể chịu nổi người con gái nhỏ là cô.

Càng ngày cô càng quyến rũ mê người, mặt mày phong tình đi thẳng vào lòng người. Sự ngây thơ của cô đã biết mất, nhưng hồn nhiên vẫn còn, sẽ mãi mãi giữ lại phần hồn nhiên này.

Đường Lạp An cảm thấy Du Nguyệt Như thật hết thuốc chữa. Mặc dù biết anh ta và Úc Tiểu Trì vẫn bên nhau, cô vẫn yêu, càng ngày càng sâu đậm.

Điều đó là ma quỷ cắn nuốt lòng người. Dù là đàn ông hay là phụ nữ, sẽ không có cách nào chạy trốn định mệnh. Mỗi lần anh ta làm tình với cô đều sẽ cảm thấy trong lòng có một chút gì đó tan chảy, cảm giác này khiến anh ta lo lắng.

Vì vậy cuối cùng đến một ngày, Du Nguyệt Như nhìn thấy anh ta nhổ tận gốc những khóm hoa đang nở rộ trong sân, chẳng qua anh ta lại mang

vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, nhưng cô lại nhìn ra được dưới vẻ mặt đó là sự lạnh lùng quyết liệt. Ngay cả phá hủy cũng chỉ có thể đạt được dáng vẻ như vậy, ánh mắt trong mắt người đàn ông đó khiến cho cô không dám nhìn thẳng.

“Nguyệt Như, chúng ta chia tay thôi.”

Đi cùng lời câu nói này còn có bùn đất dính trên bàn tay xinh đẹp, có thoảng mùi thực vật thơm ngát. Còn có cánh hoa ở dưới chân anh ta, người đàn ông cao lớn đứng nghiêm giữa nơi đầy đất đỏ nát nhìn qua dịu dàng như ngọc, lời tàn nhẫn được nói ra từ đôi môi xinh đẹp, có một loại hấp dẫn làm cho người ta hít thở không thông.

Anh ta đi Miami, thành phố cách xa nàng vạn dặm. Bởi vì Úc Tiểu Trì ở đó. Cô không hiểu vì sao rõ ràng người đàn ông này là quà tặng của cô lại có thể từ bỏ cô, cô hận, nhưng lại không có chỗ để trút ra.

Cô bay về nước, cả nhà đều có vẻ mặt giật mình kinh ngạc, cô chỉ nói với ba đúng một câu. “Con muốn Đường Lạp An, không tiếc bất cứ giá nào.”

Mắt Hoàng Phủ Dận khép hờ, che giấu bí hiểm bên trong, “Đi theo ta đến thư phòng”

(Vốn định để “phòng đọc sách” nhưng thôi để “Thư phòng” cho sang chảnh)

Không ai biết buổi chiều hôm đó Du Nguyệt Như cùng Hoàng Phủ Dận nói chuyện gì trong thư phòng, chỉ có thể nghe thấy âm thanh đồ vỡ truyền ra.

Khi Du Nguyệt Như từ bên trong đi ra, Thái Tử thấy cặp mắt đỏ bừng của cô giống như đã khóc. Lần đầu tiên Thái Tử lớn như vậy thấy bộ dạng

này của Du Nguyệt Như. Khi cô chạy đến Miami thì Đường Lạp An đã kết hôn với Úc Tiểu Trì.

Lúc biết được tin này thì hận ý cùng sự thất bại trong mắt Du Nguyệt Như khiến người ta run sợ. Cô kéo áo Đường Lạp An, nói từng chữ từng chữ ác độc. “Em muốn anh ly hôn với cô ta ngay bây giờ.”

Đường Lạp An cúi đầu nhìn người con gái cao chỉ đến vai anh ta, bên môi gợi lên một chút không để ý, “Không thể được, anh không muốn khiến cô ấy bị tổn thương.”

Không muốn tổn thương Úc Tiểu Trì, cho nên lựa chọn làm tổn thương cô? Cô nỗ lực yêu thương, thậm chí chấp nhận chuyện anh ta có người phụ nữ khác, đổi lại là kết quả như vậy? Cô làm sao có thể chấp nhận?

Cô buông tay ra lùi về phía sau mấy bước. “Anh không dám xuống tay, vậy để em.”

“Em dám.” Anh ta nhẹ nhàng nói ra hai chữ, giống như uy hiếp, giống như đùa cợt, lại càng giống như khiêu khích.

“Anh thử xem em có dám không!” Du Nguyệt Như kiên quyết xoay người, sát khí bao quanh người. Đường Lạp An nắm hông của cô từ phía sau, nâng cô lên, “Nguyệt Như, không nên đi, cô ấy đang mang thai.”

Một câu nói đơn giản làm Du Nguyệt Như hoàn toàn mất kiểm soát, cô dừng giãy giụa lại, chậm rãi quay đầu lại nhìn anh ta, hốc mắt tràn đầy nước nhưng lại không rơi xuống, cặp mắt đỏ lên đến đáng sợ.

Du Nguyệt Như vì thương anh ta nên đã làm chuyện điên rồ nhất, “Anh là người của ba em, ông ấy tặng anh cho em thì anh chính là người của em! Đường Lạp An, em lấy thân phận Hoàng Phủ Nguyệt Như ra lệnh cho anh rời khỏi cô ta! Nếu không cô ta sẽ sống không quá sáng sớm ngày mai.”

Đường Lạp An không mong đợi nhìn cô nổi giận, giống như mọi chuyện đều trong tính toán của anh ta. Còn không kịp nói gì thì nhận được điện thoại của Hoàng Phủ Dận.

Đường Lạp An cúp điện thoại, âm thầm nắm chặt tay, khớp xương bởi vì dùng sức trở nên xanh trắng đáng sợ, “Cô và ba cô đã làm giao dịch gì rồi hả?”

“Đây không phải là chuyện anh nên hỏi.” Du Nguyệt Như giểu cợt nâng môi lên.

“Vậy tôi nên hỏi chuyện gì?” Đường Lạp An chột cười khẽ.

“Anh yêu tôi không?”

“.....”

Đường Lạp An trầm mặc thật lâu, dùng sức nắm điện thoại như muốn bóp vỡ nó, một tay khác lại vuốt tóc cô, ngón tay ở phía trên cuốn lấy một lọn tóc.

“Là thói quen mà thôi, có lẽ....cũng không biểu hiện cho điều gì, hai người ở chung với nhau lâu cũng sẽ có cảm giác như vậy, Nguyệt Như, em đối với anh, là thói quen hay là yêu?”

Du Nguyệt Như cắn chặt hàm răng, không cách nào đè nén được sự đau đớn trong tim. Cô hít sâu mấy lần, cố gắng đè xuống phần đau đớn này, làm cô có đầy đủ hơi sức cùng quyết tâm hạ xuống kiêu ngạo cùng tự ái, chịu đựng việc anh ta không yêu, cái anh ta gọi là thói quen.

“Yêu.” Cô cố gắng không cho âm thanh của mình run rẩy, nhưng không cách nào che giấu bi thương khổng lồ trong đáy mắt. “Em đối với anh, là yêu.”

Đường Lạp An khẽ thở dài, tự chủ của anh ta tất nhiên là hơn cô, mang toàn bộ tình cảm mãnh liệt vì một chữ yêu của cô mà xuất hiện đều khóa lại, sau đó lướt qua người cô.

“Anh đi đâu?” Du Nguyệt Như níu tay anh ta lại hỏi.

Đường Lạp An nhạt nhẽo cười một tiếng, nói cho cô đáp án mà căn bản anh ta không muốn nói ra. “Đi ly hôn.”

Nguyệt Như, em thật hết thuốc chữa.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 37: Phần 59

Editor: Bunn

Có vài người cho rằng một khi đã nhận thức thì cả đời sẽ không thay đổi, trừ khi anh ta để cho bạn thấy rằng anh ta với bạn cơ bản không có cái gọi là cả đời.

*****

Sau ngày Thi Dạ Diễm tỏ tình, Du Nguyệt Như thấy anh có cơ hội liền bắt đầu đi sớm về trễ, thậm chí không có quy tắc. Vì thế Du Nguyệt Như thở phào nhẹ nhõm, quan hệ giữa đàn ông và đàn bà một khi đã liên quan đến tình cảm đều sẽ trở nên vô cùng phức tạp.

Ban đầu yêu Đường Lạp An quá mức sâu sắc, khiến sau đó cô cảm thấy hết hi vọng với tình yêu, cũng không động tình với bất kỳ người đàn ông ưu tú nào. Từng có người vì cô mà vung tiền như rác, còn có người chỉ vì muốn có cô mà bỏ vợ bỏ con.

Du Nguyệt Như cảm thấy buồn cười. Cô từng có thời gian rất điên cuồng, trái tim hôm nay càng có bao nhiêu lạnh lẽo. Đàn ông trên đời này chỉ chia làm hai loại, không thể tin và không thể tin được.

Không thể tin vì ngay khi vừa bắt đầu đã biết tình cảm của họ vốn không thể duy trì lâu dài, không thể tin được vì không biết tình cảm của họ có thể duy trì trong bao lâu.

Thi Dạ Diễm thì sao? Không thể phủ nhận rằng anh là người đàn ông duy nhất cô không hy vọng sẽ chung sống.

Cô hỏi thăm Tiểu Thủy về lịch làm việc của Thi Dạ Diễm, Tiểu Thủy lại không biết gì cả. Lúc này cô mới nhớ tới ngay cả phương thức liên lạc với anh cô cũng không có. Chẳng lẽ anh bắt cô tới đây chỉ vì làm chuyện kia sao? Còn nói thích cô? Du Nguyệt Như lẩm bẩm trong lòng.

Buổi tối trên giường cô một mình quấn chăn quanh người, hơi thở thuộc về Thi Dạ Diễm quanh quẩn trong mũi, mùi vị đó làm cô cảm thấy trong thân thể trống không, bụng dưới có chút xao động. Đứng lên chạy nhanh vào tắm mới có thể miễn cưỡng đè xuống.

Uống ly sữa nóng rồi đếm dê mới có thể dần dần tiến vào giấc mơ đẹp. Trong mơ có người ôm cô, sờ cô, trên người cô gãi ngứa, có cái gì có mềm mại thấm ướt mát da ở trên cổ cô...Cô chợt mở mắt ra, đó không phải là mơ.

Người Thi Dạ Diễm đầy mùi rượu, quần áo cũng không cởi nằm ở trên giường, với tay ôm cô vào trong ngực, bàn tay ở trên người cô tìm kiếm, khê hôn. Quần áo của anh cọ vào da khiến cô bị thương, Du Nguyệt Như đầy bất mãn đẩy anh. “Mau cởi quần áo ra”

Thi Dạ Diễm cười trầm thấp, bởi vì say nên giọng nói càng tăng thêm phần hấp dẫn, “Tiểu Như, em nhớ tôi phải không?”

Du Nguyệt Như cho là anh uống quá nhiều, cũng không so đo cùng anh, ngồi dậy cởi cà vạt của anh, cởi sạch áo khoác cùng áo sơ mi, sau đó là đai lưng. Lúc kéo khóa quần anh xuống thì bị tay anh giữ lại, đặt lên nơi đã vô cùng cứng rắn của anh. Du Nguyệt Như trừng mắt nhìn anh một cái rồi hất tay ra, kéo quần dài của anh xuống.

Cô ôm quần áo của Thi Dạ Diễm muốn xuống giường, lại bị cánh tay dài của anh chợt duỗi ra ôm hông kéo cô trở lại, cầm quần áo vút xuống

sàn, “Buổi sáng em tìm tôi hả?”

Cô không lên tiếng, Thi Dạ Diễm ôm cô rồi hôn nhẹ, giống như một đứa bé đang quậy phá, bàn tay vươn vào trong quần ngủ ra sức xoa nắn, rất nhanh khiến lửa trên người cô bốc lên. Phát hiện cô ẩm ướt, anh cười xấu xa, “Vài ngày không làm em có vẻ không nhịn được nữa?”

Cô lập tức nổi giận đá văng anh sang phía bên kia giường, “Nếu không phải anh cho tôi uống cái thứ chết tiệt ấy tôi mới không có phản ứng với anh!” Nhớ tới chuyện này cô lại tức giận, “Anh cũng không sợ thuốc có tác dụng phụ hại chết tôi!”

Thi Dạ Diễm chợt im lặng, men say dần phủ đầy hai mắt đang nhìn đường cong uyển chuyển trên người cô, ý tứ sâu ra từ từ nâng một bên khóe miệng, “Xem ra đúng là có tác dụng phụ, đồ đắt tiền như vậy lại dùng trên người em làm tôi đau lòng muốn chết, em có biết thuốc đó có thể khiến tôi kiếm được bao nhiêu tiền?”

Mạnh mẽ bò qua đê lên người cô, ngón tay đưa vào trong miệng cô khẽ khuấy, “Uống sẽ không chết em.” ngón tay lấy ra từ trong miệng cô rồi di chuyển loạn trên người, đơn giản xoa nhẹ mấy cái, cũng không nhìn phản ứng của cô bỗng nhiên động thân đi vào, “Sẽ chỉ làm em ham muốn, Tiểu Như, có muốn biết như thế nào là tác dụng phụ không?”

Động tác mạnh mẽ của anh làm cho cô không rảnh cùng anh cãi nhau. Hình như từng tế bào của thân thể đều khắc sâu trí nhớ đối với anh, anh mang tới niềm vui lấp vào khoảng trống trong nội tâm của cô. Anh ôm chặt cô, ở bên tai cô nói không ngừng, “Tiểu Như, Tiểu Như, có nhớ tôi không, nói, có hay không....”

Là rượu khiến anh nhiệt tình như vậy, có thể thổ lộ trực tiếp? Âm thanh của anh như vuốt ve lòng cô. Cô cảm thấy nhất định là do tác dụng của

thuốc ở trong người cô, để cho cô nhạy cảm cảm thấy anh thông qua động tác mạnh mẽ cùng giọng nói nhẵn nhủ nhớ nhung với cô.

Cuối cùng cũng kết thúc, Du Nguyệt Như bị giày vò đến mức chỉ còn dư lại sức để thở. Tắm xong Thi Dạ Diễm một người nhẹ nhàng khoan khoái, kinh ngạc phát hiện cô còn chưa ngủ. Ngón tay Du Nguyệt Như chọc chọc vai anh, chỗ đó còn lưu lại dấu răng của cô, “Dù sao anh cũng không có ý định thả tôi đi, có thể cho tôi thuốc giải không?”

Không người nào muốn làm con rồi, Du Nguyệt Như vẫn đối với cách làm của anh vô cùng tức giận.

“Thuốc giải rất hiếm, giá vô cùng đắt.” Thi Dạ Diễm cuốn tóc của cô khẽ vuốt, có điều kín đáo nhíu mày, Du Nguyệt Như hận đến mức muốn nhào tới cắn anh. “Anh còn muốn tôi trả tiền cho anh sao?”

“Thế thì không cần, nhưng em phải mang đồ vật tới đổi.” Lòng bàn tay của anh đã phủ lên vị trí trái tim cô, ánh mắt nóng rực. Lòng Du Nguyệt Như không khỏi nháy lên, mở to mắt, “Cái người này rốt cuộc mấy ngày nay đi đâu?”

Lời nói ra bỗng cảm thấy rất kì cục, cô lại dễ dàng phá vỡ thói quen không hỏi tới lịch trình của anh.

“Đi uống cà phê với người đã từng là người đàn ông của em.” Thi Dạ Diễm nói nhẹ nhàng, cô bỗng ngẩng đầu lên, “Anh đã đồng ý với tôi sẽ không đi tìm Đường...” Cô bỗng đứng im lặng, bởi vì cô phát hiện ra trong mắt anh lóe lên ánh sáng nguy hiểm.

Thi Dạ Diễm trong giây lát nghĩ tới muốn bóp chết cô, “Nếu để tôi nghe được tên anh ta từ miệng em tôi lập tức phái người tới giết anh ta.”

Du Nguyệt Như khinh thường liếc anh một cái, kéo chăn lên quay lưng về phía anh. “Anh ngoại trừ biết sử dụng bạo lực còn biết làm gì khác?”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Phần 60

Editor: Bunn

Sáng sớm hôm sau, Du Nguyệt Như còn chưa dậy thì điện thoại của Thi Dạ Diễm vang lên. Cô nhắm mắt lại, hừ một tiếng kháng nghị, lật người tiến sát về phía anh, đầu gối lên vai anh, cánh tay ôm chặt eo anh một cách tự nhiên. Chỉ có khi cô ở trong giấc mơ mới có tư thế thân mật như vậy với anh, điều này khiến cho Thi Dạ Diễm cảm thấy trân trọng gấp bội.

Anh bỏ ý nghĩ rời giường, một tay ôm cô, nhỏ giọng nói với người trong điện thoại. “Tôi không muốn nghe những lời nói nhảm, chỉ muốn cho con nhóc kia biến mất khỏi thế giới này”

Lôi Khải ở đầu kia điện thoại ấn mi tâm, hơi lúng túng. “Nếu tôi biết là cô gái này thì chắc chắn sẽ không nhận ủy thác của anh, nhiều tiền hơn nữa cũng không làm”. Nói như thế nào anh ta cũng là phe của Thái Tử, sao lại không biết mối liên hệ giữa Chử Dư Tịch và thái tử?

Thi Dạ Diễm cười giảo hoạt một tiếng. “Chớ làm dơ bản danh tiếng con sói tham lam “Bắc Đẩu” của cậu, làm cho sạch sẽ một chút, khiến cho bất luận kẻ nào cũng không tra ra được”

Trong lòng Du Nguyệt Như thầm cả kinh, thì ra anh không hề từ bỏ việc tổn thương Chử Dư Tịch.

Thi Dạ Diễm để lại cho Du Nguyệt Như một chiếc điện thoại di động, bên trong có số cá nhân của anh. Về mặt Du Nguyệt Như lơ đãng, ánh

mắt lại không dám nhìn anh.

“Bất cứ chuyện gì cũng có thể tìm tôi”. Thi Dạ Diễm hôn cô một cái hôn sâu rồi rời đi, Du Nguyệt Như cũng rời khỏi ngay sau đó. Cô đi tới một quán trà, ở nơi đó một ngày, theo thường lệ trước khi đi sẽ để lại một câu nói được ghi trên một tờ giấy dán trên tường.

Ngày thứ hai, ngày thứ ba... Mỗi ngày đều như vậy. Rốt cuộc có ngày phát hiện trên mỗi tờ giấy ghi chú cô để lại đều có thêm vài ký tự, những ký tự kia ghép lại sẽ thành một mẫu tin tức.

Những chữ viết cô nhận được, giúp cô viết luận văn, cô cầm trong tay quyển nhật kí cô đã từng ký tên của mình.. Tất cả đều đã là quá khứ. Du Nguyệt Như chạm vào những lời ghi chép kia, ánh mắt bối rối phức tạp.

Cô đi tới sân chơi, lợi dụng chỗ đông người bỏ lại đám người Thi Dạ Diễm phải đi theo cô, theo gợi ý trên tờ giấy ghi chú, tìm được biển hiệu có ký hiệu TW-16S, bước vào phòng chiếu phim ma.

Ánh đèn bên trong mờ ảo, âm trầm lạnh lẽo. Cô cẩn thận đi về phía trước, lúc đi qua một căn phòng nhỏ bên cạnh thì bị một bàn tay đột nhiên kéo vào phía trong. Cô sợ hết hồn, tất cả âm thanh bị át đi bởi nụ hôn ập xuống.

Cô nhận ra được, đó là môi của Đường Lạp An, trong lửa nóng mang theo vài phần quyết liệt. Cô đã từng mê luyến nụ hôn này nhưng bây giờ lại vô cùng căm hận. Xung quanh mơ hồ truyền đến tiếng người gào khóc thảm thiết, hơi thở của anh ta trở nên không rõ.

“Tất cả mọi chuyện anh đã sắp xếp xong rồi, nếu không đưa em về thì Thái Tử sẽ tự mình tìm đến nhân vật quan trọng của nhà họ Thi, Cosmo sẽ trách phạt em”

Anh ta ôm cô, bàn tay vội ở trên người cô kiểm tra, như thể đang xác nhận rằng cô không có bất kì thương tổn gì. Mà anh ta biết rằng, trong cuộc đời của cô có anh ta thì làm sao có thể không có thương tổn gì.

Hô hấp của Đường Lạc An có chút rối loạn, âm thanh đè rất thấp “Rời khỏi đây với anh đi.”

Du Nguyệt Như không biết cơn tức giận từ đâu tới, đẩy anh ta ra không được, giọng nói lạnh lẽo. “Mời anh tự trọng, anh là người đã có vợ, không nên dây dưa không rõ với người phụ nữ khác”

Động tác của Đường Lạc An khựng lại. “Đừng tùy hứng cái kình”

Dứt lời liền mạnh mẽ kéo cô rời đi từ cửa sau, suốt đường đi cô đều đo sức cùng anh ta, sắc mặt Đường Lạc An lạnh lẽo nhét cô vào trong xe, đạp mạnh chân ga. Chỉ còn một lúc nữa là tới giờ máy bay cất cánh, ánh mắt Đường Lạc An nhìn cô chăm chăm, đôi môi mím chặt, từ đầu tới cuối cũng không buông tay cô ra.

Cứ nắm chặt mười ngón tay như vậy, Du Nguyệt Như đột nhiên cảm thấy bàn tay bị anh ta siết rất đau. Cô cố gắng rút tay trở về, Đường Lạc An không nói lời nào, lực nắm tay càng chặt hơn.

Có điều gì đó không giống.

Đường Lạc An phát hiện người con gái trước mặt mình hình như đã thay đổi. Anh ta chột cười tà lên, “Nghe giọng của em, em không muốn rời đi phải không?? Không lẽ việc anh tới cứu em là sai lầm??”

“Tôi không cần anh phải tới cứu tôi!! Anh không phải là người của nhà họ Hoàng Phủ, anh có thể cự tuyệt yêu cầu của Thái Tử, trên thế giới này không phải mình anh có thể cứu được tôi!! Đường-Lạc-An!! Không phải không có tôi thì anh không sống được!!”

Tên của anh ta dường như bị cô cắn nát ở kẽ răng, đáy mắt cô không che giấu sự ác độc khiến Đường Lạp An lập tức cực kỳ tức giận, “Anh nói rồi, nếu em có chuyện thì anh chắc chắn sẽ không trở mặt đứng nhìn, mặc kệ như thế nào hôm nay em cũng phải theo anh rời đi, cho dù có phải trói em lại.”

Ánh mắt Du Nguyệt Như lạnh lẽo nhìn anh ta, khinh thường cười khế, “Anh thiếu tiền hả Đường Lạp An? Tôi nói với anh, không cần phải làm việc thay người bán mạng nguy hiểm như vậy, Thi Dạ Diễm có bao nhiêu tàn bạo chắc anh cũng biết rõ, đừng làm cho vợ anh trẻ như vậy đã trở thành quả phụ! À, đúng rồi, tôi nhớ được anh còn có con trai nhỏ, nếu bởi vì tôi mà con anh mất đi bố, lòng tôi sẽ áy náy không yên.”

Cô vừa dứt lời thì mắt bỗng hoa lên, bên tai xoẹt qua một quyền sắc bén.

Cạch một tiếng, quyền của Đường Lạp An cách đầu cô mấy cm, sắc mặt đáng sợ giống như muốn nuốt tươi cô. Ánh mắt Du Nguyệt Như cũng không hạ xuống, cô ngẩng cằm lên nhìn hằm. Gương mặt Đường Lạp An tiến sát về phía mặt cô, gần từng chữ từng chữ, cực kỳ lạnh lẽo.

“Anh chết em rất vui vẻ?”

“Anh chết hay không chết, cơ bản không có liên quan gì tới tôi, tôi chỉ vì vợ con của anh mà cảm thấy có lỗi thôi”

Con mắt Đường Lạp An chợt bốc hỏa, anh ta bỗng chốc kéo cổ áo của cô xuống, lộ ra làn da trắng như tuyết, bên trên còn hiện rõ dấu vết kích tình. Bàn tay anh ta xé rách quần áo của cô, nút áo bung ra. Trên người Du Nguyệt Như trải rộng những vết hôn cùng dấu tay tím bầm.

Du Nguyệt Như vội vàng kéo vạt áo, nhìn thấy vẻ mặt không dám tin của Đường Lạp An, chợt muốn cười, “Thi Dạ Diễm cũng là đàn ông, không lẽ anh ấy bắt tôi chỉ để nói chuyện phiếm.”

“Nói rất đúng,cực kỳ đúng, để em ở lại bên cạnh tôi chủ yếu là để ngủ với tôi”. Một giọng nam hài hước chen vào đúng lúc, Du Nguyệt Như bỗng cảm thấy hoảng loạn,sao cô lại có cảm giác như bị bắt gian thế nhỉ.

Đường Lạp An quay người, ánh mắt như hận không thể giết chết người vừa mới tới. Du Nguyệt Như ở đằng sau Đường Lạp An hơi cứng ngắt cố lấy quần áo bao lấy thân mình,nhưng phần lớn nút áo đã bị anh ta làm cho bay tán loạn rồi...

Thi Dạ Diễm tựa khuỷu tay trên lan can, vẻ mặt thanh thoi, tạo thành sự tương phản vô cùng lớn với Đường Lạp An, “Vết thương lành rồi à??”

“Chút lòng thành,không nhọc phí tâm”, Đường Lạp An đen mặt,quay về phía sau cầm lấy cổ tay Du Nguyệt Như.Lần này tuyệt đối sẽ không để cô đến chỗ kia. Đây là nơi công cộng, hẳn ta cũng không có lá gan tự ý nổ súng.

Động tác của anh ta làm sao qua mắt được Thi Dạ Diễm. “Đây là muốn mang người phụ nữ của tôi đi đâu?”

“Không có liên quan gì tới anh”

Thi Dạ Diễm nghiêng đầu như là đang suy nghĩ, “Tôi nhớ là anh đã kết hôn rồi đúng không? Tại sao phải tới trêu chọc cô ấy? Bây giờ cô gái này đã hoàn lương,không làm nhân tình nữa rồi,anh còn không biết sao?”

Đường Lạp An cười lạnh. “Lúc tôi cùng cô ấy ở bên nhau không biết anh còn đang sống ở đâu đâu đấy.”

Thi Dạ Diễm nhếch môi cười. “ Vậy tại sao lại anh không cưới cô ấy? Như vậy đi, tôi cho anh một cơ hội, nếu anh vì yêu cô ấy, mang cô ấy đi tôi sẽ không ngăn cản, cùng lắm thì đến lúc đó tôi đoạt lại, nếu anh chịu mang cô ấy bỏ trốn, bây giờ tôi có thể chấp tay nhường cô ấy cho anh, từ nay sẽ không bao giờ tới làm phiền cô ấy nữa??”

Du Nguyệt Như ngừng thở,tim không khỏi đập nhanh vài nhịp.Mà Đường Lạp An vô ý thức lại nắm chặt lấy tay cô.

“Tôi không bao giờ giành đồ đã thuộc về người khác, phụ nữ cũng thế, Đường Lạp An, anh yêu cô ấy không?” Thi Dạ Diễm mỉm cười, giống như anh đang bàn luận chuyện con chó con mèo nhỏ, không phải là về người con gái mà anh đã tìm kiếm trong suốt tám năm trời.

Nếu như anh không nhìn nhầm,trong ánh mắt Đường Lạp An từ đầu đến cuối luôn cố gắng kìm nén một điều gì đó.Mặc kệ là yêu hay là hận,anh ta đều dùng định lực kinh người để kìm.

Tiểu Như,nếu như người đàn ông này dám nói yêu em,nếu như anh ta chịu dẫn em bỏ trốn. Em nói tôi có nên tác thành tình yêu đau khổ này cho anh ta không?

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 39: Phần 61

Editor: Bunn

Không thể tránh khỏi việc oán giận bàn tay của thời gian, biến yêu nhau trở thành đã từng yêu nhau.

Người đến người đi ở sảnh chờ máy bay mỗi người đều có quá khứ thuộc về riêng mình. Sẽ không chia cho bất kỳ ai, chỉ chôn sâu những thứ không thể nói ở tận đáy lòng.

Du Nguyệt Như ở phía sau Đường Lạp An tâm loạn như ma . Có lúc tình cảm của con người đến cuối cùng sẽ biến thành thói quen. Muốn cô yêu Đường Lạp An sau nhiều năm, cho đi nhưng không được anh ta đáp lại mà cảm thấy không cam lòng. Trong trái tim đã chết luôn tồn tại một chút chờ mong mình sẽ gặp may. Hơn nữa vì sự vui vẻ của mình mà tìm một người xoa dịu.

Cô không dám hỏi, không dám chạm đến vết thương mà cô liều mạng để che giấu, nhưng lại bị Thi Dạ Diễm vạch trần trần trụi, để cô không có chỗ trốn, muốn tránh cũng không thể tránh. Trước kia đủ loại cảm xúc, nhưng giờ phút này chỉ có thể im lặng trải qua từng chút một, để Thi Dạ Diễm từng câu dồn ép cô đón nhận.

Thi Dạ Diễm bình thản, không vội thúc giục anh ta trả lời. Đường Lạp An mím chặt môi, trên mặt thì bình tĩnh nhưng trong lòng thì đấu tranh như đời sông lấp biển. Anh ta biết người phụ nữ sau lưng đang chờ câu trả lời của mình, cô vẫn luôn đợi.

Anh ta nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu, “Tôi....”

Du Nguyệt Như trong một giây ấy cực kỳ sợ hãi. Cô chợt kéo Đường Lạp An, tiến lên phía trước anh ta, căm tức nhìn Thi Dạ Diễm, “Anh không có tư cách để nói những lời này, việc của tôi và anh ta không cần người khác....”

Chưa dứt lời, ngang hông cảm thấy căng thẳng, có một lực lôi cô vào trong ngực, cảm bị giữ chặt. Hô hấp của cô dừng lại, nụ hôn của Đường Lạp An cứ như vậy đột ngột hạ xuống.

Nụ hôn cũng không quá sâu, nhưng lại cực kỳ quyến luyến, “Anh hình như chưa bao giờ nói với em rằng anh yêu em...”

Ba chữ cực kỳ nặng nề, từ giữa hai cánh môi tràn ra, âm thanh nhẹ nhàng lại mang theo nồng đậm bi thương, đè nén làm người ta thở dốc. Trong lòng cô như một chiếc ly bị đánh vỡ, những mảnh vỡ đó cũng không ghim vào lòng mà chính là âm thanh vỡ nát.

Cô không dám tin nhìn Đường Lạp An, bị ánh mắt mệt mỏi của anh ta làm cho kinh ngạc không nói lên lời.

Khi tỉnh táo lại lại không tự chủ nhìn về phía Thi Dạ Diễm. Ánh mắt Đường Lạp An vì hành động nhỏ nhỏ của cô mà lóe lên một tia sáng lạnh lẽo.

Thi Dạ Diễm vẫn duy trì tư thế dựa ở đằng kia, gương mặt tuấn tú không nhìn ra có một chút tức giận hay là không vui, hoàn toàn mang dáng vẻ của người đang xem kịch vui. Anh cười khẽ, thả lỏng tay, “Chúc mừng em, cuối cùng cũng được như điều mà em mong muốn.”

Anh giơ ngón tay cái với Đường Lạp An, “Đường Lạp An, tôi không nhìn lầm anh.”

“Anh đừng quên những lời mình đã nói.” Đường Lạp An cởi áo khoác khoác lên người, che đi sự xấu xếch của cô. Đã đến thời gian lên máy bay, anh ta kéo Du Nguyệt Như rời đi. Mà bước chân Du Nguyệt Như khi đi ngang qua Thi Dạ Diễm thoáng dừng lại.

Cô ngẩng đầu lên nhìn kỹ gương mặt của anh, như muốn từ bên trong tìm được cái gì. Người đàn ông này cứ như vậy để cô đi? Anh thật là Thi Dạ Diễm, người muốn giữ chặt cô cả đời?

Thi Dạ Diễm đưa đầu ngón tay ra, lướt qua cổ cô, trên da là dấu hôn đêm qua anh để lại. Đầu ngón tay dọc theo ngũ quan của cô, như muốn đem hình dáng của cô khắc sâu vào trong lòng. Cuối cùng đến cánh môi của cô, gật một cái, thu tay lại.

Anh giật giật khóe miệng, nhìn vào mắt cô, “Gặp lại, Tiểu Như.”

Dứt lời xoay người rời đi không một chút lưu luyến, tự nhiên rõ ràng, con người cũng giống như tác phong làm việc của anh, tuyệt đối không dài dòng dây dưa.

Đường Lạp An âm thầm nắm chặt tay, gần như là dắt cô tới cửa lên máy bay. Du Nguyệt Như thần xui quỷ khiến quay đầu lại, biến người mênh mênh, làm sao có thể tìm thấy bóng dáng của anh? Trong lòng cô thoáng qua một tia buồn bã, rất nhanh, làm cho cô cảm thấy lo lắng.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 40: Phần 62

Bách Vĩ thấy Thi Dạ Diễm trở về một mình thì vô cùng kinh hãi, “Người phụ nữ kia đâu?”

“Đường Lạp An mang đi.”

Đáp án này càng khiến Bách Vĩ kinh ngạc hơn, trợn to hai mắt lên lên xuống xuống nhìn anh. “Không phải chơi trò giam cầm sao?? Sao lại để cô ấy đi?”

Thi Dạ Diễm không đáp ngược lại lại cười, xoa cằm uống rượu. Anh không nói Bách Vĩ cũng không ép hỏi, chỉ coi là anh bị kích thích nên mượn rượu tiêu sầu, cùng anh uống một ly, tràn đầy đồng cảm vỗ vai anh. “Loại động vật mang tên phụ nữ này, thật ra là khó giải quyết nhất, trước một kiểu sau lưng lại là một kiểu khác, nghĩ một đằng nói một nẻo... Quả thật là con mẹ nó giày vò rồi, cho nên chỉ cần vui đùa một chút là tốt rồi, không cần nghiêm túc.”

Tiểu Thủy ở bên cạnh đang nhìn ngoài cửa sổ ra vẻ trầm tư, nghe Bách Vĩ nói như vậy, xoay đầu lại quay về phía anh ta vô tội nháy mắt, “Anh chơi vui vẻ không?”

Bách Vĩ suyt nữa thì phun ra một ngụm rượu, sao anh ta có thể quên có người phụ nữ này đang ở đây. Lạp tức vòng tay qua cổ cô, hôn lên khuôn mặt nhỏ bé non mềm của cô một cái làm lạnh. “Vui vẻ, tương đối vui vẻ.”

Tiểu Thủy cúi đầu thẹn thùng, sau đó lại cau mày nằm ở trên quầy bar. “Diễm thiếu, Du tiểu thư không có ở đây tôi nên làm gì?”

Thi Dạ Diễm sờ đầu cô tỏ vẻ trấn an, bàn tay giống như đang sờ một con cún nhỏ, cười bí ẩn. “Nghĩ.”

*****

Suốt một đường không nói gì. Du Nguyệt Như nghiêng đầu nhìn buồng máy bay ngoài cửa sổ, yên lặng giống như ngủ thiếp đi. Đường Lạp An nhẹ nhàng đắp chăn mỏng cho cô, vuốt mái tóc lộn xộn của cô. Nhìn thấy dấu vết bên trong cổ áo đang mở của cô, mắt trầm xuống.

“Anh ta ngược đãi em?”

Du Nguyệt Như thu hồi tầm mắt, tìm tư thế thoải mái, nhắm mắt lại. Cô giả vờ ngủ, Đường Lạp An nói. Cũng không có cách nào khác.

Khi bay đến thành phố T trời đã tối, người Thái Tử phái tới đã đến đợi từ sớm. Du Nguyệt Như giống như một phạm nhân đang bị áp giải lên xe, xe chạy thẳng về nhà trọ của Thái Tử. Thái Tử hình như vừa mới tắm xong, thấy cô bình an trở về thì thở phào nhẹ nhõm.

Người làm chuẩn bị một bàn thức ăn, cô ngồi trước bàn ăn cũng không cảm nhận được hương vị gì. Thái Tử nhỏ giọng trò chuyện gì đó với Đường Lạp An.

Lúc đi Đường Lạp An nhìn chăm chăm cô một cái, Du Nguyệt Như cười lạnh, “Hoàn thành nhiệm vụ rồi, nên về nhà phục vụ phu nhân đi thôi.”

Thái Tử biết điều nhường lại không gian cho hai người, Du Nguyệt Như dường như ngay khi Thái Tử rời đi liền kéo lấy cổ áo Đường Lạp An. “Anh đúng là người vì muốn đạt được mục đích sẽ không chừa bất cứ thủ đoạn

nào! Chuyện trái lương tâm cũng chịu làm, lời nói trái lương tâm cũng chịu nói!”

Đường Lạp An cao hơn cô rất nhiều, lại bỗng nhiên cúi xuống ôm cô vào trong ngực, để cằm trên vai cô. Du Nguyệt Như không chịu liều mạng giãy giụa, nhưng anh ta vẫn đứng yên, để mặc cho cô đánh.

“Em có thể xem như đó là lời nói thật.” Âm thanh của anh ta trầm thấp.

Ngay lập tức vành mắt Du Nguyệt Như bỗng đỏ lên, cong môi giễu cợt. “Anh dám nói “Lời nói thật” này trước mặt Úc Tiểu Trì không?”

Đường Lạp An ôm cô chặt hơn, muốn mang cô khảm vào trong lòng. Đã lâu chưa được ôm, đã lâu chưa được cảm nhận thân thể cô, tất cả đã lâu của cô đều khiến trong lòng Đường Lạp An giống như có nhiều loại kim đâm vào. Anh ta giật giật môi, cuối cùng cắn răng không phát ra âm thanh nào.

Du Nguyệt Như gắt gao khống chế nước mắt không cho nó chảy ra.

Thân thể anh ta khẽ run bởi vì cố gắng kìm nén. Nhắm mắt lại, mũi giấu vào trong tóc cô, hấp thu mùi hương của cô. Mà anh ta lại nhạy cảm nhận ra được, có một loại hơi thở khác hòa lẫn trên người cô. Hơi thở thuộc về Thi Dạ Diễm.

“Tắm xong rồi ngủ cho tốt, anh về đây.” Lời của anh ta giống như nặn ra từ kẽ răng, vô cùng khó khăn, sau đó buông cô ra, xoay người đi mất.

Tất cả ánh sáng trong mắt Du Nguyệt Như, sau đó hoàn toàn biến mất, biến mất hầu như không còn.

Đây chính là người đàn ông, nói câu nói là người vẫn luôn muốn nghe thì như thế nào? Cuối cùng anh ta vẫn phải về ngôi nhà của anh ta và người phụ nữ khác.

Thời điểm anh ta nói yêu người, cũng không phải là thật tâm nói ra, đừng dễ dàng cảm động. Ngàn vạn lần đừng. Huống chi phần chân thực này, vốn không hề có độ tin cậy.

Cô may mắn nhìn anh ta thật rõ ràng, thật sự là cô đã trưởng thành, sẽ không vì anh ta mà vág đầu nữa.

Hai mắt Đường Lạp An nhìn đến phiếm hồng, anh ta im lặng khẽ đếm đến mười, nhẹ nhàng vươn tay ra đóng cửa lại. Một giây trước khi cánh cửa đóng lại, anh ta nghe thấy âm thanh kiên quyết của Du Nguyệt Như.

“Cho dù đó có là nói thật, Đường Lạp An, anh không xứng, không xứng yêu tôi.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 41: Phần 63

Mặt Đường Lạp An không thay đổi ấn nút mở cửa thang máy, đi vào, đóng cửa, động tác lưu loát ừu nhã, cảnh đẹp ý vui. Không quá nửa giây sau, sự tự chủ anh ta đang có gần như biến mất trong nháy mắt. Anh ta giống như mất tất cả hơi sức, liên tiếp lui về phía sau mấy bước, tựa người vào thành thang máy, một tay che lên mắt. Lúc ở sân bay tay kia dùng lực đánh vào bờ tường mà vết thương ở khớp xương nghiêm trọng đến mức máu thịt be bét.

Hầu kết (Cái này là cái mà ở cổ của đàn ông hay có ý, còn được gọi là trái táo của adam) của anh ta lên xuống. Lòng cũng theo chuyển động của thang máy mà không ngừng không ngừng trầm xuống, chìm xuống đáy vực sâu, ngay cả chính anh ta cũng không thể tìm được. Câu nói anh ta cố gắng sống chết giữ nhiều năm kia, lại mượn cơ hội mà Thi Dạ Diễm tạo ra mới có thể nói. Còn chuyện gì đáng châm chọc hơn?

Anh ta không nói thật xin lỗi, không nói yêu. Chuyện gì anh ta cũng không thể nói. Cánh tay xuôi theo người, bị rút gân vì dùng sức quá lớn, bắp thịt toàn thân rồi rã cứng như đá, miệng vết thương bị đạn bắt bị xé ra, cắn chặt đôi môi khoe miệng từ từ chảy ra một dòng máu đỏ tươi chói mắt.

Nhưng anh ta lại không hề biết phải đau. Hay là do chịu đựng quá lâu, nên đến cả bản năng đau đớn cũng quên mất? Đáy mắt Đường Lạp An xoẹt qua một tia chua xót khô khốc, khổ sở không nói lên lời.

Nguyệt Như, Nguyệt Như, anh không thể cùng ở một chỗ với em, nhưng chuyện này cùng không biểu hiện rằng anh...

Không thương em....

Anh ta không nhớ rõ mình trở về nhà như thế nào, Úc Tiểu Trì đã ngủ, anh ta chỉ cởi áo khoác cả người chán nản ngã xuống giường. Úc Tiểu Trì sợ hết hồn, vội vàng bật đèn ở đầu giường. Cả người anh ta chìm trong lo lắng nồng nặc.

Úc Tiểu Trì vui mừng, “Anh đã về rồi, anh đã ăn gì chưa? Em đi làm món gì cho anh ăn nhé, lập tức có ngay!”

“Tiểu Trì.” Anh ta chột mở miệng gọi cô.

“Hả?”

“Nếu như tôi....” Anh ta chỉ nói ba chữ, lại không nói nữa. Úc Tiểu Trì mặc quần áo ngủ màu trắng đứng cách anh ta mấy bước, nhìn bóng lưng cao hơn trăm mặc của anh ta, từ từ thu nụ cười lại, giọng nói không thay đổi. “Anh muốn nói gì vậy Lạp An?”

Sau đó rất lâu, âm thanh ôn hòa trong trẻo lạnh lùng của Đường Lạp An truyền đến. “Nếu tôi muốn ăn mì thịt nằm bò cà chua, có làm cho em vất vả không?”

Cô giống như trút được gánh nặng cười một tiếng, “Tất nhiên là không rồi...Anh ngủ trước một lát đi, làm xong em sẽ gọi anh.”

Úc Tiểu Trì mở tủ lạnh lấy nguyên liệu nấu ăn, rửa rau, làm nóng chảo...Những chuyện bình thường nhất này đã làm cho anh rất nhiều năm, thành thạo đến mức tạo thành phản xạ có điều kiện.

Chợt một giọt nước mắt rơi vào nồi nước đang sôi, theo bọt nước lăn tăn biến mất. Úc Tiểu Trì nhẹ nhàng lấy mu bàn tay lau mắt, lại có nhiều nước mắt hơn nữa rơi xuống. Vẻ mặt cô lạnh nhạt không nhìn ra được một chút bi thương nào, chỉ là không có cách nào có thể kiềm chế những giọt nước mắt phiền muộn trong lòng này.

Cô chống đỡ bên cạnh nồi nước, tay đỡ lấy ngực, nơi đó tràn đầy sự sợ hãi cùng tuyệt vọng, một loại khó chịu giống như bị đao cắt.

Gả cho anh hai lần, làm sao lại không hiểu vừa rồi anh muốn nói gì.

Tiểu Trì, nếu như mà tôi không thương em, nếu như tôi còn chưa yêu em, nếu như tôi không có cách nào làm cho mình yêu em...Chúng ta sẽ phải làm sao? Sẽ phải cưới một lần nữa sao?

Tôi có thể ở bên cạnh em, nhưng chuyện này cũng không hề biểu hiện rằng tôi yêu em.

.....

Úc Tiểu Trì mở vòi nước, dùng tay hất thật nhiều nước lạnh lên mặt, cô cọ rửa giống như muốn rửa lòng mình, mang tất cả những vết thương thấu xương rửa đi.

Cô phải giống dáng vẻ trước kia, không ngừng tự nói với mình, anh ấy không phải là người bạc tình, cũng không phải là người nhẫn tâm.

Anh và cô, Đường Lạp An Úc Tiểu Trì, vốn là yêu nhau.

Yêu nhau...

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Phần 64

Rốt cuộc cô và anh chỉ là hai người tương cứu trong lúc hoạn nạn như thế, hay là cá quay về nước, quên đi chuyện trên bờ (Ý là thay vì hay người giúp đỡ nhau trong lúc hoạn nạn, dù dẫu nhay, chi bằng sống cuộc sống tự do tự tại)

*****

Lúc Thái Tử ra ngoài đã nhìn thấy Du Nguyệt Như ngẩn người cúi thấp đầu ngồi ở đằng kia. Anh nâng mặt cô lên, chỉ thấy vẻ hờ hững trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo của cô.

“Em và Thi Dạ Diễm đã xảy ra chuyện gì?”

Du Nguyệt Như đẩy tay anh ra, “Về sau dù có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng không muốn tìm Đường Lạp An.”

Thái Tử gật đầu không nói nhiều, nút áo trên người cô rơi rụng lả tả, không thể không nhìn thấy dấu vết lưu lại sau hoan ái trên người cô, giọng nói không nhịn được đông lạnh. “Thi Dạ Diễm ép buộc em?”

Mi tâm nhíu lại chứng tỏ Du Nguyệt Như đang vô cùng mệt mỏi, ánh mắt rũ xuống. “Không có. Tiểu Tịch đâu?”

Nhắc tới tên Chử Dư Tịch Thái Tử liền có chút buồn bực. “Không biết xảy ra chuyện gì, đang chữa bệnh ở nước Mỹ, còn không cho anh đi gặp cô ấy.”

Du Nguyệt Như nghĩ ngợi, cảm giác có điều gì có không đúng, trong chốc lát lại không nghĩ ra được rốt cuộc có vấn đề ở chỗ nào. “Anh đón cô ấy về đi, mấy ngày nữa là đến sinh nhật cô ấy rồi.”

Thái Tử nhíu mày nhìn cô. “Em đừng nói lảng sang chuyện khác, anh hỏi em về Thi Dạ Diễm, em lại hỏi anh về Tiểu Tịch.”

Lời nói của Du Nguyệt Như lên đến khóe miệng lại âm thầm nén xuống. Cũng không biết là xuất phát từ chỗ nào trong lòng, cho dù Thái Tử hỏi như thế nào, cô đối với chuyện của Thi Dạ Diễm một mực không nói. Đối với tính cách này của em gái (Chỗ này trong nguyên tác Thái Tử xưng hô với Du Nguyệt Như là “tỷ tỷ”, nhưng vì bạn edit trước xưng hô giữa hai người là “anh-em” nên mình sửa thành em gái cho liền mạch.), Thái Tử cũng không thể làm gì được cô. Cô từ trước tới giờ luôn yêu hận rõ ràng, nhưng nếu Thi Dạ Diễm thực sự đối xử không tốt với cô, cô sẽ không bình tĩnh như vậy.

Du Nguyệt Như ở chỗ của Thái Tử ngây ngô mấy ngày, cô biết Cosmo sẽ không tới đây tìm mình, cô chỉ muốn tạm thời bình an thêm mấy ngày nữa, trong khoảng thời gian này xảy ra quá nhiều chuyện, cô cần tỉnh táo để chỉnh đốn lại tinh thần.

Thực lực của nhà họ Chủ cô biết, trước mắt cô bé kia coi như an toàn. Cô không thể nói với Thái Tử, càng không thể để cho Hoàng Phủ Triệt biết. So với Thái Tử, cậu ấy còn biết thương cô. Mà Thái Tử bình thường tuy không mấy tập trung, nhưng nguy hiểm trong xương tủy đối không thua kém Thi Dạ Diễm.

Chuyện bị Thi Dạ Diễm bắt đi nếu không phải do cô lên tiếng phủ nhận để ngăn cản, thì sợ rằng Thái Tử đã đi giết anh từ sớm rồi. Cô tính đi tính lại cũng chỉ có thể liên hệ với Lôi Khải, nhưng số cá nhân của Lôi Khải cô vẫn không thể liên lạc được, trợ lý của anh ta cũng chỉ chịu tiết lộ rằng ông chủ của cậu ta tạm thời sẽ không ở trong nước.

Rốt cuộc đến một đêm cũng nhận được điện thoại của Lôi Khải, Du Nguyệt Như ra lệnh bắt buộc anh ta phải nhanh chóng trở về. Lôi Khải cam kết là sẽ về nước trong vòng ba ngày.

Cô tránh thoát mừng một lại tránh không khỏi mười lăm (Nghĩa là cuối cùng cũng phải đối mặt, không thể tránh được.). Ngày thứ hai trở lại nhà trọ của mình thì nhận được điện thoại của Cosmo.

Cosmo rất bận, vừa mới xã giao xong, một bàn bữa bãi, tràn ngập mùi rượu, lúc Du Nguyệt Như đi vào trong phòng bao chỉ còn lại một mình ông ta. Ông ta là người đàn ông lãnh khốc vô tình, Du Nguyệt Như vẫn luôn cảm thấy như vậy.

“Tôi tưởng rằng cô luôn trốn ở đó để không phải gặp tôi.” Cosmo cười lạnh, đi vòng vòng quanh người cô, “Sắc mặt không tệ, người đàn ông kia nuôi cô tốt như vậy sao?”

Du Nguyệt Như không nói, mắt nhìn về nơi khác coi như hoàn toàn không nhìn thấy ông ta. Cosmo bị thái độ khinh thường của cô chọc giận, chột giơ tay tát cho cô một cái.

Du Nguyệt Như sớm đoán được ông ta sẽ hành động như vậy, lạnh nhạt lau đi vệt máu ở khóe miệng, lạnh lùng trừng ông ta, “Tôi không phải là đứa trẻ không có bất kỳ năng lực phản kháng nào, Thái Tử cùng Triệt đã trưởng thành như vậy, ông không có chút lo lắng nào sao?”

Cosmo giật nhẹ môi, cười châm chọc. “Tôi làm tất cả đều vì cậu ta, cậu ta hiểu được thì tốt không hiểu cũng không sao, người được lợi cuối cùng vẫn là cậu ta, cậu ta có thể làm gì tôi? Còn với cô, vết thương đã lành liền quên đau? Tôi đã cảnh cáo cô nên cách xa Thi Dạ Diễm, cô lại vẫn chủ động đưa lên cửa!”

“Ông là hận cậu ấy, còn là sợ cậu ấy?” Du Nguyệt Như cười mỉa mai một tiếng, “Tôi đã nhìn thấy Kỷ Linh rồi, quả nhiên giống với mẹ của Triệt,

không trách được năm đó ông có lòng xấu xa đối với bà ấy.”

Đời này Cosmo chỉ yêu một người phụ nữ duy nhất chính là mẹ của Hoàng Phủ Triệt Tập Diên. Cô chỉ nhìn qua bức ảnh, là một cô gái xinh đẹp rất lạnh lùng, Hoàng Phủ Triệt chắc chắn là thừa kế khí chất của bà ấy, trên người mới có cảm giác lạnh lùng xa cách.

Đến chết Tập Diên cũng không thể gả cho ông ta, có lẽ chuyện này làm cho ông ta tiếc nuối cả đời, từ đó mỗi người phụ nữ của ông ta đều có điểm giống Tập Diên. Mà Kỷ Linh ở nhà họ Thi có địa vị hết sức quan trọng, là mẹ của Thi Dạ Diễm và Thi Dạ Triệu, Thi Thác Thần đối với bà che chở đầy yêu chiều có thêm, mặt mũi thật sự có mấy phần bóng dáng của Tập Diên.

Du Nguyệt Như là người phụ nữ vô cùng thông minh, khi cô nhìn thấy Kỷ Linh liền hiểu rõ tại sao năm đó Cosmo thiếu chút nữa đánh chết cô còn nghiêm khắc cấm cô có liên quan với Thi Dạ Diễm.

Ban đầu cô gặp Thi Dạ Diễm ở Pra-ha đã từng nghe anh nói qua, bắt gặp một người đàn ông có hành động gây rối với mẹ anh, tiếc là anh chưa từng nhìn chính diện mặt người đàn ông đó.

Sắc mặt Cosmo biến hóa, ngay sau đó liền khôi phục như thường. “Cô nói cho Thi Dạ Diễm rồi hả?”

“Nếu là như vậy còn đến phiên ông hôm nay đánh tôi? Quân bài tốt như vậy, tôi phải giữ lấy thật tốt, không thể tung ra tùy tiện, ông nói đúng không?”

“Cô muốn như thế nào?”

Đầu ngón tay Du Nguyệt Như di chuyển trên khăn trải bàn, giơ tay nhấc chân phong tình vạn chủng (Có một vạn phong thái sexy lả lợ). “Chúng ta lại giao dịch một lần nữa, yêu cầu của tôi rất đơn giản.”

Ông ta im lặng trong chốc lát, mắt bắn ra tia sáng lạnh. “Cô đang uy hiếp tôi.”

“Đúng thì sao, chẳng lẽ ông nghĩ khi danh dự của ông mất hết, nhà họ Thi sẽ bỏ qua cho ông?”

“Cô sẽ làm như vậy? Đừng quên tôi là cha cô, cấm y ngọc thực (Ăn ngon mặc gấm, giàu sang sung sướng) bao gồm cả tính mạng của cô đều là tôi cho.”

Du Nguyệt Như không nhịn được quan sát người đàn ông trước mặt này, một người đến cùng có bao nhiêu vô sỉ mới có thể nói ra loại lời nói này. “Tôi không nghe lầm chứ? Cha?” Cô buồn cười nâng trán, đi tới trước mặt ông ta, bỗng nhặt vỏ chai rượu trên mặt bàn dùng lực gõ mạnh xuống cạnh bàn, thoáng chốc mảnh vụn bay ra xung quanh.

Cô nên cảm ơn Thi Dạ Diễm trong khoảng thời gian này tay cầm tay dạy (thực hành giảng dạy), mà cô là một người có thiên phú (khả năng trời cho) trở thành học sinh giỏi, điểm này có thể nhìn ra từ sự chán ghét trong mắt người đàn ông kia.

Du Nguyệt Như cầm nửa còn lại của chai rượu, rạch một đường trên cổ ông ta, đáy mắt một mảng hung ác lạnh lẽo.

“Nếu ông không nói tới tôi cũng quên, nhiều năm như vậy tôi có gọi ông một tiếng cha? Ông có thể thật sự coi tôi như con gái ông? Ngoại trừ làm tôi tổn thương, lợi dụng tôi, ông từng hết lòng làm nghĩa vụ một người cha sao? Ít nhất tôi chưa từng thấy có người cha nào mang con gái mình cho người khác làm nhục! Năm đó tôi là người đánh cuộc thua, Đường Lạp An không yêu tôi không quan tâm tôi, tôi có chơi có chịu nghe theo sự sắp đặt của ông, tôi mang bản thân mình ra bồi thường từng ấy năm đã đủ rồi!! Thái tử không phải đứa trẻ, anh ấy tự nhiên có năng lực, bắt đầu từ hôm nay tôi không còn là công cụ của ông nữa, tôi cũng không lạ gì bốn chữ “Hoàng

Phủ Nguyệt Như” này, không lạ gì nửa xu của nhà họ Hoàng Phủ, có trở về nhà họ Hoàng Phủ hay không với tôi đã sớm không còn cần thiết, cái tôi cần là sự tự do. Nếu để cho Thái Tử biết ông đối xử như thế này với tôi, ông cảm thấy Thái Tử sẽ bỏ qua cho ông sao? Trong bốn nam nữ con ông trừ Tiểu Như ra, chuyện giết cha thiên lý bất dung (trời đất không tha) này ba người chúng tôi tùy tiện ai cũng có thể làm ra, không tin ông liền nhìn thử một chút!”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Phần 65

Editor: Bunn

Du Nguyệt Như một mình lái xe tới bờ biển, vào mùa đông, nhiệt độ ban đêm ở Thành phố T rất thấp, gió biển càng thêm lạnh lẽo ác nghiệt, giống như lưỡi dao sắc bén cắt lên da cô. Cô mặc áo khoác ngoài tựa vào trước xe, hai mắt nhìn thẳng về phía biển rộng, thở một hơi thật dài.

Điều vẫn được giữ ở trong lòng kia, hình như cuối cùng cũng bị cô gỡ thành mảnh vụn nghiền thành những hạt bụi, nhổ ra một lần. Cô là Du Nguyệt Như, cô là Du Nguyệt Như. Mà Du Nguyệt Như từ trước đến giờ luôn là người phụ nữ vô cùng kiên cường....

Không phải là không muốn khóc lớn một trận, chẳng qua cô là người có thói quen để mình ở trên cao, làm sao cô có thể khóc?

Chậm rãi ngồi xồm xuống (Từ này nghe không ổn lắm nhưng mà không có từ khác thay thế ấy :v), ôm lấy mình, đầu chôn sâu vào giữa hai gối, cuộn thành một khối.

Thật kỳ lạ, nhiều năm như vậy chưa từng rơi nước mắt, vậy mà lúc ở bên cạnh Thi Dạ Diễm lại có thể khóc càn rỡ như vậy...

Tên anh tràn ra bên môi cô, lại không kìm nén được cảm giác không chân thật.

Đêm đó anh có được cô, mặc dù cô đã đánh mất lý trí, nhưng vẫn còn ký ức. Những lời Thi Dạ Diễm nói, những lời cô đã đồng ý, thật ra cô vẫn luôn nhớ.

Anh nói, “Không cần biết em là ai, từ giờ trở đi em chỉ là Tiểu Như của Thi Dạ Diễm.”

Cô không phải là Nguyệt Như của Đường Lạp An, không phải là tiểu công chúa của cha...Người đầu tiên nói với cô câu đó trên đời này, lại là người đàn ông của cô mạnh mẽ lấy được.

Anh nói, “Em không giống.”

Cô cũng đã từng cho rằng mình không giống, là một đứa trẻ không người thương. Đối với Thi Dạ Diễm, anh cưng chiều cô đến trình độ dung túng, mà không biết cô lấy đâu ra dũng khí lại dám đánh anh?

Anh nói, “Em quan trọng, đương nhiên là người quan trọng.”

Nếu thật sự là người quan trọng, vì sao cứ như vậy để cho cô rời đi?

Anh nói, “Không để cho em phải sợ, không để cho em phải khóc, có chuyện gì anh sẽ thay em gánh vác.”

Dù là như vậy cô không nên để cho mình rơi vào nguy hiểm để kiểm tra xem anh có nói được làm được hay không?

Cô cũng không phải là người có tâm địa sắt đá, lúc trước không cảm nhận được, sau khi rời khỏi anh cô lại càng cảm nhận được trong lòng mình thiếu đi một khối. Không còn ai dùng tư thế chiếm hữu mạnh mẽ ôm cô. Không còn ai ép cô ăn những thức ăn mà cô ăn không hết, không còn ai làm cho cô tức giận, không còn ai gọi cô là Tiểu Như, không còn ai đang đi làm bỗng nhiên lại trở về chỉ vì muốn hoan ái cùng cô. Không còn ai lúc cô cực khoái dùng giọng nói mê người gọi cô “tỷ tỷ”....

Du Nguyệt Như chột bật cười, tất cả cảm giác lộn xộn cứ như vậy từ từ tuôn ra.

Đàn ông không có một người nào tốt. Thi Dạ Diễm cũng không ngoại lệ, đầu tiên là mạnh mẽ bỏ qua kháng cự chiếm giữ thân thể cô....Lại dùng dáng vẻ mạnh mẽ như vậy chiếm giữ lòng cô.

Còn chưa qua bao lâu anh lại có thể nói ra câu nói hời hợt kia. “Gặp lại.”

Ngoại trừ Đường Lạp An, cô còn chưa từng ngày đêm chung sống với người đàn ông nào, cũng không cùng người đàn ông nào kiên trì cùng giường chung gối đến khi trời sáng. Thi Dạ Diễm làm rối loạn quy luật cuộc sống của cô, tất cả thói quen, sao đó cứ như vậy thay đổi...

So với anh còn có ai đáng ghét hơn không??

Cô đơn cùng rét lạnh như thủy triều hướng về phía cô đánh tới, cô tự nói với mình thật ra cô cũng chưa từng nhớ ai như vậy, tất cả những điều này, đều không phải là nhớ nhung.

Lôi Khải vừa xuống máy bay việc đầu tiên là đến tìm cô. Từ xa đã nhìn thấy người phụ nữ này co mình lại thành một khối nho nhỏ, bộ dạng đáng thương.

Một đôi ủng quân nhân nam chột hiện trước mặt, lòng Du Nguyệt Như chột nháy lên, bỗng ngẩng đầu.

Lôi Khải từ trên cao nhìn xuống cô, làm sao không nhìn thấy ánh sáng từ vui mừng rồi đến thất vọng trong mắt cô. Anh ta buồn cười ngời xồm xuống, “Nghĩ tôi là ai? Hả?”

Cô từng gặp Lôi Khải đẹp trai lúc tây trang phẳng phiu, từng gặp anh ta lúc rảnh rồi vui đùa lúc phóng túng mê người, từng gặp dáng người tốt như móc treo quần áo của anh ta (dáng người chuẩn như ma-nơ-canh ý), nhưng

chưa từng thấy anh ta giống như hôm nay một thân áo ngắn veston chỉnh tề, chân đi ủng quân nhân hiên ngang mạnh mẽ. Nếu là trước đây kiểu gì cô cũng sẽ thưởng thức một phen, nhưng bây giờ cô chỉ muốn xé nát sắc mặt cợt nhả của anh ta.

“Nếu hiện tại tôi có súng nhất định sẽ bắn chết anh!” Trông vẻ căm rắng nghiêng lợi của cô, Lôi Khải cũng không sợ chết đi tới ngồi xuống đất bên cạnh cô, trong mắt không che được vẻ mệt mỏi. “Thật là ở lâu cùng Eric, trở nên bạo lực như vậy, tôi là người theo chủ nghĩa hòa bình.”

Thấy cô muốn phát tác, Lôi Khải khéo léo nói sang chuyện khác. “Tôi bị cô cho gọi liền buông chuyện bên kia xuống chạy về đây, nữ vương đại nhân có chuyện gì phân phó xin nói rõ.”

Lôi Khải là người đàn ông biết điều, anh ta không hỏi vì sao bỗng nhiên cô lại từ Canada trở về, càng sẽ không tìm tòi nghiên cứu về thất vọng chợt lóe lên trong mắt cô.

Du Nguyệt Như cắn môi, một lúc lâu sau mới mở miệng. “Lôi Khải, anh nợ tôi, bây giờ tôi sẽ cho anh cơ hội trả nợ.”

“Muôn lần chết không chối từ, tuyệt đối không từ chối.” Lôi Khải cười trầm thấp, luôn miệng đồng ý. Không nói đến chuyện hhi đó vì Lâm Thất Thất, không để ý tới nguyện vọng của cô giao cô lại cho Thi Dạ Diễm. Anh ta thưởng thức một Du Nguyệt Như độc lập biết rõ đạo lý, thời gian qua lại cũng coi như vui vẻ, nếu cô mở miệng, anh ta không có lý do cự tuyệt.

Nghe cô nói xong chuyện muốn anh ta giúp một tay thì anh ta chỉ có cảm giác rối cuộc mình đã tạo ra cái tội gì, gặp gỡ một đôi nam nữ khó trị như vậy. Du Nguyệt Như thấy anh ta lộ ra vẻ mặt khó xử, lập tức sa sầm nét mặt. “Anh vừa mới nói muốn lần chết không chối từ, tuyệt đối không từ chối!”

Lôi Khải cười khỗ. “Cô nhóc nhà họ Chử không phải là người của Thái Tử sao? Tại sao không đi tìm Thái Tử? Tôi là người buôn bán hiền lành, tôi có thể làm cái gì?”

Du Nguyệt Như hung hăng trừng anh ta, “Anh coi tôi là người ngu chắc, mặc dù tôi không điều tra xem rốt cuộc thân phận của anh là gì, nhưng cũng biết Lôi Thị đều do anh một mình quản lý.”

Ánh mắt Lôi Khải sâu sắc thêm một chút, nét vui vẻ trên mặt không thay đổi. “Cô thật không đơn giản, tôi nên giết cô diệt khẩu mới đúng.”

Cô không thềm để ý hừ lạnh, “Nếu anh thật sự muốn ra tay còn có thể để tôi sống đến hôm nay sao, nói mau rốt cuộc anh có giúp hay không?”

“Chuyện Eric cần làm, người khác ngăn cản rồi à? Cô coi trọng tôi?”

“Vậy anh đáng để tôi xem trọng không?”

Lôi Khải ngoắc ngoắc khóe miệng, cười không tiếng động, suy nghĩ một lúc lâu rồi mở miệng.

“Cô sợ nếu Thái Tử biết sẽ làm chuyện không có lợi cho Eric, hay là sợ Eric làm chuyện không có lợi cho Thái Tử? Tôi không hỏi chuyện của cô và Eric, vậy quan hệ của cô với Thái Tử là như thế nào? Đừng nói dối, tôi nghe ra.”

Du Nguyệt Như ngay lập tức im bật. Cô cũng biết Lôi Khải là người tuyệt đối không thể khinh thường, lại không ngờ tới tâm tư của anh ta lại kín đáo đến trình độ này.

Lôi Khải đốt điếu thuốc kiên nhẫn chờ cô trả lời. Du Nguyệt Như im lặng một lát, lấy từ chỗ anh ta một điếu thuốc, hít một hơi thật sâu. “Chuyện trước kia tôi cùng làm với anh nói cho Thái Tử biết cũng không sao, nhưng chuyện này cậu ấy thật sự không nên biết, anh phải giữ bí mật thay tôi.”

Thấy anh ta đồng ý, Du Nguyệt Như suy nghĩ một lúc lâu mới nói ra sự thật. “Tôi là chị gái của Thái Tử.”

Lôi Khải không phải là không kinh ngạc, thế nào cũng không nghĩ tới người phụ nữ này lại có quan hệ thân thiết với thái tử như vậy....

Anh ta chợt bất đắc dĩ thở thật dài mà chấp nhận. “Sai một ly, đi một dặm, tôi thật sự là thiếu nợ hai người các cô, thật là phải chết.”

Một người sai anh ta giết người, một người sai anh ta cứu người. Nhưng quy củ của “Bắc Đẩu” chính là nhận tiền ủy thác sau đó tuyệt đối không dừng tay. Quy định này do thủ lĩnh quyết định, ai cũng không thể phá hư.

Mà anh ta, chính là thủ lĩnh “Bắc Đẩu”....

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Phần 66

Editor: Bunn

Em không biết nói gì, chỉ là bỗng nhiên vào giờ phút này em rất nhớ anh.

*****

Lôi Khải vẫn trầm mặc không nói, Du Nguyệt Như không nhìn ra được vẻ mặt kia biểu hiện ý gì, âm thầm nắm chặt tay.

“Nếu như cô tự mình nói ra, Eric có lẽ sẽ thu tay lại, cô chưa từng nghĩ sẽ cầu xin anh ta sao?” Lôi Khải búng điếu thuốc.

“Tôi mới không cần cầu xin anh ấy!” Du Nguyệt Như không được tự nhiên quay mặt, không cẩn thận lộ ra dáng vẻ cô gái nhỏ nũng nịu. Lôi Khải bị cử động này của cô chọc vui vẻ, nắm cằm cô quay trở lại. “Không cầu người đàn ông của cô ngược lại lại cầu tôi tới đây, để tôi đoán một chút, chẳng lẽ anh ta không cần cô nữa?”

Lôi Khải nói xong đã sớm chuẩn bị sẽ bị đánh, không ngờ người phụ nữ này lại nhíu lông mày nhỏ nhắn, cái miệng nhỏ nhắn từ trước đến giờ luôn nhanh nhẹn lại khép chặt. Mà anh ta cũng nhìn thấy một bên gò má cô bị sưng lên.

Anh ta cố làm ra vẻ kinh ngạc, “Tôi nói trúng rồi sao? Nếu thật sự như vậy tôi cũng không ngại cô nhảy vào trong ngực tôi, suy nghĩ một chút? Đi

cùng với tôi tôi liền nói cho cô biết thân phận của tôi, cô có thể lấy về phục mệnh (báo cáo lại sau khi chấp hành mệnh lệnh).”

Du Nguyệt Như đẩy móng vuốt của anh ta ra, “Miễn, tôi lại sợ bị anh bán đi. Biết càng nhiều mạng càng ngắn, đạo lý này tôi còn hiểu.” Chỉ cần mục tiêu của Lôi Khải không phải hai người em trai của cô, cô mới không cần biết anh ta là ai.

.....

Chuyện này thật sự làm khó Lôi Khải, sau khi anh ta trở về liền gọi điện cho Thi Dạ Diễm, quanh co nửa ngày cũng không nói tới trọng điểm, Thi Dạ Diễm không nhìn được muốn cắt đứt mối buộc anh ta chuyển tới vấn đề chính. “Anh có thể buông tha việc xuống tay với Chủ Dư Tịch sao?”

Thi Dạ Diễm giễu cợt. “Cậu nói xem?”

“Tôi có thể.”

“Cậu thật nhàm chán.” Không biết từ bao giờ thì tên này bắt đầu dài dòng, giống như đàn bà tìm anh nấu cháo điện thoại lãng phí thời gian của anh.

Lôi Khải cũng cảm thấy mình nhàm chán, “Trước khi chấm dứt tôi nói cho anh chuyện không nhàm chán.” Anh ta mang chuyện Du Nguyệt Như bị đánh nói cho Thi Dạ Diễm, chỉ nghe âm thanh của Thi Dạ Diễm bỗng đứng trầm xuống. “Ai làm?”

“Dù sao cũng không phải là tôi làm.”

“Cậu cũng không dám.”

Lần này đến lượt Lôi Khải cười, “Tôi cũng không phải loại cảm thú đánh phụ nữ, leo lên trên cô ấy tôi còn dám, còn có chuyện gì tôi không

dám?” Anh ta không biết Thi Dạ Diễm ở bên kia đầu dây lần đầu phát sinh chuyện bẻ gãy một chiếc bút ký tên.

“Lôi Khải.”

“À?”

“You son of a bitch!” (Nguyên tác nha :3 Đại khái là một câu chửi thề.)

Thi Dạ Diễm không cho Lôi Khải cơ hội cãi lại dứt khoát cúp máy, lưu lại Lôi Khải một mình lạnh cóng nghe âm thanh tranh cãi vô lý của chính mình.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Phần 67

Editor: Bunn

Những ngày không có Du Nguyệt Như đúng là thử thách tính nhẫn nại của Thi Dạ Diễm. Ngày thường mặc dù cô chỉ ở yên một chỗ, nhưng chỉ cần anh về nhà, mỗi nơi đều có bóng dáng của cô. Mỗi sáng sớm đều phiền muộn vì không có một bóng người bên cạnh, bàn chải đánh răng màu trắng chạy bằng điện im lặng ở trong cốc, hàng quần áo bên cạnh quần áo của anh trong phòng giữ quần áo đều là quần áo của cô, có nhiều cái còn chưa được mở ra.

Lúc chọn cà vạt cho anh Tiểu Thủy cũng chợt thốt lên một câu. “Du Tiểu Thư cũng thích màu sắc này chứ.” Sau đó len lén quan sát sắc mặt của anh.

“Cuộc sống yên ổn của cô cũng quá lâu rồi đi, nói nhảm nữa liền đưa cô về Âm Đường.” Về mặt Thi Dạ Diễm không mẫn không nhạt, giọng nói cũng không cho phép chững lại. Tiểu Thủy lập tức im lặng, đáy mắt có chút bối rối bị anh nhìn thấy.

Anh nâng một bên khóe miệng lên. “Thích Bách Vĩ rồi hả?”

Tiểu Thủy dừng động tác. “Không có.”

“Vậy mỗi tối cô còn để cho cậu ta đến phòng cô? Lấy khả năng của cô muốn phản kháng cậu ta không phải là việc khó.”

“Diễm thiếu coi trọng anh ta như vậy, tôi...cần phải làm vậy.” Giọng Tiểu Thủy ngoan cố, đôi mắt luôn trong suốt lại thêm mấy phần âm đậm.

Thi Dạ Diễm lơ đễnh. “Tôi cũng coi trọng cô như vậy...Nếu cô cảm thấy uất ức tôi sẽ sắp xếp người khác thật tốt cho cậu ta.”

Cô cúi đầu, rồi lại ngẩng lên, lấy lại dáng vẻ ngày thường ngây thơ trong sáng vô hại. “Tất cả nghe theo sắp xếp của ngài.”

Thi Dạ Diễm cười, một tay ôm chầm lấy eo mềm mại mảnh mai của cô, cúi đầu cố ý lấy môi mũi cọ cọ mặt cô. “Vậy tối nay cô tới phòng tôi, chỗ Bách Vĩ tôi sẽ có tính toán khác.”

Thân thể Tiểu Thủy cứng đờ trong chốc lát, nhưng vẫn cười gật đầu. “Vâng.”

Ám hiệu rõ ràng như vậy như thế nào cô không hiểu, chẳng qua lời của người đàn ông này tất cả đều là ra lệnh, muốn cô sống là sống, muốn cô chết là chết.

Rốt cuộc tâm tình Thi Dạ Diễm cũng tốt hơn một chút, vui vẻ đi làm. Để Tiểu Thủy ở nhà thở dài thở ngắn. Buổi chiều Bách Vĩ trở lại cầm tài liệu, trước khi đi theo thường lệ đùa giỡn với cô một chút, nào biết Tiểu Thủy chợt kéo anh ta về phòng, thô lỗ đẩy xuống giường ngay lập tức bắt đầu cởi áo sơ mi rồi đến đai lưng của anh ta.

“Sao thế...” Anh ta vừa muốn đặt câu hỏi thì bị môi của cô chặn lại. bị cô chủ động trêu chọc lòng liền ngọt ngọt khó nhịn, cuối cùng Bách Vĩ cũng không nhịn được biến thành chủ động, ôm cô xoay người, đỡ người cô đặt lên giường kịch liệt hôn cô.

Kéo váy cô lên cao, cầm hai chân cô vòng qua hông, kéo khóa quần đi thẳng vào trong thân thể cô, tiếp theo giữ lấy hông cô ra sức chạy nước rút. Ngày thường Tiểu Thủy không có mạnh mẽ hoan ái, hoàn toàn là cô gái nhỏ

mềm mại. Đúng là trải nghiệm mới lạ, thỏa mãn tự ái đàn ông cực lớn của Bách Vĩ, để cho cậu ta còn chưa thỏa mãn đã phải trở lại phòng làm việc.

“Cậu nên đi soi gương đi, gương mặt dâm dăng quá rồi.” Thi Dạ Diễm nói với anh ta một câu, vậy mà Bách Vĩ thật sự đứng lên móc ra gương nhỏ luôn mang theo bên người, cười haha, chép chép miệng. “Tiểu Thủy đúng là đồ háo sắc.”

Thi Dạ Diễm cũng không ngẩng đầu lên. “Phụ nữ ở Âm Đường giống như Tiểu Thủy rất nhiều, cho người một đổi một?”

Một giây trước Bách Vĩ còn muốn lớn tiếng khen Eric đối xử với mình không tệ, một giây sau như nhớ tới chuyện gì cần thận hỏi thăm. “Đều giống như Tiểu Thủy...Ách... Anh biết.”

“Chỉ hơn chứ không kém.”

“...Cảm ơn ý tốt, không cần...”

Mỗi ngày Bách Vĩ làm cận vệ kiêm trợ lý của Thi Dạ Diễm cũng rất cực khổ, đến tối đều nhớ gõ cửa phòng Tiểu Thủy, không ai biết. Anh ta rất mệt mỏi không muốn nhiều lần đi ngủ. Sáng hôm sau phát hiện Tiểu Thủy từ phòng Thi Dạ Diễm ra ngoài, lập tức thay đổi sắc mặt. Tiểu Thủy chỉ mặc mỗi quần ngủ, tóc tai rối bời, rõ ràng là đáng vẻ vừa mới tỉnh ngủ.

Cô vừa quay người đã nhìn thấy Bách Vĩ đứng sừng sững ở hành lang, nút áo sơ mi của anh ta còn chưa cài, bắp thịt trên ngực do kiềm chế hô hấp mà không ngừng phập phồng, hai quả đấm bỗng nhiên nắm chặt. “Tối qua ngủ ở đây?”

Tiểu Thủy né tránh ánh mắt không nhìn vào anh ta, chỉ đành gật đầu thừa nhận, sau có chạy về phòng.

Lúc ấy Bách Vĩ chỉ cảm thấy bực tức xông thẳng lên đỉnh đầu, bước mấy bước đá văng cửa phòng Thi Dạ Diễm. “Eric!! Anh lăn ra đây cho tôi!!!”

Rốt cuộc cũng là người bên cạnh Thi Dạ Diễm, giải quyết bất cứ vấn đề gì cũng không tránh khỏi dùng bạo lực, tiếng đánh nhau kinh khủng ấy Tiểu Thủy bị ngăn cách bằng cánh cửa cũng có thể nghe được. Đầu tiên là mây đen đầy mặt, sau đó chân mày dần dần giãn ra. Cuối cùng tiếng đánh nhau cũng dừng lại, mới ôm hộp cấp cứu đi ra ngoài.

Trong phòng một mảng hỗn độn, hai người đàn ông này đang thở hổn hển đứng đưng giữa người trên ghế sofa, máu trên người ứ đọng thành những chỗ khác nhau. Tất nhiên là Tiểu Thủy muốn băng bó cho ông chủ trước. Cô đưa lưng về phía Bách Vĩ quấn băng cho Thi Dạ Diễm bằng phương pháp thuần thực, đôi môi không nhìn được giơ lên, ánh mắt biết ơn nhìn về người đàn ông này.

Thì ra dù là người như thế nào cũng sẽ có một phần lương thiện trong lòng. Thi Dạ Diễm không chỉ không chạm qua cô một cái, còn giúp cô tìm hiểu trái tim của Bách Vĩ. Từ trước đến giờ nhà họ Thi vô cùng chú trọng quyền thế, cậu ta (Đây là Thi Dạ Diễm nói Bách Vĩ nhé) lại có lá gan dĩ hạ phạm thượng (người dưới mạo phạm người trên), rõ ràng là không muốn sống nữa.

Thi Dạ Diễm vừa xoa cầm đau nhức, nhổ ra một ngụm máu, vừa đá một cước. “Không phải chỉ là một người phụ nữ thôi sao! Cậu con mẹ nó cũng dám đánh tôi, chán sống rồi phải không!”

Bách Vĩ cũng mơ hồ, bỗng nhiên quay người nhảy dựng lên, “Người phụ nữ của anh chạy rồi thì có thể ngủ với người phụ nữ của tôi sao? Có người nào làm ông chủ như anh không?”

Thi Dạ Diễm cảm giác mình đang nuôi một con sói mắt trắng (Đại loại có một câu chuyện kể về một con sói bị mù được người ta nhận nuôi, sau đó nó ăn hết gia cầm trong nhà. Cho nên người ta dùng câu này để chỉ người vong ân phụ nghĩa, ăn cháo đá bát.) nhúc nháy mắt với Tiểu Thủy, “Kéo đi, dạy dỗ một trận, trong một tuần tôi không muốn nhìn thấy cậu ta.”

Ý muốn nói là làm cho Bách Vĩ ít nhất một tuần không xuống được giường. Tiểu Thủy hơn hử nhận lệnh mạnh mẽ lời Bách Vĩ vẫn còn đang oán giận ra ngoài.

Những thứ có thể đập trong phòng đều đã đập, Thi Dạ Diễm vẫn bật cười, động phải vết thương không tránh được cảm thấy đau. Thân thể dù có đau hơn nữa, cũng không đau bằng việc đối mặt với nơi này một cảnh một vật mà trong đầu lại luôn vẽ ra hình dáng một người.

Chỉ cần nhớ tới tên của cô, trong lòng sẽ cảm thấy chua xót.

Tiểu Như, em có hiểu không, cũ không mất đi, mới sẽ không đến (Câu này là thành ngữ nhé)? Đường Lạp An làm cho lòng em rơi đi một phần, đúng lúc rơi. Tôi có thể bắt chấp tất cả giam cầm em bên người, tôi không biết phải đợi bao lâu nữa mới có thể làm cho em em hoàn toàn quên anh ta, mới có thể làm cho em nhìn tôi.

Em và chuyện xưa của anh ta vốn nên kết thúc từ sớm...

***

Thi Dạ Diễm đoán không lầm, Đường Lạp An đúng là yêu cô ấy. Lúc anh ép Đường Lạp An nói ra câu nói kia anh thừa nhận mình có chút sợ hãi. Nhưng Du Nguyệt Như trong lúc vô ý lại nhìn anh, lập tức làm cho anh tràn đầy tự tin. Cô ấy đối với mình cũng không phải là không có chút cảm giác nào.

Còn có ánh mắt chan chứa tình cảm phức tạp của cô lúc trước khi đi, đủ để chứng minh tất cả. Cô đã từng yêu, nên cô cảm thấy sợ, anh biết. Nếu anh một mực ép buộc cô thêm nữa sợ rằng cô vĩnh viễn sẽ không chịu mở cánh cửa trái tim mình, dùng trốn tránh để bảo vệ bản thân. Đây là một loại bản năng của người đã từng chịu tổn thương.

Cách thức cô liên lạc với Đường Lạp An ngày đó, anh thấy rất rõ ràng. Sau khi cô đi, anh nhìn từng từ một từng từ một lời ghi chép cô lưu lại cho Đường Lạp An. Cuối cùng cũng hiểu rõ ý nghĩ sâu xa thì nội tâm của anh dâng lên thất vọng nặng nề cùng với tức giận.

Bên ngoài thì tất cả câu chữ đó không nhìn ra được bất cứ điều khác thường nào, nhưng lại truyền đi cùng một tin.

-----Mang em đi.

Sau nhiều lần suy nghĩ cuối cùng Thi Dạ Diễm lựa chọn áp chế tức giận của mình, mạo hiểm để cho cô rời đi, là để cho cô đi tự mình cảm nhận, đi để cảm nhận rõ trái tim mình. Dù sao kết quả cũng chỉ có một, mặc kệ cô có quan tâm anh hay không, cuối cùng cũng là người phụ nữ của anh. Buông tay?? Tuyệt đối không có khả năng.

Thật sự Đường Lạp An lại trở về bên cạnh Úc Tiểu Trì, giống với dự đoán của anh, nếu như anh ta muốn cô ấy, sẽ không từ bỏ cô ấy hai lần, vậy bây giờ, có tính là lần thứ ba không...

Thi Dạ Diễm từ từ nâng môi lên, nói anh âm hiểm cũng được, ác độc cũng được, anh có lòng tin làm cho cô hạnh phúc, làm cho cô vui vẻ, chỉ cần cô đồng ý cho bọn họ một cơ hội.

Nếu cuộc đời này được sống hạnh phúc yên ổn, ai lại đồng ý sống cuộc sống đầu đường xó chợ.

Tiểu Như, ngày không có tôi, em có nhớ tôi giống như tôi nhớ em, nhớ tôi đến mức ăn không ngon ngủ không yên?

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Phần 68

Editor: Bunn

Lôi Khải vẫn chưa báo thông tin chính xác cho Du Nguyệt Như, chỉ đảm bảo hiện tại Chữ Dư Tịch sẽ không có nguy hiểm. Du Nguyệt Như mang vẻ mặt chất vấn, “Anh lấy gì đảm bảo?”

“Cô yên tâm, chuyện khác không dám nói, nhưng chuyện này khẳng định không thành vấn đề.” Nếu để cho người phụ nữ này biết người Thi Dạ Diễm tìm là anh ta, còn không bị cô ấy ăn sống?

Du Nguyệt Như không biết Lôi Khải đến cuối cùng có bao nhiêu vẻ mặt, lại luôn dùng lý do không có bạn gái để uy hiếp cô, không phải ăn cơm cùng anh ta thì cũng là cùng anh ta tham dự các loại tiệc tùng. Chỉ cần cô hơi lộ ra vẻ mặt có chút khó xử thì anh ta bắt đầu vô sỉ ngay lập tức. “Cô nhờ vả tôi thì cũng phải cho tôi thấy chút thành ý chứ, cái giá để làm kẻ địch với Eric là rất lớn. Chẳng qua là theo tôi đến buổi hẹn ăn bữa cơm, cũng không phải là theo tôi lên giường, khó khăn như vậy không phải là vì cô sao?”

Thân thiết qua lại như vậy chẳng những đưa tới sự chú ý của truyền thông, mà ngay cả Thái Tử cũng tò mò. “Chẳng lẽ bọn chị vừa bắt đầu?”

Lôi Khải mỉm cười, dáng vẻ bí ẩn vô cùng muốn ăn đòn. “Chúng ta nhìn rất giống đang kết giao sao?”

“Đâu chỉ giống như? Chính là như vậy.” Thái Tử yêu cầu người bán rượu đưa báo hôm nay, mở tờ báo ra, đẩy đến trước mặt anh ta chỉ vào tấm hình lớn trên đó. “Vì tình cũ vất bỏ tình mới.” Lại chỉ vào dòng chữ in đậm bắt mắt. “Đi du lịch với bạn gái, tình cũ lại cháy nổ ra đoán hoa đằm thắm lớn.”

Lần này Lôi Khải lại không trả lời, khen đám chó săn chọn góc độ chụp hình cực tốt, đúng là giống hệt như một đôi tình nhân đang thể hiện tình yêu cuồng nhiệt, thậm chí còn có không ít tờ báo đăng hình “Nụ hôn nóng bỏng”, thật là hao tổn tâm huyết của đám chó săn này rồi. Chẳng qua là hình như vậy nếu được người khác xem được, không biết sẽ phản ứng như thế nào?

Báo chí càng làm càng tạo ra khí thế ngất trời, thậm chí có cả tin tức cầu hôn. Mặc dù Du Nguyệt Như đã sớm tập thành thói quen đối với loại chuyện như thế này, nhưng chuyện thái quá giống như cầu hôn thì thật sự không cách nào chịu nổi. Cô ném lễ phục sang trọng vào mặt Lôi Khải.

“Không đi! Nếu đi với anh ra ngoài nữa chắc tôi cũng phải “gả” cho anh!”

Lôi Khải tốt tính nhặt cái hộp lên, lấy bộ lễ phục đuôi cá màu bạc ra, ướm thử lên người cô. “Một lần cuối cùng, tôi đảm bảo. Eric thật sự muốn ra tay, tôi đã ra lệnh chấm dứt, dự đoán đây là lần cuối cùng tôi xuất hiện cùng ‘Vị hôn thê’ trước mặt công chúng rồi, nể mặt một lần đi em yêu.”

Cuối cùng Du Nguyệt Như cũng bị anh ta giày vò hết sức, cảm hận thay lễ phục. Lôi Khải chặc chặc cảm thán dáng người tuyệt đẹp của cô. “Tôi thật sự nên có màn cầu hôn hoành tráng.”

“Lôi-Khải!!” Du Nguyệt Như nhịn không được bùng nổ, Lôi Khải cầm miệng đúng lúc, chỉ dám cười, nếu không sẽ bị nhớ toàn bộ kế hoạch.

Đây là một bữa tiệc từ thiện rất lớn, lúc đến nơi Du Nguyệt Như không tránh khỏi cảm thấy hối hận, xem ra trang nhất báo ngày mai nhất định không thiếu cô. Nếu như là lần cuối cùng, cô vẫn có đạo đức làm xong công việc bạn gái của mình, cười xòa, vẫn là cười xòa.

Đang lúc cô cười đến mức mặt muốn rút gân thì bỗng nhiên bị một người đẩy ra cửa chính của hội trường, người hầu không tránh được người đang tới, gây nên một trận hỗn loạn nhỏ.

Lôi Khải vừa nhìn hướng bên kia, không khỏi giảo hoạt nâng môi lên, nghiêng đầu nói nhỏ bên tai cô. “Em yêu, tự cầu phúc cho mình thôi.”

Cô mở to đôi mắt sáng rực muốn hét lên, còn chưa đặt được câu hỏi, lập tức bị một lực mạnh mẽ kéo vào lồng ngực.

Âm thanh ầm chứa tức giận vang lên trên đỉnh đầu cô, làm cho lòng cô bỗng nhiên cảm thấy căng thẳng. “Tôi không nên để cho em trở về! Du Nguyệt Như cái người phụ nữ không có lương tâm này!”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Phần 69

Editor: Bunn

Anh phát hiện em luôn hiểu nhưng lại giả bộ hồ đồ, cần gì phải làm như vậy chứ?

***

Du Nguyệt Như bị âm thanh quen thuộc làm cho sợ hết hồn, trái tim cũng muốn vọt lên đến cổ họng rồi, vì quá kinh ngạc thậm chí cô không dám ngẩng đầu lên. Nhưng hơi thở phả vào mặt cũng đủ để nói cho biết cô thân phận người vừa tới. Cổ tay bị anh nắm chặt không buông, cảm giác đau kia từ từ tản ra một chút, tiến vào trái tim cô với tốc độ kỳ lạ.

“Eric! Đã lâu không gặp!” Giọng Lôi Khải vui mừng, trên khuôn mặt tuấn tú kia còn có nụ cười vô lại chường mắt.

Con người của Thi Dạ Diễm rét lạnh, nếu không phải có chuyện gấp hơn chờ anh xử lý, nhất định phải đánh nát miệng đầy răng của tên khốn này. “Chờ tôi quay lại thu thập cậu!”

Lôi Khải hờ hững nhún vai, vẫn cười rục rờ như cũ. “Anh định mang vị hôn thê của tôi đi đâu?”

Vị hôn thê? Hay cho một cái vị hôn thê!

Thi Dạ Diễm hít sâu một hơi, đây là buộc anh phải đại khai sát giới ở nơi công cộng! Du Nguyệt Như cách anh rất gần, là người đầu tiên có thể

cảm nhận được người anh phát ra hơi thở tàn ác, chuyện này đơn giản là do Lôi Khải sợ thiên hạ không loạn thôi.

Du Nguyệt Như chỉ có thể vừa kiên trì kéo Thi Dạ Diễm đi trước khi anh động thủ, vừa hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Khải hạ thấp giọng cảnh cáo “Anh còn ngại chưa đủ mất mặt?”

Ôn hương nhuyễn ngọc (miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp) tựa vào anh, khuôn mặt nhỏ nhắn được trang điểm khéo léo đang ở trước mặt anh, đôi môi đỏ mọng mở ra khép lại, làm cho lý trí của Thi Dạ Diễm gần như đứt đoạn. Anh đến đây là để giáo huấn người phụ nữ đáng chết này, việc dọn dẹp Lôi Khải tạm thời không vội! Anh tự nói với mình như vậy, lập tức thu hồi lại sát ý, sau đó lập tức kéo Du Nguyệt Như đi.

Vì lễ phục hạn chế việc đi lại nên Du Nguyệt Như không có cách nào bước nhanh được, bị anh lôi kéo suýt nữa thì ngã nhào, lúc khom người phong quang (cảnh đẹp) trước ngực bị lộ phần lớn với người đứng trước, thậm chí còn nghe thấy tiếng hút khí. Thi Dạ Diễm nhíu mày trực tiếp bế cô lên, không để ý ánh mắt kinh ngạc của mọi người, cứ như vậy mang người đi dưới ánh mắt của mọi người.

Chuyện này có thể xem là chuyện được củ khoai lang phỏng tay rồi, Lôi Khải thả lỏng thở dài một hơi. Đối mặt với những ánh mắt đồng tình xung quanh mình bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị mà chống đỡ. “Vừa mới xảy ra chuyện gì thế?”

Mọi người im lặng trong chốc lát, không hện cùng lắc đầu.

“Đúng vậy nha, đã xảy ra chuyện gì thế?”

“Tôi không biết, còn anh?”

“Cái gì tôi cũng không nhìn thấy.”

“Ách, thật đáng tiếc.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Phần 70

Editor: Bunn

Sợ bị chó săn chụp hình, dọc đường đi Du Nguyệt Như đều che mặt, vùi đầu vào người anh.

“Làm phiền Thi tiên sinh cho tôi xuống, tự tôi có chân!” Du Nguyệt Như cố giữ giọng nói lạnh lùng, Thi Dạ Diễm không khỏi cười lạnh, làm theo lời cô đặt cô xuống. “Mới rời xa không bao lâu mà đã xa lạ đối với tôi như vậy? Lôi Khải vì em mà vứt bỏ người mới, em lập tức vì cậu ta mà vứt bỏ người cũ?”

“Anh đối với tôi mà nói còn chưa tính là người yêu cũ!”

“Tôi có nói người yêu cũ là nói tôi sao?”

“Anh!” Du Nguyệt Như thầm nói mình ngu ngốc, che mặt xoay người định rời đi. Thi Dạ Diễm từ ngàn dặm xa xôi chạy tới đây làm sao có thể để cô đi dễ dàng như vậy được? Cánh tay dài đuổi một cái lập tức lôi cô trở lại, lấy tay của cô xuống. “Che cái gì? Trên người em có điểm nào mà người khác không nhận ra?”

“Đây không phải là Canada, đây là Thành phố T!” Gần đây đám chó săn canh cô rất chặt, Du Nguyệt Như cũng không muốn cùng Thi Dạ Diễm xuất hiện trên trang nhất báo ngày mai, thật may vì Thái Tử đã đi Nhật Bản, nếu không tối nay nhất định sẽ loạn thành đoàn. “Có nhà báo! Anh mau buông tay ra!”

Khóe miệng Thi Dạ Diễm gơ lên, không có ý tốt giữ chặt hông của cô, nắm cầm cô nâng lên. “Vậy thì tốt, để cho bọn họ chụp.” Vừa nói xong môi của anh đã hạ xuống.

Người phụ nữ ngày nhớ đêm mong giờ phút này đang ở trong ngực, cho đến một giây hôn lên môi cô kia Thi Dạ Diễm mới phát hiện ra bản thân mình muốn cô cũng sắp điên rồi. Anh ngậm đôi môi mềm mại của cô, dùng sức miết, đầu lưỡi cạy hàm răng của cô ra tiến quân thần tốc chen vào. Hung hăng hôn giống như muốn nuốt trọn hương vị ngọt ngào của cô.

Răng môi ngực phối đều tràn đầy mùi của anh, trong lòng Du Nguyệt Như run rẩy khó mà tự kiềm chế bản thân mình. Tất cả đều quen thuộc như vậy, người đàn ông này bá đạo, chiếm đoạt, dã man, sức lực, hơi thở...Rõ ràng là trước kia cô ghét như vậy, nhưng bây giờ lại không khỏi rung động, giống như....Giấc mơ vẫn chờ đợi cuối cùng đã trở thành sự thật...

Đầu lưỡi giống như có trí nhớ chuyên từ kháng cự lúc ban đầu chuyển thành ngoan hợp (Lựa ý hòa theo), hai cánh tay đưa lên ôm vai anh, không nhìn thấy có một sức lực trong lúc vô ý thức kéo cô vào ngực anh.

Cánh tay anh giữ chặt hông của cô, bàn tay di chuyển hỗn loạn ở trên tấm lưng trắng nõn của cô, dần dần chuyển xuống phía dưới. Du Nguyệt Như chột rên lên một tiếng, hoảng sợ đẩy anh ra.

“Sao thế?” Giọng anh rõ ràng có chút kinh ngạc, trong mắt như có ngọn lửa đang cháy rạo rục. Đôi môi Du Nguyệt Như bị anh hôn đến tê dại, ánh mắt nhìn về phía dưới của anh. “Anh...Em đau quá.”

Thi Dạ Diễm trong chốc lát cảm thấy bất đắc dĩ, mình sắp phát điên lên rồi, tiểu huynh đệ cũng đã nóng lòng đến mức ngóc đầu lên chọc vào bụng cô. Anh hăng giọng, ngăn một chiếc taxi, nói địa chỉ nhà cô.

“Không được!” Thấy Du Nguyệt Như kiên quyết phản đối anh lập tức sửa lại. “VẬY ĐI KHÁCH SẠN.”

“Càng không được!”

Thi Dạ Diễm cầm tay cô đưa đến vật đang nổi lên giữa hai chân. “Vậy thì ở trên xe?” Du Nguyệt Như cắn răng tay hung hăng bóp một cái, Thi Dạ Diễm đau đến mức nhú máu. “Làm hỏng nó đời này thì em phải thủ tiết làm quả phụ rồi!”

Tài xế lúng túng căn bản không dám nhìn gương chiếu hậu lại phải giả vờ bình tĩnh. “Tiên sinh, cuối cùng là đi đến nhà của tiểu thư này hay là đi khách sạn?”

“Hai cái đều không đi! Dừng xe!” Du Nguyệt Như mở ví lấy ra một tờ tiền ném cho tài xế, lợi dụng lúc chờ đèn đỏ lập tức mở cửa xe chạy xuống. Thi Dạ Diễm mắng một câu rồi xuống xe theo cô, chạy mấy bước ôm cô ra khỏi dòng xe nguy hiểm giữa đường cái đến phần đường dành cho người đi bộ.

“Em không muốn sống nữa à? Chạy lung tung cái gì?”

“Tôi không muốn anh tới nhà tôi, cũng không muốn theo anh tới khách sạn!”

“Em nên nói sớm chứ, đánh dã chiến cũng không thành vấn đề. Chẳng qua nơi này không thích hợp, chúng ta đi tìm nơi thích hợp hơn.” Thi Dạ Diễm vừa lôi kéo cô đi vừa nói, nhanh chóng đi vào một con đường nhỏ ít người. Du Nguyệt Như vừa giãy giụa vừa phản đối cũng chẳng thấm vào đâu, trái lại lại thu hút người đi đường chỉ chỗ, vừa thảo luận vừa cười, bỗng nhiên cô cảm thấy chật vật không chịu nổi.

Đối mặt với người đàn ông vô sỉ ngang ngược mạnh mẽ này bỗng nhiên cảm thấy ủy khuất vô cùng, cơn tức giận xông lên, liều mạng hét lên. “Thi Dạ Diễm rốt cuộc anh muốn như thế nào? Không phải anh đã để tôi đi rồi sao? Bây giờ quay trở lại là có chuyện gì xảy ra? Vừa thấy mặt đã phải làm

chuyện này, nếu như muốn tại sao không tìm người khác! Tôi là người để cho anh tiết dục sao?”

Không nhắc tới chuyện này thì thôi, vừa nhắc tới lập tức làm cho Thi Dạ Diễm tức giận không thôi! Những báo cáo được truyền tới tay anh đều là những hình ảnh vô cùng chướng mắt làm cho anh hận đến mức muốn giết chết Lô Khải! Cầu hôn? Lại dám cầu hôn!

“Tôi còn chưa nói em! Một chút lương tâm em cũng không có? Mới rời khỏi tôi vài ngày đã lập tức tìm đến ngực Lô Khải làm chỗ dựa! Không có đàn ông em không sống nổi phải không?”

“Anh là ai mà dám quản chuyện tôi ở cùng một chỗ với ai...” Đang nói bỗng dừng lại im lặng, Thi Dạ Diễm xoay người lại nhìn, mắt cô gái nhỏ này phiếm hồng, nước mắt vòng quanh, dường như có thể khóc bất cứ lúc nào. Khoảng ngực mềm mại trắng như tuyết ra sức phập phồng, phong cảnh rất đẹp. Anh giơ ngón tay lên xoa xoa mặt cô. “Sao lại không thấy nước mắt nhỉ, tôi còn tưởng em khóc đấy.”

Du Nguyệt Như cắn răng nghiêng lợi hất tay anh ra. “Tại sao tôi lại phải khóc!”

“Không phải là do tôi không cần em nữa sao, không phải là tôi nói ‘tạm biệt’ với em sao?” Anh mĩa mai cười khẽ.

“Vậy tôi nên cảm ơn trời đất cuối cùng cũng có thể rời khỏi bàn tay của anh, nên cười mới đúng!” Đúng, cô nên vì thế mà cảm thấy vui mừng! Không phải cả ngày buồn bực không vui.

“Vậy em cười một cái cho tôi xem một chút?” So với việc cô xúc động, Thi Dạ Diễm dù bận tới mắt vẫn ung dung thong thả càng làm cho người ta cảm giận hơn. Du Nguyệt Như cắn môi không nói, hận không thể chọc thủng gương mặt tuấn tú của anh. Vì vậy im lặng tràn ra giữa hai người,

người nào cũng không chịu mở miệng trước. Giống như nếu người nào không kiềm chế được mà nói trước thì lập tức thua trận.

Thi Dạ Diễm cho rằng mình nắm chắc phần thắng, chẳng qua không chờ được đến lúc anh đắc ý, về chế nhạo trên mặt biển mất, thay vào đó là về mặt có chút thích thú.

Bởi vì mắt Du Nguyệt Như không hề chớp nhìn anh chăm chăm, vì rét lạnh nên vệt đỏ thắm trên mặt cứ như vậy không tiếng động không kịp đề phòng xuất hiện hai dòng nước mắt.

“Tại sao muốn tôi cười cho anh xem, dù tôi khóc hay cười cũng không liên quan tới anh, tôi không muốn gặp lại anh, sau này mời anh đừng xuất hiện trước mặt làm phiền tôi nữa!” Thân thể mỏng manh bị từng cơn gió lạnh lẽo giữa trời đêm làm cho run lẩy bẩy. nhưng lại quật cường giữ cho lưng thật thẳng đối mặt với anh, kiêu ngạo giống như thiên nga vậy.

Thi Dạ Diễm im lặng một lúc, không thể chịu nổi thở dài, cởi áo khoác xuống khoác lên người cô, không để ý cô phản đối ôm cơ thể lạnh như băng của cô vào ngực.

“Sao lại khóc?”

“Không liên quan đến anh!”

“Tiểu Như sao lại khóc?”

“Không liên quan...đến anh...” Anh càng hỏi lòng cô lại càng chua xót, Du Nguyệt Như run rẩy nói câu nói tiếp theo, nước mắt giống như vòi nước mãnh liệt trào ra, làm ướt áo sơ mi của anh.

Thi Dạ Diễm cảm thấy thật thất bại, bàn tay vuốt dọc theo lưng cô. “Tôi phát hiện em luôn hiểu nhưng lại giả bộ hồ đồ, cần gì phải làm như vậy

chứ? Em thật sự cho rằng tôi không nhìn ra? Em muốn lừa gạt bản thân đến khi nào? Nói ra chúng ta cùng nhau thương lượng một chút.”

“Em sợ...Thi Dạ Diễm...Em...sợ.” Cô vùi mặt trước ngực anh, cả người yếu ớt không chịu được một sự tác động nào khác.

Từ lúc gặp lại đến giờ, cô luôn cảm thấy sợ. Sợ anh giết mình, sợ anh biết thân phận của cô, sợ anh giam giữ cả đời không cho cô tự do. Sau khi trở về mới phát hiện ra, thói quen đã được hình thành còn đáng sợ hơn anh nhiều lắm. Giống như một loại chất độc ngấm vào tận trong xương tủy của cô.

Thì ra điều cô sợ nhất là, trong màn đêm dài tưởng như vô tận này, cơ thể dường như không chịu sự khống chế của đại não bừa bãi nhớ nhưng một người nào đó, cảm giác đó giống như sâu bọ đang gặm nhấm tim cô, cô lại không có cách nào có thể chống cự lại, chỉ có thể trơ mắt nhìn mình chìm vào đó, sợ hãi khiến cho cô không biết phải làm như thế nào.

Thì ra là lúc tình cảm bất chợt xuất hiện, ban đầu ai cũng sẽ phải trải qua cảm giác hốt hoảng được gọi là thúc thủ vô sách (bó tay không có biện pháp).

Khóe miêng Thi Dạ Diễm không tìm được gờ lên, anh muốn cười ra tiếng nhưng phải liềm mạng kìm né, nếu không cô sẽ vất bỏ tất cả mà trở lại lúc ban đầu. “Tôi là ai?”

“Thi Dạ Diễm.” Không hiểu tại sao anh lại hỏi như thế, Du Nguyệt Như cảm thấy khó hiểu.

“Vậy em cảm thấy còn gì đáng sợ, chỉ cần tiếp tục chìm đắm vào đó, những chuyện khác có tôi.” Anh hôn cô một cái, dùng phương pháp của anh để trấn an tất cả sợ hãi của cô.

Du Nguyệt Như không nhịn được ngẩng đầu nhìn anh, bên trong cặp mắt màu hổ phách kia phát ra thứ ánh sáng xinh đẹp mê hoặc lòng người, hoàn toàn khác biệt với đôi mắt đen trong trẻo lạnh lùng của Đường Lạp An, giống như một ngọn lửa cháy âm ỉ, con người tràn đầy ánh sáng lung linh rọi thẳng đến tim cô.

Thi Dạ Diễm bỗng dừng cau mày, dùng tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô. “Trôi hết cả phấn, thật là xấu chết đi được.”

Khi anh nói câu nói mà phụ nữ kiêng kỵ nhất này trong lòng Du Nguyệt Như có một loại cảm giác chấp nhận. Đời người phụ nữ tất nhiên sẽ tan nát cõi lòng vì một người đàn ông, chịu đựng vết thương đầy người thật mệt mỏi, cũng muốn thẳng lưng mà chống đỡ, tất nhiên cũng muốn có một người đàn ông làm cô tháo lớp ngụy trang mạnh mẽ xuống, mở ra những vết thương đã đóng vảy để anh dùng tình cảm lấp đầy.

Cô cảm thấy mệt mỏi quá rồi, đuổi theo một tình yêu không thể đạt được với một người lâu như vậy, tại sao cô không muốn được một người cưng chiều, được một người yêu thương ở trong lòng bàn tay che chở, dù có làm bất cứ chuyện gì cũng không sợ bị trách mắng, trái lại vì có người làm chỗ dựa nên cô có thể làm mọi chuyện theo ý mình.

Đối với cô Thi Dạ Diễm là người đặc biệt, không dính dáng đến bất kỳ lợi ích cùng mục đích không trong sạch nào, anh từng thấy cô yếu ớt, từng thấy cô mất khống chế, cô chật vật, tất cả mặt khác nhau của cô.

Có thể, chính là anh...

Cơ thể Du Nguyệt Như mềm nhũn, “Em sẽ cố tình gây sự, lòng dạ rồi bời, chuyện ăn uống em rất kén chọn, nhãn hiệu cũng rất kén chọn, em rất ái mộ hư vinh (kiểu thích những thứ giả dối), em rất có thể khiến anh phá sản, em...”

“Phụ nữ tại sao lại phiền phức như vậy, tôi chỉ yêu cầu em một chuyện.” Thi Dạ Diễm nhìn không được cắt ngang, Du Nguyệt Như không vui bĩu môi muốn xoay người, bị anh nhanh tay nhanh mắt vòng tay qua hông, tựa đầu vào cổ cô.

“Tiểu Như, vĩnh viễn không cho em rời khỏi tôi.”

“Nếu như có một ngày anh đuổi em đi? Chẳng lẽ muốn em mặt dày ở lại sao?”

“Dĩ nhiên!”

“Em không phải là người hèn hạ như vậy!”

“Vậy em cũng phải cố gắng.”

Bây giờ Du Nguyệt Như đối với vô liêm sỉ của anh không cảm thấy bị thuyết phục, nhưng lại bị trái tim ấm áp của anh hòa tan. Đang lúc thân mật thì vật cứng rắn của anh tỉnh lại, lúc nặng lúc nhẹ cọ xát cô. Tay anh lớn mật đưa vào trong lễ phục của cô dùng lực mạnh vuốt ve xoa nắn đôi gò bồng đảo mềm mại, rất nhanh cô bị khiêu khích đến một thân rục lửa.

“Thi Dạ Diễm...” Cô ở trong ngực anh rên rỉ, cánh tay đặt trên cổ anh. Thi Dạ Diễm không so cô có nhiều hay ít, nếu không phải địa điểm không đúng, anh thật sự muốn lột hết quần áo của cô rồi lập tức vùi mình vào trong đó. “Đã chiến?”

“Không được...”

“Khách sạn?”

“Không...”

“Vậy làm sao bây giờ?”

Gương mặt Du Nguyệt Như ửng hồng, ghé vào lỗ tai anh nhẹ nhàng nói ra hai chữ. “Về nhà.”

Anh còn có thể nói thế nào, nếu không phải là người phụ nữ này khác người gây khó khăn, anh đã sớm kéo cô lên giường đại chiến ba trăm hiệp!

Lúc xúc cảm của con người trở nên mãnh liệt như vậy, muốn ngăn cũng không ngăn được. Gọi xe đến nhà trọ của cô, hai người từ trong xe đến thang máy vẫn hôn không rời, theo tính tình của Thi Dạ Diễm thì dù có làm trên đường cũng là chuyện bình thường. Tiếc rằng lễ phục đang mặc bó sát vào người cô, làn váy đến tận dưới gối mới tản ra, anh không có biện pháp nào.

Chuyện đầu tiên khi vào cửa Thi Dạ Diễm lập tức nâng cô lên tựa người cô ở trên cửa, rút kéo ra, vừa hôn vừa dùng kéo cắt một đường từ lưng đến tận dưới hông, giống như bóc hành tây giống giải phóng thân thể cô ra, vừa kéo quần lót lập tức nâng hông của cô vọt đi vào.

Lễ phục quá chật, phần phía dưới chưa được cắt hết vẫn còn đọng lại ở trên đùi cô, hai chân đóng chặt, lần này thú tính của Thi Dạ Diễm bị dồn ép đến mức đại phát, hung hăng va chạm vào hông cô. Một giây kia khi anh tiến vào Du Nguyệt Như mới phát hiện thì ra hình bóng của anh đã khắc sâu vào trong trí nhớ của mình đến như vậy. Khi hai người hợp làm một làm cô trong nháy mắt cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

“Còn chưa có...tắm...” Thỉnh thoảng cô lại thở dốc, âm thanh vỡ vụn trong cổ họng.

Thi Dạ Diễm giữ hông của cô, một tay vòng qua trước mặt dò vào lễ phục đã bị cởi tới hông của cô...Môi ghé vào tay cô, hô hấp nặng nề càng làm lý trí của cô hỗn loạn.

“Không quản được nhiều vậy, làm xong hãy nói...”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Điều Tốt Đẹp Bắt Đầu

Editor: Bún

Một khi vui vẻ, ngay lập tức tuyệt đối không có cơ hội cho đau khổ.

****

Cơ thể Du Nguyệt Như bị anh kẹp giữa cơ thể mình với cánh cửa, lưng dán vào lồng ngực nóng bỏng của anh, vật của anh đang di chuyển trong cơ thể, mang đến sự vui thích không có cách nào chống lại được. Lâu không gặp hai cơ thể đã sớm động tình, khoái cảm cùng hành động đều mạnh mẽ giống nhau.

Quả nhiên lúc đói khát là lúc đàn ông không có lý trí nhất, anh cảm giác mình đã nghiện cô đến mức không có thuốc nào chữa được nữa. Trước đó tùy ý phóng thích chính mình, dài mà có lực phun ra đủ để chứng minh trình độ đói khát với cô. Du Nguyệt Như cho rằng ít nhất anh cũng phải nghỉ mười phút giữa hiệp, nhưng không thể tưởng tượng được còn chưa đến một phút anh lập tức bày ra tư thế khởi động lại. Cái kia trong cơ thể cũng không mềm xuống mà lại càng thêm cứng rắn.

“Không thoải mái...Cửa cứng quá...” Du Nguyệt Như nhỏ giọng kháng cự, Thi Dạ Diễm ở phía sau thực sự không muốn dừng lại. “Chịu đựng một chút!”

“Không cần...” Âm thanh cô phát ra ngày càng yếu đi. “Chân em mỏi, đứng không nổi nữa rồi....”

Động tác Thi Dạ Diễm chậm lại, sau đó truyền đến âm thanh cười trầm thấp, dùng tay hai lần xé toang lễ phục của cô, một lần nữa nhắc cao hông cô ôm cô lên, chân cô tự động vòng qua hông anh.

Anh dùng tư thế này mò mẫm ôm cô đến phòng ngủ, mỗi bước đều dùng hết sức đẩy lên. Du Nguyệt Như thở hỗn hển hôn môi anh, tay vội vàng cởi cúc áo sơ mi của anh. Càng vội tay chân càng luống cuống càng không cởi được, thất bại hừ lên một tiếng.

“Ngu ngốc.” Thi Dạ Diễm đặt cô lên giường, tự mình cởi sạch. Du Nguyệt Như cuộn mình ở đằng kia dùng ánh mắt mê ly nhìn cơ thể cường tráng nhanh chóng phơi bày trước mặt, còn có vật ẩm ướt đang ngẩng đầu ở giữa hai chân, trong phút chốc cảm thấy bụng dưới trống rỗng hết sức khó nhịn, giống như có chất lỏng chậm rãi chảy ra.

Bị một người phụ nữ nhìn chăm chăm như thế, bất kỳ người đàn ông nào cũng không nhịn được, huống chi lúc này Thi Dạ Diễm đang bị tình trùng lên não. Anh sải bước lên giường tách chân của cô ra dùng tay vừa dò xét xuống phía dưới vừa sợ, tà ác cười lên.

Du Nguyệt Như lúng túng, kéo chăn qua che kín mình. Thi Dạ Diễm chui vào chăn trong bóng đêm lửa nóng của môi từ bụng cô uốn lượn đi lên.

Nhiệt độ ướt át của môi trong bóng tối có lúc có thể kích thích giác quan của con người, Du Nguyệt Như co bụng lại, cảm nhận nụ hôn của anh ở rốn đảo qua đảo lại, ngứa không chịu nổi mới ôm đầu anh kéo lên.

“Thật là ngứa...A...”

Thi Dạ Diễm xấu xa hứng thú học theo tiếng rên rỉ của cô, làm cô xấu hổ muốn chết, dù bị trêu ghẹo như thế nào cũng cố nén.

“Chịu đựng làm gì, em không biết giọng của em lúc trên giường đặc biệt quyến rũ sao...ừ, để cho anh không khống chế được mình cứ như vậy có

thể làm chết em.” Thi Dạ Diễm không nghe được âm thanh của cô, tay càng không an phận.

Cơ thể Du Nguyệt Như càng đầu hàng anh nhanh hơn lý trí. “Ừm...
Đừng làm như vậy....”

Thi Dạ Diễm cầm tay cô chạm vào cậu nhỏ của mình. “Muốn nó chết sao?”

“Thật ra là anh nhớ em đến chết thôi, bỗng nhiên để cho anh ăn chay có phải khó chịu muốn chết không?” Du Nguyệt Như không cam lòng tỏ ra yếu kém.

Anh cười, hào phóng thừa nhận. “Ít nhất anh cũng tự mình giải quyết, vậy còn em? Lúc em muốn anh cũng tự mình giải quyết??”

Ngay lập tức Du Nguyệt Như bị nghẹn đỏ bừng cả khuôn mặt. “Em có Lôi Khải, còn chưa tham đến mức tự mình giải quyết. anh ta cũng đã cầu hôn với em....a!”

Thi Dạ Diễm hung hăng đẩy lên một cái, tự tiểu phi tiểu (như có như không cười lên) “Cầu hôn sao, em nhận lời cậu ta rồi?”

“Đương nhiên, không thấy báo chí...đều đã đưa tin sao...” Âm thanh của cô bị động tác của anh làm đứt quãng.

“Đã là vị hôn thê của cậu ta mà vẫn cùng anh lên giường, không biết xấu hổ sao?”

“Anh cùng vị hôn thê...của người khác lên giường...anh không biết xấu hổ sao...”

Thi Dạ Diễm chợt kéo chăn nhắc chân cô lên cổ tăng tốc hành hạ cô, Du Nguyệt Như dường như hét chói tai. “A....Đừng sâu như vậy...”

Anh mới mặc kệ cô kêu như thế nào, cầu xin như thế nào, chỉ lo vùi đầu vào làm. Trước mắt Du Nguyệt Như bị anh đẩy lên kích thích khoái cảm nở ra đóa hoa màu trắng.

Biết rõ ràng ngay lập tức cô sẽ đạt đến cao triều, bỗng nhiên anh dừng lại rời khỏi người cô nằm sang một bên chống đầu ung dung nhìn cô.

Khoái cảm giống như đi cáp treo lúc cao lúc thấp, trong nháy mắt cái gì cũng không có, mắc kẹt ở giữa khó chịu muốn điên lên. Du Nguyệt Như nức nở, phát ra âm thanh rên rỉ khó chịu cực nhỏ, nằm sát vào người anh cọ cọ, giống như trở lại mấy ngày bị trúng thuốc đó. Bị dục vọng trong cơ thể điều khiển, vào giây phút này danh dự cùng xấu hổ tất cả đều

để xuống.

“Muốn sao?” Anh hỏi, bàn tay vuốt ve điểm hồng mềm mại trước ngực cô.

“Muốn...” Du Nguyệt Như dính chặt vào người anh, thậm chí nâng một chân lên hông anh, càng thêm tiếp xúc thân mật với anh.

“Muốn thì tự mình lên đi.”

“Cái gì?”

“Là tự...” Anh ghé vào tai cô nói nhỏ, Du Nguyệt Như không dám tin nhìn anh, người đàn ông này còn có thể tệ hơn sao? “Không!”

“Vậy em tự khó chịu đi, dù sao đàn ông không làm cũng có biện pháp giải quyết, anh đi tắm trước.” Thi Dạ Diễm cười xấu xa, làm như lật người xuống giường, bị cô kéo lại.

Khó có dịp cô nói lắp, đậy mắt che phủ một tầng sương mờ. “Làm sao anh có thể để em...như vậy...”

Thi Dạ Diễm hôn xuống môi cô, ngón tay ở chỗ đó dao động. “Anh muốn nhìn, Tiểu Như ngoan, thỏa mãn anh trước...”

Lửa nóng lại bị anh đẩy lên, Du Nguyệt Như cắn môi, để mặc anh mở hai chân ra, để chính mình hoàn toàn phơi bày trước mắt anh. Cô vừa xấu hổ vừa sợ, lại không biết làm như thế nào, chỉ chờ anh tới dạy.

Anh cúi đầu khẽ hôn một cái lên hõm vai cô, lên xương quai xanh. “Đừng sợ, lấy lòng mình, giống như anh vừa làm với em vậy, anh muốn nhìn em động tình...”

Ít khi được anh dịu dàng dỗ, quyến rũ cô, trêu chọc cô, vô tình cô bị anh dẫn dắt, làm theo lời của anh. “Ừm...Ừm...”

Cô nhỏ giọng rên rỉ, mặt ửng hồng, lông mi dài run rẩy, đáy mắt ướt át.

“Nhanh một chút, sâu một chút.” Âm thanh của Thi Dạ Diễm đã thành công dẫn đường cô.

Một người phụ nữ xinh đẹp như vậy đứng đưa đường cong cơ thể tạo nên cảm dỗ trước mặt anh, mái tóc dài bung ra đứng đưa trong lúc cảm xúc mạnh mẽ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo được trang điểm cẩn thận, đôi môi đỏ mỏng hé mở, tràn ra âm thanh ngậm nga, biểu tình hiện tại của cô là giới hạn lúc cao triều kinh ngạc đến mức mê hoặc lòng người.

Tất cả của cô đều ở trong mắt Thi Dạ Diễm, dường như không tìm ra điều gì có thể làm anh càng ngày càng bị cuốn hút làm cho anh mất không chế hơn điều này. Bụng dưới kịch liệt cứng rắn đến phát đau, quả thật cũng sắp nổ tung rồi. Anh không có cách nào nhìn được, uốn éo trước mặt cô, trong mắt lộ ra ánh sáng mãnh liệt.

“Anh thật sự là thích vẻ quyến rũ của em đến chết thôi!”

Còn không đợi đến lúc Du Nguyệt Như dùng từ chống lại, lập tức bị anh cuốn vào một đợt sóng mới. Thi Dạ Diễm giữ cô, buộc cô ngẩng đầu lên đối mặt với mình, thưởng thức từng biểu tình nhỏ nhất trên gương mặt cô trong lúc vui vẻ. “Anh thực sự nghi ngờ tại sao mình lại có thể nhịn không chạm đến em lâu như vậy.”

“Anh đã sớm...thích em rồi...”

“Có lẽ sớm hơn.” Anh chặt chẽ giam cầm cô ép cô thừa nhận mình đã man tho bạo, nhưng trong lòng lại mềm mại. “Có lẽ bắt đầu từ tám năm trước, vậy mà em đã lãng phí thời gian tám năm của chúng ta...”

Bỗng nhiên trong lòng cô tràn đầy chua xót cùng cảm động. Hóa ra là đã được tám năm, hóa ra cô đã vì Đường Lạp An mà từ bỏ bản thân mình tám năm, cũng để cho Thi Dạ Diễm khổ sở tìm kiếm tám năm.

Tất cả đều đã đủ rồi. Chuyện của cô và Đường Lạp An đã không có cách nào cứu chữa, người đàn ông này đã mạnh mẽ đưa sinh hoạt của cô trở về hơn nữa sau đó còn chiếm lấy tim cô, cuối cùng cũng có thể buông tay.

Cô cảm kích anh, lại không biết nói như thế nào. Miệng không thể nói, từ ngữ không thể miêu tả ý nghĩ, chỉ có thể lần lượt kêu tên anh, siết chặt cơ thể cảm nhận sự tồn tại của anh. Cô tin tưởng nước mắt đã vì Đường Lạp An chảy trước kia, tất cả đều đã được Thi Dạ Diễm thay bằng nụ cười tìm về cho cô.

Cô thật sự vui vẻ. Cô thể một khi vui vẻ, ngay lập tức tuyệt đối không có cơ hội cho đau khổ.

Thi Dạ Diễm...Anh phải nhớ yêu em, bất kỳ ai trong hai chúng ta cũng không được phụ phần ấm áp vui mừng tới trễ sau khoảng thời gian tám năm kia.

Thật ra có rất nhiều điều giữa hai người bọn họ chưa được cởi bỏ hết, chỉ là bây giờ cô không rảnh bận tâm đến những chuyện khác. Trước kia từng vì cha mà sống, vì Đường Lạp An mà sống, vì Thái Tử và Tân Tiệp sống, bây giờ, hãy để cho cô ích kỷ một lần.

Nói một lúc chuyện đơn thuần, không có mục đích yêu, ở trước mặt người đàn ông của mình được cưng chiều mà sinh kiêu ngạo.

Trong bóng đêm tỏa ra tình cảm mãnh liệt, triền miên vô tận, hơi thở của cô là xinh đẹp động lòng người nhất. Rốt cuộc anh cũng kịp chạm đến góc tối trong nội tâm của cô, biến tất cả chuyện cũ năm xưa ở nơi đó thành hư không, từ đó đốt lên một ngọn lửa ấm áp trong tâm cô, để cô cho chính mình sức lực để trở nên dũng cảm hơn.

Thì ra anh và cô, cuối cùng là một khởi đầu tốt.

Tại Prague, một khởi đầu tuyệt vời.

Ngoài ra liệu sẽ có một kết thúc hạnh phúc...

Cô không dám nghĩ, cũng không muốn nghĩ. Đã có anh ở đây, như thế cô sẽ làm người phụ nữ nghe lời, cứ rơi vào vòng tay của anh.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Phần 72

Editor : Bún

Ngày hôm sau tỉnh lại đã là buổi chiều, Du Nguyệt Như tự nhiên tỉnh lại trong lồng ngực kiên cố ấm áp. Trong lúc này thấy rằng tất cả mọi chuyện đều đẹp như thế, ngọt như thế, làm cô cảm thấy không chân thực giống như giấc mơ, vì vậy há miệng cắn anh.

Thi Dạ Diễm đã tỉnh từ sớm, chỉ là đêm qua làm quá kịch liệt, thể lực bị giảm sút một chút, lại có ôn hương nhuyễn ngọc để cho anh ôm, cảm giác thoải mái thỏa mãn làm anh sững sờ nửa tỉnh nửa mê. Bỗng nhiên ngực nhói lên một cái, biết là mèo nhỏ này cắn anh, dùng bàn tay đặt trên eo vỗ lên hông đang vênh cao của cô tỏ vẻ trừng phạt.

Ngay lập tức Du Nguyệt Như nhào lên kháng nghị,, “Anh đánh em!”

Tuy mắt Thi Dạ Diễm chưa mở nhưng môi đã cong lên rồi tay lại nhào nặn hông nhỏ của cô, “Có tinh thần như vậy sao? Chúng ta lại tiếp tục.” Nói xong lập tức lật người đè lên trên cô.

Bị anh lăn qua lăn lại đến trời sáng, Du Nguyệt Như không biết mình đã ngất đi tỉnh lại bao nhiêu lần. “Em lại chưa thấy người đàn ông nào không biết tiết chế như anh.” Cô tùy tiện nói như vậy nhưng vào tai Thi Dạ Diễm chung quy vẫn có điểm khó chịu.

Để tay dưới nách kéo cô lên, xoay người che mặt cô đi, đùa dai cắn cằm cô, cổ, thậm chí cả điểm trước ngực. “Người em gặp trước kia đều rất biết

tiết chế?”

Trong nháy mắt cô biết mình đã nói sai, mím môi cười rộ lên, cọ cọ ở cổ anh. “Em đói bụng rồi.”

Thi Dạ Diễm giả bộ lập tức sẽ tách hai chân của cô ra. “Cả đêm chưa cho em ăn no sao, anh chưa thấy người phụ nữ nào khó thỏa mãn như em.”

Du Nguyệt Như dờ khóc dờ cười, người đàn ông này lòng dạ hẹp hòi ghê gớm. Nhưng cô làm sao chịu được anh lấn qua lấn lại, nói hết lời cầu xin tha thứ, nói đến tận lời hay mới chặt đứt được ý nghĩ của anh.

Lại triển miển thêm một trận mới rời giường, cuối cùng cũng đầu hàng cái bụng. Mở rèm ra mới phát hiện bên ngoài được bao phủ bởi màu trắng đơn thuần, tuyết bay lả tả trong không trung. Đây là trận tuyết lớn đầu tiên của Thành phố T. Thì ra lễ Noel đã đến gần rồi....

Du Nguyệt Như mặc quần áo ở nhà mỏng manh đứng ở sân phơi đưa mắt nhìn những bông tuyết trắng xóa ngoài kia.

“Còn không đi thay quần áo, không phải em em kêu đói sao?” Thi Dạ Diễm ôm cô từ phía sau vào trong lòng, khoác ác khoác lên người cô. Trong nháy mắt nhiệt độ cơ thể anh giúp cô xua đi không khí lạnh lẽo trên người, Du Nguyệt Như không nhịn được mím cười, lễ Noel năm nay cô không còn một người nữa.

Từ trước đến nay Thi Dạ Diễm luôn thích làn da mịn màng của cô, có cơ hội sờ sờ mấy cái, Du Nguyệt Như trốn tránh bàn tay lạnh lẽo của anh đang mò vào bên trong quần áo ở nhà của cô, nắm lấy cổ tay ngăn việc xấu của anh lại, lại bị anh bắt ở trong tay.

Sắc mặt anh trong phút chốc trầm xuống, giọng nói ngay lập tức trở nên nghiêm túc. “Vong tay anh đưa cho em đâu?”

Du Nguyệt Như sợ hãi, nguy rồi!

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Phần 73

Giữa lúc tuyệt vọng nhất, gặp được điều tốt đẹp nhất

***

Du Nguyệt Như đã lật tung tất cả những nơi có khả năng hoặc không có khả năng, nhưng vẫn không thấy bóng dáng của sợi dây chuyền đâu. Cô rất thất vọng, không thể nhớ nổi dù chỉ một chút từ bao giờ hay ở chỗ nào thì không thấy nó nữa.

Nếu không phải là sau cùng Thi Dạ Diễm kéo cô đi ăn cơm, cô đã có thể lật lung cả nhà trọ lên rồi.

Du Nguyệt Như càng nghĩ càng không biết phải giải thích như thế nào, mây đen đầy mặt cản chiếc đũa. Đương nhiên là Thi Dạ Diễm tức giận, nhưng vừa thấy dáng vẻ nhỏ bé kia của cô thì lại không đành lòng rồi. Du Nguyệt Như thở thật dài, buông đũa xuống, chui vào lòng anh, ôm anh lấy lòng.

"Thật xin lỗi, sợi dây chuyền kia, có thể yêu cầu người ta làm lại một chiếc nữa không?"

"Một sợi chỉ sợ không đủ, làm mấy chục sợi cho em vớt chơi được không?" Thi Dạ Diễm dứt một thìa nước canh cho cô, khoe mắt đuôi mày đều là cương chiều. Du Nguyệt Như tự biết mình làm sai chuyện không có sức lực phản bác la lối om sòm, anh dứt cho cái gì thì cô ăn cái đấy. Ngay cả anh cố ý gắp cà rốt cô ghét ăn nhất cũng cau mày nuốt xuống.

"Cái đó là ba anh cho, anh trai anh một sợi, anh một sợi, trên đời này chỉ có hai sợi, tượng trưng cho địa vị và quyền lực ở nhà họ Thi, em mang theo nó sẽ không ai dám bắt kính với em, thậm chí sẽ cố gắng hết sức thỏa mãn toàn bộ yêu cầu của em." Anh không lạnh không nóng nói, Du Nguyệt Như mở to mắt. "Đồ vật quan trọng như vậy, tại sao lại cho em?"

Thi Dạ Diễm nhìn cô một cái, đáy mắt lấp lánh ánh sáng màu hổ phách. "Sính lễ, được không?"

Mặt Du Nguyệt Như ửng đỏ, môi mấp máy nhưng cuối cũng lại không nói lên lời, chỉ gối đầu lên vai anh. Bên ngoài tuyết đã ngừng rơi, ánh sáng mặt trời lạnh lẽo xuyên qua tấm lụa mỏng chiếu vào tạo thành một khoảng màu vàng ấm áp.

Tay anh thuận theo tóc cô, tóc đen xuyên qua lòng bàn tay giống như dòng suối tươi mát chảy xuôi trong lòng, ngọt ngào mà thanh nhuận (chỗ này tạm hiểu là ngọt mà không ngấy nha :v) . Du Nguyệt Như mỉm cười, những vết màu ấm áp lay động trên mặt đất giống như sự rung động đang tiến vào trái tim cô. Anh không ép cô nhất định phải trả lời, có lẽ bây giờ đàm hôn luận gả hơi sớm, bọn họ còn có thời gian cả đời, hơn nữa trong lòng cô đã có anh, tất cả đều không vội.

Vì câu nói này của anh mà trong lòng Du Nguyệt Như cảm thấy có vài phần hài hước nhưng vẫn vô cùng cảm động. Muôn vàn điều tốt cũng không bằng một cái cầm tay hứa hẹn làm bạn. Trước kia không hề có suy nghĩ sẽ bên ai đó cả đời, trái tim của cô vì Đường Lạp An mà già nua lạnh lẽo, thì bây giờ vì Thi Dạ Diễm bá đạo mạnh mẽ truyền cho từng giọt từng giọt yêu thương, mà cuối cùng giữa tiết trời mùa đông lạnh lẽo này cũng ấm lại.

Cọ cọ vào cổ anh, có vô vàn quyến luyến ỷ lại. E rằng chỉ có trong lòng anh cô mới có thể lộ ra con người chân thực nhất, không có cảm giác phản bội chính mình. Cô là Tiểu Như, không phải Du Nguyệt Như, lại càng không phải là Hoàng Phủ Nguyệt Như. Kết quả của bọn họ cô không dám

nghĩ tới, anh biết rõ cô là người phụ nữ như thế nào mà vẫn bằng lòng muốn cô, như vậy là đủ rồi.

Sau khi trải qua một cuộc tìm kiếm tình yêu tê tâm phế liệt, nghiền xương thành tro, ánh mặt trời ấm áp năm tháng yên tĩnh và bình thản như vậy cũng đủ để quý trọng rồi.

Hóa ra bắt đầu một tình yêu với một người đàn ông khác ngoài Đường Lạp An... Cũng không khó như trong tưởng tượng, may mắn cho cô vì người đàn ông này là Thi Dạ Diễm.

May mắn, nhiều năm trước kia, cô gặp anh.

May mắn, nhiều năm về sau, anh tìm được cô.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 52: Phần 74

Editor: Bún

Ngày đó là Thi Dạ Diễm cấp tốc bay qua thành phố T tới, Bách Vĩ ở Lại Toronto xử lý những chuyện còn lại rồi cũng theo sát phía sau. Thấy ngọt ngào giữa hai người, Bách Vĩ đã có dự liệu từ trước với dáng vẻ hôn quân* kia của Thi Dạ Diễm.

*hôn quân: vua ngu đần :)))

Tên Lô Khải kia nói anh ta tuy thiếu đạo đức nhưng vẫn có lúc rất coi trọng nghĩa khí. Chuyện lần này Bách Vĩ lấy lập trường của một người ngoài cuộc chỉ cần liếc mắt một cái là thấy rõ tất cả, thật ra Thi Dạ Diễm cũng rất nhanh ý thức được Lô Khải đang diễn trò cho anh nhìn, nhưng anh lại không có cách nào chịu được. Cậu ta đang diễn trò, nhưng còn Du Nguyệt Như thì sao đây? Vì sao lại phối hợp hoàn mỹ với cậu ta như thế?

Câu trả lời của Du Nguyệt Như lại là tránh Tứ lưỡng bại thiên cân*, Thi Dạ Diễm là người cẩn thận nhạy cảm cỡ nào, nhìn ra sự lảng tránh của cô cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ là lưu lại một nghi vấn trong lòng, không nghĩ tới đáp án này lại do Lô Khải vạch trần.

*Tứ lưỡng bại thiên cân: Bốn lạng đẩy ngàn cân. Gần giống như kiểu thái cực quyền, lấy nhu chế cương.

Lô Khải làm chủ hẹn hai người ra. Không ngờ Du Nguyệt Như lại thích cái nhà hàng S.X tổ chức vô cùng tốt mà giá cả lại đắt kinh khủng kia. Lô

Khải có quan hệ xã giao khá tốt với chủ nhà hàng này, mới có thể trong lúc buôn bán thịnh vượng bao trọn cả tầng như thế này. Du Nguyệt Như không muốn đi, loại chuyện bạn trai mới cùng nâng cốc nói cười với bạn trai cũ này cô không cần, mà lúc này cô có tình cảm với Thi Dạ Diễm nên không có cách nào phóng khoáng được như trước kia.

Thi Dạ Diễm là người có thù tất báo, đương nhiên là Lôi Khải biết anh yêu thích quyền cước. Vì thế anh ta chủ động đề nghị "Vận động trước bữa ăn", Thi Dạ Diễm cầu còn không được.

Hai người đàn ông kia đi hơn nửa ngày, cô có chút đứng ngồi không yên, muốn đi tìm người nhưng lại không biết phải đi đâu tìm, đang lo lắng thì thấy Lôi Khải nhàn nhã thong thả trở về một mình.

Tây trang của anh ta được cởi ra khoác ở trên vai, mái tóc hơi hỗn độn, cũng không tổn hại khí chất xuất chúng, thấy cô lập tức nở nụ cười không có ý tốt. "Đang lo lắng cho anh sao em yêu?"

Anh ta cố gắng bày ra tư thế tự cho là cực kỳ mê người nhưng Du Nguyệt Như không thèm nhìn một cái, chỉ nhìn phía sau anh ta.

"Tại sao lại chỉ có mình anh trở về?"

Lôi Khải lơ đãng nhún vai, nhưng ánh mắt lại nghiêm túc đột nhiên vung quyền về phía cô. Tốc độ quá nhanh nên không kịp né tránh, quyền thế mạnh mẽ đến mức cô cho rằng nhất định sẽ đánh vào người cô. Nhưng ngay sau đó chỉ dừng cách mi tâm của cô chừng mười cm.

"Eric bị tôi đánh không dậy nổi rồi, thật đáng tiếc là cô không có ở đó, tôi cũng không phải là tùy ý ra tay."

Du Nguyệt Như phục hồi tinh thần nghiến răng nghiến lợi dấm anh ta liên tiếp. "Lôi Khải anh tên hèn hạ này! Giờ còn có thể tán gẫu sao?"

Lôi Khải ngả ngớn ấn cảm cô xuống." Nhìn hai người các cô, khả năng mắng chửi người cũng không khác nhau lắm, tốt xấu gì tôi cũng là người đáp cầu dặt mối(1) cho hai người đi, nếu không phải lúc trước tôi chí công vô tư(2) nhường cô cho anh ta thì làm gì có chuyện hai người ái như tơ ngọt như mật như bây giờ? Hóa ra cường thủ hào đoạt(3) lại hiệu quả như vậy, sớm biết như vậy tôi không nên làm người tốt như thế, nói không chừng bây giờ tôi mới là người cô yêu chết đi sống lại."

(1) Người đáp cầu dặt mối: nói chung là người mai mối :)))

(2) Chí công vô tư: Chỉ những ai đó có những phán quyết công bằng, xác đáng.

(3) Cường hào thủ đoạt: nghĩa là dùng sức mạnh hoặc quyền thế để giành lấy/cướp lấy thứ mình muốn

"Vậy tôi đây nên cảm ơn anh sao?" Du Nguyệt Như cười nhạt, Lôi Khải chu chu môi, ái muội nháy mắt. "Một nụ hôn là được, tôi không có lòng tham, đương nhiên nếu cô muốn làm chuyện khác cùng tôi thì càng tốt."

Đối với sự vô lại của anh ta thì Du Nguyệt Như vẫn không phải là đối thủ, chỉ có thể không thềm để ý. "Tôi có việc hỏi anh, có phải anh cầm sợi dây chuyền của tôi không?"

"Sợi dây chuyền nào? Tôi còn tưởng cô hỏi tôi vì sao đột nhiên lại có hứng thú với chuyện bát quái của tôi và cô cơ."

Nghe anh ta nói như vậy, Du Nguyệt Như thất vọng không nói lên lời. Lôi Khải sẽ không giả bộ hồ đồ về việc này, cô tin tưởng anh ta. Giống như chuyện anh ta đã từng đáp ứng giúp cô giữ bí mật không cho Thái Tử biết chuyện cô và Thi Dạ Diễm, cho nên tin tức Thi Dạ Diễm ngang nhiên cướp đi "vị hôn thê" của anh ta không xuất hiện trên bất kỳ tờ báo lá cải nào. Ngay từ đầu cô cũng không biết chuyện mình thường xuyên hẹn hò cùng

anh ta, còn có nhà báo đều do anh ta cố ý sắp xếp, sau khi gặp Thi Dạ Diễm cô lập tức hiểu rõ tất cả.

Ánh mắt Lôi Khải trầm xuống, khả năng nghe của anh ta vô cùng tốt, tiếng bước chân của Thi Dạ Diễm tuy nhỏ nhưng vẫn bị anh ta phát hiện, cố tình khép hờ cánh cửa. "Chuyện cô gái nhỏ nhà họ Chủ, cô..."

Thi Dạ Diễm từ nhà vệ sinh trở về đang muốn đẩy cửa vào, nghe thấy câu nói đó đột nhiên dừng động tác lại, âm thanh rõ ràng của Du Nguyệt Như truyền vào tai anh.

"Dù sao tôi cũng không thể để cho anh ấy làm hại Tiểu Tịch, anh đã từng đồng ý giúp tôi rồi, không phải muốn đổi ý chứ?"

"Trên tay anh ta có nhược điểm của tôi, muốn giúp cô tôi phải trả giá rất lớn."

"Lấy quan hệ của anh với Thái Tử, chẳng lẽ không nên giúp tôi."

Lôi Khải cười nặng nề. "Cô đối xử với Thái Tử cũng thật tốt, yên lặng làm nhiều chuyện vì cậu ta như vậy, có điều tôi vẫn muốn nói câu nói kia, bây giờ Eric bị cô mê hoặc đến chết mê chết mệt, cô nói gì anh ta cũng đáp ứng."

"Nếu đơn giản như vậy thì tốt rồi." Du Nguyệt Như biết Thi Dạ Diễm là người rất có nguyên tắc, nói một là một hai là hai, hơn nữa điều cô không muốn nhất chính là cho anh biết thân phận thật sự của mình.

"Cái này không khó, phương diện kia phối hợp thật tốt với anh ta, khi đàn ông được thỏa mãn thì lúc đó là lúc dễ nói chuyện nhất, cô cứ thử xem, tôi nói tuyệt đối không sai đâu." Lôi Khải bày ra vẻ mặt cực kỳ vô hại, Du Nguyệt Như vừa định nói gì thì bỗng nhiên Thi Dạ Diễm đẩy cửa bước vào, dọa cô sợ đến mức mặt trắng nhợt.

"Nói chuyện gì mà vui như vậy?" Sắc mặt Thi Dạ Diễm không biến đổi, thậm chí miệng còn có độ cong mờ nhạt.

"Nói về bộ lễ phục kia, tôi bỏ ra một trăm vạn để làm theo yêu cầu của cô ấy, tôi chỉ muốn hỏi là còn có thể Châu về hợp phố(1) không?"

(1) HOÀN BÍCH QUY TRIỆU - Châu về hợp Phố; của về chủ cũ (thời Chiến quốc nước Triệu có viên ngọc họ Hoà của nước Sở, Tần Triệu Vương dùng 15 ngôi thành để đổi viên ngọc này. Triệu Vương phái Lạn Tương Như mang ngọc đi đổi thành, Tương Như đến nước Tần dâng ngọc, nhìn thấy Tần Vương không có thành ý, không muốn giao thành, bèn nghĩ cách mang ngọc trở về, phái người trả lại cho nước Triệu. Ví với vật còn nguyên vẹn quy trả về cho chủ cũ)

Dáng vẻ keo kiệt của Lôi Khải khiến cho Thi Dạ Diễm nở nụ cười.
"Thật xin lỗi, không thể."

Bây giờ biết kế hoạch kia đều là của Lôi Khải, tất nhiên lễ phục kia do anh ta cố ý chuẩn bị, siết chặt không ngừng, lại cứng muốn chết, làm khi đó trong thang máy dục hỏa đốt người khiến anh muốn xé nó vài lần mà không xé được....

Du Nguyệt Như rất nhanh bình tĩnh trở lại, ôm lấy cổ anh hôn xuống, trong giọng nói không khỏi có thêm vài phần nũng nịu. "Anh đi đâu thế? Để bọn em chờ lâu như vậy."

Lôi Khải biết điều quay mặt ra chỗ khác mặc cho hai người này liến mắt đưa tình, mím môi cười đến mức có ý nghĩa sâu xa riêng. Trong bữa tiệc Du Nguyệt Như vẫn thật cẩn thận quan sát sắc mặt của Thi Dạ Diễm, không biết lời nói cùng Lôi Khải kia anh nghe được ít hay nhiều, cuối cùng cũng không phát hiện ra anh không có gì không ổn, cô mới yên tâm chăm chú thưởng thức thức ăn ngon.

Người giúp việc bưng món bò bít tết nướng với dấm chua đen mà cô thích nhất lên(nói thật là không biết món này là món gì :)) các nàng cứ chấp nhận nó là món ăn hộ ta nhé.híhí), mới ăn được hai miếng lại nhăn mày đặt câu hỏi. "S.X đổi đầu bếp rồi à? Mùi vị không giống."

Lôi Khải vui vẻ, lúc nói ra lại có chút chua xót. "Trước lúc đưa cô tới đây, đúng lúc Steve.X ở trong nước, vì muốn làm cho cô vui tôi ép anh ta đích thân nấu, trở về làm vị hôn thê của tôi, đảm bảo món ăn hàng ngày của cô đều do anh ta làm, thấy sao?"

Steve. X là một vị thần của giới thức ăn ngon Paris thậm chí còn là giới thức ăn ngon quốc tế, anh ta là tuổi trẻ có tiếng tăm, cho nên vô cùng kiêu ngạo. Ban đầu trên thế giới S.X chỉ có dây chuyền ở ba thành phố Milan, Barcelona, Paris. Nhưng Lôi Khải vì Du Nguyệt Như mà bỏ ra số tiền vô cùng lớn ép anh ta mở nhà hàng thứ tư ở Thành phố T.

Quen biết Lôi Khải nhiều năm như vậy, chưa thấy anh ta để tâm với người phụ nữ nào như vậy, Steve.X tương đối có hứng thú với sự kén chọn mùi vị của người phụ nữ này, vẫn muốn gặp mặt. Nhưng lại bị Lôi Khải ngăn cản, nguyên nhân rất đơn giản. Vẻ ngoài xuất sắc của anh ta làm Lôi Khải rất có áp lực, bây giờ đàn ông xuống được phòng bếp lên được phòng khách lại đúng là cực phẩm, anh ta làm sao có thể hai người có sức uy hiếp lớn như vậy ở cùng một chỗ với anh ta cơ chứ.

Ba năm nay Du Nguyệt Như đối với loại lời nói không biết điều thỉnh thoảng lại xuất hiện này của Lôi Khải chỉ coi như gió thoảng bên tai, còn lại toàn bộ coi như không thấy. Thi Dạ Diễm lại không thềm để ý. "Để cậu tốn kém rồi, người phụ nữ của tôi ăn của cậu, tôi thay cô ấy xin trả lại gấp đôi, ngày mai chi phiếu sẽ đưa tới tay cậu."

Lời này thật sự đánh ngã khẩu vị của Lôi Khải, Du Nguyệt Như cúi đầu cười trộm, dáng vẻ không có lương tâm kia làm cho Lôi Khải nghiến răng nghiến lợi, anh ta phun ra ngụm rượu, híp mắt nói."Cái kia thật sự không

cần, trên người cô ấy cái gì nên ăn tôi cũng đã nếm qua, tôi cũng không cảm thấy thiệt thòi."

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 53: Phần 75

Du Nguyệt Như có chút không nhịn được ý cười bên môi, hung hăng trừng mắt nhìn Lôi Khải. Không ngờ Thi Dạ Diễm lại không nổi giận, điều này làm trong lòng Du Nguyệt Như không biết có cảm giác gì. Trên đường về nhà bỗng nhiên cô nói rằng cô muốn đi xem phim. Thi Dạ Diễm rất ít khi đến nơi đông người và có ánh sáng lờ mờ như rạp chiếu phim, những nơi đó cực kỳ không an toàn đối với anh.

"Đi theo em thôi, em chưa đến rạp chiếu phim xem phim bao giờ..." Dáng vẻ chu đôi môi đỏ mọng của cô thật là xinh đẹp động lòng người, từ trước đến giờ Thi Dạ Diễm không biết rằng phụ nữ làm nũng lại có tính công kích mạnh như vậy, cuối cùng vẫn đi theo cô.

Lúc bọn họ đi vào rạp thì phim đã bắt đầu chiếu rồi, bốn phía đen như mực, Thi Dạ Diễm cầm tay dắt cô đi từng dãy tìm chỗ ngồi, ánh sáng ngưng tụ càng làm bóng lưng của anh có vẻ to lớn hơn. Tay mình được một người đàn ông nắm thật chặt khiến trong lòng Du Nguyệt Như có một chút bình yên.

Ghế hai người ngồi là ghế dành cho tình nhân, hai bên và chỗ dựa lưng đều được độ cao bao quanh. Du Nguyệt Như chọn phim kinh dị, thật ra lá gán của cô rất lớn, không bị hình ảnh trên phim dọa mà lại bị sự sợ hãi của những người xung quanh làm tinh thần có chút không tập trung. Dứt khoát cuộn người vào ngực Thi Dạ Diễm uống coca ăn bỏng ngô giống như con mèo nhỏ.

Cô nhích tới nhích lui, rất nhanh làm Thi Dạ Diễm không có tâm trạng xem phim, bụng dưới nóng lên, tất cả lực chú ý đều đặt trên người cô. "Tại sao anh lại cảm giác em đang cố ý quyến rũ anh nhỉ?"

Anh vừa nói xong bàn tay lại bắt đầu không an phận, dứt khoát xoay người cô lại rồi giang hai chân cô ra đặt trên đùi mình, ngón tay đẩy cúc áo cô ra, bàn tay thăm dò trước ngực mềm mại của cô rồi nhẹ nhàng vuốt ve, nụ hôn nóng bỏng rơi xuống má cô, xuống đến cổ, càng lúc càng xuống dưới....

Du Nguyệt Như bị anh trêu chọc đến ngứa ngáy khó chịu, nâng mặt anh lên hôn xuống, đưa cho anh cốc coca. "Động dục cũng không nhìn tình huống nữa, tự đập lửa đi."

Thi Dạ Diễm uống một ngụm sau đó giữ cằm cô lại, ấn môi lên môi cô, đổ hết chất lỏng từ trong miệng sang miệng cô, liếm cánh môi cô khàn khàn nói. "Em chính là dụng cụ tắt lửa tốt nhất, những cái khác đều không được." Sau đó kéo quần lót giữa chiếc váy lông dê của cô xuống, tự kéo quần mình ra, sau đó nâng thắt lưng của cô lên nhắm thẳng rồi chậm rãi hạ cô xuống.

Cô còn chưa đủ ấm ướt, có vẻ chặt chẽ khác thường, sau khi tiến vào toàn bộ Thi Dạ Diễm mới thỏa mãn thở ra một hơi, dán sát bên tai cô hà hơi. "Thật chặt, thả lỏng một chút, anh không di chuyển được."

Du Nguyệt Như ôm cổ anh, cắn mu bàn tay để ngăn tiếng than nhẹ suốt nửa buột miệng thốt ra.

"Nếu không thì em di chuyển nhé? Ngoan, Tiểu Như." Âm thanh trầm thấp khàn khàn hấp dẫn của anh truyền đến bên tai cô, nắm thắt lưng của cô để cho cô chậm rãi di chuyển.

....

Từ khi Du Nguyệt Như ở bên anh lại thường bị ép buộc phải mở mang kiến thức bởi những hành động điên cuồng lớn mật của anh. Sau khi Thi Dạ Diễm gắt gao ôm chặt cô rồi tự mình bắn ra, lấy khăn tay từ trong túi cô ra lau cơ thể hai người. Du Nguyệt Như còn chưa lấy lại tinh thần từ trong khoái cảm, mềm nhũn ngồi trong lòng anh thở gấp.

"Che mặt làm gì?" Thi Dạ Diễm lấy tay cô ra, hôn lên hai má ấm ấm của cô.

"Thật dọa người, người ta xem phim, chúng ta lại làm cái việc này..."

"Lúc vừa rồi làm sao không thấy em biết đây là dọa người, eo nhỏ xoay vặn như thế." Tất cả những điểm mẫn cảm trên cơ thể cô anh đều biết rõ trong lòng bàn tay, tùy tiện trêu chọc một chút thì cô lập tức không chịu nổi.

Du Nguyệt Như ngượng ngùng đấm anh. "Anh định bao giờ thì đưa thuốc giải cho em? Bây giờ không cần dựa vào nó để khống chế em rồi phải không?"

Thi Dạ Diễm cười rộ lên, hôn cô hết lần này đến lần khác. "Lấy đâu ra thuốc giải, anh chính là thuốc giải, không phải là em vừa mới 'ăn' sao?"

Cho rằng anh chơi xấu, Du Nguyệt Như nhất quyết âm ỉ không buông tha cho anh.

Bắt lấy tay cô đưa lên mặt, Thi Dạ Diễm mỉm cười, hơi hơi nhếch môi lên. "Đã sớm trộn thuốc giải vào trong thức ăn của em rồi, chỉ là không nói cho em biết thôi. Nếu không ăn thì đến bây giờ em đã hoàn toàn biến thành nô lệ tình dục của anh rồi, một ngày không làm thì em sẽ khó chịu muốn chết, cũng không khác cơn thèm ma túy là mấy, làm gì còn cho phép em rời khỏi anh lâu như vậy sao?"

Cô giật mình. "Vậy tại sao mỗi lần anh khẽ chạm vào thì em lập tức..."

"Cái đấy phải tự hỏi bản thân em rồi." Ngón tay anh chỉ chỉ vào trái tim cô."Thật ra nơi này của em đã sớm có anh rồi, đây chính là tác dụng phụ mà anh với em đã từng nói qua, cũng không tệ lắm phải không?" Tia sáng giao hoạt trong mắt anh chột hiện lên, khiến cô khó có thể rời tầm mắt.

Dường như cơ thể luôn thành thật sớm hơn suy nghĩ. Anh từng ám chỉ với cô rằng muốn cô tự để ý đến trái tim mình, chỉ là bị cô xem nhẹ thôi. Cô chăm chú nhìn anh, bỗng nhiên chua xót trong lòng bắt đầu dâng lên, có một số lời cho dù không nói anh cũng biết. Cho nên Du Nguyệt Như chưa bao giờ nói gì. Không tránh khỏi nghĩ đến những ngày cô lạnh lùng chống đối, nói chuyện châm chọc với anh đó, không biết người đàn ông này có từng có ý nghĩ buông tha cho thói quen chiều chuộng cô hay không.

Nhưng anh là người độc ác nhất trong giới hắc đạo, có lẽ hai chữ buông tha này chưa bao giờ xuất hiện trong thế giới của anh.

"Anh trải qua mấy năm nay như thế nào?" Bỗng nhiên cô đặt câu hỏi, Thi Dạ Diễm nhắm mắt lại, âm thanh thấp đến mức gần như không nghe được. "Dựa vào câu nói kia của em, em nói nhất định đợi anh trở về tìm em, anh về rồi, nhưng em lại không ở đấy nữa."

Hàng năm anh đều đến Prague, nhắm mắt suy nghĩ trên cầu Charles rộng lớn.

Giống như nếu làm như vậy thì có thể quay lại ngày đầu tiên gặp cô đó, cô bé mang khuôn mặt đẫm nước mắt, đôi mắt mở to quật cường mà trong sáng đầy van xin nói với anh, em ở đây chờ anh, anh nhất định phải quay lại nhé.

Nhưng khi đó mở mắt ra thì xung quanh chỉ có rất nhiều gương mặt xa lạ, anh không tìm thấy cô. Anh chỉ biết tên cô là Tiểu Như, biến người mênh mêng, cuối cùng tìm khắp nơi cũng không tìm thấy bóng dáng của cô. Trong một giây kia, anh vừa là tức giận vừa là tuyệt vọng, nhưng vẫn tiếp

tục một lần lại một lần tua lại ký ức hai người ở bên nhau hai ngày một đêm đó.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 54: Phần 76

Editor: Bún

Chia ly, cuối cùng cũng không phải là thật sự chia ly, mà là vì có thể gặp lại lần nữa.

***

Thi Dạ Diễm dùng bạo lực để trút hết ra ngoài những cảm phần cô độc, bị lạnh nhạt, bị chán ghét tích tụ dưới đáy lòng bao nhiêu năm nay mà không thể dùng lời nói để thuyết phục.

Nếu không phải bên hông anh bỗng nhiên có một đôi tay mềm mại mảnh mai giữ chặt, còn có giọng nói dễ nghe kia không ngừng ngăn anh lại, thì thật không biết phải đến khi nào anh mới có thể thoát ra từ giữa cảm giác đỏ mắt muốn giết người kia.

Khi đó anh quay người lại, sự tàn bạo vẫn còn cuộn cuộn trong đáy mắt chưa tản ra, cô bé tìm cách giữ vai anh, ngay sau đó tiếp tục kéo tay anh rời khỏi chỗ này.

Mưa ở Prague giống như có vô số mảnh thủy tinh nhỏ rơi trong không trung, nhẹ nhàng tẩy rửa hết những điều vừa xảy ra trong thành phố. Khí lạnh và màn sương ẩm ướt tràn ngập trong không khí, đẹp đến mức gần như hư ảo dưới ánh đèn mờ ảo bên trong khu vực nội thành này. Chạy trong mưa xuyên qua con hẻm, cảm giác trên người trên mặt đều lạnh, riêng chỉ có làn da nơi được cô cầm lấy kia là ấm.

Cuối cùng cũng dừng lại ở bên cạnh bờ sông không người, cô bé khom người thở dốc mạnh mẽ, hai gò má hơi phiểm hồng, mái tóc gọn gàng cũng hơi rối loạn. Tiếng cười trong trẻo của cô tràn ngập vui sướng, cầm mép váy tao nhã hành lễ cung đình nói lời cảm ơn.

Thi Dạ Diễm hơi cong khoé miệng, anh cảm nhận được cô bé này hẳn là nàng công chúa nhỏ bé kiêu ngạo trong pháo đài cổ kính.

Quần áo của anh bị cởi ra trong lúc đánh nhau, cô thấy trên ngực anh có mảng bầm tím lớn, bước lên cẩn thận xoa nhẹ. Anh đau đến nhú máu, cô vừa xoa vừa thổi một hơi, giống như nếu làm như vậy thì có thể giảm bớt đau đớn vậy.

Cô bất tri bất giác đi vào lòng anh, Thi Dạ Diễm cúi đầu có thể thấy đôi môi màu hồng phấn bị ướt nhẹp cùng hành động ngây thơ của cô.

Tay anh từ từ đặt lên eo cô, dưới ánh mắt kinh ngạc của cô, xoay người ôm lấy cô, bao vây cô giữa tường với cơ thể của mình."Buổi tối rất lạnh, bây giờ em lại phát run nữa."

Cô vốn định đẩy anh ra, lại không biết vì sao không làm như vậy, trái lại lại chậm rãi ôm chặt eo anh, cảm thụ nhiệt độ cơ thể từ cậu bé xa lạ này.

Thi Dạ Diễm nhắm mắt lại, càng thu hẹp cánh tay ôm thân thể gầy gò mềm mại kia, anh cần một cái ôm như vậy lâu lắm rồi..Chỉ là trong giây phút này, anh không biết ngoại trừ cô ra thì ai có thể cho anh.

Cô mở to đôi mắt đen láy của mình, đáy mắt tối đi vài phần. Người duy nhất đồng ý giúp cô chạy trốn không phải là Đường Lạp An, mà thực ra là anh.

"Em tên là Tiểu Như, còn anh thì sao?"

Hơi thở khi cô nói chuyện thổi đến chỗ xương quai xanh của anh, hơi ngửa.

"Tên anh là Er...Thi Dạ Diễm."

"Tên rất đặc biệt, lửa trong ngọn lửa sao?" Bị anh ôm, thật giống như được ngọn lửa vây quanh vậy. Thật ra cô đã lạnh rất lâu rồi, cơ thể không tự giác xích lại gần anh hơn. Có lẽ tìm kiếm ấm áp, hướng về nơi ấm áp hơn là bản năng của mỗi người.

Hành động nhỏ này của cô khiến Thi Dạ Diễm không khỏi nhìn cô thật lâu. Đây là lần đầu tiên nhìn gần một cô bé như vậy, thậm chí còn thông qua đáy mắt ướt át của cô nhìn thấy gương mặt lạnh lùng của chính mình.

Cô bị nhìn đến mức cảm thấy không tự nhiên."Hơi lạnh."

"Tại sao em không về nhà?" Thi Dạ Diễm hỏi, một lần nữa ôm cô vào trong lòng.

Có lẽ trong câu nói của anh có một chữ nào đó kích động cô, trong mắt cô xoẹt qua một tia u ám, sau đó ngẩng đầu lên, có chút đặc chí."Anh không nhìn ra sao? Em bỏ nhà đi."

Thi Dạ Diễm chau mày lại, sau đó lại dần giãn ra."Vừa đúng lúc." Anh đội mũ lưỡi trai lên đầu cô, bàn tay của anh thuận tiện quơ quơ."Anh cũng vừa bỏ nhà đi."

Vào buổi tối kia hai đứa trẻ bỏ nhà đi không có lựa chọn nào khác là kề cận sưởi ấm cho nhau, lấy cơ đó để giải thích cho hành vi lưu luyến nhiệt độ cơ thể của mình. Cho dù trong thời tiết rét lạnh này, cũng có một cái ôm ấm áp vĩnh viễn.

***

Ấm áp đầu tiên giữa hai người họ chính là cái ôm kia. Nhiều năm sau đó, thật ra Du Nguyệt Như chưa bao giờ quên nó, chỉ là về sau có quá nhiều chuyện khiến cô đành phải chôn sâu phần ấm áp đặc biệt này trong lòng.

Sau khi bọn họ từ rạp chiếu phim đi ra, dường như tuyết càng rơi lớn hơn nữa. Đèn đường và đèn treo trên những hàng cây hai bên vỉa hè lấp lánh chào đón lễ Noel. Du Nguyệt Như ngẩng đầu lên, những dải tuyết lớn giống như những sợi bông từ trên trời rơi xuống. Không tiếng động mà vô cùng mạnh mẽ, không gì ngăn được mà cũng không có cách nào ngăn được.

Thi Dạ Diễm chuẩn bị đi lấy xe thì bị cô ngăn lại. "Dù sao cách nhà cũng không xa, chúng ta đi bộ về thôi."

"Không sợ lạnh sao?" Thi Dạ Diễm kéo khăn quàng cổ của cô lên, vén áo khoác ngoài của mình lên bao bọc cô bên trong. Du Nguyệt Như cười không nói, bên cạnh có một người đàn ông giống như ngọn lửa này, cô không có lý do nào để sợ lạnh cả.

Màu sắc rực rỡ của ánh đèn trên mặt tuyết mờ mịt tạo ra vàng sáng tuyệt vời, cửa hàng nối tiếp nhau tỏa ra ánh sáng lung linh. Bông tuyết dần phủ đầy trên tóc, vùi lấp những sợi tóc đen. Cây đại thụ hai bên đường ngoan cường duỗi thân trong gió rét.

Cô nghĩ, nếu cứ đi mãi như vậy, có thể đi thẳng đến lúc đầu bạc không, làm bạn mãi mãi...

Đây là mơ ước mà ngày trước cô vốn không dám nghĩ đến, đối với cô mà nói, chính là hy vọng xa vời. Nhưng người đàn ông này đã từng cam kết với cô, chỉ cần cô ở lại bên cạnh anh, anh sẽ cho cô tất cả.

Vậy thì trong cái tất cả này, có bao gồm cả vĩnh viễn chứ....

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Phần 77

Editor: Bún

Bọn họ chưa từng cố ý tránh thai, hình như bây giờ Du Nguyệt như mới nghĩ đến vấn đề này. Thi Dạ Diễm trêu ghẹo cô. "Không biết ai đã từng nói sẽ không sinh con của anh."

Quan hệ giữa người với người thật kỳ diệu, lúc trước cô có bao nhiêu chán ghét Thi Dạ Diễm thì bây giờ mỗi ngày đều muốn dính cùng một chỗ với anh, cuộc sống này quá hoang dã vô độ. Bách Vĩ oán giận cùng chỉ trích không dưới một lần rằng cô chính là mầm họa hại nước hại dân, còn Thi Dạ Diễm chính là kẻ hôn quân tham luyến sắc đẹp.

Cô cũng không tức giận, trong cuộc sống hai mươi mấy năm nay chưa có lúc nào cô cảm thấy thoải mái tự do hơn bây giờ. Mà hiển nhiên cô cũng chưa quên chuyện Chử Dư Tịch. Thi Dạ Diễm thỉnh thoảng lén gọi điện thoại sau lưng cô, còn cô thì nhẹ chân nhẹ tay nghe lén.

"Cậu còn muốn kéo dài tới bao giờ? Có một chút đạo đức nghề nghiệp nào không?" Thi Dạ Diễm hơi không vui.

Bên kia điện thoại Lôi Khả đang thành thơi nói đùa. "Tôi cũng không phải siêu nhân vạn năng vô địch, dù sao cũng cần một chút thời gian."

Hôm đó anh ta cố ý để Thi Dạ Diễm nghe thấy những lời anh ta nói với Du Nguyệt Như kia, trong lòng mỗi người đều có suy tính riêng, chỉ là

không nói ra mà thôi. Chẳng qua Lôi Khải chỉ nói một câu ám chỉ."Người phụ nữ này cũng không đơn giản, lúc buồn thì có anh."

Anh cúp điện thoại rồi im lặng suy nghĩ, cũng không quên chú ý tiếng bước chân ngoài cửa rời đi. Lúc anh trở lại phòng ngủ thì cô đã nằm ngủ rồi. Thi Dạ Diễm kiểm tra lịch sử cuộc gọi trong điện thoại của cô, không có gì. Anh nâng khóe miệng, thật sự rất cẩn thận, không để lại dấu vết nào.

Anh xoay người lên giường, hôn cô cho đến lúc cô tỉnh, cời váy ngủ của cô. Du Nguyệt Như ngái ngủ khẽ mở mắt hừ hừ, Thi Dạ Diễm tách hai chân của cô ra, chậm chậm ma sát nơi đó của cô."Ngày mai anh đi rồi, anh phải đi kiểm tra vườn trồng trọt ở bên Tam Giác Vàng một chút."

Nguồn nhiệt trên người cô trở dậy, mắt khép hờ ôm anh. "Sau đó thì sao?"

"Sau đó...nộp trước bài tập lúc anh không có ở đây thôi." Anh nói xong, đột nhiên hạ thắt lưng xuống xuyên thẳng vào cơ thể cô. Bỗng nhiên có một vật cứng nóng bỏng như thế xuyên vào, cô hít vào một hơi thật sâu, còn không đợt cô tỉnh lại, anh đã bắt đầu di chuyển mãnh liệt.

Cô không nhận được thở gấp, khẽ ngậm "ừm...ừm...", vào lỗ tai anh, giống hệt như cô một con sâu đang chui vào tim của anh. Thi Dạ Diễm dùng hai tay giữ chặt thắt lưng của cô. Anh bình tĩnh, cẩn thận quan sát mỗi biến hóa rất nhỏ trên khuôn mặt của cô, gần như xác định được cô đang cau mày, phát ra âm thanh, mồ hôi chảy xuống, thậm chí còn có cả biểu tình đau đớn xen lẫn với vui thích, tất cả những biểu hiện đó đều vì anh mà có.

"Tiểu Như, nếu như thực sự mang thai, thì lập tức sinh nó, anh cưới em...Mặc dù có chút phiền, nhưng nên là con gái." Âm thanh trầm thấp của anh lượn vòng quanh tai cô, giống như thứ gì đó đang cuộn cuộn mãnh liệt tiến vào trong tim cô.

Anh không phải không muốn con trai, chỉ sợ con trai sẽ không có cách nào phải tiếp nhận một chút đau khổ giống như anh. Nếu như có một đứa con gái kiên cường không chịu khuất phục, xinh đẹp quyến rũ giống như cô...Vậy thì nó tuyệt đối sẽ là niềm kiêu ngạo của anh.

Du Nguyệt Như khe khẽ lên tiếng trả lời, yết hầu căng thẳng, đau khổ chua xót, lúc lên đỉnh mắt đã hơi ướt. Thật ra anh không hay nói những câu như vậy, vì thế cho nên mỗi câu nói như vậy đều làm người khác rung động.

Cô cũng muốn có một bé gái, sẽ trao toàn bộ tình yêu của mẹ mà cô chưa từng cảm nhận cho nó. Không cần con bé kiên cường giống cô, để cho con bé tha hồ dịu dàng, yếu đuối, tự do phóng khoáng. Cô tin tưởng chỉ cần có Thi Dạ Diễm ở đây, người đàn ông này đủ mạnh mẽ để tạo nên một thế giới không mưa không gió. không có một chút tổn thương nào cho con gái của họ.

Con gái của bọn họ sẽ thành cô công chúa nhỏ hạnh phúc nhất.

Chỉ là tưởng tượng thôi mà cô đã có cảm giác hạnh phúc như vậy rồi.

Có đôi khi bạn cho rằng hạnh phúc đã gần trong gang tấc rồi thì thật ra chỉ cần một bước nữa thôi, sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng, tất cả những điều đẹp đẽ đó sẽ bị lưỡi dao tàn nhẫn sắc bén của hiện thực bổ ra, sau đó bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Hóa ra suy cho cùng tất cả chỉ là ảo tưởng xa vời không thể chạm đến.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Phần 78

Editor: Bunn

Ngày tiếp theo, Du Nguyệt Như khẳng khẳng muốn đưa anh đến sân bay. Cô chưa từng trải qua sự xa cách ngọt ngào như vậy, ngàn lần không đành lòng, không để ý đến xung quanh ôm cổ anh dịu dàng làm nũng.

Thi Dạ Diễm nhanh chóng quên đi dáng vẻ nữ vương khó chinh phục lúc ban đầu của cô, nâng trán thở dài, có chút không chịu nổi dáng vẻ nũng nịu giống cô gái nhỏ của cô. "Trước kia em không phải như thế này mà..."

Du Nguyệt Như bĩu môi. "Anh thích em đối nghịch với anh như trước sao?"

Đến giờ đăng ký, Du Nguyệt Như thật muốn chần loa phát thanh kia lại. Thi Dạ Diễm giữ chặt thắt lưng cô, bế cô cách mặt đất một khoảng, để cô nhìn thẳng vào mắt mình, không nói gì, chỉ nhìn cô như vậy.

Du Nguyệt Như giống như bị hút vào trong đôi mắt màu hổ phách của anh, toàn bộ lưu luyến không rời đều tập trung ở trên mặt. "Về sớm một chút."

Thi Dạ Diễm nâng môi lên. "Nói một câu em yêu anh đi."

Cô cảm thấy không thở nổi, cảm giác chua xót lan tràn toàn thân, tim đập không ngừng. Cô cắn khước môi vẫn không ngừng dương lên của mình.

"Nói."

"Không cần." Cô cười, không được tự nhiên quay mặt đi.

Thi Dạ Diễm không hỏi nữa, nhưng mà bỗng dừng lại hôn cô, đầu lưỡi thăm dò quấn quít với cô một lúc. Trong miệng đều là mùi hương khiến anh lưu luyến. Hoặc là liếm hoặc là cắn nhẹ cánh môi cô, giọng nói của anh có chút khàn.

"Tiểu Như, anh..."

"Xuyt, đừng nói, em biết." Cô che môi anh. Anh muốn nói gì mà sao cô lại không biết.

Một chữ 'yêu', phải mang quá nhiều trách nhiệm, vô cùng nặng nề nhưng lại rất quý giá. Quý giá đến mức cô không dám nói ra miệng quá dễ dàng, càng không dám nghe. Sợ bỗng nhiên lại không còn gì. Giống như là lời nguyện của Cô bé lọ lem, trước khi nói yêu điều tốt đẹp giống như rơi vào đám mây, sau khi nói yêu tan thành mây khói.

Cô đã từng trải qua nhiều lần mất đi như vậy, liên tiếp lấy đi từng mảnh từng mảnh trong lòng. Không dễ dàng mới đến được lần nữa thì làm sao cô có thể mạo hiểm để cho nó biến mất, cô tình nguyện chôn chữ này thật sâu xuống chứ không hy vọng kết quả sự ấm áp anh cho cô này sẽ thành công đã tràng.

Chỉ là cô không biết, một chữ này, chôn sâu dưới đáy lòng thoáng một cái chính là mấy năm. Trong thời gian không có anh, cô chỉ dựa vào một câu nói cưới cô kia, cùng ánh mắt lưu luyến dầy dụa của anh lúc này, còn có đáy mắt đã sớm để lộ ra những khổ sở sắp phải chịu đựng này để trải qua.

Thi Dạ Diễm đặt cô xuống, hôn liên tiếp lên trán cô. "Chờ anh quay lại."

Anh xoay người rời đi, Du Nguyệt Như nhìn bóng lưng anh lưu luyến cắn đầu ngón tay, trong lòng gọi lên vô số ngọt ngào.

Chia ly, cuối cùng không phải thật sự chia ly, mà là vì để gặp lại.

****

Sau khi Thi Dạ Diễm đi đường như cuộc sống của cô lập tức thay đổi, cô không muốn về nhà, lái xe thẳng về nhà cũ. Đã lâu không gặp Tân Tiệp, thậm chí Du Nguyệt Như còn suy nghĩ có muốn nói chuyện tình yêu của mình với bà hay không.

Đáng tiếc Tân Tiệp không có nhà. Du Nguyệt Như để thuốc bổ và quà tặng vào trong phòng Tân Tiệp rồi chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên phía sau lưng truyền đến một giọng ẩn chứa ý tứ trêu tức của một người đàn ông.

"Xem ra tâm trạng của chị cũng không tệ lắm."

Du Nguyệt Như nhin xuống tiếng hét chói tai, hốt hoảng xoay người, sắc mặt trở nên xanh mét. Người đàn ông ở phía sau ngậm thuốc, dáng vẻ lười biếng mà phóng túng, cà vạt tháo xuống treo trên cổ, áo mơ mi mở rộng khoe ra cơ bắp rắn chắc bên trong, dáng người mê người khiến cô không tránh khỏi nhìn thêm vài lần.

Người đàn ông này không phải ai khác, mà chính là Thái Tử gia vừa từ Nhật Bản về của nhà bọn họ.

"Cậu dọa chết người, trở về lúc nào?" Du Nguyệt Như ôm ngực trừng mắt nhìn anh ta.

Thái Tử cầm điều thuốc, chậm rãi nhả vài vòng khói, cười như không cười nhìn cô chăm chăm."Hôm nay bay, vừa đến nhà, thấy không, còn chưa thay quần áo nhé."

Trong lòng Du Nguyệt Như hồi hộp, mặt bình tĩnh bước lên tháo cà vạt cho anh ta."Tiểu Tịch ở Nhật Bản phát triển rất tốt, không uống công cậu nâng niu cô ấy như thế."

Thái Tử khẽ cười một tiếng, bắt lấy cổ tay cô, nâng cầm cô lên."Xe em theo suốt một đường mà chị cũng không phát hiện ra, trong đầu chị đang nghĩ đến ai thế?"

"Cái gì mà ai..." Cô giả ngu, tay Thái Tử hơi dùng sức khiến cô cảm thấy đau.

"Ở sân bay em không muốn quấy rầy chị, dáng vẻ lưu luyến không rời kia của hai người, đã phát triển tới mức độ nào rồi? Đã làm đến mức nào rồi? Chị của em, chẳng lẽ Lôi Khải không thỏa mãn được chị sao? Vẫn còn muốn thêm một Thi Dạ Diễm nữa sao? Hay là ba người cùng một lúc?"

Ánh mắt tức giận của thái tử càng lâu càng mãnh liệt, trong giây lát Du Nguyệt Như không lên tiếng, trong lòng nâng lên nỗi sợ hãi vô cùng...

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Phần 79

Thói quen không phải là tình yêu, tình yêu không phải là thói quen.

***

Du Nguyệt Như đẩy tay Thái Tử ra, xoa cầm đau nhức, vô cùng bình tĩnh. "Chị đến gặp dì Tiệp, không phải đến àm ỉ với em."

Cô muốn chạy trốn, bị Thái Tử một tay lôi về, thô lỗ đẩy vào phòng mình. "Em đi tắm rửa thay bộ quần áo khác, chị ở đây chờ, một lát nữa chúng ta ra ngoài nói."

"Chị không có gì để nói với em, chị phải đi." Nói xong cô lập tức kéo cửa ra, vừa mới kéo được một khe nhỏ, lại nghe thấy giọng nói trầm thấp mà ngăm uy hiếp của Thái Tử truyền đến.

"Chỉ cần chị bước ra khỏi phòng này một bước, chị có tin em nhốt chị lại, không cho chị gặp lại anh ta không?"

"..." Động tác của Du Nguyệt Như dừng lại. hít một hơi thật sâu, sau đó đóng lại cửa. Thái Tử nói ra được thì sẽ làm được, càn rỡ độc ác đến mức không có người nào có thể ngăn cản được.

Tiếng nước ào ào trong phòng tắm khiến tâm trạng của cô càng thêm sốt ruột bất an, mãi đến lúc Thái Tử tắt nước, khoác áo tắm ra ngoài, thậm chí thay một bộ quần áo khác Du Nguyệt Như vẫn đang trong trạng thái thất thần. Thái Tử vỗ tay trước mắt cô, gọi hồn cô quay trở lại.

Cô hơi lúng túng, nhưng Thái Tử vẫn mang vẻ mặt lạnh lùng như băng. Bọn họ người đi đằng trước người đi đằng sau, Thái Tử quay đầu lại, không kiên nhẫn giục cô đi nhanh lên, cô kì kèo mè nheo, hận không thể lên ba bước lùi một bước. Thái tử không quanh co, trực tiếp kéo cô đi, trùng hợp gặp Dĩ Nhu tan học trở về.

Ngoại trừ bình thường Thái Tử hơi dữ dằn với cô ấy một chút thì Du Nguyệt Như và Hoàng Phủ Triệt đều vô cùng yêu thương cô ấy. Hơn nữa bình thường Du Nguyệt Như không ở nhà nên Dĩ Nhu cực kỳ thích bám lấy cô. Chỉ là lúc này còn chưa kịp vui vẻ trao cho cô một cái ôm ấp áp đã bị Thái Tử nhanh hơn đẩy ra.

"Đừng ồn ào."

Dĩ Nhu chu mỏ lên quay về phía hai người họ nói."Anh và chị đi đâu thế?"

"Có một cuộc hẹn." Thái Tử nhét Du Nguyệt Như vào trong xe, cũng không quay đầu lại mà bỏ lại một câu. Dĩ Nhu đành phải nhăn mặt chun mũi hừ một tiếng, nhìn theo chiếc xe thể thao chạy đi như bay của anh ta.

Không khí trong xe không tránh khỏi có chút căng thẳng. Du Nguyệt Như ngẫm tính toán xem phải làm sao bây giờ. Thái Tử lờm cô một cái, mở miệng.

"Chúng ta không can thiệp vào cuộc sống riêng tư của nhau, chị kết giao với ít hay nhiều đàn ông em cũng không có hứng thú, chỉ là..."

"Chỉ là không thể ở cùng một chỗ với Thi Dạ Diễm đúng không?" Du Nguyệt Như nói tiếp câu nói của Thái Tử, lấy hộp thuốc lá từ trong túi của anh ta ra, châm một điếu. "Chị biết hai người từng có một đoạn quá khứ, nhiều năm như vậy anh ấy đoạt không ít việc làm ăn ở Bắc Mỹ của em, em đã cho anh ấy một phát súng, anh ấy đã cho em một phát súng, nhưng những điều này chẳng qua cũng chỉ là chút oán hận bị kéo dài thôi, anh ấy

không để em thoải mái, em cũng không để anh ấy dễ chịu, cũng không phải chuyện thù sâu hận lớn gì, không phải sao?"

"Thi Dạ Diễm không chỉ đối nghịch với em, mà còn đối nghịch với nhà chúng ta nữa." Thái Tử cười trào phúng. "Sớm muộn gì anh ta cũng biết chị là ai, chị có thể giấu anh ta cả đời sao?"

Cả đời?

Trái tim Du Nguyệt Như run rẩy, ánh mắt trầm xuống, bọn họ thật sự có cả đời sao? Thái tử vừa thấy dáng vẻ này của cô thì lông mày càng nhíu chặt hơn. "Hai người nói là chơi đùa rồi sẽ kết thúc khi chưa quá muộn, chị muốn lấy họ Du, em cũng không muốn kéo chị vào chuyện này."

Cây to đón gió, nhà họ Hoàng Phủ là đại gia tộc đứng đầu ở thành phố T, cũng không thiếu chuyện đắc tội với người ở cả hai phía hắc bạch đạo. Bên dưới những chuyện nở mày nở mặt thì chuyện nguy hiểm cũng đếm không hết. Anh ta là con trai cả, có Hoàng Phủ Triệt chịu trách nhiệm cùng anh ta là đủ, cô và Dĩ Nhu tránh càng xa càng tốt.

Du Nguyệt Như cười nhạt. Cô muốn họ Du sao? Không có đứa bé nào thích chuyện bị chính cha ruột của mình lấy ra làm công cụ lợi dụng. Dưới kích động cô bật thốt lên những điều đã kìm nén tận sâu dưới đáy lòng, hung hăng hít một hơi thật sâu.

Cô cũng không phải là thánh mẫu, cô nghĩ bất kỳ ai ở vào lập trường của cô khi có được càng ít sự ấm áp thì càng muốn quý trọng. Làm mẹ kế, những yêu thương mà Tân Tiệp cho cô tuy chưa bằng nửa phần dành cho Thái Tử và Dĩ Nhu, nhưng với cô, như vậy cũng đủ để quý trọng rồi. Cô không muốn vạch trần sự việc khiến Tân Tiệp bị tổn thương, hơn nữa bà ấy còn bị bệnh tim bao nhiêu năm nay rồi. Tân Tiệp cần quý trọng và che chở hơn cô.

"Nếu không phải chơi đùa thì sao?" Cô nói một câu sâu xa, Thái Tử ôm tâm lý may mắn mà hỏi lại cô. "Cái gì?"

"Chị nói, nếu lúc này không phải là chị đang chơi đùa, anh ấy...anh ấy cũng nghiêm túc, thì..." Cô còn chưa nói xong, Thái Tử đã đạp mạnh chân phanh, khiến xe dừng ngay lập tức, quán tính khiến cơ thể cô bay ra ngoài nhưng lại bị dây an toàn kéo lại, lực kéo rất mạnh khiến cô cảm thấy đau nhức.

Cô vừa mới ngồi yên, một bóng đen nhanh chóng chồm qua đây che người cô. Cảm giác áp bức mãnh liệt khiến lòng cô căng thẳng. Thái Tử túm lấy tóc cô, ép cô nhìn thẳng vào mình, ánh mắt tĩnh lặng như nước. "Chị nói, nghiêm túc sao?"

Da đầu có chút đau, cô không thể đẩy anh ta ra được. "Đúng."

"Có bao nhiêu nghiêm túc? Như thế nào gọi là nghiêm túc."

Cô không nói chuyện, tay lại theo bản năng che bụng. Mắt Thái Tử theo động tác của cô nhìn chăm chăm xuống bụng dưới của cô, sự độc ác trong mắt tập trung tại một chỗ. "Chị đừng nói với em là chị mang thai rồi nhé!"

"Không có, bây giờ không có không có nghĩa là tương lai không có."

Trong lập tức trở nên yên lặng không như chết. Một lát sau, cô nghe thấy âm thanh hai năm đêm của Thái Tử vang lên răng rắc.

"Được lắm!"

Anh ta buông cô ra khỏi động xe, tốc độ xe rất nhanh, xuyên qua dòng xe trên đường lớn, nhìn cảnh vật hai bên đường càng ngày càng quen thuộc, cô có dự cảm không tốt. Cuối cùng Thái Tử dừng xe ở dưới bệnh viện của nhà họ Hoàng Phủ, nếu bây giờ Du Nguyệt Như còn không hiểu ý tứ của anh ta nữa thì cô chính là con ngốc.

Cô không xuống xe, Thái Tử lập tức bế cô xuống, không để ý đến chuyện cô giãy dụa phản kháng, ôm thẳng đến khoa phụ sản. Không ai dám thất lễ với ông chủ lớn này, đành phải dùng tốc độ nhanh nhất cách ly những người không liên quan, giữ lại cho bọn họ một không gian riêng tư.

"Kiểm tra cho cô ấy một lượt, nếu mang thai lập tức bỏ!" Anh ta lạnh lùng ra lệnh. Du Nguyệt Như quá sợ hãi, tức giận đến mức choáng váng, cô quay đầu lại hung hăng trừng mắt. "Đều cút xuống cho tôi!"

Những y tá vừa muốn tiến lên thì bị sự tàn ác bao quanh người cô làm cho sợ đến mức phải lập tức lui ra. Thái Tử bỗng nhiên nở nụ cười. "Thật không biết học dáng vẻ này từ ai, người chị xinh đẹp của em đi đâu rồi."

"Nếu còn nhớ rõ tôi là chị của cậu thì cậu không nên làm như vậy!" Cô níu chặt áo Thái Tử, trong mắt tràn ngập sự kiên quyết. "Cậu không có quyền bỏ đứa bé của tôi!"

"Cuối cùng chị cũng là người nhà họ Hoàng Phủ, làm sao có thể mang con của anh ta đây? Đầu chị bị hỏng rồi à? Nhà họ Thi là chốn nguy hiểm, chưa nói đến chuyện chị là người nhà họ Hoàng Phủ, chỉ cần chị là người phụ nữ bình thường thôi, sau khi vào cửa nhà họ Thi thì đến cục xương cũng bị nhà bọn họ nuốt vào! Thi Dạ Triệu và Thi Dạ Diễm vừa sinh ra đã bắt đầu tranh đấu, chị muốn thành vật hy sinh giữa hai người bọn họ sao?"

"Sẽ không? Tôi không phải Tiểu Nhu, tôi không dễ đối phó như ấy! Hơn nữa Thi Dạ Diễm sẽ bảo vệ tôi!"

"Làm sao chị biết?"

"Anh ấy nói sẽ không để tôi phải chịu một chút thương tổn nào, chỉ cần tôi ở bên anh ấy, anh ấy sẽ liều mạng bảo vệ tôi!"

"Nói dưới tình huống nào? Trên giường sao?" Thái Tử cười trào phúng, vỗ vỗ mặt cô. "Em từng nghĩ chị khác với những người phụ nữ khác, chị

thông minh, chị biết suy nghĩ thấu đáo, lời nói của đàn ông ở trên giường có thể tin sao? Kỹ thuật của anh ta tốt đến mức khiến chị trúng tà nên muốn đi theo anh ta sao, nếu chị chọn Lôi Khải em sẽ không quản, còn Thi Dạ Diễm, không được!"

"Tôi không cần cậu để ý tôi! Tôi không cần bất kỳ ai trong số các người quản tôi, tôi có quyền lựa chọn sẽ ở một chỗ với ai!"

"Hoàng Phủ Nguyệt Như! Chị tùy hứng đủ rồi! Mắt nhìn đàn ông của chị tệt không thể chịu được, trước kia không phải Đường Lạp An không lấy chồng, kết quả thì sao? Không phải anh ta từ bỏ chị rồi sao? Hai lần đều cưới Úc Tiểu Trì." Thái Tử vịn bụng cổ tay cô ra, cầm nó giơ lên trước mắt cô. "Chị cũng muốn vì Thi Dạ Diễm mà cắt cổ tay một lần sao? Cuộc sống của chị còn bị đàn ông hủy đến mức nào?"

Có thể thấy được một vết thương dài có màu đã phai nhạt trên cổ tay cô, Du Nguyệt Như nhìn vết thương kia, trong nháy mắt nhớ lại những ngày đau khổ nhất, những ngày đau khổ vì bị Đường Lạp An tuyệt tình vứt bỏ bỗng nhiên mạnh mẽ hiện về trong tâm trí cô.

Một bên Đường Lạp An vừa đoạt lấy cơ thể cô để hưởng thụ, một bên dùng giọng nói bao hàm tình dục nói cho cô, chúng ta không thể cùng một chỗ, Úc Tiểu Trì không thể không có anh ta, con anh ta không thể không có cha.

Du Nguyệt Như nhớ đến hình ảnh của cô lúc thiện lương bị tôi luyện thành vạn kiếm không thể xuyên qua, đau không thể kìm nén được. Cô phần nộ đẩy anh ta rời khỏi mình, thậm chí cầm quần áo chưa kịp mặc đã rời khỏi đó. Đường Lạp An không nói lời nào túm cô quay lại đặt dưới thân, mạnh mẽ tiến vào, tiếp tục màn hoan ái chưa xong.

Anh ta thô lỗ dã man, động tác mãnh liệt dường như chỉ vì muốn phát tiết, cô không ngừng phản kháng, khóc hỏi anh ta nếu như anh ta yêu Úc

Tiểu Trì tại sao vẫn muốn làm chuyện này với cô. Đường Lạp An thở gấp nói vào tai cô một câu, khiến trong nháy mắt cô rơi vào tận cùng của tuyệt vọng, trái tim yếu ớt bị anh ta đập nát hoàn toàn.

"Tôi không có cách nào khác, luyện tiếc cô, luyện tiếc cơ thể cô, càng luyện tiếc âm thanh trên giường của cô."

Nước mắt của Du Nguyệt Như trào ra mãnh liệt."Em không tin trong lòng anh không có em dù chỉ một chút, anh cũng yêu em đúng không?"

Đường Lạp An cho cô một cú đẩy thật sâu. "À, cô gái nhỏ, tình yêu không đơn giản như vậy, không cần nhằm lẫn xem thói quen trở thành tình yêu, cô xem chỉ cần ở lâu với bất kỳ một người đàn ông nào, có thói quen làm tình với anh ta, đều cảm thấy bản thân đã yêu anh ta thôi."

Cô không có sức lực để phản kháng, mất âm thanh, giống như tượng gỗ để mặc anh ta dao động, xuyên qua trên cơ thể mình. Cô mở miệng, tiếng hít thở rất mỏng manh. Đôi mắt yên tĩnh, theo dõi anh ta đến nháy cũng không muốn nháy nữa.

Đường Lạp An đưa tay che mắt cô, cô chỉ có thể im lặng khóc trong lòng bàn tay của anh ta. Sau khi anh ta bắn một luồng khí nóng vào người cô, tất cả nước mắt trong cơ thể cô cũng đã chảy hết.

Thái Tử buông cô ra, kéo phẳng áo sơ mi. "Chị xác định rằng không phải Thi Dạ Diễm đã biết thân phận của chị từ sớm nên chỉ muốn chơi đùa chứ? Đi kiểm tra một chút, em cũng chỉ muốn tốt cho chị thôi, Thi Dạ Diễm không phải là người đàn ông có thể vì đứa nhỏ mà chịu bị phụ nữ trói buộc, không cần vì tình cảm tự cho là đúng mà khiến đầu óc u mê, đến lúc đó hối cũng không kịp."

Khí thể vừa rời của Du Nguyệt Như bị anh ta nói mấy câu như vậy đánh tan, cô nhẹ nhàng vỗ về bụng dưới, nếu bên trong này có sinh mệnh nhỏ,

nếu Thi Dạ Diễm sớm biết cô là ai, nếu những điều hứa hẹn trước đây chỉ là nói dối, nếu tình yêu giữa hai người bọn họ chỉ là cô tự cho là đúng...

Nhưng dù sao anh cũng tìm cô tám năm, vì cô mà động tay với Thi Dạ Triệu, cho cô chiếc vòng trang sức quan trọng như thế, những yêu chiều, những dung túng, những tình thâm ý trọng vô tình để lộ, muốn cô phải làm sao để tin tất cả những điều kia là diễn trò đây?

Lúc gần đi anh muốn thổ lộ tình yêu, anh vẫn để cô chờ anh trở về, rõ ràng anh nói nếu có đứa nhỏ sẽ cưới cô...

Hai tay Du Nguyệt Như che mặt, bỗng nhiên có không còn sức lực tựa vào người Thái Tử. "Coi như những điều em nói đều là đúng, đều là sự thật, nhưng....đã muộn rồi."

Thi Dạ Diễm không phải Đường Lạp An, anh là người đàn ông duy nhất trên đời này đối tốt với cô mà không có mục đích. Nhưng những chuyện cũ rành rành ở trước mắt kia khiến cho những sợ hãi dưới tận sâu đáy lòng giống như rắn độc phá vỏ mà ra. Sợ hãi theo những giọt nước mắt lóng lánh chảy xuống khe hở, cô vùi đầu trước mặt Thái Tử, cơ thể ngấm chịu đựng bắt đầu khẽ run.

Đã quá muộn rồi, coi như một câu nói của Thái Tử thành sự thật, nhưng trái tim đã sớm rơi vào tay giặc kia của cô thì làm sao có thể lấy lại đây?

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Phần 80

Editor: Bún

Không ai là không thể thay thế, không có cái gì là nhất định phải có được.

Nhưng chị yêu anh ấy.

***

Cuối cùng Du Nguyệt Như vẫn từ chối làm kiểm tra. Cô có một loại dự cảm rằng bên trong bụng bằng phẳng của cô đã có một sinh mệnh nhỏ. Nhưng cô không dám khẳng định, bởi vì cô biết lúc này tâm trạng của cô đang bị ảnh hưởng. Cuối cùng phụ nữ cũng là người cảm tính.

Cùng lúc nghĩ đến tình huống xấu nhất cô cũng cảm thấy có một chút may mắn. Du Nguyệt Như lau mắt, hoa lê dầm mưa (1) túm lấy anh ta. "Cho chị chút thời gian, dù sao...Anh ấy chưa từng làm chị tổn thương..."

(1) Lê hoa đái vũ: Giống như hoa lê dính hạt mưa. Vốn miêu tả dáng vẻ khi khóc của Dương quý phi. Sau này được dùng để miêu tả sự kiêu diễm của người con gái.

Thái tử vừa muốn phản đối, nước mắt trong đôi mắt long lanh của Du Nguyệt Như càng trào ra khiến cho anh ta lo lắng. "Triệt, đừng ép chị..."

Tên Thái Tử chỉ có một chữ Luật, giờ phút này từ miệng cô gọi lên, dáng vẻ hai mắt dầm lệ khiến anh ta động lòng trắc ẩn (cảm thông) ít ỏi của

mình.Nhẹ nhàng ôm vai gầy của cô vào trong ngực."Không phải em muốn ép chị, nhưng Thi Dạ Diễm chính là một con sói, chị không phải là đối thủ của anh ta."

Du Nguyệt Như khóc thút thít, người thông minh như cô làm sao không hiểu dụng ý của Thái Tử.

Lúc trước dáng vẻ giống như người thực vật của cô khi bị Đường Lạp An vứt bỏ Thái Tử thấy một lần sẽ không muốn nhìn thấy lần thứ hai. Có lẽ Du Nguyệt Như là người có tình cảm mạnh mẽ nhất trong bốn anh chị em bọn họ, một người chín chắn nhất, cũng là người khiến anh ta không yên tâm nhất.

Thật ra những yếu ớt, đau đớn, sa đọa, phóng túng, vô cảm của cô đều được giấu dưới vẻ mặt khác, bọn họ hoàn toàn không nhìn ra thái độ buồn vui của cô, lại hiểu linh hồn của cô không còn ở đây nữa. Sau đó cô nhặt tất cả những điều không chịu nổi lên rồi lại ném xuống, trở thành một Du Nguyệt Như hoàn toàn mới. Đây chính là điều kiên cường nhất ở cô.

Thái Tử luôn tò mò chuyện buổi chiều kia cô và cha đã trò chuyện những gì ở trong phòng sách. Nhưng mỗi lần cô đều cười cho qua, nói là bí mật làm cho thiên hạ đại loạn. Cô thừa nước đục thả câu (1) quá nhiều lần nên Thái Tử cũng dần mất hứng thú.Phần lớn thời gian anh ta đều suy nghĩ, khiến Du Nguyệt Như không tìm không phối tiếp tục chơi đùa như thế này cũng tốt hơn vì một người đàn ông mà thất hồn lạc phách, ruột gan đứt từng khúc. Không thật lòng thật dạ sẽ không bị tổn thương.

(1)thừa nước đục thả câu: biết lợi dụng cơ hội để làm việc mình muốn mang lại lợi ích cho mình.

Nhưng tuyệt đối không nghĩ tới người có thể khiến cô động tâm lại là Thi Dạ Diễm...

Du Nguyệt Như không để Thái Tử đưa đi, cô xuống xe ở giữa đoạn đường. Cả thành phố đều tràn ngập trong không khí Noel, khiến cho trận bão tuyết có thể thay đổi thế giới này lại có vẻ đặc biệt sôi nổi. Du Nguyệt Như giẫm một bước nông một bước sâu đi trong tuyết, dưới chân cố ý dùng sức phát ra âm thanh. Cô quay đầu lại nhìn chuỗi dấu chân thật dài do mình lưu lại, có thể thấy rõ từng cái một.

Đường do mình đi, người là mình chọn, cho dù như thế nào thì cô cũng không thể trách người khác.

Lôi Khải đuổi tới "Chỉ túy kim mê(1)", chỉ thấy trước bàn của Du Nguyệt Như đầy rượu, thỉnh thoảng lại có năm ba người tới gần, cô giống như một loại tranh điêu khắc bằng ly rượu ngân người. Lôi Khải cực kỳ tự giác làm Hộ hoa sứ giả dọn dẹp sạch sẽ đám đàn ông đang vây quanh cô đi.

(1) Chỉ túy kim mê: ngập trong vàng son, xa hoa đòi truy

Thật ra thì anh ta cũng không cần tốn bao nhiêu sức lực,

Chỉ cần công khai ngồi đối diện trước mặt cô là mọi người lập tức biết điều tự động rời đi. Quần áo trên người anh ta còn chưa kịp thay, vừa kết thúc cuộc họp đã lập tức lái xe đưa đến đây. Du Nguyệt Như không nói gì, trực tiếp giơ chén rượu lên để anh ta rót đầy, sau đó chạm cốc rồi đưa lên miệng uống hết.

Cô gái thẳng thắn, Lôi Khải tự nhiên sẽ nghiêm túc, uống liên tiếp vài chén như vậy, anh ta ngăn Du Nguyệt Như lại, "Đừng uống nữa, nói rõ ràng trước đã, uống say xong sẽ làm gì tôi?"

"Anh sợ sao?" Chân mày Du Nguyệt Như nhíu lại, lại có một chút lảng lơ mê hoặc ánh mắt của anh ta. Lôi Khải ho một tiếng. "Không phải sợ, dù sao tôi cũng phải có chút thời gian chuẩn bị tư tưởng."

Du Nguyệt Như cười không nói, rót đầy cho anh ta. “Anh uống say rồi sao?” Lôi Khải cầm chén đưa lên môi. “Còn lâu nhé”.

Cô cười dịu dàng, nhưng không nói gì thêm. Qua mấy vòng, trên bàn, dưới mặt đáy đều là bình không. Lôi Khải cảm thấy hết sức nặng nề thở ra một hơi, cà vạt và cổ áo sơ mi cũng đã cởi ra từ sớm, rượu đốt sáng đôi mắt đen như mực của anh ta. “Say rồi, nữ vương có việc gì xin phân phó, đừng rót cho tôi nữa.”

Anh ta vừa dứt lời, Du Nguyệt Như đã đứng dậy kéo anh ta đi. “Anh đi theo tôi”.

Nhà vệ sinh nam.

Ngoại trừ hai người bọn họ thì không còn ai khác. Ngọn đèn kiêu diễm, cũng có thể nghe thấy không khí sôi động nóng bỏng ở bên ngoài được ngăn bởi cánh cửa. Yết hầu Lôi Khải hơi ngứa một chút, cơ thể cảm thấy khô nóng. Du Nguyệt Như khóa trái cửa lại, xoay người nghiêng đầu sắc mắt của người đàn ông đang say này.

Lông mày Lôi Khải nâng lên, bên môi thoáng qua vẻ đùa giỡn. Cảnh tượng này, rất giống với đêm đầu tiên bọn họ gặp nhau. Đầu ngón tay mảnh khảnh của Du Nguyệt Như cầm lấy cà vạt được nối rộng của anh ta kéo anh ta đến cạnh mình, đôi môi đỏ mọng xinh đẹp tạo thành độ cong hấp dẫn, chân mày khóe mắt không chỗ nào không tái hiện lại một đêm xinh đẹp kia.

Đương nhiên tay của Lôi Khải đặt bên eo cô, nâng cô lên bồn rửa mặt, đứng ở giữa đùi cô. “Tôi say rồi nhé... Có làm việc ngốc nghếch gì thì đừng nói tôi không nhắc cô.”

Đáp lại anh ta là đôi môi Du Nguyệt Như rơi trên cổ anh ta... Lôi Khải không mất tự nhiên, trực tiếp luồn tay vào nội y của cô, tay đặt sẵn trên đầu cô muốn hôn môi cô nhưng lại bị cô tránh đi. Anh ta cũng không ép buộc,

nụ hôn nóng bỏng từ hai bên má xuống đến cổ rồi xuống đến xương quai xanh.

Cô mặc chiếc áo làm bằng da, nhẹ nhàng lôi xuống lập tức lộ ra bờ mai mượt mà mà gầy yếu. Anh ta cởi khóa áo lót của cô, hôn lên. Rượu và mùi thơm trên cơ thể mê người của phụ nữ khiến anh ta không thể khống chế được, điều anh ta muốn làm nhất trong giây phút này là hung hang vùi mình vào cơ thể cô.

Nắm tay cô đưa tới chỗ bụng dưới của mình, cổ họng khàn khàn nói nhỏ bên tai cô. “ Trước theo đuổi như thế cũng không để cho tôi chạm vào một lần, chuyện hôm nay là như thế nào, dê chủ động vào miệng cạp sao? Cho cô một cơ hội để nói, nếu không tôi chỉ có thể trở mặt với Eric một lần, ăn cô luôn.”

Một tay Du Nguyệt Như vịn vào cổ anh ta, trán đặt lên vai anh ta, ánh sáng phức tạp trong đôi mắt có thể so với màu sắc sắc sỡ của bóng đèn trên đỉnh đầu. Làm sao không cảm nhận được dục vọng của người đàn ông này đây, lần đầu tiên giữa bọn họ cũng là như thế, nơi đó của anh ta nóng bỏng giống như nhiệt năng của bàn là. Còn lần này, cô đã hiểu rõ sự khác biệt trong này.

Thật ra cô chưa uống một giọt rượu nào, tất cả những gì cô uống đều là nước ngọt. Lôi Khải cũng sớm phát hiện rồi chỉ là không vạch trần thôi.

Cô thở dài. “Tôi không làm được rồi.”

“Cái gì?”

“Dựa vào lương tâm mà nói, anh là một người rất xuất sắc. Lôi Khải, tôi thích anh, tán thưởng anh. Chỉ là không có cách nào tiếp tục với anh nữa.” Giờ phút này tâm trạng của cô đã có biến hóa nghiêng trời lệch đất so với lúc đó. Khi đó cô chưa thể quên Đường Lạp An nhưng lại không chịu

thua kém có thể ở phía dưới Lôi Khải mà trần trọc thừa hoan. Nhưng bây giờ chỉ hôn môi thôi cũng không chịu được...

Cô nói rất bình tĩnh, Lôi Khải im lặng một lát, bỗng nhiên bật cười. “Tôi biết ngay sẽ như thế này mà, quả nhiên cô lấy tôi làm thí nghiệm.” Nâng cằm cô lên, trong mắt cô có rất nhiều thứ, thú duy nhất không có chính là anh ta.”

“Tôi vừa mới nghĩ, nếu cô không nói lời nào tôi sẽ làm đến mức cô không xuống được giường.” Có ý phóng đảng trong câu nói của anh ta, đáy mắt lộ ra ý cười. Môi Du Nguyệt Như cũng hơi nâng lên, cài lại nút áo sơ mi của anh ta, thắt cà vạt laic ho anh ta.

“Thật ra anh cũng không yêu tôi rất nhiều”. Cô nhảy xuống bồn rửa mặt, lấy nước mát rửa mặt. Lôi Khải “A” một tiếng, nhìn nút thắt cà vạt trong nháy mắt hơi thất thần. Cách thắt này bình thường anh ta không hay dung, mà người phụ nữ bên cạnh anh ta ngoại trừ Du Nguyệt Như ở trước mặt này thì chỉ có một người từng dùng cách thắt này thắt cà vạt cho anh ta.

Không biết vì sao vẻ mặt lúc ấy của cô bé kia lại khiến anh ta ghi nhớ sâu sắc đến như thế.

Trong khoảnh khắc Du Nguyệt Như liếc qua gương nhìn anh ta đang ngẩn người, càng xác định phán đoán của mình. Trước kia lúc hai người còn lui tới thỉnh thoảng anh ta cũng sẽ giống như bây giờ, đang bình thường bỗng nhiên rơi vào trạng thái suy nghĩ giống như đi vào cõi thần tiên. Dù chỉ trong một cái nháy mắt, Du Nguyệt Như cũng phát hiện ra.

Lôi Khải vẫn lắc đầu, loại bỏ bóng dáng cô bé kia trong đầu đi, đưa cho Du Nguyệt Như một chiếc khăn, sau đó dựa vào một chỗ châm thuốc. “Tôi có yêu cô không không phải là điều quan trọng, quan trọng là cô thật sự yêu Eric, thí nghiệm hôm nay coi như có thành quả.”

Lúc này đến phiên cô ngậy người. Lôi Khải mỉm cười. “Tôi rất muốn biết điểm nào của Eric khiến cô mê đắm như thế. Dù sao cũng không phải là hội chứng Stockholm rồi.”

(1) Hội chứng Stockholm là một thuật ngữ được nhà tội phạm học, bác sĩ tâm thần Nils Bejerot đặt ra, sau một vụ cướp ngân hàng và cầm giữ con tin xảy ra năm 1973 tại Stockholm, Thụy Điển, dùng để mô tả trạng thái tâm lý của một người bị bắt cóc lâu ngày, chuyển từ sợ hãi và căm ghét sang thông cảm và quý mến chính kẻ bắt cóc mình!

Du Nguyệt Như mỉm môi cười chua xót. “Không thể nói rõ ràng, có lẽ sẽ có một người sẽ khiến anh... mất khống chế.” Mà cô đã mất khống chế từ lâu rồi. “Lôi Khải, anh tiếp cận tôi chẳng lẽ không có một chút nguyên nhân nào từ phía Thái tử sao?”

Lôi Khải ung dung hút thuốc ở đằng kia nhìn cô cười sâu xa. “À, ngay từ đầu cô đã có ý đồ với tôi, tôi chỉ là phối hợp với cô thôi. Về sau sao, tôi thừa nhận, có nguyên nhân từ phía Thái Tử, nhưng không phải như cô nghĩ đâu, cô yên tâm.”

Anh ta ở lại thành phố này là có mục đích của anh ta, anh ta không hề cần Thái Tử rat ay giúp đỡ, chỉ cần lúc đó Thái Tử có thể ở vào lập trường của bạn bè không nhúng tay vào là được rồi.

Thái Tử quan trọng với nhà họ Hoàng Phủ, chỉ cần mục đích của Lôi Khải không phải là Thái Tử thì Du Nguyệt Như cũng không có hứng thú với những chuyện sau lưng anh ta.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Phần 81

Vài ngày sau đó, cô sửa sang lại từ đầu đến cuối, mấy tháng này từng giây từng phút chung sống cùng anh, cô đã tự nói với chính mình, một khi vui vẻ ngay lập tức tuyệt đối không có cơ hội cho đau khổ.

Cô không nên suy nghĩ lung tung, phải tin tưởng anh càng thêm tin tưởng trực giác của chính mình.

Trước đêm Giáng sinh Tân Tiệp gọi bọn nhỏ trở về nhà cũ để liên hoan, Tân Tiệp gọi điện thoại tự mình tới đón, cô chỉ có thể nhắm mắt trở về. Hoàng Phủ Dận không có ở đây, cô thở phào nhẹ nhõm, không phải sợ anh, chỉ cần vui vẻ thoải mái. Trong bữa tiệc, cô cũng không hề cố ý tránh né ánh mắt của Thái Tử, thản nhiên như mọi khi. Cô ở đây cho đến khuya thì nhận được cuộc điện thoại đầu tiên của Thi Dạ Diễm từ sau khi anh rời đi.

Sân to như vậy cũng đã bị bão tuyết bao trùm, với bản tính trời sinh trẻ con, đập mấy người tuyết lớn nhỏ không đồng đều, nhìn ra được một người trong đó là Du Nguyệt Như, cô đứng trước mặt người tuyết cầm điện thoại nói chuyện với anh, trong loa giọng nói của anh hết sức mờ mịt cảm thấy xa xôi.

“Thi Dạ Diễm...” Trước khi ngừng lại, cô cắn môi khẽ gọi tên anh, mà Thi Dạ Diễm đợi nửa ngày cũng không đợi được câu tiếp theo của cô, anh không khỏi bất đắc dĩ, “Nói một câu nhớ anh mà khó khăn như vậy sao.”

Anh nói xong, bên kia im lặng một lúc, chỉ có tín hiệu âm thanh tí tí hơi yếu cùng hô hấp nhợt nhạt khuấy động màng nhĩ của cô.

“Có bất cứ chuyện gì đều phải nói ra, Tiểu Như, nghĩ muốn cái gì anh cũng sẽ thỏa mãn em.” Thứ giọng đàn vi-ô-lông trầm thấp của anh thật dễ nghe, trong lòng Du Nguyệt Như cảm thấy ấm áp, mà trong đôi mắt cũng là một mảnh chua xót. “Chừng nào anh quay trở lại?”

Anh suy nghĩ một chút, “Đêm Giáng sinh.”

“VẬY... em chờ anh, đến lúc đó em có lời để nói với anh.”

Thật ra thì cô cũng không biết phải nói thế nào, thậm chí ngay cả nói gì cũng không thể xác định. Chỉ đơn thuần cảm thấy có anh ở cùng cô cái gì cũng không sợ.

Chợt có một âm thanh chê cười của người đàn ông vang lên ở sau lưng, “Phải nói chia tay sao?”

Du Nguyệt Như sợ hết hồn vội vàng che micro xoay người lại, Thái Tử chẳng biết từ lúc nào công khai ngồi ở trên ghế mây. Du Nguyệt Như cau mày vội vã cúp điện thoại, theo tới đó ngồi xuống. Ánh đèn đem bóng dáng hai người kéo thật dài.

Thái tử tới là muốn đáp án của cô, cô hít thở thật sâu, đi thẳng vào vấn đề, “Chị nghĩ rồi, chị không muốn từ bỏ.”

Thái Tử cười nói, “Đây là ý gì? Em nghe không hiểu, chẳng lẽ những lời nói hôm đó em nói đều vô ích?”

Mùa đông ở thành phố T ban đêm nhiệt độ rất thấp, Du Nguyệt Như mặc không ít nhưng vẫn cảm thấy lạnh, cô che kín áo khoác ngoài đi đến bên cạnh Thái Tử, kéo cánh tay của anh, nghiêng đầu dựa vào vai anh tìm kiếm sự ấm áp.

“Mọi người trong cái nhà này đều cùng một dạng, chị coi trọng em nhất. Chị biết ngoài trừ thân là trách nhiệm con trai cả, em là thật lòng quan tâm

chị, chuyện khác chị nguyện ý nghe em, nhưng có vài chuyện dù là ai đi nữa cũng không thể ngăn cản.”

Thái Tử không nói, trong không khí có mùi thơm nhàn nhạt trên người của Du Nguyệt Như. Đó là mùi hương thuộc về người phụ nữ đặc biệt. Anh nhớ rằng cô rất ít khi bày ra bộ dáng mềm mại của tiểu nữ nhân (người phụ nữ nhỏ bé, yếu đuối), Du Nguyệt Như tuy là phụ nữ nhưng mọi chuyện đều không thua đàn ông, thông minh và độc lập, dũng cảm và có trách nhiệm.

Anh không phải là không khâm phục. Cô cho anh biết phụ nữ không hoàn toàn như Tân Tiệp mềm yếu thậm chí Chử Dư Tịch như vậy cũng cần đàn ông che chở bảo vệ, nhưng trải qua chuyện với Đường Lạp An, Du Nguyệt Như rốt cục mới khiến anh hiểu bên ngoài nhìn qua là người phụ nữ kiên cường lại cởi mở nhưng trong lòng đều có nỗi đau.

Anh được mọi người nuông chiều hư hỏng, nhưng điều này không có nghĩa là anh không có một chút lương tri nào. Anh với thân phận Đại Thái tử gia của Hoàng Phủ có thể hô mưa gọi gió tát đậu thành binh, nhưng không có cách nào khiến cho Du Nguyệt Như thật sự vui vẻ, điều này làm cho anh hết sức mệt mỏi.

Du Nguyệt Như thấy anh không nói lời nào, ôm cánh tay anh nhẹ nhàng quơ quơ. “Nhiều năm như vậy chị rất mệt mỏi, chị mới hai mươi hai, nhưng cảm giác mình đã ba mươi hai. Không phải không muốn quên Đường Lạp An bắt đầu lại lần nữa, chẳng qua là vẫn chưa gặp được người tốt hơn anh ấy. Hiện tại chị đã gặp được, em sẽ để cho chị buông tay như vậy sao? Chị không tham lam, chỉ là muốn có một người đàn ông thật sự thương yêu chị, loại thương yêu này không phải là em hay Triệt có thể cho, nhưng là anh ấy thì có thể, chị tin tưởng anh ấy có thể.”

Trong nháy mắt yết hầu của Thái Tử chua xót. “Cái gọi là tình yêu, quan trọng như vậy sao?” Mọi người đều nói tình yêu như thế nào ra làm sao, vì sao em không cảm thấy gì?

Du Nguyệt Như cười nhẹ, “Hình dạng của tình yêu chỉ có trải qua em mới có thể hiểu, không phải là chị muốn em chúc phúc cho chị, chỉ cần em cho chị một con đường, cuộc sống sau này, chị muốn sống vì mình.”

Thái Tử im lặng hồi lâu, bọn họ cứ như vậy ngồi yên lặng. Nhưng thật ra là anh đang tức giận, Du Nguyệt Như có thể cảm nhận được từ cơ thể căng thẳng của anh.

“Chị làm như vậy, nghiêm trọng mà nói là đối địch với em, đối địch với Hoàng Phủ Gia, em và anh ta xung đột vũ trang khi đó chị định trừng phạt mình như thế nào? Bất kể em hay anh ta ngã xuống, chị có thể làm ngơ được sao?”

Du Nguyệt Như trầm mặc xuống, mặt vùi vào trong cánh tay anh.

“Chị vĩnh viễn, vĩnh viễn không muốn chứng kiến có một ngày như vậy. Không có người nào không thể thay thế, không có cái gì là nhất định có. Nhưng là, đã định trước——

....

Chị yêu anh ấy.”

* * *

Thi Dạ Diễm nhìn chăm chăm điện thoại di động, mặt không chút thay đổi, mà đáy mắt lưu luyến mệt mỏi triền miên đã sớm rũ bỏ, sâu sắc làm cho người ta tim đập nhanh. Đó là giọng nói của Thái Tử, làm sao anh có thể không nghe ra, vẫn biết cô và Thái Tử là quen biết, mà hôm nay, anh có hay không quên mất quan hệ giữa bọn họ.

Có người trước sau phá hủy số vụ giao dịch lớn vô cùng quan trọng của anh, tử lượng Hải Lạc Nhân bị người đánh tráo trong nháy mắt trở thành phần độc cướp đi tính mạng con người, khi thì giao hàng vũ khí đạn dược

cỡ lớn nhưng lại cả hòm biến thành mô hình đồ chơi, lại không đề cập tới việc phải thường xuyên giao khoản tiền giá cao ngất trời cho đối phương nếu trái với điều ước Kim, trong một đêm danh tiếng của anh rớt xuống số không thậm chí bị âm, điều này đối với anh mà nói mới là nghiêm trọng nhất mà gần như không cách nào cứu vãn được tổn thất. Còn có thuộc hạ đắc lực Đại Trương mất tích không rõ nguyên nhân, chưa biết sống chết. Có thể tưởng tượng Thi Thác Thần đối với anh thất vọng cùng tức giận, hạ lệnh bắt giữ người làm loạn này, nếu không thu hồi tất cả quyền lợi ở nhà họ Thi. Mà Thi Dạ Triều... Đã có ý định rục rịch góc đầu dậy muốn nhân cơ hội thâm tóm tin tức của anh truyền đến.

Bách Vĩ điều tra quay về chỉ nhắc tới hai chữ: Dây chuyền. Nhà họ Thi có cất giữ một số quy tắc truyền thống cổ xưa. Ai cũng biết dây chuyền này được xem như mệnh lệnh nhà họ Diễm, chờ người phụ trách phản ứng kịp là thời gian đã tới.

“Không phải là tôi muốn nghi ngờ cô ấy, Eric, chỉ là tôi không hy vọng anh bị một người phụ nữ phá hủy tất cả.” Trong lúc Bách Vĩ nói như vậy thiếu chút nữa anh cho anh ta một quyền.

Thi Dạ Diễm day day trán, có vẻ hơi mệt mỏi.

Nếu như là cô, vậy anh nên làm gì bây giờ... Lần đầu tiên trong đời Thi Dạ Diễm, để mình lâm vào thúc thủ vô sách lương nan trung (bó tay không có biện pháp- khó cả đôi đường).

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Phần 82

Giả bộ không quan tâm, nhưng cuối cùng không ngăn cản được tình yêu của anh dành cho em.

* * *

Bách vĩ cũng cảm thấy rất khó khăn. Anh bóp chặt tờ giấy kia, trên đó ghi lại đầy đủ chứng cứ chứng minh Du Nguyệt Như có thiên ty vạn lữ(*) quan hệ với Hoàng Phủ Gia.

(*): ở đây có nghĩa là quan hệ thân thiết.

Căn phòng không mở đèn, mờ tối, trầm lắng. Bách Vĩ cũng rót cho mình một ly rượu, tự uống một mình. Mà anh bình thường không uống rượu. Thi Dạ Diễm đem thân thể vùi vào giữa ghế salon rộng lớn, nửa người phía trên hoàn toàn lâm vào trong bóng mờ mờ lung. Anh là người thích rượu, vậy mà lúc này uống bất kỳ loại rượu mạnh nào vào cũng như thứ nước trắng vô vị.

“Tôi nói...” Bách Vĩ hắng giọng, cố gắng thu hút sự chú ý của anh, “Anh còn nhớ rõ lúc trước tại sao tôi lại đi theo anh không?”

“....”

“Tôi biết anh còn nhớ.” Bách Vĩ trầm ngâm trong chốc lát, “Tôi đã thay đổi mục tiêu và đi điều tra cô ấy,... Tôi hy vọng anh vẫn chính là Eric, sẽ

không bị bất kỳ người nào hay chuyện gì trói buộc tay chân, cuộc đời người phụ nữ này... haiz.”

Người đàn ông có dã tâm tới một mức độ nào đó rất mê người, mà người đàn ông vừa có dã tâm vừa có đầu óc có năng lực vượt qua mọi khó khăn có lúc lãnh khốc tàn nhẫn, kể cả người đàn ông như Bách Vĩ cũng bị hấp dẫn, không dời mắt nổi. Thi Dạ Diễm trời sinh là người lãnh đạo kiên cường bất khuất, có đầy đủ tất cả những điều kiện cần có của một vương giả (*), mưu trí, quả quyết, quyết đoán, cẩn thận, có năng lực, lòng dạ ác độc,... Bách Vĩ nguyện giúp anh đấu tranh giành thiên hạ, khó khăn hơn nữa cũng không để vào mắt. Anh thực không muốn nhìn thấy anh ta bị phụ nữ bị tình cảm đánh bại, lẽ nào là nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản sao(*)? (quả quyết vs quyết đoán có giống nhau ko m.n)

(*) vương giả: vị vua.

(*) nhi nữ tình trường anh hùng khí đoản: chuyện tình cảm trai gái làm nhụt chí người anh hùng.

Thi Dạ Diễm nhận lấy mấy tờ giấy kia, lật xem từng tờ một, sau đó gấp lại, chậm rãi vò thành một cục, nắm chặt ở trong tay, thật chặt, không buông ra. Không có biểu cảm, không có phản ứng. Bách Vĩ hiểu rõ anh, không thúc giục cũng không hỏi, chỉ chờ đợi. Anh nhìn Thi Dạ Diễm uống cạn ly rượu, đầu lưỡi ở trong miệng nhanh chóng tiếp nhận, thưởng thức vị cay.

“Là thật sao?”

Bách Vĩ gật đầu, “Không hoàn toàn dời đi, nhưng có chút kỳ lạ, giống như... có người âm thầm giúp một tay.”

Thi Dạ Diễm giơ tay lên cắt ngang lời anh, “Cái đó không quan trọng.”

“Cũng đúng, hiện tại quan trọng là ... Nếu như anh giao cô ấy ra, cha anh sẽ không bỏ qua cho cô ấy, nếu không giao ra, Thi Dạ Hương sẽ không

bỏ qua cho anh.” Chuyện này Du Nguyệt Như là tình nghi lớn nhất, lợi ích nhà họ Thi, Thi Thác Thần không dễ dàng tha thứ cho các con trong ranh giới cuối cùng này. Mà một khi quyền lợi của Thi Dạ Diễm bị tước mất, Thi Dạ Hương chắc chắn nhân cơ hội này loại trừ anh không chừa lại một mảnh giáp, thái độ của Thi Thác Thần nhất định là không giúp đỡ, từ đó Thi Dạ Hương hoàn toàn củng cố địa vị của mình, vững vàng ngòi chỏ của người thừa kế.

Trên đường cùng Thi Dạ Diễm đánh liều tới đây, Bách Vĩ thế nào lại để cho tất cả cố gắng tan thành bọt nước. Gần như không thể quay trở về, căn bản khó khăn nguy hiểm không thể tưởng tượng.

“Bất kể như thế nào, tôi đã hoàn thành xong kế hoạch trở về ban đầu cùng anh, ai bảo số mệnh tôi là một kẻ bán sức lao động chứ.” Anh thoải mái nói một phen, thân thể lười biếng ngang nhiên đi đến ghế salon dựa vào. Thi Dạ Diễm suy nghĩ rồi cười một tiếng, “Đoán chắc tôi sẽ che chở cho cô ấy sao?”

Bàn tay Bách Vĩ đặt ở trán, dáng vẻ rất là nhúc nhủ, “Tôi chỉ biết nếu đổi lại là tôi, tuyệt đối không để cho Tiểu Thủy chết như vậy, muốn chết cũng phải chết trong tay tôi, chẳng qua là đột nhiên cái gì cũng bị mất, chặc, không cam lòng, nhưng anh là ông chủ, tất cả mọi thứ nghe theo anh.”

Thi Dạ Diễm không nói, chỉ thấy trong mắt bao trùm bóng tối...

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Phần 83

Không có gì vui mừng hơn so với việc xác định trái tim mình.

Cách đêm Giáng sinh còn ba ngày, cô dùng bút đỏ khoanh tròn lên lịch. Ngòi bút khoanh xong một vòng tròn trên giấy, dễ dàng mà thuận lợi. Từng giây từng phút Du Nguyệt Như ở trong chờ đợi bất an nhưng lại khó có thể tự mình kiềm chế hạnh phúc.

Bởi vì Đường Lạp An cô rất sợ lễ Nô-en, hay bởi vì Thi Dạ Diễm, cô phải chờ đợi. Cô ngây thơ như cái tuổi cô gái dậy thì, ngày đêm mong chờ giây phút ấy cùng bạn trai gặp lại. Cô cảm thấy khẩu vị của mình tăng lên một chút, sắc mặt cũng càng ngày càng tốt.

Ngay cả Dĩ Nhu cũng nhìn ra sự khác biệt của cô, “Thư, chị làm sao vậy?” Dĩ Nhu đang cầm món điểm tâm ngọt nằm ở trên ghế salon nhìn cô. Du Nguyệt Như khó khăn nở nụ cười, “Chị đang yêu mà.”

Điều này làm cho Dĩ Nhu càng thấy lạ, căn muống nhỏ hỏi, “Không phải bình thường chị vẫn yêu đương sao?”

Du Nguyệt Như cười nhưng không nói, néo khuôn mặt nhỏ bé mập mạp của em gái. Dĩ Nhu là một cô gái đơn thuần, chỉ cần người bên cạnh vui thì cô cũng vui. Cười hì hì sau đó đưa miếng bánh ngọt tới trước mặt Du Nguyệt Như, “Là người nào có bản lĩnh khiến chị đầu hàng như vậy nhỉ?”

Không biết là do mùi vị bánh ngọt này quá nồng hay là cái gì, một luồng cảm giác ghê tởm xông tới, Du Nguyệt Như che miệng chạy vào phòng vệ sinh nôn ra một trận. Cô không nghĩ nhiều, mấy ngày nay thường xuyên như vậy. Dĩ Như theo thói quen rót cho cô chén nước ấm, ngồi ở chỗ đó mờ ám nháy mắt, “Em đoán chị mới cưới sẽ có con, hì hì.”

Động tác uống nước của Du Nguyệt Như dừng lại một chút, vỗ nhẹ đầu nhỏ của cô, “Nghịch ngợm.”

Hai chị em làm náo loạn cả nhà, Thái Tử trở về cũng không có dừng lại. Anh ở trước cửa sổ hút thuốc lá nhìn các cô chơi đùa âm ỉ, trên gương mặt tuần tú không nhìn ra vẻ mặt như vậy là cái gì. Cuối cùng Dĩ Như bị Thái Tử đuổi về phòng. Du Nguyệt Như ngã ở trên ghế salon thờ gập, vui vẻ tràn ngập trên khuôn mặt cô. Thái Tử dập khói thuốc lá ngồi đối diện cô.

Du Nguyệt Như ôm cái gối đầu mỉm cười, “Còn muốn khuyên chị như thế nào để từ bỏ sao?”

Thái Tử giữu cợt khước miệng nhếch lên, “Nhà họ Thi gặp chuyện không may —— nói chính xác là tin Thi Dạ Diễm gặp chuyện không may, nhìn bộ dạng chị xem ra chị vẫn chưa biết.”

Anh dễ dàng ném một quả mìn, mà nụ cười của Du Nguyệt Như chậm rãi đọng ở trên mặt.

Màn đêm buông xuống, Du Nguyệt Như một thân một mình vui mình ở giữa ghế salon phòng khách, không bật đèn, rất yên lặng. Từ chiều cho tới giờ mấy tiếng đồng hồ, mỗi một lần cô gọi lại dãy số kia, giọng nói trong điện thoại liên tục truyền đến không thể kết nối được, cho đến khi pin điện thoại di động hết tự động tắt máy.

Anh đã xảy ra chuyện, mà cô không giúp được gì. Cô cuộn mình đứng lên, lo lắng, sốt ruột, cảm giác bất an càng phát ra mãnh liệt.

Ở trước cửa chợt truyền đến tiếng bước chân cùng âm thanh nói chuyện với nhau, thân thể Du Nguyệt Như bỗng chốc trở nên căng thẳng. Đó là tiếng của Hoàng Phủ Dận và Đường Lạp An, dễ nhận thấy hai người không có chú ý tới cô, không dừng lại trực tiếp vào thư phòng.

Bọn họ tại sao lại ở chung một chỗ, Đường Lạp An đi khỏi Hoàng Phủ Gia đã nhiều năm. Một cảm giác khó hiểu thúc giục cô rón rén đến gần thư phòng...

“Cậu rất thông minh, thay vì để cho hấn biến mất khỏi thế giới này không bằng để cho hấn hai bàn tay trắng, khiến cho anh em và cha con bọn họ tự hủy hoại lẫn nhau.” Nụ cười trầm thấp mà khen ngợi kia là do từ trong miệng Hoàng Phủ Dận phát ra, khiến cô nghe mà rợn cả tóc gáy.

Đường Lạp An khước miệng thờ ơ nhếch lên, sắc mặt bình tĩnh, mà ẩn núp dưới sự bình tĩnh này là dòng nước ngầm mãnh liệt, “Loại khích lệ này thì tôi không cần, tôi hy vọng ông tuân thủ cam kết, cho tôi những gì tôi muốn.”

“A, tôi làm giao dịch từ trước đến nay luôn giữ chữ tín và công bằng, bao gồm cho bản thân cậu tự do, để cho cậu sống cuộc sống của người bình thường như trước đây, không nghĩ tới cậu sẽ tìm đến tôi, Đường Lạp An, tôi không nghĩ tới nhiều năm như vậy cậu vẫn chưa thể buông được xuống.”

Con người Đường Lạp An sụp xuống, tầm mắt cố ý liếc đến người bên kia, “Tôi cũng cho rằng có thể buông xuống, xem ra, tôi đã đánh giá cao bản thân.”

Hoàng Phủ Dận cười đùa giỡn, ngón tay ở trên bàn gõ theo tiết tấu, “Bây giờ không giống ngày xưa, cảnh còn người mất, chưa chắc cậu có thể nhận được điều tốt gì, lòng của con bé đã đổi chủ.”

Du Nguyệt Như chỉ nghe được giọng cười nhẹ của Đường Lạp An, sau đó trong nhà ngay lập tức không có âm thanh. Cô đang cắn môi nín thở, cửa

gỗ từ bên trong đột nhiên bị kéo ra, cô kêu lên một tiếng, trong nháy mắt đã rơi vào ngực của người đàn ông cường thế.

“Chỉ cần lấy được người, không sợ không chiếm được thứ tôi muốn.” Giọng nói lạnh như băng mà tràn đầy tàn bạo từ đỉnh đầu truyền đến, cô còn chưa kịp phản ứng đã bị người giữ chặt cằm nâng lên, đôi môi ấm áp của người đàn ông áp xuống, chuẩn xác bắt được cánh môi của cô.

“Ừm! ——” Du Nguyệt Như mở to hai mắt tức giận nhìn anh, giờ tay lên định kháng cự, lại bị anh chặn lại ở giữa chừng, lật ngược giữ ở sau lưng, không để ý cô kịch liệt phản kháng, nhéo ở cằm của cô ép buộc cô mở hàm răng đang đóng chặt ra, hôn thật sâu.

Cuối cùng Đường Lạp An cũng rời khỏi cánh môi gần như bị anh cắn đứt kia, vẫn chưa thỏa mãn liếm khóe miệng, “Cosmo, tôi nhận hàng trước ông sẽ không để tâm chứ.”

Cá đã mắc câu thỏ đã sa lưới, Hoàng Phủ Dận buông tay hờn hờ đồng ý, “Con bé dù sao cũng là con gái của tôi, cố gắng đừng làm tổn thương con bé.”

Đường Lạp An cười mỉa mai một tiếng, cưỡng ép mang Du Nguyệt Như rời đi.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 62: Phần 84

Phụ nữ và đàn ông so về sức mạnh dường như vĩnh viễn đều là người thất bại.

Du Nguyệt Như cuối cùng không thoát khỏi lực đạo (sức lực) của anh, bị anh nhét vào trong xe mang về nhà. Trên đường đến đây cô đều giãy giụa, Đường Lạp An ném cô lên chiếc giường lớn trong phòng ngủ, ánh mắt nhìn cô từ trên xuống, “Nghe lén không phải là thói quen tốt, bây giờ em muốn biết cái gì anh cũng có thể nói cho em biết.”

Đầu Du Nguyệt Như đột nhiên chóng mặt một hồi, nước chua trong dạ dày cuộn lên. Chịu đựng qua mấy giây, không kiềm chế được tức giận ngay sau đó lại xông tới, ánh mắt kia hận không thể nhào tới cắn anh. Đường Lạp An đã thay đổi, không hề lạnh nhạt như nước, không còn lạnh lùng như băng nữa, vẻ mặt người đàn ông kia vĩnh viễn đều hời hợt dường như trong nháy mắt thô bạo triển thân, vô tình đáng sợ, thậm chí làm cho người ta sợ hãi.

“Chuyện của Thi Dạ Diễm là anh dở trò quỷ gì?” Cô không thoát khỏi đây trôi ở trên cổ tay, chỉ đơn giản để mặc cho anh đi.

“Em cứ nói đi?” Anh khẽ cười, cởi áo khoác xuống bắt đầu cởi áo sơ mi.

Du Nguyệt Như đề phòng chú ý nhất cử nhất động của anh, cắn răng nghiêng lợi, “Tại sao lại làm như vậy! Nếu là vì báo thù phát súng kia, phải dùng tới hành động ác như vậy sao?”

Áo sơ mi của anh cởi ra, lộ ra cái thân thể cường tráng mà cô quen thuộc kia. Ý cười tàn nhẫn bên môi, trong con người đen như mực nóng rực lửa kia, từng chút từng chút lướt qua thân thể cô, “Em chỉ muốn quan tâm cái này?”

Anh bước lên giường, trong lúc đó Du Nguyệt Như cơ hồ cũng nhảy xuống giường. Đường Lạp An dễ dàng đưa tay kéo cô trở lại, đè ở phía dưới, “Không hỏi tại sao anh mang em về sao?”

“Đường Lạp An, nếu anh không muốn chết thì mau buông tôi ra!”

Đường Lạp An xoay khuôn mặt cô vào chính giữa (đối diện với anh), “Em cũng nghe được, chẳng qua là không dám hỏi anh có đúng hay không?”

“Không có gì không dám, chỉ là tôi không có hứng thú!”

“Những thứ đó cho tới nay em đều muốn biết chuyện, hôm nay anh đều nói cho em biết tất cả.” Đầu ngón tay anh bắt đầu khiêu khích, nút áo thứ nhất trên chiếc áo da của cô được cởi ra.

“Anh thừa nhận vừa bắt đầu tiếp cận em liền mang theo mục đích, lần đầu tiên nhìn thấy em lúc đó em vẫn còn rất nhỏ, anh âm thầm quan sát em sáu năm, bao gồm cuộc sống thói quen sở thích của em, có thể so với em anh còn rõ ràng hơn. Lúc em mười bốn tuổi Cosmo để cho anh đi bên cạnh em chăm sóc cho em, cũng là lần chính thức gặp mặt đầu tiên của chúng ta, lần đầu tiên nhìn thấy em anh cũng biết lấy được lòng của em không phải là việc khó. Anh hiểu rất rõ em, từ việc em thích anh cho đến không cách nào tự kiềm chế mà yêu anh, tất cả đều nằm trong lòng bàn tay anh. Thậm chí anh cùng Úc Tiểu Trì lên giường cũng là anh cố ý để cho em thấy được, kể cả anh vứt bỏ em để cưới cô ấy, vì em mà ly hôn, lại lần nữa vứt bỏ em, gần như tất cả chuyện giữa chúng ta đều có mưu tính trước. Chính là vì để cho em đối với tình yêu với đàn ông mất hy vọng tránh cho nhiệm vụ trong

tương lai vì đàn ông mà phản bội Hoàng Phủ Gia. Ban đầu em cùng Cosmo cá cược ký thỏa thuận, tất cả đều theo dự liệu của anh. Không sai, em là vật hy sinh của cha em vì tất cả thuận lợi sau này của Thái Tử.

Du Nguyệt Như muốn che lỗ tai, nhưng mà tay bị trói, những lời nói trùng tử (sâu bọ) của anh tựa như vô khổng bất nhập (xâm nhập vào mọi chỗ). Cô ở dưới thân thể Đường Lạp An không ngừng sôi trào giãy dụa, nhưng vẫn không cách nào ngăn anh cởi y phục của cô ra.

“Anh đừng tay! Không! Im miệng! Cái gì tôi cũng không muốn nghe!”

Tay Đường Lạp An đưa vòng qua sau lưng cô cởi nút áo lót ra, đôi môi theo sát hôn lên làn da mịn màng của cô. “Áo lót đầu tiên cũng là anh mua cho em, nụ hôn đầu tiên của em, đêm đầu tiên, người yêu đầu tiên... Trong cuộc đời em tất cả lần đầu tiên đều là anh mang đến cho em.”

Lúc nghe lén cuộc đối thoại của bọn họ cô cũng đã hiểu, chẳng qua là không dám suy nghĩ sâu xa, oán hận cùng xấu hổ khiến đôi mắt cô đỏ lên, mất lý trí thét chói tai “Tôi hận anh tôi hận các người! Đừng nói nữa! Đừng nói nữa!”

“Cái này đương nhiên anh biết, không yêu cũng sẽ không hận.” Anh cởi quần dài của cô, quần lót, cường thế tách hai chân của cô, tự mình bao phủ lên cơ thể trần truồng của cô. “Em yêu anh, cho dù em ở cùng với ai, người em yêu cũng là anh, là chính tay anh đem em từ một cô gái ngây ngô dạy thành một báu vật mê người, là anh khiến cho em yêu mà không ngừng được, mặc dù biết anh chung sống cùng Úc Tiểu Trì em vẫn đồng ý làm tình nhân của anh, mỗi một phần ti tiện trong lòng em anh so với em nhìn rõ hơn. Em không thể quên được tất cả những gì anh mang lại cho em, tình yêu, thống khổ, sợ hãi, phản bội, không thoải mái.”

Cái gọi là chân tướng tàn nhẫn của anh sẽ mang lại cho cô rất nhiều khổ sở, anh không phải là không biết, nhưng anh không cách nào nhịn được

nữa. Du Nguyệt Như giống như điên nhanh chóng cắn lên vai anh, hung hăng dùng sức, dường như muốn cắn đứt một miếng thịt của anh ra, thế nhưng anh lại lù lù bất động (sừng sững đứng yên một chỗ), cầm vật cứng rắn** của anh ma sát nơi tư mật của cô. Anh dường như không thấy được nước mắt của cô, dáng vẻ sắp tan vỡ của cô, không cảm giác được thân thể đau đớn.

“Dĩ nhiên, còn có tình——” Đột nhiên anh nâng hông của cô lên đi vào không hề báo trước, chợt bị xâm nhập bất ngờ khiến cho thân thể cô đột ngột căng thẳng. Giống như dây đàn kéo căng, đau đến mức cô đem tất cả gào thét nén lại trong cổ họng. Đường Lạp An bị nơi đó của cô siết chặt, cảm giác này rớt rớt cuộc anh đã nhớ nhung bao nhiêu năm, bao nhiêu lần, anh cũng không nhớ rõ.

Đợi giọng nói này của cô trôi qua, anh mới chậm rãi di chuyển, không để ý tới hai chân cô đá đập lung tung, tự mình ngăn chặn phản kháng của cô, từng cái từng cái một, chậm chạp mà kiên quyết tiến vào. Du Nguyệt Như chợt ngừng khóc kêu to, chỉ không chớp mắt hung hăng nhìn chằm chằm anh, đáy mắt xinh đẹp hiện lên một mảnh oán hận rung động lòng người, hai mắt nhỏ ra máu đỏ tươi.

Vẻ mặt Đường Lạp An lạnh nhạt, cố định đầu của cô bắt cô nhìn mình ra vào cơ thể cô như thế nào, ở bên tai cô nói nhỏ. “Tội gì phải bày ra vẻ mặt như thế cho anh nhìn, phải là rất nhớ nhung cảm giác này chứ, em khi đó không ít lần đã dây dưa với anh làm tình.”

“Đường Lạp An, tôi, hận , anh.” Nước mắt cô một giọt lại một giọt rơi xuống, đánh vào cánh tay anh, lời nói bày dường như từ trong kẽ răng nặn ra một cách khó khăn.

Đường Lạp An túm được tóc của cô nâng mặt của cô lên hôn, phía dưới động tác càng điên cuồng mãnh liệt, “Vậy em cứ tiếp tục hận đi, anh chỉ muốn nói cho em biết anh sẽ không nhịn nữa, anh muốn em, anh muốn em,

em vốn chính là của anh, ai cũng không được cướp em đi, bao gồm cả——
Thi Dạ Diễm.”

“Anh muốn tôi tại sao ban đầu không dẫn tôi đi, tại sao bây giờ mới bằng lòng muốn tôi.” Thân thể cùng lòng cô quặn đau, đáy mắt ngoại trừ đau đớn cảm hận không còn thứ gì khác.

Anh trầm mặc xuống, đã từng không phải là không muốn mang cô đi. Trước khi anh có hành động Hoàng Phủ Dận đã từng ám hiệu cho anh, nếu như cam lòng để cho cô chết, thì cứ mang cô cao chạy xa bay. Nếu như nói cho cô biết chân tướng hoặc là không đem cô hủy hoại hoàn toàn, thì trước hết sẽ giết anh sau đó sẽ đến những người đàn ông khác, một không được thì hai, ba... Thuộc hạ của Hoàng Phủ Dận đàn ông ưu tú rất nhiều, cũng không phải chỉ có một mình anh Đường Lạp An có thể đảm nhiệm.

Anh hối hận, tính toán tất cả về cô nhưng lại không tính toán đến trái tim của cô, rốt cuộc cái gì là yêu cái gì là thống khổ, so với bất cứ ai anh cũng đều hiểu sâu sắc hơn. Không chỉ cho cô cơ hội một lần, ám hiệu cô không được rơi vào bẫy, nhưng lại sợ cô thật sự không yêu anh nữa, sẽ có người đàn ông khác sau anh tiếp tục tổn thương cô, đối với cô anh đã là một ký ức. Thay vì như vậy không bằng để anh hoàn thành tất cả mọi thứ, yêu hận khắc cốt ghi tâm tất cả một mình anh mang lại.

Trơ mắt nhìn cô bị luân hãm, nhìn cô giống như một loài thực vật khô héo, anh còn làm bộ như không có chuyện gì xảy ra không một chút bận tâm, anh cũng không biết mình làm thế nào để đối mặt được.

Có bao nhiêu lần suýt nữa đem tất cả nói ra khỏi miệng, nhưng thà rằng cô không hiểu, thà rằng cô hận, chỉ cần cô còn sống!

Anh đã từng chấp nhận an bài cuộc sống được gọi là yên bình kia, muốn tiếp tục duy trì cảnh tượng giả tạo tốt đẹp của anh và Úc Tiểu Trì. Chỉ cần chờ đến lúc cô ấy ba mươi tuổi, không còn giá trị lợi dụng, thì Hoàng Phủ

Dận sẽ không ngăn cản nữa, anh sẽ liều lĩnh muốn cô cưới cô, nguyện ý bị mọi người phỉ báng khinh bỉ. Chẳng qua là trước kia anh cho dù chết cũng muốn cản rằng kiên trì giả vờ diễn mà thôi...

Anh biết mình từng gieo xuống một mầm mống vào trong người cô, để cho nó ở nơi đó mọc rễ nảy mầm, cành lá sum xuê mở rộng, xanh um tươi tốt nở rộ. Anh tàn nhẫn để cho hạt giống này ở trong bụng cô khô héo, nhưng bây giờ khuôn mặt cùng mắt thậm chí là hô hấp của cô cũng mang theo nét xinh đẹp của học sinh mới lớn, sức sống tràn trề khiến cho anh sôi sục.

Lòng cô đã chết nguyên nhân bởi vì anh quay lại, tuyệt đối không thể để cho bất kỳ người đàn ông nào, tuyệt đối không thể!

Đem cô từ Canada trở về hôm đó, sau đó lúc ôm nhau anh thuận tay lên đeo lên tay cô sợi dây chuyền, chờ cô cùng Thi Dạ Diễm trong lúc đắm chìm ngọt ngào không cách nào tự kiềm chế nhân cơ hội này gây nên một loạt tai vạ. Anh tìm được Hoàng Phủ Dận tỏ rõ tâm tư muốn uy hiếp lợi dụng, ký lại một vài giao dịch.

Diệt trừ Thi Dạ Diễm vì tai họa sau này không còn nữa của hai người, điều kiện Du nguyệt như phải thuộc về anh.

Đường Lạp An để mặc mình ở trong cơ thể cô tuôn trào, khoái cảm phức tạp cùng vui thích khiến anh đè nén gắt gao cản rặng. Cuối cùng một khắc kia anh ôm chặt cơ thể cứng ngắc của cô, đem toàn bộ cơ thể mình phóng thích ra...

Nguyệt Như, trên cõi đời này còn có chuyện gì là anh không thể chịu đựng được? Còn có chuyện xấu gì mà anh chưa làm qua?

Nhìn em dăng mình cho nhiều người đàn ông như vậy anh cũng đã từng chịu đựng rồi, còn sợ em hận sao?

Em đối với anh là tất cả mọi thứ tất cả hận thù, cuối cùng vĩnh viễn để anh mãi yêu em.

Anh sao có thể can tâm, để em yêu người khác.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Phần 85

Phụ nữ là một loại sinh vật rất khó suy đoán. Có lúc yếu ớt vừa vấp đã ngã, cũng có khi kiên cường khiến mình không thể hiểu nổi.

Thời điểm Đường Lạp An ở trên người cô cường mãnh (điên cuồng và mãnh liệt) phát tiết, chợt dùng những lời nói mềm mại bổ vào trong đầu cô, lqđ ở cùng với mình mấy ngày nay xuất hiện phản ứng kỳ lạ thềm ăn giảm xuống cùng nôn mửa, một suy nghĩ chưa rõ hình thù dần dần xuất hiện từ đáy lòng.

Tất cả lực chú ý đều tập trung ở bụng, có thể ở trong thân thể cô đã mang theo một sinh mạng.

Đứa bé, đứa bé của Thi Dạ Diễm.

Có lẽ là phụ nữ cùng bản năng bẩm sinh của người mẹ khiến cho cô ép mình lựa chọn điểm giới hạn tan vỡ, cô trấn định lại, không phản kháng không gào khóc, cũng không cầu xin tha thứ, như vậy sẽ càng thêm kích thích Đường Lạp An.

Quả nhiên sau đó động tác của Đường Lạp An bớt phóng túng một chút.

Lại một lần nữa ở trong cơ thể cô phóng thích, mồ hôi trên trán Đường Lạp An nhỏ xuống hòa lẫn nước mắt của cô khiến cho cái gối ướt nhẹp.

Anh vẫn chưa chịu rút lui, rất nhiều thể lực khôi phục tư thế tiếp tục sau đó. Đệm giường một đống xốc xếch, ** hơi thở nồng đậm. Du Nguyệt Như

nằm ở đó mà hơi thở mong manh, chịu đựng thể trọng (trọng lượng cơ thể) anh cùng với sự thô bạo từ đầu đến chân vây quanh khắp người của anh.
ddlqd

Bảo bảo, phải kiên cường, con sẽ không có chuyện gì...

Hơi thở Đường Lạp An dần dần ổn định lại, tựa vào lưng hôn vai của cô, “Anh đã buông em ra quá lâu, đã đến lúc em nên trở lại.”

Bộ phận kia chôn ở thân thể cô có dấu hiệu thức tỉnh, cánh môi của Du Nguyệt Như đã bị cô cắn ra máu, thân thể cùng trái tim đau đớn đã gần như chết lặng. “Anh muốn cho tôi chết sao... Đường Lạp An... Nếu như muốn, anh cứ tiếp tục.”

Giọng nói của cô rất nhẹ, rất thấp, nhưng có lực sát thương cực lớn chạm đến đáy lòng của anh.

Anh nhếch môi, không nói gì, rút bản thân ra. Cởi dây trói trên cổ tay cô ra, muốn ôm cô đi tắm, rửa đi thân thể dính bẩn, lật thân thể cô lại mới phát hiện trên cánh môi cô một màu đỏ tươi chói mắt. Giây phút đó trong lòng anh ngũ vị tạp trần*, lặng lẽ thu hồi tay.

*Ngũ vị tạp trần: năm vị - ngọt, chua, cay, đắng, mặn trộn lẫn vào nhau.

Trong phòng tắm, nước nóng từ trên chảy xuống, trong màn nước anh cúi xuống chống tường ngăn người.

Vốn không muốn như vậy đối với cô, chẳng qua là bùng nổ sau khi bỏ quên lâu ngày chịu đựng, mãnh liệt đến thân bất do kỷ*, không cách nào tự kiềm chế.

*thân bất do kỷ: thân thể không nghe theo suy nghĩ của mình.

Du Nguyệt Như khó khăn bò dậy, mặc từng món quần áo một tử tế cứng nhắc, không để ý giữa hai chân sưng đau cùng chất lỏng chậm rãi chảy xuống, mở cửa phòng ngủ ra đi ra ngoài. Không ngờ nhìn thấy Úc Tiểu Trì trên ghế salon phòng khách.

Ánh đèn ngoài sân chiếu vào, vẻ mặt Úc Tiểu Trì bình tĩnh, không chớp mắt nhìn cô. Không tức giận cũng không bi thương. Du Nguyệt Như chợt hiểu tất cả.

Thì ra là Úc Tiểu Trì từ đầu đến cuối đều biết mối quan hệ về phương diện kia giữa Đường Lạp An và mình, nhưng cô ấy vẫn ngụy trang không biết chuyện một chút nào. Còn cái gì đáng buồn hơn một người phụ nữ thông minh giả bộ ngu ngốc. Du Nguyệt Như châm chọc khé miệng khê nhếch, không nói lời nào rời đi.

Ai đáng buồn, ai đáng thương, cũng không có liên quan gì đến cô. Tất cả tổn thương trong tình cảm, tất cả đều là gieo gió gặt bão, không trách được bất cứ ai, kể cả bản thân mình lúc đầu.

Đường Lạp An phát hiện Du Nguyệt Như đi mất thì vội vàng chạy từ trong nhà ra ngoài, nhìn thấy Úc Tiểu Trì phía sau thì bình tĩnh trở lại. Úc Tiểu Trì vẫn ngồi yên lặng, bởi vì không biết dùng vẻ mặt gì để đối mặt với anh. Mới vừa rồi người đàn ông này cùng người phụ nữ khác hoan ái trên chiếc giường thuộc về bọn họ.

Đường Lạp An châm điếu thuốc, không một chút áy náy, “Có gì muốn nói với tôi sao?”

Úc Tiểu Trì đi tới trước mặt anh, dùng khăn lau lớn lau tóc còn nhỏ giọt của anh, khé miệng khê nhếch, “Vẫn chưa ăn cơm tối sao, muốn ăn chút gì không?”

Anh giểu cợt nửa tiếng, kéo cô vào phòng ngủ, lấy một tay đẩy cô ngã xuống giường. “Em không sao chứ, chồng em vừa mới làm tình với người

khác, em nhìn thấy rồi nghe thấy rồi vẫn còn hỏi tôi bữa tối muốn ăn cái gì? Đúng là rất hiểu chuyện!”

“Anh hy vọng em nói cái gì đây? Chỉ trích anh sao? Sau đó sẽ ly hôn?” Cô ngoan cố, hốc mắt có chút đỏ. “Con trai sắp nghỉ đông rồi, ngày kia sẽ về, thằng bé rất muốn ba, em không muốn tổn thương lòng của con trai.”

Đường Lạp An hoài nghi trong lòng của người phụ nữ trước mặt đã bị bóp méo, nhưng cô càng như vậy anh càng không kiềm chế được sự tàn nhẫn trong lòng. “Còn muốn cùng tôi giả bộ vợ chồng ân ái bằng mặt không bằng lòng?”

“Có gì không thể, không phải chúng ta vẫn sống như vậy sao?” Cô rất cuộc lại nói ra chuyện đúng là như thế, đến Đường Lạp An cũng phải chột thất thần. Anh tiến gần đến mặt cô, nụ cười yếu ớt, nhấn mạnh từng chữ một. “Úc Tiểu Trì, em nhất định phải... hèn hạ như vậy sao?”

Úc Tiểu Trì khoe miệng khê nhếch, độ cong dịu dàng mà khổ sở. “Canh sườn được không? Em cùng bà cụ hàng xóm vừa học một cách làm mới, mùi vị so với lúc trước không giống nhau, rất ngon.”

Ánh mắt Đường Lạp An âm u, thế nhưng không nói gì. Chế trụ (khống chế và giữ chặt) cằm của Úc Tiểu Trì, thô lỗ nâng lên. “Rột cuộc là em muốn như thế nào?”

“Người đàn ông nào cũng sẽ phạm lỗi, em có thể tha thứ cho anh, chỉ cần anh đối với con trai đừng lạnh nhạt như vậy, giữa vợ chồng không có chuyện gì không bỏ qua được.” Đẩy tay của anh ra, cô giống như thường ngày giơ tay lên thuận tiện vuốt lại mái tóc lộn xộn của anh sau đó đi làm cơm.

Đường Lạp An ngồi im ở mép giường hung hăng hít một hơi thuốc. Anh rất muốn biết, nếu như Úc Tiểu Trì biết con trai không phải con của anh, còn có thể lừa mình dối người như vậy nữa hay không.

Lúc Úc Tiêu Trì bừng canh sườn ra, bên trong căn phòng ngoại trừ chiếc giường xốc xếch kia, ở đó còn có bóng dáng của Đường Lạp An.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Phần 86

Du Nguyệt Như tay vẫy một chiếc xe taxi, ngã vào chỗ ngồi phía sau yếu ớt chịu đựng từng trận đau bụng rơi xuống, tất cả nước mắt đều bị nhốt lại trong khóe mắt, dường như cô sẽ không có lý do và tư cách yếu ớt ở bên Thi Dạ Diễm.

Cô không dám đi bệnh viện, ngay từ lúc Thái Tử an bài người ở tất cả các bệnh viện lớn nhỏ, một khi đi vào nếu như cô mang thai bảo bảo thật thì nhất định không gánh nổi. Càng không thể tìm Lôi Khải, với quan hệ của anh và Thái Tử tuyệt đối không chịu giúp cô che giấu vào lúc này. Cô chỉ có thể về nhà.

Vào nhà trước tiên cô cởi quần áo chạy vào phòng tắm, dưới vòi hoa sen, cô ép mình không nhìn tới trên da bị Đường Lạp An lưu lại dấu vết, không để ý cánh hoa đang sưng đau ngón tay đưa vào trong thân thể cọ rửa, dùng mọi cách đem mình tắm rửa sạch sẽ.

Mở que thử thai vừa mới mua ở tiệm thuốc ra, chưa đến một phút đã ra kết quả thử thai, cô cầm nó ngồi trên bồn cầu chậm chạp không dám mở mắt.

Nếu như là một vạch... Nếu như là hai vạch...

“Nếu quả thật mang thai, thì hãy sinh nó ra, anh lấy em...”

Những lời này lặp đi lặp lại quanh quẩn ở trong đầu cô, cô hít một hơi thật sâu, phải tin tưởng anh ấy, tin tưởng anh ấy. Cô chậm rãi mở mắt ra

---

Ầm ầm ầm (Ầm thanh đập cửa)

Lúc này tiếng đập cửa cực lớn bỗng dừng vang lên, kinh động bên ngoài giữa đêm khuya vắng người, dọa cô sợ đến nỗi tay cô run lên làm rơi que thử thai xuống đất. Không kịp nhặt lên vội vàng kéo áo choàng tắm mặc vào ra mở cửa.

Là Thái Tử.

Cô theo bản năng kéo chặt áo choàng tắm, thật may là khi tắm nước nóng bay hơi lên gò má làm cho khuôn mặt trở nên hồng hào, che đậy yếu ớt tái nhợt lúc trước. “Muộn vậy sao?”

Thái Tử trước tiên nhìn quanh cả căn phòng một lần, nhìn thấy quần áo rải rác dưới đất, nhắc chân đi tới phòng tắm. Du Nguyệt Như kéo lấy anh, không vui cau mày, “Tìm cái gì hả tên thần kinh này?”

\

“Chị và Đường Lạp An ở cùng nhau?”

“Không thể nào! Chị cũng chưa phải điên.”

“Không phải là? Tiểu Nhu tận mắt thấy Đường Lạp An mang chị đi.” Thái Tử dừng bước xoay người lại, ánh mắt lập tức nheo lại, ngón tay chỉ vào vết hôn rõ ràng trên cổ cô, “Không thể sao? Không điên? Hả?”

Cô cắn môi kéo chặt áo choàng tắm không lên tiếng.

“Nói đi, ai tạo ra cho chị những vết hôn này?” Thái Tử hỏi cười như không cười. Du Nguyệt Như quay đầu đi, chị không biết, em nghĩ là người nào thì chính là người đó.”

“Không phải chị yêu Thi Dạ Diễm sao? Yêu như thế này sao? Yêu đến mức lên giường cùng Đường Lạp An sao?”

Tính tình Thái tử nóng nảy nhất thời liền bộc phát. “Có lúc em hoài nghi trong óc chị đựng những thứ đồ gì? Lúc nên thông minh thì vô cùng ngu xuẩn! Không có đàn ông con mẹ nó chị có thể chết sao?”

“...”

“Chị có thể tỉnh táo lại chút hay không? Đường Lạp An đã có vợ con rồi! Chị còn muốn lãng phí mình làm tình nhân của anh ta? Anh ta chủ động chạm vào chị liền ngây ngô cời quần áo?”

“Chị không có! Em câm miệng!” Du Nguyệt Như không chịu nổi những lời nói tàn nhẫn của anh gào thét trở lại.

“Vết hôn kia ở đâu ra? Chị cho là em bị mù có phải không?” Thái tử vạch cổ áo áo choàng tắm của cô ra, lộ ra một mảng da lớn, vết hôn dày đặc trên người kia nhiều vô số khiến anh cũng sợ run lên. “Làm rất kịch liệt a, sợ rằng dấu vết này ba ngày cũng không hết được, chị không sợ ăn nói không xong với Thi Dạ Diễm sao?”

Hất tay Thái Tử ra mới bực mình cẩn thận, móng tay đâm vào lòng bàn tay, yên lặng cắn răng, trước mắt cô không còn sức để giải thích, lại càng không biết giải thích như thế nào.

“Cùng ai lên giường là chuyện của chị! Em không có tư cách cai quản chị! Chị mệt lắm rồi, muốn nghỉ ngơi, em cút nhanh lên!”

Ngoài ý muốn, Thái tử không có phản bác lại, khóe mắt đen chớp chớp, sau đó chậm rãi nhếch khóe miệng. Du Nguyệt Như nhìn phản ứng cười như không cười kia của Thái Tử, dường như phản ứng kịp cái gì đó, da đầu bắt đầu tê dại, sau lưng lạnh cả người.

Hai con mắt ấy đang nhìn cô chăm chăm ở sau lưng, chỉ là cô cảm thấy quen thuộc, ngay sau đó một giọng nam truyền đến từ cửa, hơn nữa lại phát ra từ miệng của người đàn ông ngày đêm cô nhớ mong, làm cho lòng của cô trầm xuống lần nữa.

“Cậu ta không có tư cách quản em, vậy tôi thì sao?”

Thi Dạ Diễm mặc một bộ áo khoác ngoài màu xám đậm, toàn thân mang theo hơi thở rét lạnh và phong trần mệt mỏi đứng ở cửa, vẻ mặt dưới ánh đèn mờ mờ nhìn không rõ. Bách Vĩ đi cùng thấy một màn như vậy, một tay che ở trên trán tâm tình vô cùng phức tạp. Lần này chứng cứ xác thực, anh cũng biết trước quay về sẽ không gặp được chuyện tốt, anh có dự cảm tối nay Thi Dạ Diễm tuyệt đối muốn khai sát giới, nhưng đây là địa bàn của Thái Tử, bọn họ không chiếm được chỗ tốt.

Du Nguyệt Như xoay người lại, rõ ràng có thể thấy được ánh mắt hoảng hốt cùng không dám tin, “Không phải là đêm Giáng sinh anh mới trở về sao...”

“Anh nên nói xin lỗi sao, anh trở về sớm, mà dường như phá hỏng chuyện tốt của em.” Thi Dạ Diễm bước vào bên trong nhà, trên mặt lạnh lùng sát khí khiến cho người ta khiếp sợ, làm Du Nguyệt Như sợ hãi theo bản năng lùi về phía sau. Thái tử thuận tay đem cô kéo về phía sau mình.

“Chúng ta đã lâu không gặp, Eric.”

Thái tử và cô động tác nhìn nhau như một cách tự nhiên ăn ý, thấy trong mắt Thi Dạ Diễm lại âm thầm đốt cháy một ngọn đuốc. Anh giật giật khóe miệng, “Không nghĩ tới lại gặp mặt trong tình huống này, nhưng trước tiên đem cô ấy giao lại cho tôi.”

“Lý do?” Thái Tử hỏi. Thi Dạ Diễm chớp mắt, “Cô ấy là người phụ nữ của tôi, nguyên nhân này chưa đủ sao?”

“Đủ, nhưng là tôi không muốn giao, làm sao bây giờ?” Thái Tử cười đến vô lại, lại làm cho Du Nguyệt Như cũng hít một hơi. Hai người đàn ông này chưa nói được mấy câu đã kiếm bặt nỗ trương (gươm sáng sẵn sàng), Thái Tử vốn là đang nắm tay của cô cũng đã thăm dò ở sau thắt lưng sờ súng.

Du Nguyệt Như đi trước một bước lấy đi súng của anh giấu ở bên trong ống tay áo, thái tử không ngờ trong bụng nhất thời tức giận, thật muốn bóp chết cô!

Vào lúc này Bách Vĩ không muốn động súng, nhưng nhìn thấy động tác của Thái Tử cũng không thể không chuẩn bị sẵn sàng, dù sao bảo vệ Thi Dạ Diễm cũng là trách nhiệm của anh.

Thi Dạ Diễm nghiêng đầu trầm ngâm, khẽ cười nhẹ, “Tiểu Như, tự mình tới đây, đừng khiến anh phải động thủ.”

Du Nguyệt Như không dám tưởng tượng nếu cô không qua đó thì Thi Dạ Diễm sẽ làm ra chuyện gì, chỉ có không nhìn ánh mắt cảnh cáo của Thái Tử, đi về phía anh. Vậy mà Thái Tử bỗng chốc từ phía sau đem cô ôm vào lòng, trong chớp mắt Du Nguyệt Như nhìn thấy Bách Vĩ nhận được chỉ thị hạ lệnh bắn chết của Thi Dạ Diễm đã từ trong ngực móc súng ra.

Cô phản xạ có điều kiện cũng không có lựa chọn nào khác che ở trước người Thái tử, đồng thời lên tiếng ngăn lại, “Không cho phép nổ súng! Thi Dạ Diễm! Anh không thể làm cậu ấy bị thương!”

“Không cho phép? Không thể?” Thi Dạ Diễm cẩn thận phân biệt rõ hai từ người này dùng, cười nhanh một tiếng, chậm rãi giơ cánh tay phải lên, trong tay anh cũng đang nắm chặt một khẩu súng lục màu đen, “Anh không nên làm thương cậu ta sao? Em định làm gì? Lấy thân phận gì ngăn cản anh?”

Thái Tử không nói gì, sớm muộn cũng sẽ tới lúc buộc cô phải đối mặt với chuyện này. Dưới sự mạnh mẽ của Thi Dạ Diễm Du Nguyệt Như có

cảm giác bị áp bức cánh môi dưới mở ra, nhưng không có cách nào nói ra được.

Thi Dạ Diễm đôi mắt màu hổ phách không hề chớp mắt nhìn cô, không ai nhìn thấy thật sâu trong đáy mắt ẩn chứa vài phần sợ hãi. Anh sợ đôi môi không còn giọt máu nào dần dần mở ra kia sẽ nói ra những lời anh không muốn nghe nhất.

“Nói đi, nói không chừng anh ta đã biết, chỉ muốn nghe chính miệng chị thừa nhận.” Trong mắt Thái Tử hiện ra tia sắc bén, không buông tha mỗi một cử động của Thi Dạ Diễm.

Trong lúc căng thẳng, mọi người đều có ý nghĩ nghi ngờ.

Bởi vì cửa mở, cho nên âm thanh trong treo lúc thang máy mở ra rõ ràng truyền vào tai mỗi người. Gần cửa Bách Vĩ quay đầu lại thấy rõ người tới đằng sau quả thật muốn kêu lên, lần này có thể tụ tập một bàn đánh mạt chược rồi.

Người tới chính là Đường Lạp An, thấy tình huống này đầu tiên anh thấy run sợ một lát, sau đó thêm hứng thú nhếch khóe miệng.

Mà trong mắt Thi Dạ Diễm chỉ có Du Nguyệt Như, anh đang đợi đáp án của cô, “Trả lời anh, em muốn lấy thân phận gì để ngăn cản anh giết cậu ta?”

Thời điểm Đường Lạp An xuất hiện Du Nguyệt Như liền mất đi tất cả giây giụa, “Dựa vào em là... em là...”

Thi Dạ Diễm buông tay xiết chặt áo khoác ngoài, hô hấp cũng không ngừng hỏi lại. “Nói tiếp.”

“Dựa vào việc cô ấy vốn tên là Hoàng Phủ Nguyệt Như.” Đường Lạp An chủ động bổ sung, rõ ràng nhìn thấy hai vai cô lồm xồm xuống.

“Hoàng Phủ... Nguyệt Như?” Thi Dạ Diễm trầm mặc hồi lâu, kinh ngạc, khó khăn, tức giận, đau lòng... Lặp lại tên của cô, sau đó thấy cô dùng một tư thái bất cứ giá nào nhẹ nhàng, gật đầu.

“Đúng là em.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 65: Phần 87

Ánh mặt trời chói mắt mà ấm áp, thì ra cả đời là lâu như vậy.

Cuối cùng không thấy được phía cuối con đường, cô mệt mỏi nhắm mắt lại.

***

Giờ khắc này Thi Dạ Diễm mới hiểu được ám hiệu của Lôi Khải khi đó, người phụ nữ này không đơn giản, không phải là bởi vì con người cô mà là bối cảnh sau lưng của cô. Thì ra một nguyên nhân nữa khiến cho Lôi Khải trì hoãn thời gian xuống tay đối với Chủ Dư Tịch là đây.

Ông trời thật là bắt đầu trò đùa lớn với anh.

Bỗng dưng, anh khẽ cười ra tiếng, “Ở trong điện thoại em nói có chuyện muốn nói với anh, để cho anh suy đoán, là muốn nói cho anh biết em là chị của Thái Tử, hay là nói cho anh biết em và Đường Lạp An chưa dứt tình cũ muốn nối lại tình cảm, trước khi phủ nhận làm phiền em đem những chứng cứ tượng trưng cho tình dục che đi đã, như vậy còn có chút sức thuyết phục.”

Du Nguyệt Như không chịu khuất phục nâng cao cằm, “Nếu như em nói mọi chuyện không phải là như anh nghĩ, anh nguyện ý tin tưởng em sao?”

Thi dạ diễm mím môi, nội tâm tranh đấu, “Trước tiên hãy trả lời anh một vấn đề, sợi dây chuyền anh đưa cho em rốt cuộc sao lại vứt đi?”

“A!” Đường Lạp An chợt mở miệng, từ trong ngực lấy ra một sợi dây chuyền, hoa tai giữa không trung bập bênh một đường vòng cung hoàn mỹ, “Anh nói là vật này? Ừ, quả thật dùng rất tốt...”

Anh cố ý ngay trước mặt Thi Dạ Diễm đem sợi dây chuyền đeo lên cổ Du Nguyệt Như, hôn nhẹ trên trán cô, “Cảm ơn em Du Nguyệt Như.”

Du Nguyệt Như giống như rơi vào hầm băng, từ lòng bàn chân phun lên phía trên tới cả người đều lạnh thấu xương. Đã mất hết sức lực chỉ trích những rắc tâm cùng hãm hại của Đường Lạp An, ánh mắt lướt qua Đường Lạp An nhìn thẳng về phía Thi Dạ Diễm, cô không hiểu đáy mắt Thi Dạ Diễm phát ra ánh sáng ngọc lưu ly màu hổ phách đại biểu cho cái gì. Vì sao giống như là ngọn lửa dập tắt trước lúc bùng lên cuối cùng...

Cô không tự chủ được hai chân bắt đầu bước đi, cô cảm thấy lạnh lẽo, nhưng cô biết người có thể cho cô ấm áp đang cách cô vài bước chân. Nhưng Đường Lạp An đi đến chỗ đó, con người chợt léo sáng, kéo cô đồng thời nhìn như không cần thận kéo thắt lưng áo choàng tắm của cô. Đầu cô ong một tiếng, vội vàng bọc kỹ mình, hai tay run rẩy thắt lại dây lưng, xoay người lại cho Đường Lạp An một cái tát.

“Đường Lạp An! Anh tên súc sinh này rốt cuộc còn muốn như thế nào nữa!”

Với khả năng của anh né tránh cái tát này rất dễ dàng, nhưng anh lại yên lặng chịu đựng, chà xát chà xát khuôn mặt đau đớn, mặt lộ vẻ ngượng ngùng, “Thật xin lỗi, tối nay anh không nên như vậy với em.”

Bách Vĩ nhìn thấy những vết hôn tím bầm kia nhìn thấy mà giật mình. Anh đã không còn gì để nói, chỉ để ý cẩn thận sắc mặt Thi Dạ Diễm.

“Là tôi cưỡng ép cô ấy.” Lúc Đường Lạp An quay lại nhìn về phía Thi Dạ Diễm vẻ mặt kia rõ ràng là đắc ý và khiêu khích.

Thi Dạ Diễm không nổi trận lôi đình, mà là cực kỳ bình tĩnh, bình tĩnh đến mức không giống anh. Chỉ có Bách Vĩ biết anh đã tức giận đến mức cực hạn, không khỏi ném cho Đường Lạp An ánh mắt thông. Mặc dù là nổi lại tình xưa nhưng lại bị anh ta cưỡng ép, Đường Lạp An chết chắc.

Thi Dạ Diễm ham muốn chiếm giữ mãi liệt đến mức biến thái. Đường Lạp An đụng vào Du Nguyệt Như, chỉ có một con đường chết. Bách Vĩ nghĩ rằng Thi Dạ Diễm một là sẽ đem súng giết anh ta hoặc là hành hạ anh ta từng chút một đến chết, hiển nhiên anh nghiêng người về phía sau.

Thi Dạ Diễm cúi đầu con mắt híp lại, tay ném súng cho Bách Vĩ. Không nhanh không chậm cởi cổ áo áo khoác ra, xắn ống tay áo lên, cả quá trình trầm mặc làm người ta không thở nổi. Lúc ngẩng đầu sát ý trong mắt không chút nào che giấu, giọng nói giống như gió đêm đông lạnh thấu xương.

“Lúc cậu hôn cô ấy ở Canada, tôi đã tha cho cậu một cái mạng, không ngờ trí nhớ của cậu không tốt như vậy lại lần nữa khiêu khích tôi, cậu vừa nói yêu cô ấy, được, tôi để cho cậu mang cô ấy đi cho cậu cơ hội đoạt lại trái tim của cô ấy, là chính cậu đã không nắm lấy, hiện tại không chịu nổi cô ấy thay đổi tình cảm yêu người khác, sử dụng thủ đoạn nham hiểm với cả tôi, khôn thành vấn đề, tôi không còn lời nào để nói. Người phụ nữ này coi như tôi không cần cũng không tới lượt cậu đụng đến! Nhưng hôm nay cậu không phải là muốn tìm đến cái chết sao, tôi sẽ thành toàn cho cậu.”

Thi Dạ Diễm nghiêng đầu nhìn về phía Thái Tử, “Tôi không ngại các cậu hai đấu với một.” Lời anh nói lúc này cũng chưa từng nhìn qua Du Nguyệt Như.

“Ngại, tôi để ý.” Thái Tử thờ ơ buông tay, “Đừng làm hỏng những thứ kia, hai vị xin cứ tự nhiên.” Đem Du Nguyệt Như kéo sang một bên, “Cảnh đặc sắc như vậy thật hiếm có.”

Du Nguyệt Như cau mày không nói, bụng vẫn không ngừng đau đớn nhưng cô chỉ có thể mạnh mẽ kiên trì giữ vững tinh thần.

Đường Lạp An giống như chờ đợi ngày này đã lâu rồi, khi anh bỏ xuống lớp nguy trang khí thể thô bạo tản ra không kém gì Thi Dạ Diễm. Bản thân đã rơi vào trạng thái điên cuồng không cách nào kiềm chế, mỗi một nơi thần kinh của anh đều kích động, trong con ngươi màu đen lóe lên tia sáng mang theo hận thù.

Chỉ là trong mắt Thi Dạ Diễm cảm thấy cực kỳ buồn cười, anh nhếch khóe miệng cười tà, không quên bày ra vẻ mặt giễu cợt, càng làm cho ý chí chiến đấu của Đường Lạp An bị kích thích. Du Nguyệt Như lo lắng đề phòng những cơn sóng ngầm liên tục giữa hai người đang ông này.

Hai người di chuyển đến gần nhau thử thăm dò đối phương, quyền cánh tay chạm nhau là lúc cả hai cùng động thủ. Đường Lạp An ra năm đấm đầu tiên về phía khuôn mặt kia, tiến sang trái đánh quyền tiếp theo. Tốc độ năm đấm của anh rất nhanh nhưng vẫn bị Thi Dạ Diễm nghiêng người mà lách qua, mấy hiệp trôi qua nhưng chỉ đánh trúng ngực Thi Dạ Diễm một quyền.

Đó là cảm giác gì vậy, Đường Lạp An không hình dung ra, trong lòng chỉ cảm thấy nổi điên dã thú khi đánh nhau.

Thi Dạ Diễm giọng giễu cợt cười một tiếng, đã nắm chắc phần thắng. Trước đây lần đó thiếu chút nữa là đánh nhau, anh cho rằng Đường Lạp An là một nhân vật rất khó đối phó, tuyệt đối không thể khinh thường địch, sự thật đúng là như thế. Mà bây giờ anh chỉ có thể nói, tâm trí Đường Lạp An rối loạn, không chịu nổi một đòn.

Trừ Du Nguyệt Như công phu gà mờ, những người khác đã sớm nhìn ra kết quả thắng bại. Thân thể Thái Tử dựa vào phía sau thả lỏng, dùng âm lượng không lớn không nhỏ chế nhạo Du Nguyệt Như.

“Chị có thể xoay người lại được rồi.”

Du Nguyệt Như không rõ nguyên nhân, khuôn mặt Thái Tử chứa một chút sáng khoái được trả thù, “Anh ta thua rồi.”

Đường Lạp An phá tan hình tượng giả tạo cao cao tại thượng lạnh nhạt khinh thường, tình cảm của Du Nguyệt Như đối với Thi Dạ Diễm để cho mình cuối cùng ở trước mặt anh ta chuyển bại thành thắng. Hơn nữa lại bại dưới tay Thi Dạ Diễm, có thể trình độ võ thuật của hai người ngang nhau nhưng Đường Lạp An đã mất đi ưu thế, chính là Du Nguyệt Như.

Dù cho Du Nguyệt Như đối với anh còn nửa điểm lưu luyến, cũng không dễ dàng đến nỗi dễ dàng bị thua như thế.

Nếu như nói vừa rồi coi như là Thi Dạ Diễm nóng ruột, thì giờ phút này anh mới chính xác rơi vào trạng thái như vậy. Người đàn ông này tàn bạo có thể ngay cả Thái Tử cũng không theo kịp. Thi Dạ Diễm vượt lại mái tóc ngắn chỉnh tề, con ngươi màu hổ phách trong nháy mắt bắn ra sắc bén làm cho người ta sợ hãi.

“Đường Lạp An, cho cậu mười giây đồng hồ cùng cô ấy rời đi.”

Đường Lạp An cười lạnh, đếm từ số một thu lại mười ngón tay ở trước mặt năm thành quyền, “Nên rời đi, là anh mới phải.”

Lời còn chưa dứt thân thể đã ra tay. dien~dan~le~quy~don

Nắm đấm nhanh như gió đã bay tới, Thi Dạ Diễm ra tay trước lướt qua Thái Tử một cái. Thái Tử bĩu môi, một tay đã ôm Du Nguyệt Như đem đầu cô úp vào trong ngực, ngăn cản tầm mắt của cô, đè chặt hai tay đang giãy giụa của cô. “Đừng nhìn, chị sẽ khoog chịu nổi đâu.”

Ít nhất ở phương diện này Thái tử và Thi Dạ Diễm cùng nhau đạt được suy nghĩ chung, không muốn để cho cô nhìn thấy thứ bạo lực quá nhiều

máu tanh. Du Nguyệt Như còn chưa kịp mở miệng, đã nghe thấy những âm thanh liên tiếp cực kỳ kinh khủng.

Đó là cú đánh nặng nề ở ** trên và kèm theo tiếng xương gãy đứt, mặc dù ở trong ngực thái tử nhưng vẫn nghe được rất rõ ràng. Thân thể cô cứng đờ, là ai? Đường Lạp An... hay là Thi Dạ Diễm!

Thái Tử không khỏi nhắm mắt, anh chưa từng cùng người bên cạnh Thi Dạ Diễm giao thủ bao giờ, không nghĩ tới tốc độ của Thi Dạ Diễm còn nhanh hơn Đường Lạp An. Chỉ thấy anh tránh thoát được đòn tấn công của Đường Lạp An đồng thời bắt cổ tay anh ta kéo về phía trước, dùng tốc độ cực nhanh tự mình siết chặt cổ tay anh ta từ phía sau dùng lực mạnh xoay từ bên phải vòng qua bên trái, khiến cho chỗ cánh tay kia bị gãy. Đồng thời khúc khuỷu tay đánh về phía sau gáy anh ta, Đường Lạp An không chịu nổi thân thể nhanh như chớp tàn bạo đáng sợ của anh ta lại bị anh ta lôi cánh tay sắp đứt kia kéo lại, nâng đầu gối đá bụng dưới của anh ta, đau nhức khiến cho thân thể anh ta trở nên chậm chạp, tất cả đánh trả đều bị hóa giải hoàn toàn.

Thi Dạ Diễm không cho anh ta bất kỳ cơ hội nào thở dốc, đập đứt xương ống chân trái của anh ta, túm cổ áo nhấc thân thể anh ta lên trước khi anh ta không chống đỡ nổi mà ngã xuống, liếc đến ngực anh ta hung hăng đánh. Đường Lạp An phun ra một ngụm máu tươi, Thi Dạ Diễm kịp thời nghiêng mình né tránh, anh cũng không muốn làm bận y phục.

Nhưng như vậy vĩnh viễn chưa đủ, quay ngược thân thể anh ta về phía sau thậm chí trong quá trình hạ xuống, Thi Dạ Diễm hai quả đấm hai bên thay nhau đánh ở trước ngực anh ta, tốc độ nhanh như bay, hoa cả mắt làm tim con người ta đập nhanh. Cú đấm của anh quá nặng, gần như mỗi một lần xuống tay cũng có thể nghe thấy tiếng xương vỡ vụn, cho đến khi lưng anh ta đụng vào mặt tường, Thi Dạ Diễm rút lại toàn bộ một đòn cuối cùng vừa nặng vừa nghiêm trọng khi đầu anh ta đã nghiêng sang một bên.

Thân thể Đường Lạp An xụi lơ như bùn nhão chảy xuống mặt đất, hai mắt Thi Dạ Diễm dĩ nhiên đã dính vào nhân tử khát máu, trong mạch máu xao động chém giết cực đoan, giống như rơi vào một trạng thái không một ai có thể phá vỡ, mặc kệ sống chết của đối thủ, anh chỉ nhớ là phải giết.

Lần này Bách Vĩ đã sớm dự đoán được trước, vẫn không khỏi nuốt nước miếng. Vẻ mặt Thái Tử vậy mà nhẹ nhõm không thay đổi, bất tri bất giác buông lỏng lực đạo, Du Nguyệt Như đẩy cánh tay của anh ra quay đầu lại nhìn thấy chân tay rõ ràng đều đã biến dạng lại thêm cả người Đường Lạp An toàn là máu, thờ hồn hển kịch liệt.

Thi Dạ Diễm nhắc thân thể Đường Lạp An gần như mất đi ý thức lên, nắm lấy tóc anh ta tiến tới gần mặt anh, vẻ mặt tàn nhẫn nham hiểm, ánh mắt giết người đáng sợ như muốn đem người này nghiền xương thành tro, “Tôi cũng cảm thấy đau xót cho cậu, cậu là người đầu tiên có được thân thể cô ấy, nhưng cuối cùng trước khi chết cũng chỉ có thể nhận được oán hận cùng không thể tha thứ của cô ấy. Cậu lợi dụng cô ấy hãm hại tôi như vậy cũng không sao, nhưng cậu ngủ với cô ấy chính là tự tìm đường chết. Đường Lạp An, đời này cậu bỏ qua cô ấy, kiếp sau nữa cũng đừng hy vọng lấy được cô ấy, cậu không có tư cách.”

Thi Dạ Diễm định nâng quả đấm thép lên cho một đòn trí mạng chấm dứt tính mạng của anh ta, chợt thấy bên hông bị ôm chặt, một đôi tay mềm mại mảnh khảnh gắt gao cuốn lấy anh, sau lưng truyền đến âm thanh nước nở của Du Nguyệt Như.

“Đủ rồi, Thi Dạ Diễm, đừng đánh nữa, anh sẽ đánh chết anh ấy...”

Trái tim của anh bỗng dưng run lên, ký ức nhiều năm trước ở Prague (thủ đô cộng hòa Séc) bỗng chốc ùa về trong đầu anh, khi đó cô cứ như vậy đem anh giữa lúc mất khống chế kéo trở về. Cơn mưa nhỏ dai dẳng rí rách ấy, đêm hôm đó tựa vào nhau cùng sưởi ấm, cả đêm ôm lấy nhau lặng lẽ di chuyển xuống phía dưới bắt đầu tình cảm chân thực...

Bàn tay đầy ấm áp, bàn tay nhỏ bé của Du Nguyệt Như đặt lên năm đấm nhẹ nhàng vuốt ve giữ nguyên tư thế chờ sự thay đổi của anh, làm tiêu tan đi một ít lệ khí (khí chất tàn bạo) quanh người anh, gọi lý trí của anh trở về.

“Thi Dạ Diễm...”

Cô gọi anh từng tiếng nhẹ nhàng, dùng mặt cọ sát lưng anh, chậm rãi quần lấy toàn thân bắp thịt cứng ngắc của anh. Cũng chính giọng nói vô cùng lưu luyến này của cô khiến cho Đường Lạp An tỉnh táo lại từ trong cơn đau nhức tra tấn, giọng nói này rõ ràng là phải thuộc về anh, hiện tại lại gọi tên của người khác.

Anh giật giật khóe miệng, muốn mở miệng nhưng trước đó lại ho khan ra từng ngụm máu tươi.

Không ai biết anh có nhiều hối hận có nhiều không cam lòng, không ai biết khi bức cô đến tuyệt vọng tim của anh cũng đang chảy máu, không ai biết cô ở chung một chỗ cùng người đàn ông khác trong lòng anh đau đến chết lặng, không ai biết trong đôi mắt tuyệt vọng pha lẫn hy vọng của cô khiến cho anh suy nghĩ rất nhiều bất chấp tất cả ôm cô vào lòng.

Cũng không ai biết anh đều yêu cô hơn bất cứ người nào trên thế giới... Anh đã từng có tất cả mọi thứ của cô, mà nay anh lại hai bàn tay trắng. Cô ấy không còn yêu nữa, mới là nguyên nhân thực sự khiến anh trong phút chốc thất bại hoàn toàn.

“Anh cho rằng... cô ấy yêu anh... Các người có thể ở cùng nhau sao?” Mỗi một từ Đường Lạp An nói, thì có lượng máu lớn trong miệng phun ra.

“Nguyệt Như... Hi Nhĩ không phải là chủ mưu tập kích sát hại Thái Tử, thật ra phía sau màn độc thủ là... anh ta!”

Giọng nói của anh cực kỳ yếu ớt, người khác không nghe được nhưng Du Nguyệt Như và Thi Dạ Diễm lại nghe rõ từng từ một.

Chấp nhận nhắm mắt lại, lại mở ra, đây là chuyện sớm muộn cô ấy cũng phải biết, Thi Dạ Diễm không ngăn cản Đường Lạp An nói ra sự thật này. Du Nguyệt Như chậm rãi buông anh ra, từ từ lui về sau mấy bước, không dám tin đưa mắt nhìn Thi Dạ Diễm.

Cô buông tay khiến cho trong lòng anh giống như gai châm, Thi Dạ Diễm xoay người lại một tay kéo cô ôm vào trong ngực hai ba bước tiến vào phòng ngủ đem cửa khóa trái lại, đem cô đến trên cánh cửa nâng cằm cô lên hung hăng hôn.

“Nói em yêu anh, nói em yêu anh, nói em sẽ không vì vậy mà rời bỏ anh, Tiểu Như... Cầu xin em.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 66: Phần 88

Hành động của Thi Dạ Diễm tốc độ quá nhanh, Thái Tử căn bản không còn kịp ngăn cản nữa, muốn đập cửa, nhưng bị Bách Vĩ ngăn lại, hai người đôi co biến thành đánh nhau. Tất cả việc này đều bị ngăn cách ở ngoài cửa.

Du Nguyệt Như tinh thần còn chưa phục hồi lại, bị anh ôm thật chặt, nụ hôn của anh tựa như mưa rơi trên đôi má cô, trên trán và trên môi. Cô càng im lặng anh càng có cảm giác mát mát, một thứ gì đó ở trong trái tim anh bắt đầu chảy ra, anh không thể làm gì.

Anh không thích cảm giác này, bóp chặt cằm của cô, “Nói chuyện! Du Nguyệt Như!”

Du Nguyệt Như chậm chạp nhìn anh, giật giật cánh môi, “Thế nào lại là anh...” Thái Tử từng nói Hi Nhĩ không sắp xếp người nào bên cạnh mình không phải chính là muốn bắt được hung thủ đứng đằng sau chuyện này, thế nào cũng không nghĩ tới là anh.

Thi Dạ Diễm cắn chặt hàm răng, Du Nguyệt Như thấy anh trầm mặc đã lấy được đáp án, chậm rãi cúi đầu vô lực tựa vào trong ngực anh, hưởng thụ sự ấm áp cuối cùng trên người anh, “Ngay lúc đó anh đã biết ân oán giữa em và Hi Nhĩ, phải không.”

Cô giễu cợt châm chọc, nước mắt bỗng chốc liền chảy xuống, nhỏ xuống áo sơ mi của anh tạo thành một vết đậm. Đem mặt chôn ở trước ngực anh, từ trên người anh gỡ khẩu súng đã dùng để ở bên thắt lưng anh xuống,

“Phải mấy trăm người vây đánh cậu ấy, nếu không phải Thi Dạ Hương ra tay cứu giúp, anh quyết tâm đưa cậu ấy vào chỗ chết đúng không?”

Thi Dạ Diễm không nói gì đem cô ôm chặt hơn, hôn lên tóc cô, cảm thấy một mảng áo trước ngực kia dần dần thấm ra một tầng ẩm ướt, là nước mắt của cô.

“Thái Tử là em của em, cậu ấy đối với gia đình em, đối với em quan trọng biết bao nhiêu anh có hiểu không, hiểu không?” Giọng nói của cô nghẹn ngào, thân thể bởi vì kiềm chế mà khẽ run nhẹ, “Có thể nói cho em biết trừ lần đó ra anh còn chuẩn bị bao nhiêu lần ám sát nữa?”

“Anh không biết quan hệ của bọn em, không biết sẽ gặp em ở chỗ Hi Nhĩ. Anh cảm thấy vĩnh viễn sẽ không còn cơ hội được gặp lại em thì em lại cứ như vậy xuất hiện trước mặt anh, Tiểu Như, nếu như không phải là em tìm Hi Nhĩ báo thù anh không cách nào tưởng tượng còn phải chờ đợi mấy cái tám năm nữa mới có thể gặp được em.”

Du Nguyệt Như chột đầy anh ra, nước mắt không ngừng tuôn ra, “Anh muốn em khen anh anh mình uy phong sao? Thi Dạ Diễm, cậu ấy là em của em, là người quan trọng nhất trong cuộc đời này của em! Lúc em khó khăn nhất nếu không có cậu ấy em đã phát điên! Em không nhớ rõ dáng vẻ mẹ đẻ, nhưng em biết rõ Tân Tiệp chính là mẹ em, không có bọn họ, cũng sẽ không có em! Em thà hy sinh bản thân cũng muốn bảo vệ thân thể cậu ấy được an toàn nhưng anh lại hết lần này đến lần khác âm thầm ám sát cậu ấy!”

“Vậy còn anh?” Trong mắt Thi Dạ Diễm quẩn quại thất vọng tổn thương không dễ nhận ra, “Em đem anh... đặt ở vị trí nào?”

Đường Lạp An vĩnh viễn là người yêu đầu tiên của cô điều này không thể chối cãi, bất kể trước kia đã từng cho cô ngọt ngào hay là đau khổ. Thái Tử và Tân Tiệp là người quan trọng nhất trong sinh mạng cô, như vậy, Thi

Dạ Diễm anh thì sao? Trong hai mươi năm cuộc sống của cô, anh chỉ coi cô là ngoài ý muốn lúc còn trẻ sao? Chỉ cần đưa cô ấy thoát khỏi cái bóng mà Đường Lạp An đã mang lại cho cô sao?

Anh thương yêu cô cưng chiều cô dung túng cô, đơn giản chỉ hy vọng mình có thể có được vị trí đặc biệt trong lòng cô. Anh cảm giác mình giống như tên ăn mày ăn xin cầu xin cô bố thí tình yêu cho anh. Trái tim anh cao ngạo lạnh lùng không chịu gò bó như thế, nghĩ muốn cái gì có thể liều lĩnh đi cướp đoạt chiếm lấy, chưa bao giờ từng quan tâm suy nghĩ của người khác, nhưng lại hết lần này tới lần khác đối với cô ngoài lệ, anh muốn có trái tim của cô, muốn cô lệ thuộc vào anh, bất kể kẻ nào cũng không thể thay thế.

Là bắt đầu từ khi nào, trong sinh mệnh của anh có sự tham dự của cô, anh càng muốn can thiệp vào sinh mệnh của cô, thay thế được Đường Lạp An khiến cô trở nên tin tưởng không thể rung chuyển. Con người thường ích kỷ và tham lam, anh chính là muốn có tất cả của cô. Mặc dù điều này là rất khó. Có một điều không thể nào vượt qua Đường Lạp An. Người yêu đầu tiên tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến của sống của cô ấy, cho dù kết quả như thế nào, đó đều là đáy lòng cô vĩnh viễn không cách nào chạm đến cũng không cách nào xóa đi những thứ đó. Điều đó là không thể khống chế, cô có thể cho anh, vĩnh viễn bởi vì mất đi một Đường Lạp An.

****huyentrang~dien~dan~le~quy~don****

Du Nguyệt Như tức cười, lòng bàn tay che ở trước mắt. Ánh mắt của anh quá nóng rực quá áp lực, giống như chiếc lưới bao phủ lấy cô, một lần nữa buộc chặt cô, cực kỳ sắc bén đâm vào lòng cô. Loại đau lòng đã lâu này khiến cho cô khó chịu phát điên.

Nhưng cô gắt gao cắn môi, đem một chữ yêu cắn nát trong răng. Cô phải tỉnh táo. Nếu như cô dễ dàng bỏ qua như vậy, vậy thì trước khi gặp Thi Dạ Diễm tất cả nỗ lực cùng hy sinh của cô là vì cái gì? Cô không phải là cô gái

nhà người bình thường, làm trưởng nữ nhà Hoàng phủ vậy cô cũng phải có trách nhiệm gì đó, cô không thể nào bỏ qua lập trường. Ban đầu Hoàng Phủ Dận lựa chọn lợi dụng cô đơn giản là nhìn thấy lý trí và sự kiên cường của cô khác với người thường.

Tân tiếp đã từng nói, có thể một mình chống đỡ vượt qua tất cả khó khăn chính là tình yêu, mà cũng không phải là tình yêu. Trong tình yêu người phụ nữ vĩnh viễn luôn là người yếu hơn, nhưng chắc chắn là người mạnh mẽ hơn.

Trog tình yêu có quá nhiều thứ không thể ngăn nổi thường thường làm cho người ta tứ cố vô thân, chỉ có một mình kiên trì, mới sẽ không bị lạc.

Cô đã từng liều lĩnh như vậy, kết quả thất bại thảm hại, ngây ngốc liều lĩnh đổi lại là hiện thực tàn nhẫn giày vò thân thể con người ta đến chết.

Cô vẫn im lặng hồi lâu, để mặc Thi Dạ Diễm trầm mặc giữa một bầu không khí trống trải.

“Anh bằng lòng từ bỏ không?” Cô chột cúi đầu mở miệng, “Từ bỏ tranh quyền đoạt vị, từ bỏ thân phận địa vị, từ bỏ... tất cả mọi thứ nhà họ Thi.”

Không tranh không giành? Đem tất cả khom lưng nhường cho Thi Dạ Hường sao? Con rắn độc đó sao? Làm như vậy chỉ có một kết quả. Anh sẽ chết rất thảm, không chỉ có thất bại dưới Thi Dạ Hường dễ dàng như vậy, mất đi sự kính nể của mọi người, khẳng định sẽ mất đi sự khen ngợi của Thi Thác Thần, mất đi sự kiên trì cùng tin tưởng từ đầu đến cuối của anh, mất đi ý nghĩa cuộc sống. Mọi người sẽ chỉ nhớ nhà họ Thi có một Thi Dạ Hường, cũng chỉ nhớ anh là con trai Thi Thác Thần, cũng không khác gì so với người bình thường. Đem toàn bộ tự tôn cùng tất cả cố gắng bị người ta giẫm xuống chân, chỉ bởi vì anh là Thi Dạ Diễm, là con thứ nhà họ Thi.

Nhưng anh là người đàn ông, sao có thể cho phép mình có cuộc sống thất bại như vậy! Lúc đó hai bàn tay trắng lấy tư cách gì để yêu cô!

Du Nguyệt Như biết như vậy đối với anh không đơn giản chút nào, nhưng chỉ có như thế cô mới có thể cùng nhau từ bỏ những thứ khác, chỉ vì tình yêu.

Thi Dạ Diễm rất nhanh vung hai quả đấm, “Em là đang ép anh, không từ bỏ những thứ này sẽ phải từ bỏ em, đúng không?”

“Cứ cho là vậy đi, em không cần mọi thứ của anh.”

“Em muốn anh từ bỏ tất cả! Nhưng em chưa từng nghĩ đến cảm giác của anh, được!”

“Nhưng anh có em, như vậy chưa đủ sao?”

“...”

Lúc ánh mắt hai người giao nhau, Thi Dạ Diễm rõ ràng nhìn thấy ánh mắt tàn khốc dứt khoát của cô, trong nháy mắt anh cực kỳ tức giận, thuận tay di chuyển đến thân thể của cô hôn lên môi cô tựa như cắn xé.

“Đừng ép anh có được không, em sẽ không hiểu được tình cảnh của anh, đó là những thứ từ khi anh sinh ra đã bắt đầu theo đuổi. Anh là một người đàn ông anh không thể ——”

“Chỉ cần nói cho em có chịu hay không.” Cơn đau đớn trong bụng cô ép buộc cô phải tàn nhẫn.

“...” Thi Dạ Diễm hung hăng cãi lại, từ trong kẽ răng khó khăn nặn ra một câu, “Thế giới của anh không có hai chữ từ bỏ, nhưng anh yêu——”

Môi của cô bỗng dừng chặn lại lời nói đằng sau của anh, giữ chặt cổ anh cùng anh hôn sâu, đầu lưỡi thăm dò bên trong cùng anh hôn dây dưa tùy tiện, cứ như thế vừa kịch liệt lại triền miên.

Nhắm mắt lại dùng đôi môi cảm thụ ngũ quan anh tuấn vô cùng quyến rũ của anh, nhiệt độ cùng hơi thở của anh. Đầu ngón tay miêu tả đường nét của anh, dường như muốn đem tất cả của anh in sâu vào tâm trí cô. Lôi kéo tay anh vuốt ve gò má cùng thân thể của mình, một đường trượt xuống dưới bụng...

Cuối cùng cô không nhịn được khóc ra thành tiếng, nhưng vẫn là đè nén làm cho người ta đau lòng. Thi Dạ Diễm anh cảm nhận được không? Đây là con của anh, con của chúng ta, tương lai nhất định là một cô con gái xinh đẹp đáng yêu, đó là mong đợi chung của bọn họ.

“Đáp ứng em bốn việc.” Môi cô chống đỡ để trên môi anh, nhìn sâu vào trong đáy mắt anh, giọng nói nghẹn ngào.

“Bắt đầu từ bây giờ trong vòng một năm, đừng động vào Thái Tử.”

“... Được.”

“Thả Chử Dư Tịch.”

“Được.”

“Cố gắng đạt được những gì anh muốn.”

“Được.”

“Không được chết.”

“Được.”

“Như vậy được rồi.” Khi anh nhìn chăm chú xuống dưới ánh mắt sáng rực, Du Nguyệt Như nhẹ nhàng đẩy anh ra, xoay người, mở cửa.

Đồng thời Thái Tử và Bách Vĩ cùng nhau dừng tay, lực chú ý rơi trên người cô, cô cúi đầu mạnh mẽ lau đi nước mắt, mỗi một chữ nói ra đều là

nước mắt tuôn như suối.

“Anh tiếp tục làm thiếu gia nhà họ Thi của anh đi, em sẽ trở về làm Hoàng Phủ Nguyệt Như, chúng ta...”

Đột nhiên cô không cách nào nói ra nửa chữ nữa, cắn mu bàn tay ngăn tất cả lời nói lại, hạt nước mắt giống như một loại thủy tinh rơi trên sàn nhà, phá vỡ nền nhà yên ắng mù mịt.

Thi Dạ Diễm nhìn bóng lưng quật cường khẽ run của cô, hai quả đấm bóp răng rắc vang lên, trong đôi mắt lộ ra ánh sáng gần như tuyệt vọng.

“Nếu như đây chính là câu trả lời em cho anh, sự lựa chọn của em, anh không phục nhưng anh đồng ý, anh tôn trọng em.”

Thái Tử không rõ nguyên nhân, nhưng mà nhìn dáng vẻ hai người hình như muốn chia tay. Thi Dạ Diễm liếc mắt nhìn cô thật kỹ, mặc cô đi sát qua người mà ra khỏi phòng, rời khỏi cái nơi cô từng lưu luyến.

Bước chân anh cứng ngắt nặng nề, bước từng bước một, trái tim lại yên lặng trống trải. Tự tôn của một người đàn ông khiến anh không thể ăn nói khép nép mà năn nỉ cô lại, càng không quay đầu lại nhìn cô liệu có hối hận không đây.

Anh yêu cô, có thể cô cũng thương anh. Ai cũng không thể không quan tâm đến nhau, giữa bọn họ có cái gì đó ngăn cách quá lớn.

Bọn họ người nào cũng không chịu buông tay người nào, nhưng có quá nhiều thứ cần phải nắm lấy, mà bọn họ còn quá trẻ tuổi...

Tiểu Như không phải là anh từ bỏ em.

Hãy để cho thời gian chứng minh, anh vẫn yêu em rất nhiều.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Phần 89

Đường Lạp An được đưa vào bệnh viện dưới danh nghĩa Hoàng Phủ gia tiếp nhận cấp cứu. Tình trạng vết thương của anh rất nặng, vài cái xương sườn gãy đứt đâm vào trong phổi, xương bảp chân trái bị gãy, lại thêm não bị chấn động dẫn đến hôn mê bất tỉnh.

Úc Tiểu Trì sợ hãi ngồi trên ghế dài ở hành lang nhìn chăm chăm vào ngọn đèn bên ngoài phòng phẫu thuật kia, trong lòng không suy nghĩ được gì. Không buồn không bi thương, không khóc lóc cũng không ồn ào. Chỉ đưa tay lên xoay đi xoay lại chiếc nhẫn cưới kia, đeo nó chính là vợ của anh.

Anh không yêu cô, cô sẽ chờ. Anh không quay đầu lại, cô không bắt buộc. Anh bại liệt, cô chăm sóc. Anh chết, cô sẽ an táng.

Lạp An, anh muốn như thế nào, em sẽ theo anh đến cùng.

Du Nguyệt Như cũng không theo tới bệnh viện, lại từ chối việc Thái Tử giữ cô lại, “Chị và anh ấy đã chia tay, em còn cái gì không yên lòng đây.”

Thái Tử không nói gì nữa, cho cô một không gian riêng.

Du Nguyệt Như đứng trước gương nhà vệ sinh nhìn mình bên trong, hai tròng mắt chìm trong âm u không ánh sáng, không còn xinh đẹp mà trở nên tiều tụy trống rỗng. Cúi người nhặt que thử thai rơi ở trên sàn nhà kia lên, trên đó là hai vạch đỏ nhạt, càng lúc càng thấy rõ trong mắt cô.

Cô vuốt bụng, nước mắt đã vòng quanh đôi mắt.

“Bảo bảo ngoan nào, đừng để cho mẹ đau nữa, cha không có ở đây mẹ không muốn khóc, người phụ nữ của anh ấy không thể quá yếu ớt...”

Thái Tử không nghĩ đến ngày thứ hai liền không thấy bóng dáng của cô. Quyển sổ ghi chú trên bàn trà, chữ viết của cô ý nghĩa sâu sắc thanh tú, nét chữ cứng cáp. Thái tử không thể tưởng tượng cô dùng tâm tình gì để viết ra những lời này, mà khiến trái tim của anh bỗng nổi lên một chút đau đớn.

“Chị sẽ không từ bỏ bất cứ thứ gì, nhưng hãy cho chị một chút thời gian để lấy được nhiều dưỡng khí hơn, để vượt qua những ngày tháng tiếp theo.

Đừng đọc.

Chị gái.”

...

Anh không thể không thừa nhận, anh thấy Du Nguyệt Như hoàn toàn không phải là một người phụ nữ trước đây bị Đường Lạp An vứt bỏ chỉ biết khóc thút thít rơi vào điên dại.

Anh không biết yêu là cái gì, nhưng vào giờ khắc này lại thấy có chút... hâm mộ đối với Thi Dạ Diễm.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 68: Phần 90

Em ở bên kia, anh ở bên này. Không nhìn thấy lẫn nhau, nhưng hơi thở cùng chung một nhịp đập.

***

Ngày 24 tháng 12

Năm nay tuyết ở thành phố T lại nhiều hơn, trong thành phố khắp nơi đều tràn ngập một màu đỏ của lễ Nô-en rộn ràng. Bầu trời không âm u cũng không trong xanh, gió rét mang đến những trận tuyết nhỏ làm ngày lễ thêm phần lãng mạn.

Bách Vĩ đặt vé máy bay trở về Canada vào sáng mai. Thi Dạ Diễm ngủ mê man ở quán rượu cho đến trưa, rời giường khi sắc trời dần dần buông xuống. Tắm nước nóng, cơ thể trần truồng đứng ở trước gương cạo râu. Động tác trên tay càng ngày càng chậm chạp, cuối cùng dừng lại, nắm chặt rao cạo râu chống tay lên mép bồn rửa hít thật sâu giống như đang đè nén điều gì.

Anh cho rằng đó đều là giấc mơ, cho rằng tình lại sẽ gặp được cô ở ngay bên mình, ôm eo của anh gối lên cánh tay hô hấp giống như một cô vợ nhỏ. Chỉ cần anh chuyển động, cô sẽ cau mày hừ mấy tiếng để kháng nghị, không để cho anh tập thể dục buổi sáng, nằm trên giường dính chặt lấy anh đến khi mặt trời lên cao, sau đó ôm bụng kêu đói. Bất kể anh ăn thứ gì cũng cảm thấy anh ăn ngon miệng hơn so với mình, cùng anh trao đổi rất không biết điều...

Hết lần này tới lần khác, sự thật tàn nhẫn khiến cho anh không ngủ được, cũng không tỉnh được.

Khuôn mặt màu trắng bợt biến giống như ông già Noel. Thi Dạ Diễm cong môi cười yếu ớt, đầu khỗ lau sạch bợt ở bên kia mép. d.d.l.q.d

Thì ra hôm nay là đêm Giáng Sinh, nói xong hai người cùng nhau rời đi. Anh vội vã trở lại, quên mua quà cho cô. Mặc xong quần áo anh dùng tốc độ nhanh nhất ra khỏi phòng. Bách Vĩ vùi ở trong ghế sa lon xem ti vi, khuôn mặt ngạc nhiên nhìn thấy được tinh thần dường như rất phấn chấn của anh.

“... Làm gì?”

Thi Dạ Diễm không để ý đến anh, trước khi ra khỏi cửa lại quay trở lại đá anh, “Đứng lên, có nhiệm vụ.” Bách Vĩ như một con cá chép vọt lên đứng thẳng người. “Lão đại xin chỉ thị.”

Bách Vĩ đứng ở trước cửa nhà của Du Nguyệt Như trong lòng lại do dự, nhưng vẫn gõ cửa nhà cô. Người mở cửa là Thái Tử, Bách Vĩ đem một lá thư giao cho anh rồi rời đi.

Thái Tử biết thư này là của Thi Dạ Diễm gửi cho Du Nguyệt Như, nhưng cô ấy đã đi rồi. Sau nhiều lần cân nhắc, cuối cùng anh lựa chọn mở ra xem.

Mở ra là một tờ giấy trắng, một vài con số. Chỉ có một cái tên. Tên của một rạp chiếu phim.

***

Thi Dạ Diễm cuối cùng hai tay vẫn trống trơn không mua được bất kỳ món quà nào. Anh có chút thất vọng, cũng không biết rốt cuộc cô thích cái gì, lại không muốn để cho cô chấp nhận. Cô là một người phụ nữ có tính

cách như vậy, đối với cảm xúc không có gì đặc biệt. Nhưng anh cố chấp cho rằng không phải là cô không thích thứ gì, chẳng qua là anh quá vô tâm hơn nữa cũng không có đủ thời gian để đi tìm hiểu những thứ này, anh từng cảm thấy đây là chuyện nhỏ không đáng để nhắc tới.

◆huyentrang138◆diendanlequydon

Đêm mùa đông đến rất sớm, buổi tối nhiệt độ thấp hơn, những trận tuyết nhỏ có xu hướng trở nên lớn hơn. Anh xem giờ một chút, bảy giờ chẵn, cách thời gian chiếu phim còn một lúc nữa.

Thời gian trôi qua, người đi vào rạp chiếu phim từ đông đúc đến thưa thớt rời rạc. Lối đi bộ có một cô gái mặc trang phục con nai xách theo túi miện to phát quả bình an miễn phí cho người đi đường.

“Tiên sinh, anh thật may mắn, đây là quả bình an bằng thủy tinh cuối cùng, đưa cho anh, chúc anh có một buổi tối tuyệt vời, đêm Giáng sinh vui vẻ.” Giọng nói của cô gái vui vẻ ngọt ngào, người đàn ông anh tuần xuất sắc như vậy bình thường rất khó gặp, cô không khỏi nhìn thêm mấy lần, nói nhiều mấy câu cố gắng thu hút sự chú ý của người đàn ông.

Đáng tiếc người đàn ông chỉ nhận quả bình an, thấp giọng nói cự tuyệt ngay cả ngẩng đầu cũng không, cô gái chỉ có thất vọng tránh ra.

Bộ phim bắt đầu, rồi kết thúc, nhưng cô không đến. Bộ phim tiếp theo bắt đầu, kết thúc, nhưng anh vẫn một mình, trên mặt không có nửa điểm sốt ruột.

Từng cặp nam nữ ở bên trong đi ra ngoài, liên tiếp quay đầu lại nhìn bóng người đàn ông cô đơn lẻ loi này. Cuối cùng bộ phim cũng kết thúc.

Có người đến, có người đi, chỉ có anh ở đó chưa rời đi bước nào.

Thái Tử ở trong xe thấy rõ tất cả, vượt cảm nghĩ ngợi, nếu như Du Nguyệt Như không xuất hiện anh ta sẽ chờ cả đêm sao?

Sau lưng có bước chân bình tĩnh, Thi Dạ Diễm ngẩng đầu, dường như cũng không nghĩ người tới là Thái Tử.

“Chị ấy sẽ không đến.” Thái Tử nói thẳng.

Thi Dạ Diễm không nói, anh chỉ yên lặng. Thái Tử không ngại bị lạnh nhạt, khoe miệng nhếch lên một nụ cười đùa giỡn, “Giả bộ rất giống, ngay cả tôi cũng tin là anh yêu chị ấy rất nhiều. Anh nên cảm thấy may mắn vì tôi không chết dưới tay anh, nếu không theo tính tình của chị ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh, sẽ không dễ dàng chia tay đơn giản như vậy.”

Thái Tử khinh bạc khoác vai anh, Thi Dạ Diễm từ đầu đến cuối vẫn giữ yên lặng rồi cuộc khiến cho anh cảm thấy không thú vị, “Nói đi, anh nghĩ có được cái gì trên người chị ấy? Quyền lợi Hoàng Phủ gia cũng không ở trong tay chị ấy.”

“Thái Tử.” Hồi lâu, rồi cuộc Thi Dạ Diễm cũng mở miệng.

“Ừ?” Thái Tử vui cười hì hì khiêu khích, người đàn ông này luôn luôn nóng nảy không trêu chọc được mà hôm nay lại cực kỳ bình tĩnh.

“Sớm muộn có một ngày.” Thi Dạ Diễm đem cánh tay anh đang khoác trên vai mình kéo xuống, hơi nâng cằm lên mang theo ánh mắt có chút coi thường nhìn anh, “Tôi sẽ khiến cậu... gọi tôi là anh rể.”

Sắc mặt Thái Tử nhất thời trầm xuống, gọi anh ta là anh rể sao?

“Anh nằm mơ đấy à! Đừng hòng mơ tưởng!”

Thi Dạ Diễm bày ra một bộ dáng chờ xem, thấy thế Thái Tử chỉ muốn động thủ, “Anh cứ chờ ở đây cho đến sáng đi, chị ấy sẽ không đến gặp anh

đâu!”

Thái Tử oán hận xoay người rời đi, vốn là định nói cho anh ta biết Du Nguyệt Như đã đi rồi, hiện tại anh lại thay đổi chủ ý, sẽ để cho anh ta ở nơi này mà chết rét!

...

Thi Dạ Diễm ngửa đầu dựa vào đèn đường nhìn thấy bông tuyết bay đầy trời, trong con mắt hiện ra sự cô đơn không dễ phát hiện. Nhớ tới lần đầu tiên cùng cô xem chiếu phim ở đây xong đi bộ về nhà, cô chui vào ngực anh tham lam hưởng thụ nguồn nhiệt trên người của anh.

Thân thể mảnh khảnh mềm mại cứ như vậy dán lên người anh, cánh tay cuốn lấy anh thật chặt, thỉnh thoảng ngạo mạn làm nũng bên cổ anh, thỉnh thoảng nói những lời nhỏ nhẹ mềm mại, thỉnh thoảng nét mặt vui cười của cô còn có chút kỳ quái, thỉnh thoảng làm nũng, tính khí giống nữ hoàng, hoặc là cô gái nhỏ biết vâng lời...

Anh nhắm mắt lại hít thật sâu, để trong trí nhớ hiện lên tất cả cảm xúc cùng mùi hương của cô, giúp anh xua tan đi sự lạnh lẽo cô đơn, không có cô bên cạnh cảm giác đó, vắng vẻ, đau đớn...

Tuyết trong đêm chợt rơi dày hơn, những bông tuyết lớn dần dần vùi lấp đau thương lạnh lẽo trong mỗi góc phố của thành phố này, hiện tại như muốn cùng với gió lớn kết bạn làm loạn nuốt hết tất cả.

Hai chân đông lạnh có lẽ đã không còn cảm giác, đang cầm quả bình an bằng thủy tinh kia, hai tay đã sớm chết lặng. Tuyết trắng rơi đầy vai anh, anh chịu đựng được. Nhuộm trắng tóc anh, anh không quan tâm.

Ngày mai khi mặt trời lên, anh sẽ lại trở về là Thi Dạ Diễm của trước đây.

Luôn có một người như vậy, không còn ở bên cạnh mình, nhưng sẽ ở trong lòng mình. Trời cao nếu an bài bọn họ gặp nhau, thì sẽ không chỉ là gặp nhau, càng không phải là gặp thoáng qua.

Giống như lúc còn trẻ, cô ở trên cây cầu Charles đều không phải là ngắm phong cảnh.

Anh tin tưởng đó là đang đợi anh.

Từ lần đầu tiên cô quay người lại bước đến gần anh, bọn họ chính thức can thiệp vào cuộc sống của nhau. Khi đó anh đã cho cô thức ăn, tương lai sẽ cho cô tất cả.

...

Tiểu Như, nhớ, chờ anh.

Mặt trời mới mọc đằng đông, sau trận tuyết rơi dày đầu tiên, trước cửa rạp chiếu phim đã không còn một bóng người, chỉ còn lại quả bình an bằng thủy tinh cô đơn lấp lánh dưới ánh mặt trời ánh sáng lung linh khiến người ta cảm thấy đẹp mắt.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 69: Phần 91

Hai người cứ như vậy hoàn toàn xa cách nhau, không còn liên lạc nữa. Thái Tử không yên lòng, từng phái người đi tìm cô, kết quả không thu hoạch được gì. Quên đi, chị ấy đi đâu thì tùy, tin tưởng chị ấy sẽ chăm sóc bản thân mình tốt.

Sau này Chử Dư Tịch cuối cùng cũng từ Mỹ trở về, rời đi gần một năm lúc gặp lại người gầy đi một ít, tóc không dài không ngắn tùy ý buông thả ở cổ, mặc một chiếc váy ngắn màu vàng chanh, một đóa hoa cúc nhỏ rất duyên dáng xinh đẹp lưng đeo túi đi ra.

Thái Tử tự mình đi nhận điện thoại, sắc mặt anh nhìn cũng không được tốt, tức giận hoàn toàn viết ở trên mặt, đầu ngón tay thon dài gõ mạnh lên cái trán của cô, nghiêm nghị khiển trách, “Nha đầu chết tiệt kia còn biết trở lại.”

Vóc dáng Chử Dư Tịch thay đổi rất nhiều trong vòng một năm, nhưng chỉ đứng đến vai anh. Rốt cuộc chỉ có thể lấy góc độ này để ngưỡng mộ anh, cô có vẻ hơi mơ màng chớp chớp mắt, “Anh là ai?”

“!...” Thái tử bỗng ngẩn ra, môi mỏng mím chặt, một bộ dạng muốn bùng nổ, mà ánh mắt đáng sợ này còn chưa kịp hiện rõ, Chử Dư Tịch đã bật cười khúc khích, nhảy một cái lên người anh, như con bạch tuộc nhỏ bám lấy anh.

“Thái Tử ca đừng nóng giận, em mang cho anh một món quà.”

Thái tử theo phản xạ nhắc thân thể của cô lên, vóc dáng cao nhưng cân nặng thì nhẹ hơn, quan trọng là vì người đó là cô cho nên mới chọc ghẹo anh!

“Cười một cái nào, xụ mặt sẽ rất nhanh già, học theo em này, hì hì.” Chử Dư Tịch lấy ngón tay kéo khóe miệng của anh, thật là vui khi chính mình làm cho anh cười.

Đó là vào đầu mùa hè, có gió nhẹ thổi bay mái tóc mềm mại của cô lướt qua làn da của anh, cảm giác đó hơi nhột mà mềm mại, cùng với mùi hương nhàn nhạt kia của cô, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa thấm vào tâm phẫn anh. Bởi vì cô trở về mà tảng đá lớn trong lòng anh mới cảm thấy được buông xuống.

Vừa nhìn thấy nụ cười rạng rỡ của cô, cuối cùng anh lại không nở trờng phạt cô, không thể làm gì khác hơn là hung hăng vút cô xuống, “Quà đâu?”

“Về nhà em đưa cho anh, Tiểu Nhu sao lại không ra đón em, không có suy nghĩ, em phải giáo huấn nó một chút...” Chử Dư Tịch nhẹ nhàng bước đi ở phía trước, mái tóc dài vẽ ra từng đường cong tuyệt đẹp giữa không trung. Thái tử không nhanh không chậm đi theo ở phía sau cô, khóe miệng nhếch lên, anh không giải thích được tại sao, ngay cả tâm tình cũng rất tốt.

Có những người mặc dù còn không hiểu cái gì gọi là tình yêu, nhưng cũng đã để người kia ở trong lòng mà ngay cả bản thân cũng không phát hiện ra, sau đó tự cho mình là không cần tình yêu đùa giỡn đó.

♥Huyentrang138.d.d.l.q.d♥

Có những người, ở hai nơi khác nhau trên trái đất, cách xa nhau hàng nghìn cây số, dường như vĩnh viễn không gặp nhau, chỉ trong đêm khuya vắng người mới hồi tưởng lại quá khứ như hiện ra ở trước mắt, mặc cho thứ gọi là hoài niệm gì đó đang hoành hành khắp cơ thể.

Con người khi chờ đợi sẽ cảm thấy thời gian chính là thứ dài nhất trên đời, mỗi một lần mặt trời lên cao trăng hạ xuống, Du Nguyệt Như đều có một niềm vui nho nhỏ. Đứa bé nhắm mắt ngủ bên cạnh đều lớn lên vui vẻ khỏe mạnh từng ngày.

Đứa bé là một tiểu nha đầu nhạy cảm hiểu động, Du Nguyệt Như vừa mới rời giường đứa bé cũng thức dậy theo, mở to mắt nhìn cô, đưa bàn tay nhỏ bé mập mạp nắm chặt tóc của cô. Không bất ngờ chút nào, đứa bé có một đôi mắt có màu sắc giống với người cha, thường xuyên khiến Du Nguyệt Như nhớ tới người đàn ông có ánh mắt lấp lánh màu hổ phách tươi đẹp kia.

Thân phận là con gái của Hoàng Phủ Nguyệt Như tên Thi Duy Ân được biết đến khi cô bé hơn một tuổi . Cô đem con gái gửi lại chỗ người bạn thân nhờ nuôi hộ, mặc dù có chút không yên lòng.

Bởi vì đó là chuyên gia âm thực xuất sắc mới nổi tiếng Trác Nhiên, thực tế căn bản là người ăn hàng, sắp hai mươi tuổi rồi mà cuộc sống còn rối loạn như vậy.

Cũng may con gái hợp với ăn hàng, Trác Nhiên đã mang Thi Duy Ân đi ngao du khắp các phố lớn ngõ nhỏ ở Pari, mỗi lần có quán ăn mới khai trương, hai người nhất định là người khách đầu tiên, ăn thử miễn phí, ăn tới hài lòng mới thôi. Huống chi bên cạnh Trác Nhiên còn có một bảo mẫu nam miễn phí, việc ăn uống hằng ngày của con gái không thành vấn đề.

Thân phận đứa bé được công khai đẩy lên một cơn sóng không nhỏ, con gái trưởng Hoàng Phủ gia thật khiến cho mọi người kinh ngạc một phen, nhất là những ánh mắt của các vị nam nhân có chút thân phận địa vị kia cũng đỏ lên, người theo đuổi cô trong một đêm nhiều như quá giang chi tức*.

Về điểm này còn có những chuyện bát quái năm đó cũng lôi ra, đương nhiên bao gồm đoạn giai thoại giữa cô và Lôi Khải. Gặp lại được Du Nguyệt Như, đáy lòng Lôi Khải không khỏi vui mừng, người phụ nữ này càng ngày càng thú vị, thiếu chút nữa lại theo đuổi cô lần nữa.

Không lâu sau truyền ra tin tức Phong Hạo của Phong gia người đứng đầu thành phố phía tây xác nhận có quan hệ qua lại với cô, những người đàn ông có ý định theo đuổi cô nhất thời giảm đi một nửa.

Nghe được tin tức người buồn nhất là Lôi Khải, Thái Tử ở nơi này rất không hiền hậu để lộ ra tin này với anh...

*quá giang chi tức: ý thành ngữ này muốn nói người theo đuổi Du Nguyệt Như nhiều như cá diếc ở sông.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 70: Phần 92

Chúng ta chưa yêu nhau, thì đã già rồi.

Lúc không còn tuổi xuân nữa, em lấy cái gì cầu xin anh yêu em.

***

Lôi Khải nghe lời nói của Thái Tử mới thấy thoải mái hơn chút, ngửa đầu uống sạch rượu trong chén, “Cô ấy tại sao không tìm tôi? Ít nhất thì có người quen dễ làm việc hơn chứ!”

Thái Tử cười, “Nói không chừng chính là sợ cái ‘dễ làm việc’ của anh quá.” Lôi Khải cũng đang vuốt cằm cười, là kiểu cười không tiếng động đó. Thái Tử nhướn mày với anh, anh ho nhẹ, “Tôi trở về chỗ chị cậu đây, ai, không nghĩ được tôi so với Eric kém ở đâu.”

Mặt Thái Tử rơi vào trạng thái trầm tư, một lát sau mới nói, “Chẳng lẽ là về phương diện kỹ thuật?”

Con mắt Lôi Khải sáng rực bỗng chốc quét qua, “Nếu không cậu thử xem một chút?”

Vỗ vỗ vai Lôi Khải, Thái Tử lắc đầu, “Thử tôi sợ sau này không được làm huynh đệ, cậu với Du Nguyệt Như không hợp đâu.”

“... Cút!”

Thật ra thì Du Nguyệt Như nói rất đúng, Lôi Khải cũng không yêu cô nhiều lắm, yêu thích chỉ chiếm một phần đối với sự xinh đẹp kia. Anh tự nhận mình có sức hút rất cao, được phụ nữ nâng niu cưng chiều, Du Nguyệt Như chính là người đầu tiên anh không giải quyết được. Hơn nữa...

“Cậu và Phong Hạo có thù oán gì sao, xem ra cậu có thành kiến rất lớn đối với anh ta.” Thái Tử thuận miệng hỏi, Lôi Khải cúi xuống trong đôi mắt chột mắt đi sự lạnh lùng, giống như đang tự cười nhạo mình, “Quân tử không yêu nhiều người, Phong Hạo không đủ tiêu chuẩn, không có anh ta chen ngang vào nói không chừng tôi cũng đã cầu hôn, Thái Tử, kêu một tiếng anh rể cho tôi nghe một chút.”

Thái Tử hung hăng trừng anh một cái, không khỏi nghĩ đến lời thề son sắt của Thi Dạ Diễm trong đêm tuyết ấy. Du Nguyệt Như là một trong những người phụ nữ mà trong lòng Thái Tử kính nể và muốn bảo vệ, bản thân anh biết những thói hư tật xấu của người đàn ông, nếu muốn tìm một người để cho anh hoàn toàn yên tâm đem Du Nguyệt Như cho người đàn ông khác làm anh rể, so với việc để cho anh toàn tâm toàn ý yêu một người phụ nữ còn khó hơn.

Anh nhìn thấy sự kiên định của Thi Dạ Diễm lúc đó, nhưng không cách nào thuyết phục mình để cho cô bước vào cánh cửa đầm rồng hang hổ nhà họ Thi.

***

Mỗi ngày ở thành phố T Du Nguyệt Như đều nhớ đến con gái ở Paris xa xôi. Trác Nhiên mỗi ngày đều sẽ cho Thi Duy Ân chụp rất nhiều ảnh gửi cho cô, làm cho cô quên đi nỗi nhớ nhung. Bất kể lúc nào rảnh rỗi Du Nguyệt Như sẽ ôm điện thoại di động xem đi xem lại nhiều lần, bên môi trong lúc lơ đãng lộ ra nụ cười ấm áp.

Dáng người sau khi sinh rất nhanh hồi phục, thậm chí tăng thêm mấy phần quyến rũ, thấy thế Dĩ Nhu vừa hâm mộ vừa ghen tị, oán trách dáng người mình bình thường không có gì đặc biệt. Còn cố tình tiếp cận mẹ của Chử Dư Tịch là muốn tới uống thật nhiều thuốc bổ để có thể có được vòng ngực đầy đặn, làm Du Nguyệt Như dở khóc dở cười.

“Chị, chị chưa đi thăm Đường Lạp An sao?”

Dĩ Nhu đang cầm bát canh thuốc cau mà uống từng ngụm. Động tác trên tay Du Nguyệt Như dừng lại một chút, Đường Lạp An... Một cái tên đã biến mất thật lâu trong lòng cô. Hiện tại có người đột nhiên nhắc tới, cô trừ một tia buồn bã thì không còn nhớ nhung gì nữa.

“Vẫn chưa, anh ấy khỏe không?”

“Ừm, không khỏe lắm, nhưng chị Tiểu Trì đối với anh ấy rất tốt không có gì để nói, chị, chị còn hận anh ấy sao?” Dĩ Nhu sau khi hỏi câu này liền thầm mắng mình không có đầu óc, cẩn thận quan sát sắc mặt của cô qua gương, nhưng không nhìn thấy điểm nào khác thường. Du Nguyệt Như nhanh tay tết xong bím tóc để thương cho cô, quần lên trên bằng chiếc cặp hình bông hoa bằng thạch anh trong suốt, giống như công chúa xinh đẹp vừa mới sinh ra.

Chén trong tay chợt bị lấy ra, Du Nguyệt Như lấy tay lau đi nước canh dính bên miệng cô. “Tiểu Như, bất kể sau này em gặp phải tuýp người đàn ông như thế nào, có thể đắm đầu vào tình yêu, cố chấp trong tình yêu, nhưng nhớ rằng ngàn vạn lần không được đánh mất chính mình, tình yêu vĩnh viễn hoàn toàn chỉ là một phần cuộc sống của em, mà không phải là toàn bộ cuộc sống của em.” l.q.d.

Dĩ Nhu cái hiểu cái không gật đầu, thế giới tình cảm của cô vẫn còn là trống rỗng, “VẬY chị còn hận anh ấy sao?”

***

Còn hận sao?

Du Nguyệt Như đứng ở trước cửa phòng của Đường Lạp An, hồi tưởng những chuyện sai trái đã xảy ra, cô không thể nói mình hoàn toàn không quan tâm, dù sao cũng đã từng yêu sâu đậm như vậy. Nói cho cùng cô chỉ là một người phụ nữ, cô chỉ muốn yêu người cũng yêu mình.

Đường Lạp An đối với cô, không đơn giản chỉ là người yêu cũ như vậy.

“Nếu đã đến, thì hãy vào thăm anh ấy một chút đi.”

huyentrang138.d.d.l.q.d

Giọng nói dịu dàng của một người phụ nữ từ phía sau vang lên, Úc Tiểu Trì xách theo một túi thức ăn đứng ở sau lưng cô, vẻ mặt vẫn luôn bình tĩnh như vậy, dáng vẻ giống như người ngoài cuộc.

***

Đối với nơi này Du Nguyệt Như cũng không ấn tượng nhiều lắm, cô chỉ ghé qua một lần, trải qua những đau thương kia, cô cũng không muốn nhắc tới. Úc Tiểu Trì cũng không thay đổi quá nhiều, vẫn là một cô gái cực kỳ xinh đẹp. Trong mắt là sự bình tĩnh, khóe miệng cong lên. Pha cho cô một chén Hồng Trà, yên lặng ngồi đối diện.

Du Nguyệt Như cầm cái ly giống như đang cười nhẹ, “Đường Lạp An thế nào rồi?”

Úc Tiểu Trì nhếch môi dưới, tầm mắt nhìn về phía phòng ngủ.

“Anh ấy ở trong phòng, hai người nói chuyện đi, anh ấy cũng hy vọng nghe được giọng nói của cô, nếu như có thể, mời... Cho anh ấy một chút hy vọng... Tôi đi ra sân tưới hoa.”

Du Nguyệt Như để cái ly xuống, hít một hơi thật sâu đi tới phòng ngủ, không khỏi ngẩn ngơ.

Ánh mặt trời ấm áp xuyên qua cửa sổ tạo cho bên trong căn phòng một khung cảnh bình yên tĩnh mịch, cửa sổ sát đất rộng mở, gió thổi nhẹ góc rèm cửa sổ trong không gian vũ động nhẹ nhàng, phát ra âm thanh xào xạc rất nhỏ.

Còn kia là chiếc giường lớn, Đường Lạp An đang nằm ở trên đó, trên người đắp chăn mỏng. Cô chậm rãi bước đến gần, ngồi xuống cạnh mép giường, nhíu mày không dám tin. Đôi mắt anh đang nhắm, chân mày giãn ra, sắc nạt hơi nhợt nhạt, lồng ngực lên xuống chậm rãi nhịp nhàng, hơi thở đều đều, bộ dạng tựa như ngủ thiếp đi.

Nhưng, anh yên lặng yên lặng quá...

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 71: Phần 92 (Tiếp)

Cô nhẹ nhàng gọi, nhẹ nhàng chạm vào anh, gặp lại nhau, nhưng lại không được nghe bất kỳ một lời đáp lại nào của anh.

...

Du Nguyệt Như cắn cánh môi, thu hồi tay, hốc mắt đỏ ửng, kinh ngạc nhìn anh. Anh vẫn anh tuấn đẹp trai như trước, nhưng chỉ là, anh sẽ không mở miệng, sẽ không cười.

Cô không nghĩ tới sẽ có kết quả như vậy, nghĩ đến cũng đúng là như thế, lúc ấy Thi Dạ Diễm một lòng muốn đẩy anh vào chỗ chết, ra tay không chút nể nang, nếu không phải là cô ngăn lại sợ rằng Đường Lạp An đã mất mạng trong tay anh.

Cô không biết có nên nói lời xin lỗi với anh hay không, mặc dù tất cả đều là do anh gieo gió gặt bão.

“Mời, cho anh ấy một chút hy vọng.”

Lời nói của Úc Tiểu Trì vẫn quanh quẩn bên tai cô, đều là phụ nữ, sao cô lại không biết được nỗi khổ của cô ấy chứ. Du Nguyệt Như yên lặng cầm bàn tay không có nhiệt độ của Đường Lạp An, nắm lại trong lòng bàn tay, đầu tựa nhẹ vào trước ngực anh.

Đôi tay này, đã từng là đôi tay cô liều mạng muốn cầm, lồng ngực này từng là tất cả của cô. Cô chợt xúc động muốn rơi lệ, cũng không phải là bởi

vì nhớ nhung, mà là hôm nay nắm tay của anh nằm trong ngực của anh, bao nhiêu ký ức xưa kia rồi cuộc cũng không tìm lại được.

Giữa anh và cô, cuối cùng cảnh còn người mất.

“Em không hận anh, Đường Lạp An, anh nghe thấy không, em không hận anh. Trước khi bước vào cánh cửa này em đã suy nghĩ đi vào liệu có thoải mái hay không, nếu như thời gian quay ngược lại, em nghĩ em còn có thể yêu anh lần nữa, vì yêu anh mà sẽ điên cuồng như trước đây, nhưng đây chỉ là nếu như, anh cũng biết trên đời này sẽ không có nếu như.”

Là Đường Lạp An làm cho cô biết đến hương vị của tình yêu, nếm đủ mùi vị ngọt bùi cay đắng, mà duyên phận giữa hai người họ đã sớm rơi vào giữa dầy vò và kiệt quệ khá lâu, không còn duyên để đi tiếp với nhau nữa.

Anh không phải là chốn trở về của cô, cô không phải là hạt cát thuộc về mặt đất, điều này khiến cho lòng cô chua xót không chịu nổi.

Úc Tiểu Trì ở trong vườn xới đất cho hoa, tưới nước, bắt chước dáng vẻ chăm sóc những cây hoa này của Đường Lạp An, mỗi ngày đều như vậy, đều không ngừng nghỉ. Du Nguyệt Như rời đi lúc nào cô cũng không hay biết, lúc trở về phòng cô ấy đã không còn ở đây.

Cô vén chăn mỏng lên, dùng khăn bông ấm áp lau thân thể cho anh, đây là việc cô phải làm mỗi ngày, anh là người đàn ông thích sạch sẽ, Úc Tiểu Trì cũng không chịu để trên người anh dính một chút bụi bẩn nào.

“Tâm trạng rất tốt, hai người nói chuyện gì vậy?” Úc Tiểu Trì nở nụ cười nhàn nhạt nói, “Anh nhớ hôm nay là ngày gì không? Anh chắc chắn là nhớ, chẳng qua là không nói thôi.”

Đường Lạp An không quên nhớ đến mỗi một lần sinh nhật cô, bất kể lúc trước là diễn kịch hay là gì, hầu như sinh nhật hàng năm đều nhận được quà

của anh. Anh rất tinh tế, biết cô thích ăn cái gì, màu sắc yêu thích, cỡ giày, biết cô sợ bóng tối, biết cô thích nắm tay của anh ngủ.

huyentrang138.d.d.l.q.d

Lau thân thể của anh xong, Úc Tiểu Trì kéo cánh tay anh từ từ đặt anh nằm xuống. “Lạ An, anh còn nhớ hay không ngày đó anh gặp chuyện không may anh đã đến hỏi em rốt cuộc là em muốn như thế nào? Điều em muốn thật ra rất đơn giản.” Cô cười nhẹ, cầm tay của anh khẽ hôn lên mu bàn tay.

“Có thể ở cùng một chỗ với anh như vậy, mỗi ngày nấu cơm cho anh ăn, nhìn anh chăm sóc những bông hoa kia, thỉnh thoảng cùng em đi dạo siêu thị, mua đồ ăn, cùng nhau...” Cô nghẹn lời, hít hít lỗ mũi nói tiếp.

“Cùng nhau nhìn Tiểu Vũ lớn lên từng ngày, như vậy là đủ rồi, cho dù tình yêu của anh đối với em từ đầu tới cuối đều là diễn kịch, cho dù em biết thật ra Tiểu Vũ không phải là con của anh. Lạp An, Du Nguyệt Như không còn yêu anh nữa rồi, cô ấy thật sự không yêu anh, anh có thể hay không... có thể thử yêu em một lần hay không, một lần thôi cũng được...”

Nói xong lời cuối cùng, cô đã khóc không thành tiếng. Úc Tiểu Trì gần như chưa bao giờ nói qua những lời này. Đường Lạp An vẫn coi cô như một đứa bé trưởng thành cần bảo vệ, ngay cả trước lúc ly hôn cũng không nói rõ nguyên nhân, ở trước mặt anh cô dường như luôn là một người phụ nữ ngây thơ hạnh phúc được thương yêu.

Nhưng trong lòng cô từ khi vừa mới bắt đầu đã nhìn thấu tất cả đều là giả tạo, bao gồm buổi tối nhiều năm về trước, Đường Lạp An đem cô chuốc say sau đó cùng cô dây dưa trên giường, cho là cô đã hôn mê, trong lúc đó đã thay đổi người... Kế hoạch của anh rất kín đáo, quá trình thực hiện rất thành công.

Nhưng anh đã bỏ quên một chuyện, người phụ nữ không cách nào tự kiểm chế một khi đã yêu ở bất kỳ mọi tình huống nào cũng có thể phân biệt được người nào là người đàn ông của mình. Cả đêm triền miên ấy, cô không ngừng thôi miên mình rằng người đàn ông đang rong rẫy ở trên người cô là Đường Lạp An. Sau tất cả mọi chuyện cô đều cắn răng nhịn xuống, cho đến khi cô mang thai. Cô vui vẻ đem tin tức này nói cho anh biết, nhưng trong lòng cô đang chảy máu.

Đường Lạp An cho rằng cô cái gì cũng không biết, thật ra thì so với anh cô còn biết nhiều hơn. Cô thậm chí cảm thấy thật may mắn khi mình bị Cosmo chọn trúng để phối hợp với kế hoạch của anh, bởi vì từ lần đầu tiên nhìn thấy Đường Lạp An cô đã bị anh cướp đi trái tim.

“Có vài người thoáng một cái đã là cả đời, Lạp An, anh có thể đem toàn bộ tình yêu cho cô ấy, nhưng là cả đời anh có thể để lại cho em không?”

Nước mắt của cô cứ như vậy theo khóe mắt chảy xuống đến cổ của anh, cô thậm chí cho rằng thật ra thì Đường Lạp An sẽ không nghe thấy cái gì...

Cô năm nay đã tròn ba mươi tuổi, tất cả tuổi xuân tốt đẹp đều dành cho anh, nhưng trừ sự tàn nhẫn giả dối cô không nhận được cái gì.

Lạp An, chúng ta chưa yêu nhau, thì đã già rồi, mà em thực sự không biết khi không còn tuổi xuân nữa, em còn có tư cách gì cầu xin anh yêu em...

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Phần 93

Kể từ khi gặp lại Đường Lạp An, tâm trạng Du Nguyệt Như hết sức nặng nề, cô hỏi Thái Tử Đường Lạp An có thể tỉnh lại hay không, còn Thái Tử thì không quan tâm.

“Thế nào, nhìn thấy bộ dạng này của tình nhân cũ trong lòng cảm thấy có tội sao? Xem anh ta bất tỉnh đến bao giờ, nếu không phải nể mặt chị, em tuyệt đối sẽ không cứu anh ta, nhìn xem anh ta đã làm gì với chị, cũng đủ chết một vạn lần.”

Du Nguyệt Như cười nhưng không nói, cô hiểu rõ Đường Lạp An, anh đâu có chết cũng không muốn trở thành phế nhân, đây cũng là sự trừng phạt lớn nhất đối với anh rồi. “Mấy năm nay em... Thuận lợi không?”

Thái Tử hạ công việc trên tay xuống, châm điếu thuốc, khói thuốc lượn quanh sau đó chớp mắt nhìn cô. “Ý chị muốn hỏi em Thi Dạ Diễm còn tìm em gây phiền toái không sao, chị còn chưa quên anh ta?”

Du Nguyệt Như chậm rãi lắc đầu, cúi mặt xuống. Thái Tử không thể làm gì ngoài thở dài, “Cho dù chị trách em, em cũng sẽ không đồng ý cho hai người ở cùng nhau, nguyên nhân em không muốn giải thích lại, còn chuyện nữa, chị đã biết cha tính toán đem gả chị đi chưa?”

Du Nguyệt Như kinh ngạc trợn tròn hai mắt, “Đem chị gả đi? Tại sao? Gả cho ai?”

“Có thể là Phong Hạo, cha cũng đã hỏi qua ý kiến của cậu ta rồi, chị biết ông ấy vẫn luôn như hồ rình mồi đối với thành phố phía tây này, hiện tại chị lại cùng Phong Hạo quen nhau, ông ấy tất nhiên phải rèn sắt khi còn nóng vun đắp hai người thành một đôi sau đó lần lượt sau đó từng bước đem thế lực thành phố phía tây bỏ vào túi, cho dù không thành thì ít nhất cũng là hợp tác cùng nhau.

“Ông ấy hồ đồ rồi sao, Phong Hạo không phải là người đàn ông dễ dàng khuất phục, cẩn thận ăn trộm gà không thành còn mất năm gạo.” Du Nguyệt Như cười giễu cợt, Thái Tử cười ha hả, “Ông ấy còn hỏi ý kiến của em với Triệt đấy.”

“Hai người nói thế nào?”

“Triệt phản ứng giống như chị, nó nói rất nhẹ nhàng, nhưng thật ra là muốn xem náo nhiệt. Em sao, em cảm thấy đem chị gả đi cũng không sai, khỏi nhớ đến Thi Dạ Diễm, cho nên em giờ hai tay tán thành.”

Du Nguyệt Như đi đến bàn làm việc của anh, nghe xong những lời này thuận thế đạp cho anh một cước, gót giày nhọn giống như kim đâm vào da thịt anh, anh đau đớn liên tục cau mày, “Em dựa vào cái gì dám tán thành, em cũng không phải không biết chị chẳng qua là dùng Phong Hạo làm bia đỡ đạn giúp chị đuổi những con người theo đuổi đánh ghét kia, thật ra thì Phong Hạo không phải thích người phụ nữ như chị.”

“Vậy cậu ta thích loại nào?” Thái Tử xoa chân, giọng nói khàn khàn.

“Theo chị quan sát anh ta chú ý đến kiểu người phụ nữ như Tiểu Tịch nhiều hơn, chị cho là rất cần thiết nói cho cha biết chuyện này, em cảm thấy thế nào? Hơn nữa bản lĩnh của Tiểu Tịch rất tốt, không sợ thua thiệt.” Du Nguyệt Như nói cực kỳ nghiêm túc, nghe không ra một chút hài hước, cô nhay xuống bàn tới cầm túi nhỏ rời đi.

“Chị đi nói chuyện với cha một chút đợi thêm mấy năm, Tiểu Tịch đến tuổi rồi sắp xếp đám hỏi cho nó với Phong gia.”

“...” Chân mày Thái Tử quăn chặt hơn, đem nha đầu kia gả cho... người khác? Nghĩ như vậy nhất thời trong lòng anh không cảm thấy quái lạ, cũng không thể nói là cảm giác gì. Giống như thứ thuộc về mình nếu chột bị người khác lấy đi, sẽ cực kỳ không thoải mái, nhưng lại không nói ra được nguyên nhân.

Quyết định không suy nghĩ thêm nữa, anh cúi đầu tiếp tục công việc. Nhưng vài ngày sau, anh cầm vé máy bay cùng mấy tấm thẻ vàng nhét vào trong tay Du Nguyệt Như.

“Bên này không có việc của chị, chị cầm vé máy bay đi chơi cùng người yêu kia của chị đi, chuyện đám hỏi em sẽ nói chuyện với cha, nhưng em khó bảo đảm được ông ấy sẽ dùng thủ đoạn cường chế ép chị kết hôn, cho nên chị đừng tùy tiện trở lại, thiếu cái gì thì trực tiếp nói với em là được rồi.”

Du Nguyệt Như chớp chớp mắt, hờn hờ nhận lấy đồ. “Trong này có bao nhiêu tiền?”

“Theo như cách tiêu tiền của chị ở Pháp trước đây, đủ để chị tiêu xài mấy năm.” Không còn cách nào, anh nhìn ra được đối với chuyện hôn nhân như vậy Phong Hạo cũng không kháng cự, chỉ biết địa vị đứng đầu mấy gia tộc của Hoàng Phủ gia ở thành phố phía tây này mang lại lợi ích rất lớn cho Phong Hạo, cậu ta là thương nhân, để làm ăn ổn định không thua lỗ thì có thủ đoạn nào mà không làm.

Nếu như cha thật sự suy nghĩ về lời đề nghị của Du Nguyệt Như, anh sẽ khá... Tóm lại, trước tiên cứ đem người phụ này đi đã, anh sẽ nghĩ biện pháp để xóa bỏ đi ý định xấu xa về điểm này của cha.

“Em phải người ở bên cạnh chị âm thầm bảo vệ chị, dù sao thân phận của chị một khi ra ánh sáng nói không chừng sẽ gây nên phiền toái.”

Du Nguyệt Như vừa nghe vừa vội vàng cự tuyệt, “Bỏ đi, chị không thích có người đi theo chị, giống như bị giám sát, ở bên ngoài chị vẫn là Du Nguyệt Như, đem theo người của em bỏ chạy, không phải chị nên ở nhà thì tốt hơn sao.”

Cô sẽ không đoán ra điểm nhỏ mọn này của Thái Tử. Chuyện tình cảm luôn là người ngoài cuộc sẽ nhìn rõ hơn, cô và Hoàng Phủ Triệt đã sớm cảm thấy giữa Thái Tử và Chử Dư Tịch nhìn tương đơn giản kỳ thực mập mờ không nói rõ được, đối với lần này bọn họ không hiểu rõ lòng nhau, Chử Dư Tịch tuổi còn nhỏ quá, tính cách Thái Tử lại không xác định, cứ để cho bọn họ tiếp tục mập mờ đi.

Con người Thái Tử rất tự phụ, anh đã định ra chuyện gì gần như không ai có thể thay đổi quyết định của anh, chẳng qua là chính anh cũng không phát hiện ra, có liên quan đến Chử Dư Tịch đến cuối cùng bất tri bất giác anh đều thỏa hiệp, lần này cũng giống như vậy. Vì vậy Du Nguyệt Như tạm biệt người thân sau đó một thân nhẹ nhàng lên máy bay đi Paris trước, bởi vì không bao lâu nữa cô có thể nhìn thấy đứa con gái bảo bối ngày đêm mong nhớ, nghĩ đến điều này khiến người cảm thấy phấn chấn hơn.

huyentrang138.d.d.l.q.d

Lúc Du Nguyệt Như tới nơi này trời đang mưa. Gió lạnh thổi mạnh vào cổ áo cô, mang đến một chút lạnh lẽo, mà tâm trạng của cô cũng rất vui vẻ. Trác Nhiên ra lệnh cho “Nam bảo mẫu” Tần Hiền bên cạnh mình đặc biệt đi ô tô tới sân bay đón cô, chỉ là sắc mặt anh không được tốt lắm.

Thời gian còn sớm, trên đường trở về Du Nguyệt Như bảo Tần Hiền cho xe queo vào nhà trọ của một bác quen biết định cho Thi Duy Ân một điều

bất ngờ. Cô đứng ở một cửa hàng hoa hết cả mắt chọn đồ, không quên trêu ghẹo về mặt oán giận của Tần Hiền.

Lúc đầu Tần Hiền còn bình tĩnh chịu đựng, nhưng sau đó rốt cuộc không chịu được bực mình nắm tóc, “Chị Nguyệt Như, Nhiên Nhiên có được một nửa vẻ đẹp của chị thì tốt, nếu không thì em cảm thấy mình sẽ đoán mệnh mười năm mất.”

Du Nguyệt Như cười, mua túi đồ đưa cho anh, vô cùng đồng tình vỗ vỗ vai anh, “Cô ấy tuổi còn trẻ, hơn nữa bị cậu nói như vậy thói quen muốn lớn lên cũng rất khó, ngược lại chị rất hâm mộ cô ấy, bên cạnh có được một người như em chăm sóc.”

“Em vẫn rất tò mò cha của Tiểu Trà Diệp có hình dáng như thế nào.”

Tần Hiền nhanh mồm nhanh miệng hỏi, Du Nguyệt Như mím môi cười nhạt cũng không đáp lại. Kết quả thanh toán xong ôm túi đi ra ngoài, ở dưới vẫn còn mưa, Tần Hiền đem vật cầm ở trên tay nói, đưa ô cho cô. Du Nguyệt Như cầm lấy ô một lúc sau mới yếu ớt mở miệng.

“Vào lúc này, anh ấy sẽ đem chị che chở vào trong ngực, bởi vì anh ấy cảm thấy cái chị cần chính là anh ấy mà không phải chiếc ô, có phải rất ngạo mạn hay không?”

Tần Hiền như suy nghĩ điều gì gật đầu, mím cười, “Người đàn ông luôn luôn nghĩ sẽ vì người phụ nữ của mình mà chống đỡ cả bầu trời, chị Nguyệt Như, chị không muốn quay về tìm anh ấy sao? Hôm qua Tiểu Trà Diệp còn hỏi em cha nó đang ở đâu, em cũng không biết phải trả lời nó như thế nào.”

Du Nguyệt Như bước chậm rãi rồi dừng lại, nhìn con đường đối diện, giữa màn mưa bóng lưng người đàn ông đó khiến cô quen thuộc đến đau lòng, đáy mắt có chút ẩm ướt, trong giọng nói không dễ nhận ra sự run rẩy.

“Nếu con bé hỏi nữa, em hãy nói cho nó biết, cha nó đang bận có chuyện rất quan trọng, làm xong ... sẽ tới đón chúng ta.”

Dường như nhận ra được tầm mắt của cô, cho nên lúc này người đàn ông kia bỗng dừng xoay người lại...

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 73: Phần 94

Cho dù là bao nhiêu năm, cô cũng chờ được.

***

Có một chiếc xe đang gào thét nguy hiểm rồi đi qua trước mắt anh, liên tiếp mấy cái, bánh xe lăn qua vũng nước làm nước bắn tung tóe khắp nơi, Cố Lạc kéo cánh tay Thi Dạ Diễm lôi anh trở về rồi nói, che chiếc ô màu xanh lên đầu anh.

“Anh điên à! Có biết là anh đang đứng giữa đường không? Muốn bị xe ——”

Thi Dạ Diễm không đợi cô nói xong, hất tay của cô ra rồi xuyên qua khe hở của dòng xe cộ đang chạy ào ào chạy đến con đường đối diện. Anh không nhìn lầm, rõ ràng nhìn thấy hình bóng của người con gái ấy, hơn nữa đôi mắt nhìn anh còn ngập nước. Tại sao đột nhiên lúc này ngay cả một nửa hình bóng của cô ấy cũng không thấy.

“Tiểu Như! Tiểu Như em ra đây!” Anh vội vàng nhìn xung quanh hét to tên của cô khiến người đi đường vây quanh xem, lại không dám đi quá xa, chỉ sợ cô lại chợt xuất hiện. Cố Lạc từ phía sau chạy tới che ô cho anh, “Anh rốt cuộc bị sao vậy? Đang tìm cái gì vậy?”

“Một người con gái.” Thi Dạ Diễm đẩy cô ra, ánh mắt sắc bén như ra-đa liếc nhìn xung quanh. Cố Lạc tròn tròn mắt, kéo lấy tay của anh, “Anh đừng

nổi điên nữa có được hay không, trước mắt không phải có một người phụ nữ sao?”

Thi Dạ Diễm chợt xoay người lại tức giận nhìn cô, bỗng chốc khắp người tỏa ra hơi thở nguy hiểm. “Cút ngay!”

Cố Lạc không bị anh hù dọa, giơ cổ tay lên xem đồng hồ một chút, “Còn bốn mươi phút nữa là đến giờ hẹn, hai năm trước anh đã để họ mất lòng tin một lần, hiện tại cơ hội đang ở trước mặt anh, anh muốn nhìn thấy nó biến mất sao?”

Trong cơn mưa lông mày của anh xiết chặt lại, từ sự run sợ ban đầu hóa thành sự bi thương không cách nào xóa được, ánh mắt sắc bén nhìn Cố Lạc cũng dần dần tiêu tan...

“Nếu giao dịch lần này đàm phán thành công, thì có thể trở lại như lúc trước, cho nên cái gì của anh cũng sẽ không chạy thoát.” Cố Lạc tiến lên, phân tích từng câu một cho anh rất nhanh chỉ bằng một cái bắt tay, “Cho nên người phụ nữ của anh sẽ ở nơi đó chờ anh.”

...

Mưa chợt rơi nhiều hơn, dập tắt nội tâm đang dao động của anh. Trong nháy mắt anh khôi phục lại tỉnh táo. Mặt, không còn u ám nữa, mắt, không còn đỏ nữa. Khóe miệng giật nhẹ, mở lòng giơ tay lên ôm lấy Cố Lạc, trái tim tràn đầy những cảm xúc không có cách nào xóa bỏ, chỉ chịu đựng đau khổ một mình.

Cố Lạc không để bụng bĩu môi, “Em rất vất vả mới thuyết phục được ba em, anh đừng để cho ông ấy thất vọng là được rồi, Bách Vĩ đã sắp xếp, chúng ta đừng để muộn giờ.”

Hơn hai năm nay anh bỏ ra hai trăm phần trăm nghị lực làm lại từ đầu tích góp sức mạnh từng chút một chẳng qua là muốn quay lại như trước đây.

Năm đó một mình anh xuất hiện ở trước mặt Thi Thác Thần đã tỏ rõ thái độ, anh dùng chính bản thân mình nhiều năm qua ra sức “hạ năm thành giang sơn” đền bù tổn thất kếch xù mà Du Nguyệt Như gây ra cho nhà họ Thi.

Thi Thác Thần tức giận đến suýt nữa muốn lấy mạng của anh, “Con có biết con đang làm gì không?”

“Con rất tỉnh táo, con sẽ đền bù tổn thất cho nhà họ Thi, con sẽ tìm lại danh dự bị vứt bỏ, ba không có lý do gì để động vào cô ấy!” Đôi mắt Thi Dạ Diễm đều không chớp, giống như nói ra chẳng qua là râu ria gì đó mà không phải anh coi cái mạng mình như nửa giang sơn!

“Ta thấy con bị bệnh mà không biết! Chỉ là một người phụ nữ! Con như vậy mà cũng xứng làm con của Thi Thác Thần ta sao!”

“Thi Dạ Hương cũng là vì một người phụ nữ, thật bất hạnh khi có hai đứa con đều như vậy.”

“Nhưng anh con cũng không vì một người phụ nữ mà từ bỏ bất cứ thứ gì!”

“Con cũng không từ bỏ bất cứ thứ gì, bao gồm cả người phụ nữ của con.” Thi Dạ Diễm thờ ơ nâng khóe miệng lên. “Không tin ba cứ thử đi giết Chử Dư Tịch đi, xem Thi Dạ Hương sẽ làm ra chuyện gì.”

Thi Thác Thần trầm mặc hồi lâu, cuối cùng không nói gì phẩy tay áo bỏ đi, thất vọng về anh nhưng cũng là tình cảm mà không lời nào có thể miêu tả được. Thi Dạ Diễm đã không còn bận tâm đến điều đó, càng không có thời gian đắm chìm trong nỗi khổ ly biệt, bởi vì Thi Dạ Hương bất kỳ lúc nào cũng có thể lấy đi tính mạng của anh.

Vì cô, con đường anh đi rất khó khăn, Bách Vĩ đã không còn thấy nụ cười của anh nữa, anh giống như cái dây cốt cơ khí được vặn chặt không

lúc nào là không làm việc. Anh che giấu nội tâm mình rất tốt, trên trán không thấy đau buồn chỉ thấy ý muốn giết người nhìn mà đau lòng.

huyentrang138.d.d.l.q.d

...

Trong xe, Cố Lạc cầm khăn cẩn thận lau đi nước mưa trên mặt anh. Thi Dạ Diễm ngửa đầu tựa lưng vào ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi, thời gian ngủ của anh rất ít, mấy ngày thường xuyên không ngủ được. Cố Lạc nhìn thấy vàng thâm nhạt dưới mắt anh, không khỏi đau lòng.

Đôi môi hé mở không có độ cong kia của anh cách môi cô gần trong gang tấc, trong lúc đó hơi thở mang hương vị nam tính của anh tràn đầy trái tim cô, trong chớp mắt khiến cô rối loạn tinh thần. Cô lặng lẽ nghiêng người đến gần...

“Lạc Lạc.” Thi Dạ Diễm không mở mắt, chỉ thản nhiên mở miệng.

“Hả?”

“Cám ơn.”

“...” Cố Lạc chợt dừng động tác, chớp mắt tự giấu nhìn giống như là không cố ý, từ phía sau lấy ra một bộ tây trang khác. “Nhanh đến chỗ kia, thay bộ quần áo ướt sũng trên người anh ra.”

Người đàn ông trong lòng này sớm đã bị người khác chiếm giữ, cô đứng là điên mới có thể suy nghĩ hôn anh. Cô cũng phải nói ra câu cảm ơn này, cảm ơn anh đã kịp thời ngăn lại, mới không khiến cho cô mất mặt.

Trong lúc Thi Dạ Diễm thay quần áo cô biết ý quay mặt ra ngoài cửa sổ, nâng má nhìn cảnh phố Paris.

Người phụ nữ che ô ở con đường đối diện, thật ra là cô nhìn thấy, bao gồm người đàn ông sánh vai đi cùng cô. Cho dù không biết nguyên nhân cô ấy trốn tránh là gì, nhưng Cố Lạc không muốn để Thi Dạ Diễm phân tâm vào lúc này.

Thi Dạ Diễm thay đổi cô thấy rất rõ, mặc dù so với trước kia càng thêm lãnh khốc ác độc, nhưng vẫn khiến cho Cố Lạc có một chút sinh lòng khâm phục đối với Du Nguyệt Như. Bản thân người đàn ông này ngông cuồng, nhưng lại học được cách tôn trọng, nhất là tôn trọng phụ nữ.

Ở trước mặt cô anh chưa từng nói tới bất kỳ một lời nào liên quan đến Du Nguyệt Như, thậm chí chưa từng thấy qua anh bởi vì nhớ nhung mà có giây phút nào thất thần, giống như người phụ nữ này chỉ là một cái tên, là anh tự tạo ra ảo giác.

Nhưng mới vừa rồi cô mới hoàn toàn hiểu, con mắt Thi Dạ Diễm rõ ràng đã xâm nhập bùng nổ dưới sự chịu đựng, tình cảm của anh đối với Du Nguyệt Như không cần bất kỳ ngôn ngữ nào miêu tả chau truốt, bởi vì nó căn bản không có chỗ ẩn nấp, lại càng không cần cố ý trưng bày nói rõ, bởi vì sau mỗi việc bản thân làm cùng cô ấy, cũng là vì đem cô ấy vĩnh viễn khóa ở trong ngực, che chở yêu thương cưng chiều dưới bàn tay của anh.

Cố Lạc không tự chủ nhếch khóe miệng lên, vì một người phụ nữ, Thi Dạ Diễm điên cuồng đến mức làm người ta núm lưỡi không nói nên lời mà lại cực kỳ thông minh tinh táo tự kiểm chế được bản thân, thật là bất cứ lúc nào cũng hấp dẫn người khác.

Du Nguyệt Như, cô thật sự rất may mắn.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 74: Phần 95

Trác Việt vừa ngủ dậy đầu tóc rối bời cùng đôi mắt đen to tròn chạy đến mở cửa, Du Nguyệt Như đã sớm quen với hình tượng như vậy của cô từ lâu. Thi Duy Ân rất ít khi bám lấy người khác, Trác Việt thật bất hạnh khi chính là một người trong số đó. Điều này có lẽ cũng có liên quan rất lớn với việc thường xuyên mang con bé đi ăn thức ăn ngon.

Dùng lời của cô mà nói, Tiểu Trà Diệp cũng có tố chất ăn hàng, còn nhỏ tuổi mà khẩu vị được huấn luyện cực kỳ kén chọn, nhạy cảm đối với thức ăn trong tương lai rất thích hợp trở thành chuyên gia ẩm thực.

Tần Hiền chào hỏi Du Nguyệt Như rồi cố ý mang theo Trác Việt rời đi trước. Du Nguyệt Như nắm bàn tay nhỏ bé của Thi Duy Ân vẫy tay chào anh, khiến cho anh cười an tâm. Tần Hiền mặc dù không hiểu tại sao Du Nguyệt Như chột kéo anh lên xe rời đi giống như chạy trốn, nhưng từ lúc nhìn thấy vẻ mặt hoảng hốt của cô, có thể đoán ra được phần nào.

Trên đường trở về Trác Việt vô tâm oán trách với Tần Hiền tiểu yêu quái Tiểu Trà Diệp này thế nào lại làm khổ cô, hoàn toàn không nhớ rõ trước đó như thế nào tức giận quơ chân đánh anh. Tần Hiền thở dài không biết làm thế nào, để mặc cho cô tím tóc.

Du Nguyệt Như và cha của Tiểu Trà Diệp xa cách hai nơi, phải chăng câu nói kia là đúng: Yêu nhau thì dễ, gần nhau mới khó. Nếu quả thật là như vậy, chỉ cần hai người có thể ở chung một chỗ, đối với anh mà nói thì như vậy là đủ rồi. Anh cũng không tham lam.

Thi Duy Ân ngồi ở trong lòng Du Nguyệt Như, đôi mắt mong chờ chớp chớp mở thật to nghiêng đầu nhìn cô, giống như đang chờ đợi sự chú ý của mẹ lên người mình. Rốt cuộc không chờ được, hai bàn tay nhỏ bé quấn vòng quanh kéo mái tóc dài của cô một cái, da đầu Du Nguyệt Như bị đau liền phục hồi lại tinh thần, hôn một cái lên cái miệng phẩn hồng bi bô nhỏ nhắn của Thi Duy Ân, “Tiểu Trà Diệp có nhớ mẹ không?”

Thi Duy Ân bĩu môi uốn éo cái đầu nhỏ, không để ý tới cô. Du Nguyệt Như cười đem đầu mình chạm vào cái đầu nhỏ, lấy ngón tay cù cù ở ngang hông bé. Tiểu Trà Diệp sợ nhất chiêu này, chưa được mấy cái đã không nhịn được cười khúc khích, bò đến trên đùi cô chạm chạp giơ quả dấm nhỏ ra oai.

“Mẹ hư! Con muốn cha!”

Thanh âm non nớt lại trong trẻo cùng vang lên như một cây kim đâm vào trái tim cô. Du Nguyệt Như ngừng cười, đem con gái ôm vào lòng, trong lúc vân vê sợi tóc đen nhánh của con, ngón tay miêu tả ngũ quan non nớt của bé, nhìn vào đôi mắt bé thật sâu, đôi mắt này ngày càng giống Thi Dạ Diễm.

huyentrang138 - d.d.l.q.d

Thi Duy Ân không hiểu tâm tư của cô, bàn tay nhỏ bé đánh lên người cô ần vạ.

“Tiểu Trà Diệp muốn cha...”

Du Nguyệt Như không nói lời nào, nụ cười hiện ra thêm khổ sở. Con còn nhỏ như vậy, cũng biết muốn đến chỗ cha. Du Nguyệt Như để mặc cho con quậy, cúi đầu xuống, hôn nhẹ lên đầu con, “Tiểu Trà Diệp có biết cha là người như thế nào không?”

“Hiền hiền.” Thi Duy Ân không chút nghĩ ngợi bật thốt lên.

Du Nguyệt Như hiểu con chỉ không phải là Tần Hiền, mà là người đàn ông giống Tần Hiền.

“Cha, con muốn cha, mẹ cho con đi.” Thi Duy Ân không đẩy cô ra được, thân thể nhỏ bé không ngừng giãy dụa, trong miệng lặp đi lặp lại hai chữ chỉ muốn có cha, mỗi một âm thanh đều giống như đang cắt vào lòng của cô. Du Nguyệt Như ôm con đến nơi cất giữ, từ bên trong ô vuông nhảy ra một cái hộp nhỏ.

Bên trong, là một quả bình an bằng thủy tinh trong suốt.

Du Nguyệt Như ngồi xổm xuống nắm lấy đôi bàn tay nhỏ bé nâng nó lên, Thi Duy Ân bị quả táo xinh đẹp này hấp dẫn, lật xem hai bên, ngẩng đầu nháy mắt.

Du Nguyệt Như mỉm cười dịu dàng, hôn lên cái trán trơn bóng của con, “Đây là quà mà cha con tặng cho con, cha con nói Tiểu Trà Diệp phải ngoan ngoãn thì mới trở về đón chúng ta.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Thi Duy Ân nghiêm túc mím chặt lại, một đám lông mày, bộ dáng cau mày suy nghĩ sâu xa cực kỳ giống người đàn ông kia, con bé dường như đang cố gắng hiểu ý của Du Nguyệt Như, sau đó cái hiểu cái không gật đầu thật mạnh.

“Tiểu Trà Diệp, ngoan ngoãn, cha sẽ quay trở lại.”

“Đúng rồi, Tiểu Trà Diệp thật thông minh.” Du Nguyệt Như vui vẻ cười một tiếng, trong mắt điểm thêm vài giọt nước. Từ đó trở đi quả bình an bằng thủy tinh này theo Thi Duy Ân từ lúc còn nhỏ đến thiếu niên thậm chí mỗi một giai đoạn lớn lên trưởng thành, là bảo bối mà con bé quý trọng nhất.

Cuối cùng cũng dỗ được con gái ngủ, tiểu nha đầu này lúc ngủ cũng đều phải ôm quả bình an không buông, mưa vẫn cứ rơi.

Ánh sáng từ cửa sổ tràn tới, cô đứng ở trong bóng tối đau khổ che mặt, gặt gao cắn môi không để cho một giọt nước mắt chảy ra. Không phải là không muốn gặp anh, không phải không muốn nhào vào trong ngực anh, chỉ là chưa tới lúc.

Cô có một cô con gái thông minh xinh đẹp, cô còn nhìn thấy bóng hình một người đàn ông ở trong mưa mất khống chế gọi to tên của cô.

Nhìn xem, cô hạnh phúc đến nhường nào. Vì vậy cho dù là bao nhiêu năm cô cũng chờ được.

Cô hít một hơi thật sâu, ôm ngực cố gắng ức chế cơn đau nhói đang dâng lên ở nơi đó.

Ban đêm, tất cả mọi người đều an tâm ngủ, nhưng cô lại mất ngủ cả đêm. Bởi vì cô biết ở một góc nhỏ trong thành phố này, có một người nhất định giống cô thức trắng đêm không ngủ.

Khi gặp lại nhau cũng là một thời điểm xa xỉ, có thể cùng anh đi dưới cơn mưa, thật tuyệt.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Phần 96

Khi một người đàn ông yên lặng bắt chước những chuyện đã từng làm trước đây với người phụ nữ của anh ta, thì anh ta đã yêu cô gái ấy đến tấu hỏa nhập ma rồi.

***

Một mùa xuân tươi đẹp nữa lại đến.

Thi Duy Ân hạnh phúc lớn lên dưới vòng tay thương yêu chu đáo của Du Nguyệt Như, so với những đứa trẻ cùng tuổi thì thông minh hơn, thậm chí trưởng thành sớm. Cô bé vẫn thỉnh thoảng nhắc đến cha một vài lần, vào một buổi tối lúc ăn cơm, con bé chọt buông cái thìa xuống, chạy đến trước ti vi cầm hộp điều khiển ti vi ra sức bấm.

Lúc đầu Du Nguyệt Như không có để ý, nhưng sau đó lại thấy Thi Duy Ân bắt đầu dụi mắt, đem hộp điều khiển ti vi ném xuống đất, trong nháy mắt vỡ tan. Đây là lần đầu tiên Thi Duy Ân có hành động quá khích đến vậy, bình thường con bé là một đứa trẻ vô cùng vui vẻ.

Du Nguyệt Như ngồi xổm xuống vuốt đầu của con dường như không tin, “Tiểu Trà Diệp?”

Lúc ngẩng đầu lên Thi Duy Ân khóe mắt đã được bao phủ một tầng nước mắt, con người màu hồng phách bị bao phủ bởi màn nước mắt mờ mờ, để lộ ra một dáng vẻ sắp khóc, cái miệng nhỏ nhắn cũng mím chặt hết sức bướng bỉnh, ngực phập phồng.

“Mẹ, không phải cha rất yêu Tiểu Trà Diệp sao? Vậy tại sao con thấy cha ôm đứa trẻ khác mà không chịu quay về ôm Tiểu Trà Diệp?” Lúc nói chuyện Thi Duy Ân dường như rất tức giận và chất lỏng trong mắt bỗng chốc tràn ra, con bé chỉ vào ti vi chất vấn, cổ họng Du Nguyệt Như trở nên căng thẳng, không biết đáp lại như thế nào.

“Con... biết ai là cha con sao?”

“Mẹ đã từng nói đôi mắt của con và cha giống nhau.” Con bé nói xong đẩy Du Nguyệt Như ra chạy về phòng, đứng lên cái ghế băng nhỏ ở bên trong khóa cửa lại.

Du Nguyệt Như tìm được ở trên mạng bài báo làm từ thiện kia có liên quan đến nhà họ Thi, đầu ngón tay chạm lên màn hình từng hình ảnh Thi Dạ Diễm ôm những cô nhi kia, Thi Duy Ân nhất định là đã nhìn thấy những hình ảnh này mới có thể kích động như vậy. Du Nguyệt Như lấy chìa khóa mở cửa phòng con gái ra.

Thi Duy Ân nhẹ nhàng ngồi trên cửa sổ đưa lưng về phía cô, trong ngực ôm quả bình an bằng thủy tinh đó, tầm mắt rơi đến một nơi ngoài cửa sổ. Du Nguyệt Như không nói gì ngồi bên cạnh con cùng nhau nhìn về nơi xa.

“Con có biết tại sao con tên là Thi Duy Ân không? Cha con là người Canada, họ Thi, con theo họ của cha. Con là đứa con duy nhất của cha mẹ, là món quà quý báu nhất mà trời cao ban cho cha mẹ. Tiểu Trà Diệp phải tin tưởng cha, cha con sẽ trở về tìm chúng ta.”

“Cha rất yêu Tiểu Trà Diệp thật sao? Nếu như vậy, tại sao lại để Tiểu Trà Diệp chờ lâu như vậy? Mẹ, Tiểu Trà Diệp rất buồn.” Con bé dù sao cũng là trẻ con, bị tủi thân không cách nào hiểu được nếu như cha yêu con bé, tại sao không thể ở cùng với bé. Du Nguyệt Như ôm con ở trên đùi, nhẹ giọng vỗ về.

“Vậy Tiểu Trà Diệp rất yêu cha sao?”

Thi Duy Ân gật đầu, nghiêng đầu lau nước mắt. “Trong lớp các bạn con đều có cha tới đón.”

Nội tâm Du Nguyệt Như chột đau nhói, nhưng vẫn mỉm cười như cũ, bên mép không còn đường cong xinh đẹp động lòng người như trước, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng lung linh đầy màu sắc giống như những ngôi sao sáng trên bầu trời, mà ẩn giấu trong đó vô vàn khổ sở cùng chua xót khiến cho Thi Duy Ân không nhận được nâng cánh tay nhỏ bé của mình lau đi nước mắt của cô, tiếc rằng nơi đó hoàn toàn khô khốc.

“Đứa nhỏ ngốc, mẹ không có khóc.” Du Nguyệt Như hôn bàn tay mềm mại của con. “Lớn lên con sẽ hiểu, chờ đợi thật ra là một chuyện hạnh phúc biết bao nhiêu, mẹ cũng giống như con yêu cha con, cho nên mới tình nguyện chờ cha con, nếu con nghĩ như vậy, mỗi một ngày qua đi, cách ngày cha con trở về lại càng gần, quả bình an thủy tinh con cầm trong tay đây chính là hứa hẹn của cha con với chúng ta, chỉ cần chúng ta ngoan ngoãn chờ, cha con sẽ trở lại.”

Chỉ cần yêu anh, chỉ cần chờ, sớm muộn cũng sẽ có một ngày anh sẽ trở lại bên cạnh bọn họ.

Thi Duy Ân tựa vào trong ngực Du Nguyệt Như đưa mắt nhìn quả bình an, chân mày nhíu lại cũng chậm rãi giãn ra.

Cha, Tiểu Trà Diệp và mẹ đều rất ngoan, cha phải mau chóng quay trở lại nhé!

Từ đó về sau Thi Duy Ân cũng không còn cái tính khí âm ỉ này nữa, Du Nguyệt Như đều ghi lại tất cả những bài báo và hình ảnh có liên quan đến Thi Dạ Diễm, mỗi lần Thi Duy Ân có chuyện vui hay không vui cũng sẽ ôm quả bình an chạy vào thư phòng mở máy tính ra xem đi xem lại video.

Lúc sinh nhật Du Nguyệt Như, Thi Duy Ân dưới sự giúp đỡ của Trác Nhiên và Tần Hiền tự tay nướng bánh sinh nhật. Con bé vừa cầm bánh sinh

nhật vừa cười hì hì hát bài hát chúc mừng sinh nhật.

Ánh nấn lấp lánh chiếu sáng khuôn mặt tươi cười của con gái, con bé hôn một cái lên má trái của Du Nguyệt Như, “Đây là nụ hôn của Tiểu Trà Diệp.” Lại hôn lên má phải của cô, “Đây là nụ hôn của cha, Tiểu Trà Diệp và cha chúc mẹ sinh nhật vui vẻ.”

Giờ khắc này trong lòng Du Nguyệt Như tràn đầy hạnh phúc tràn đầy cảm động. Trong mắt nước mắt bắt đầu lăn chã sắp rơi được cô khống chế không cho chảy ra. Cô đã thề, khi không ở bên cạnh anh cũng sẽ không vì bất cứ chuyện gì mà rơi lệ. Vị ngọt ngấy của bánh gato khi đưa vào miệng, làm cô nhớ tới những ngày ấy ở cùng anh, từ lúc mới gặp nhau, đến khi gặp lại, bị anh nhốt, bị anh hành hạ thô bạo, được anh kiên nhẫn che chở, cuối cùng được anh cưng chiều vô hạn, mỗi một khoảnh khắc được anh yêu thương ấy cô đều không dám quên, bởi vì đó là chỗ dựa vững chắc nhất của cô giúp cô chống đỡ.

Thi Duy Ân chống khuôn mặt tươi cười ngửa đầu nhìn cô ăn bánh gato, có vẻ hơi cố gắng hết sức nịnh Du Nguyệt Như, nài nỉ Trác Nhiên được chụp ảnh chung cùng mẹ. Vì nhà của bọn họ rất lớn mà ở bên trong gian phòng lại không có người, bên trong là bốn bức tường treo đầy tranh, nhưng rất ít ảnh chụp chung của hai mẹ con.

Du Nguyệt Như thường ngồi một thân một mình trên chiếu. Gian phòng này là cô cố ý chừa lại để dán lại tất cả các hình của Thi Duy Ân từ lúc mới sinh ra cho đến bây giờ, mỗi một bức ảnh đều ghi lại từng li từng tý quá trình con gái lớn lên.

Cuối cùng sẽ có một ngày bọn họ gặp lại, hi vọng những bức ảnh quý giá này có thể bù đắp một chút tiếc nuối khi anh không được chứng kiến con gái lớn lên.

Rốt cuộc tình cảm đối với người đó sâu đến mức độ nào, để cô có thể kiên trì mấy năm cho tới ngày hôm nay, đem những năm tháng tuổi xuân đẹp nhất dài đằng đẵng để chờ đợi anh. Thậm chí chưa bao giờ nghĩ tới bản tính người đàn ông có mới nới cũ có làm phai nhạt tình yêu của anh đối với cô hay không.

Bởi vì cô biết anh đáng tin tưởng.

huyentrang138.d.d.l.q.d.

Mấy năm này Thi Dạ Diễm làm ăn rất khó khăn, nhưng tất cả cố gắng cuối cùng cũng không uổng phí, cha của Cố Lạc không nhịn được liên tục khuyên con gái thậm chí uy hiếp lợi dụng nhúng tay vào giúp đỡ anh, lấy danh dự Cố gia ở Châu Âu và ở Bắc Mỹ ra làm đảm bảo cùng với sự ủng hộ từ phía sau, thế lực của Thi Dạ Diễm nhanh chóng nổi lên, hùng mạnh còn giành được thắng lợi năm đó.

Thi Dạ Hương cũng không một lười bắt hết khi anh suy yếu nhất, đối với lần này từ đầu đến cuối Bách Vĩ khó có thể hiểu. Thi Dạ Diễm so với bất cứ ai hiểu hơn hết, Thi Dạ hương thực ra là đang hứng thú cuộc đối đầu giữa hai người. Có lẽ từ nhỏ đến lớn mình là người hiểu rõ con người anh ta nhất.

Thi Dạ hương quả thật có tâm muốn tự tay tiêu diệt chướng ngại vật lớn nhất này, có lẽ là sợ sau này không còn ai để tranh đấu nữa nên mới tha cho anh một lần, chờ anh khôi phục lại sức mạnh như lúc đầu. Cố Lạc từng cười anh và Thi Dạ Hương giữa hai người nhất định đều coi nhau là anh em ruột thịt, Bách Vĩ cười giễu cợt, hiểu biết của phụ nữ vĩnh viễn chỉ dừng lại ở bên ngoài.

Vì thế sau này bất kể như thế nào Thi Dạ Diễm bỏ qua quá nhiều cơ hội tốt để tiêu diệt anh ta. Rốt cuộc là vì trả nợ anh ta lúc trước hạ thủ lưu tình,

hay là vì giống như Cố Lạc nói anh em máu mủ ruột thịt, có lúc ngay cả chính anh cũng không biết nữa.

Mùa đông năm nay, với cô đã là Bốn năm ly biệt, Thi Dạ Diễm đã trở thành bá chủ Bắc Mĩ là người tuyệt đối không thể khinh thường, giống như cuộc sống của người máy cứng nhắc cuối cùng có thể nghỉ ngơi, lúc cơ thể đang thư giãn, trước khi đè nén xuống tất cả tâm tình một luồng ký ức thừa dịp trống rỗng chợt xông vào. Bất kể khó khăn cỡ nào anh cũng không để vào mắt, điều duy nhất làm anh mệt mỏi là không cách nào kiểm chế nỗi nhớ nhưng đối với một người phụ nữ.

Anh cũng không nhắc đến cô, không cho mình một chút thời gian rảnh rỗi nào để nhớ lại, để suy nghĩ. Nhưng thời gian trôi qua, anh tự nhận là vững chắc không thể phá vỡ nỗi trái tim kia, bởi vì ngày càng nhiều khoảng trống cùng nỗi nhớ đến đau tê tâm liệt phế.

Bao nhiêu lần nửa đêm thức giấc, anh từ trong mộng tỉnh lại, chỉ vì bên cạnh trống không, rồi không cách nào ngủ được nữa, ở trên tầng thượng tự rót uống một mình cho đến khi trời sáng.

Đó là cửa hàng nơi cô thường xuyên đến hiện tại đã là cửa hàng dưới danh nghĩa của anh, lúc rảnh rỗi anh sẽ ngồi lên vị trí cô thích kia cả ngày, cũng đến uống một chén hồng trà, lúc sắp rời đi ghi vào giấy một câu rồi dính lên tường.

Khi một người đàn ông yên lặng bắt chước những chuyện đã từng làm trước đây với người phụ nữ của anh ta, thì anh ta đã yêu cô gái ấy đến tấu hỏa nhập ma rồi. Bách Vĩ đem những việc này báo cáo chi tiết cho Kỷ Linh, Kỷ Linh chủ động tìm Thi Thác Thần không để ý hình tượng tức giận khiển trách ông.

“Ông dạy con chính là như vậy? Đứa nào cũng đều vì phụ nữ mà hồn bay phách lạc! Thi Thác Thần tôi thật xem thường ông.”

Thi Thác Thần không giận ngược lại khóe miệng cười nhạt nhếch lên, dám ở trước mặt ông làm càn như thế cũng chỉ có Kỳ Linh. “Nếu như bà cảm thấy chưa đủ, tôi có thể để cho bọn chúng tiếp tục đấu nữa, thậm chí tàn sát lẫn nhau, cho đến khi bà hài lòng mới thôi.”

“Ông cam lòng sao?” Kỳ Linh lạnh lùng cười một tiếng.

“Bà nên biết tôi có thể để cho hai đứa chúng nó một người trong đó bị hủy trong tay của người kia, nếu như bà thật sự muốn nhìn thấy kết quả cuối cùng này, tôi sẽ khiến cho bà được toại nguyện.” Thi Thác Thần cầm bàn tay ngọc ngà thưởng thức trên tay, ánh mắt thâm sâu rơi trên đôi lông mày xinh đẹp của bà.

“Kỳ Linh, lúc nào mà bà cảm thấy đủ rồi, nhớ nói cho tôi biết, tôi không muốn con trai chết hết sạch, bà lại phải chịu nỗi khổ sinh con một lần nữa.”

“Ông -----” Kỳ Linh tức giận muốn bật thốt lên chợt bị ông áp xuống hôn chặn lại. Thi Thác Thần đột nhiên dùng lực đem bà ôm vào lòng, nâng đầu của bà cưỡng thế hôn sâu, cánh tay còn lại dễ dàng khống chế sự phản kháng của bà.

“Chơi đã... nhớ nói cho tôi biết.” Ngăn môi của bà nhắc lại những lời nói này, Thi Thác Thần đã mất đi sự lạnh nhạt ung dung trước đó, trong giọng nói giấu giếm mấy phần vô hạn cương chiều làm người ta đau lòng chịu đựng. Kỳ Linh im lặng, giữa hơi thở có mùi hương thuộc về ông khiến cho bà thoáng chốc thất thần.

“Lúc nào không còn hận ông nữa, thì lúc đó mới đủ.”

“Được, tôi đợi.” Thi Thác Thần cười yếu ớt, buông tay bà ra, nhìn thân thể bà rời đi khỏi tầm mắt mới phát ra một tiếng thở dài, một lúc sau không khỏi bật cười thật nhẹ.

Hai đứa con trai đều bị người phụ nữ của Hoàng Phủ gia mê hoặc, đối với quyền lực càng ngày càng mờ nhạt như vậy, đây là báo ứng sao. Nếu được, ông chỉ mong các con đừng giống như ông đến lúc không cách nào cứu vãn được tình thế mới nhận rõ mình rốt cuộc là muốn cái gì. Nếu cầu xin có thể để cho Kỳ Linh không còn hận ông nữa, ông sẽ chờ cho đến lúc đó...

Thi Thác Thần dứt tay phải vào túi quần, ngón tay trong túi cứng lại mang theo nhiệt độ của chiếc nhẫn kim cương, đôi mắt sáng lên một chút ấm áp, đó là năm đó ông không để ý tâm nguyện của bà mạnh mẽ đeo chiếc nhẫn kim cương kết hôn lên tay bà.

Nếu có lần sau, ông sẽ không bức hôn nữa, ông muốn Kỳ Linh can tâm tình nguyện gả cho ông.

Can tâm tình nguyện, yêu ông cả cuộc đời.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 76: Phần 97

Trong đêm tối anh choàng lên thân thể cô, môi dán lên cổ cô, nỗi nhớ mong lẫn lộn trong yên lặng, cuốn đi tất cả lý trí của hai người.

Cuộc sống bình yên của Du Nguyệt Như bị một cú điện thoại phá vỡ. Cả đêm, cô đem Thi Duy Ân đánh thức đang chìm trong giấc ngủ chạy thẳng tới phi trường.

“Mẹ, chúng ta phải đi đâu ạ?” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Thi Duy Ân không che giấu được hưng phấn khi lần đầu tiên được đi máy bay, mà Du Nguyệt Như dường như không nghe thấy nhìn chăm chăm vào bàn tay đang run sợ của mình. Thi Duy Ân ngồi xuống đẩy đẩy cô, “Mẹ, mẹ!”

“A?” Du Nguyệt Như như từ trong cõi tiên trở về, đem con gái ôm thật chặt vào trong lòng. Cô run rẩy ngay cả Thi Duy Ân cũng có thể cảm nhận được. “Mẹ, mẹ rất lạnh sao?”

“Cô lắc đầu, “Tiểu Trà Diệp, mẹ muốn dẫn con đi gặp một người, người này rất quan trọng đối với mẹ.”

Thi Duy Ân nghe ra sự nghiêm túc trong giọng nói của cô, ngoan ngoãn gật đầu đi theo, âm thầm mong đợi cái người “rất quan trọng” chính là người trong lòng mình suy đoán. Máy bay đến thành phố T chính là lúc mới lên đèn rực rỡ, tới sân bay đón là một người đàn ông cao to mặc âu phục màu đen.

Người đàn ông toàn thân toát ra một hơi thở lạnh lùng làm người ta khó có thể tiếp cận, lúc nói chuyện cùng Du Nguyệt Như trong lúc vô tình tầm mắt liếc đến đây, lúc thấy Thi Duy Ân chân mày anh không tự chủ dương cao, ngay sau đó khôi phục lại như thường, “Đây chính là đứa bé ấy?”

Du Nguyệt Như lên tiếng trả lời, ôm Thi Duy Ân lên xe của Phong Hạo. Phong Hạo dùng ánh mắt sắc bén đảo quanh trên người Thi Duy Ân, giọng nói trầm thấp không có nhiệt độ lạnh như băng, “Cháu tên gì?”

Anh vừa mở miệng rõ ràng cảm giác được cô bé nhỏ này bị dọa cho đến mức toàn thân run rẩy, cọ cọ vào trong ngực Du Nguyệt Như.

Rồi nhìn thấy trên miệng anh lộ ra một nụ cười, không nhìn mấy nếp nhăn trên mặt thì con bé lại ngang ngược hất cằm, nhấn mạnh từng chữ một, “Thi Duy Ân.” Con bé dừng một chút, lại nói, “Chú là ai?”

Trong đôi mắt màu đen rét lạnh thoáng qua một suy nghĩ, “Chú tên Phong Hạo, là... bạn trai của mẹ cháu.”

Thi Duy Ân không thể tin được mở to hai mắt, phút chốc nghiêng đầu nhìn Du Nguyệt Như, “Mẹ, còn cha làm sao bây giờ?”

Du Nguyệt Như không vui lườm Phong Hạo, “Đừng nói lung tung trước mặt trẻ con.” Lại chuyển sang Thi Duy Ân, “Chú ấy là bạn của mẹ, không phải là bạn trai, mẹ phải đi làm ít việc, nên trước đó con hãy ở yên một chỗ với chú này, không được chạy loạn.”

“Con không muốn! Con không thích chú ấy.” Theo bản năng Thi Duy Ân không đồng ý mẹ ở chung một chỗ với một người đàn ông, mẹ chỉ có thể là của cha và bé.

Phong Hạo bỗng dừng đưa tay ôm lấy bé, ngón tay vòng qua bím tóc của bé, “Cháu không thích chú, hay là sợ chú?”

“Tại sao cháu phải sợ chú?” Thi Duy Ân hừ hừ mấy tiếng đem bím tóc từ trong tay anh lôi ra ngoài, nhăn nhó cái mũi nhỏ dễ thương.

“Không phải sợ là tốt rồi, trước khi mẹ cháu quay lại mời cháu cố gắng mà cùng chú ở chung một chỗ đi, Thi tiểu thư.” Phong Hạo rất lịch sự nắm lấy bàn tay nhỏ bé đưa lên môi hôn một cái. Thi Duy Ân ngần ngợ, không được tự nhiên bĩu môi. Mặc dù không thích người đàn ông này, nhưng không thể phủ nhận cách xưng hô “Thi tiểu thư” này khiến tâm tình của bé rất thoải mái, Thi là họ của cha, vì thế mà bé tự hào.

huyentrang138.d.d.l.q.d

Xe dừng ở trước bệnh viện dưới danh nghĩa Hoàng Phủ gia, Du Nguyệt Như hôn lên trán con gái một cái, “Tiểu Trà Diệp đồng ý với mẹ không được rời khỏi chú này nửa bước, mẹ sẽ nhanh chóng trở lại.”

“Không cần anh đi vào cùng em sao?” Phong Hạo hỏi một cách lịch sự, Du Nguyệt Như cảm kích nhìn anh, “Giúp em chăm sóc con gái thật tốt, em không muốn bất kỳ ai nhìn thấy con bé.”

Phong Hạo hiểu rõ vuốt cằm, giao cho cô một chiếc chìa khóa, “Khu nhà ở Thành Tây kia của anh, trước tiên em cứ ở chỗ đó đã, sẽ không có người quấy rầy.”

Đối với bất kỳ ai mà nói tầm quan trọng của người mẹ là không thể thay thế, có lúc tình thương của mẹ sẽ vượt qua bất kỳ thứ tình cảm nào trở thành trụ cột vững chắc duy nhất cho một người trong lúc khó khăn kiên cường đối mặt với cuộc sống. Tân Tiệp đối với Du Nguyệt Như từ lâu không còn đơn giản là mẹ kế như vậy, cho nên thời điểm khi thấy người phụ nữ xinh đẹp thiện lương ấy nhắm mắt lại đeo bình dưỡng khí an tĩnh nằm trong phòng giám hộ, hai đầu gối của Du Nguyệt Như mềm nhũn suýt nữa tê liệt ngồi xuống đất.

Hoàng Phủ Triệt kịp thời đỡ cô, nắm chặt tay của cô nhẹ giọng nhắc nhở cô, “Đừng có đoán mò, dì Tiệp phẫu thuật rất thuận lợi, chỉ không còn trong giai đoạn quá nguy hiểm.”

Du Nguyệt Như cần mấy lần hít sâu mới có thể đè nén được cảm xúc của mình xuống, lấy lại giọng nói, “Tại sao tự nhiên lại phát bệnh? Không phải kiểm tra vẫn rất tốt sao?”

Tân Tiệp bị bệnh tim rất nghiêm trọng, ngày thường bà rất chú ý đến cơ thể của mình, sẽ rất kiểm chế tâm tình của mình, đa phần đều là dáng vẻ điềm tĩnh.

Hoàng Phủ Triệt giật nhẹ khóe miệng, “Còn có thể là nguyên nhân gì chứ, ngoại trừ Cosmo người nào sẽ kích động bà chứ.”

Nghe được cái tên này, Du Nguyệt Như chột xiết chặt năm ngón tay, nhưng lại đem cổ tay của Hoàng Phủ Triệt ra cào làm xuất hiện mấy vết máu đến bản thân mình cũng không hay biết. Trong mắt cô hiện ra đầy hận ý, cánh môi khẽ run mà chịu đựng. Hoàng Phủ Triệt ấn vai cô ngồi xuống chiếc ghế băng ở hành lang, đem một cốc nước ấm nhét vào tay cô, cầm khăn giấy đơn giản xử lý cổ tay.

“Cosmo đem phụ nữ bên ngoài của ông ấy về nhà, bị dì Tiệp bắt giam tại trận, chị sẽ không nghĩ tới người phụ nữ kia là ai đâu.” Lúc nói lời này về mặt Hoàng Phủ Triệt rất là thanh cạn sơ ly, còn có giễu cợt. Người mẹ khi đó của anh sao có thể yêu loại người đàn ông này chứ?

Một giọng nói nam trầm thấp chen vào, “Người phụ nữ này có lẽ chị biết đấy, Nguyệt Như.” Thái Tử vừa đưa Dĩ Nhu về nhà sau đó quay trở lại, đứng cách một khoảng trước cửa sổ nhìn người mẹ suy yếu bên trong, trên mặt có chút sự nghiêm túc lạnh lùng.

Trong lòng Du Nguyệt Như bỗng chốc trở nên hồi hộp, ánh mắt nguy hiểm mà giễu cợt trong mắt Thái Tử khiến cho cô cực kỳ bất an, thậm chí

không dám nhìn tới ánh mắt của anh.

Thái Tử châm điều thuốc, yếu ớt mở miệng, “Bà ta là người phụ nữ quan trọng nhất nhà họ Thi, cũng là mẹ của Thi Dạ Diễm – Kỳ Linh. Haiz, chị nói chúng ta nên làm như thế nào?” Một câu cuối cùng kia, anh gần như cắn răng mới nói ra được.

Du Nguyệt Như hờ hững ngồi ở đằng kia, nước trong cốc theo sự run rẩy của cơ thể cô mà sóng sánh ra một ít nước, “Hai đứa...”

Giọng nói của cô ghen ngào cơ hồ nói không nên lời, dừng một chút mới miễn cưỡng mở miệng thử dò xét, “Hai đứa muốn chị phải làm sao?”

Hoàng Phủ Triệt ngửa đầu tựa lưng vào ghế, Thái Tử vừa hút vừa nhả khói thuốc lá, dường như cũng ở đây nhẫn nại, hai người đều trầm lặng không nói gì, cái không khí đè nén này nhanh chóng làm Du Nguyệt Như phát điên. Cô chột đứng lên đem cái cốc đặt xuống, hành động đột ngột này khiến hai người nhìn chăm chú, Du Nguyệt Như đề phòng mà phản hận nhìn lại, lui về phía sau từng bước một, sau đó xoay người chạy mất.

Cho đến khi bóng dáng của cô hoàn toàn biến mất, Thái Tử và Hoàng Phủ Triệt mới yên lặng nhìn thẳng vào mắt nhau, nhưng đồng thời cũng mở ra một cái nhìn khác. Chị gái bọn họ là một người phụ nữ thông minh, có lúc thông minh đến mức làm cho người ta không biết như thế nào cho phải.

Đi một đoạn đường cao tốc trở lại nhà cũ của Hoàng Phủ gia Phong Hạo mở cửa cho Du Nguyệt Như xuống xe, mang theo một bộ dạng tức giận đẩy cửa vào, giày cao gót đi trên mặt đất phát ra tiếng vang mạnh mẽ ngăn ngui.

Cửa thư phòng bỗng nhiên bị đẩy ra một cách thô lỗ, Hoàng Phủ Dận từ bàn làm việc sau khi ngẩng đầu lên, thấy rõ sắc mặt người tới lạnh đi mấy phần, “Gõ cửa là lễ nghi cơ bản nhất mà con cũng không biết sao?”

Du Nguyệt Như cười lạnh, vung tay lên đem toàn bộ thứ ở trên mặt bàn của ông gạt rơi xuống đất. “Đã không có ai dạy tôi những cái này, tôi chỉ muốn hỏi ông trên đời này ngoại trừ Thái Tử ông còn vui lòng quý trọng người nào không? Ông đánh giá cao dì Tiệp đối với ông dễ dàng tha thứ đến ranh giới cuối cùng hay là căn bản cũng không quan tâm làm tổn thương dì ấy! Trái tim của ông là tảng đá làm như vậy thì ông căn bản cũng không có trái tim.”

“Ai cho phép con nói như vậy với ta!” Hoàng Phủ Dận đập bàn cái kinh quát, mà Du Nguyệt Như đối với ông lại dùng sức gấp đôi vỗ vào mặt bàn, hai con mắt phát ra ánh sáng khiếp người, “Ông vẫn chưa có ý định từ bỏ Kỳ Linh sao? Nhất định phải để Thi Thác Thần biết chuyện tốt ông làm sau đó khơi mào hai gia tộc tranh chấp khiến cho con cái nhiều loạn trong nguy hiểm mới bằng lòng bỏ qua?”

Hoàng Phủ Dận cùng cô giằng co trong chốc lát, rồi thu lại khí thế sắc bén, lộ ra chút cảm xúc không mấy vui vẻ, “Nếu như ta nói là Kỳ Linh cố ý hấp dẫn ta để cho Tân Tiệp nhìn thấy, con tin sao?”

“Vậy còn không bằng để tôi tin tưởng ông thật ra yêu đứa con gái này thì hơn! Ngay từ đầu ông không yêu Tân Tiệp thì cũng không nên cưới dì ấy, nếu cưới dì ấy cũng không nên đối xử với dì ấy như vậy, hiện tại sinh mạng người phụ nữ nằm ở nơi đó đang bị đe dọa vì ông làm biết bao nhiêu chuyện rất cuộc ông có biết hay không! Tình nguyện tha thứ hay là hận ông tới mức muốn thành toàn cho tình yêu của ông! Ông rốt cuộc có hiểu không, hiểu, không!”

Cô liễu lĩnh hét lên tới mức gần như khản cả giọng, lồng ngực phập phồng kịch liệt, Hoàng Phủ Dận môi mím chặt, không nói một từ, đôi mắt chìm trong âm đạm.

Du Nguyệt Như đang nhìn thẳng vào mắt ông dần dần điều chỉnh lại hô hấp, tỉnh táo lại, “Nếu như ông còn một chút nhân tính, đừng làm tổn

thương trái tim của dì ấy nữa, một khi Tân Tiệp không còn ở đây, tôi và Triệt sẽ không kiêng nể chút nào, ông thật muốn ép bản thân mình đến đường cùng sao?”

Đường cùng...

Hoàng Phủ Dận sau khi Du Nguyệt Như rời đi, thân thể cao lớn vùi vào lưng ghế dựa, một mình đối mặt với bộ dạng xốc xếch có chút không giống ai. Ông thừa nhận là đang lợi dụng tình yêu của các con đối với Tân Tiệp, cũng thừa nhận sự quan tâm chăm sóc của Tân Tiệp đối với mình. Rốt cuộc cả đời này đã làm biết bao nhiêu chuyện xấu, ngay cả bản thân cũng không nhớ rõ. Chỉ biết là từ ngày mẹ của Triệt ra đi, mỗi một con đường mở ra trước mắt ông, thì đều là đường cùng.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Phần 98

Du Nguyệt Như trở về đã là đêm khuya, Phong Hạo đang làm việc trước máy tính, mà Thi Duy Ân đã nằm ngủ trên đùi của anh. Hiển nhiên thu phục lòng của con gái Phong Hạo vẫn rất có kinh nghiệm, hơn nữa cho dù là bao nhiêu tuổi.

Ôm con gái trở về phòng thu xếp ổn thỏa xong, Du Nguyệt Như thay một bộ quần áo ở nhà nhẹ nhàng ra ngoài nhìn thấy Phong Hạo vẫn ở đó, “Không phải anh lại muốn thức đêm chứ?”

“Có gì không thể? Anh giúp em nhiều như vậy đòi một chút lợi ích không phải là việc nên làm sao?” Phong Hạo đóng máy tính lại, tiện tay cởi mấy cúc áo ra đi về phía cô, ngón tay chạm nhẹ lên mái tóc cô, bên trong căn phòng trong nháy mắt bởi vì động tác của anh mà trở nên đầy mập mờ thậm chí ngay cả hơi thở cũng tràn ngập tình ý.

Du Nguyệt Như cào cào tóc giữ khoảng cách lui ra ngoài nửa bước, khóe miệng cố nở ra một nụ cười, “Em rất biết ơn anh, Phong Hạo.” Cách đây mấy năm nếu không phải anh giúp cô giữ được đứa trẻ, bí mật sắp xếp chỗ ở cho cô ở Paris, không biết bộ dạng cô sẽ như thế nào, nếu như đứa bé bị sinh non chắc cô điên mất.

Bao gồm cả việc hai người họ gặp gỡ giúp cô thoát khỏi những người theo đuổi kia, còn lần này lại che dấu chuyện Thi Duy Ân trở lại thành phố T, quả thật Phong Hạo làm quá nhiều thứ vì cô. Ngoại trừ thân thể, cô có thể dùng bất kỳ phương thức nào để trả nợ anh.

Thấy cô đề phòng như vậy, Phong Hạo không khỏi nhếch khóe miệng cười nhẹ, chợt đem cô kéo vào trong ngực ôm lấy hông của cô, chậm rãi cúi đầu xuống muốn hôn cô.

“Cho anh một đêm.”

“Không được.”

“Một lần thôi?”

“Không được.”

“Vậy em giúp anh?”

“Không được.”

“Vậy hôn một cái được không?”

Thấy môi của anh sắp đến gần, Du Nguyệt Như sốt ruột lấy tay ngăn miệng anh lại, hạ thấp giọng ngăn lại, “Phong Hạo! Anh không nên như vậy!”

Phong Hạo bỗng nhiên dừng lại, chân mày nhíu lại, “Nếu như anh cưỡng bức em thì sao?”

“Anh không phải loại người như vậy, nếu không cũng sẽ không chờ đến hôm nay.” Phong Hạo có hứng thú đối với cô, nhưng tuyệt đối không xấu xa đến mức dùng sức mạnh ép buộc.

Thật không may cô đã nói đúng, vì vậy Phong Hạo buông cô ra, anh thu lại vẻ mặt trêu đùa, khôi phục lại vẻ nghiêm túc thường ngày, sửa sang lại quần áo.

“Vì Thi Dạ Diễm mà thủ thân như ngọc sao? Theo anh được biết mấy năm nay bên cạnh anh ta vẫn có cô bạn gái theo bên mình, nhan sắc và xuất

thân cũng không thua kém gì em, hơn nữa đàn ông ở tuổi của anh ta...”
Anh nhún vai, không nói tiếp.

Du Nguyệt Như cầm lấy áo khoác âu phục và chìa khóa xe đưa cho anh, nở nụ cười nhạt một cách bình tĩnh tiễn anh rời đi. Đóng cửa lại, cả người Du Nguyệt Như tựa vào cánh cửa, cảm giác không còn sức lực giống như bị một trận thủy triều đánh vào cô, gần như đang nhấn chìm cô.

Những ngày sau đó, cô thường xuyên chạy tới bệnh viện, tình trạng Tân Tiệp cực kỳ xấu, mấy lần đứng giữa bờ vực của cái chết. Còn có lần tim ngưng đập kéo dài đến ba phút đồng hồ, thậm chí bọn họ còn cho rằng Tân Tiệp đã chết, phút giây ấy Du Nguyệt Như cảm thấy như có thứ gì đó đâm trái tim mình làm nứt ra một khe hở, sau đó vỡ tan, rồi rơi xuống.

Nếu không phải Hoàng Phủ Triệt còn sót lại một tia lý trí ngăn cản Thái Tử, anh sẽ đem một cây đuốc đốt nơi này thành tro bụi. Dĩ Nhu đau lòng suýt chút nữa ngất xỉu, Du Nguyệt Như bởi vì quá đau buồn mà đôi mắt trở nên khô khốc đến một giọt nước mắt cũng không rơi ra, ghé vào tai Tân Tiệp nhắc lại một lần nữa, “Nếu như dì ra đi, con sẽ khiến người đàn ông của dì phải chôn cùng.”

Có lẽ thượng đế cũng không đành lòng cướp đi tính mạng của người phụ nữ này, có lẽ Tân Tiệp thật sự đã nghe được lời “Này hiệp” trí mạng nhất từ Du Nguyệt Như đối với bà, cuối cùng cũng xuất hiện kỳ tích, trái tim của bà đã đập lại. Sức sống mãnh liệt dường như được tình yêu của con gái dành cho bà đang dần dần lan truyền trong cơ thể Tân Tiệp.

Bốn người giám hộ bên ngoài phòng bệnh chưa từng rời đi nửa bước, ngay cả một giọt nước cũng chưa uống một hạt cơm cũng không ăn, cho đến khi bác sĩ báo rằng Tân Tiệp thoát khỏi nguy hiểm tính mạng, xin bọn họ yên tâm. Du Nguyệt Như về đến nhà cả người dường như mệt lả nằm co quắp ở trên giường, đến nửa đêm bắt đầu phát sốt. Thi Duy Ân bị nhiệt độ

nóng bỏng của cô làm tỉnh ngủ, mờ mịt dụi dụi đôi mắt còn ngái ngủ đánh thức cô, “Mẹ bị ốm rồi, mẹ ơi!”

Du Nguyệt Như cất tiếng trả lời yếu ớt, lại bất tỉnh ngủ thiếp đi. Thi Duy Ân bò dậy lấy nước lạnh, thấm ướt khăn lông đặt lên trên trán cô. Đổ mấy lần nước, nhiệt độ vẫn không giảm, Thi Duy Ân lo lắng chu cái miệng nhỏ nhắn, trong đôi mắt to đã ngập nước.

“Mẹ, mẹ tỉnh lại đi, mẹ không được chết.”

Cả người Du Nguyệt Như không một chút sức lực, ý thức đều rời rạc, cũng không biết làm thế nào lại nhớ đến cảnh tượng mấy năm về trước bởi vì cô bị sốt nên ngất xỉu, được Thi Dạ Diễm chăm sóc. Cô nhớ đó là một buổi chiều mùa hè, anh ngồi ở mép giường giúp cô truyền nước, trong lúc nửa mê nửa tỉnh cô nhìn thấy ánh mặt đem hình dáng người đàn ông kia dát lên một lớp vàng kim chói mắt, dường như vẻ đẹp không được chân thật.

Quá khứ mờ mịt, khiến cô trái tim cô vẫn treo ở trên cao nặng trĩu, cuối cùng từ trong chết lặng cảm nhận được sự đau đớn, rồi mang theo một loại tê tâm liệt phế nhưng lại không có chỗ để trút bỏ nỗi nhớ.

Thi Duy Ân rõ ràng nhìn thấy từ trong khóe mắt cô có một dòng chất lỏng chảy xuôi xuống, con bé không khỏi kinh ngạc, hơi nước nơi đáy mắt càng ngày càng dày đặc hơn, cuối cùng hóa thành những giọt nước trong suốt giống nhau tuôn ra. Con bé một tay lau nước mắt của mình, một tay lau khóe mắt Du Nguyệt Như, “Mẹ làm sao vậy, mẹ đừng khóc.”

Ánh mắt Du Nguyệt Như miễn cưỡng mở mông lung, qua màn nước mắt phảng phất nhìn thấy bóng dáng của người đàn ông kia, trong lòng cũng đang phác họa hình bóng anh, “Mẹ không có khóc, mẹ chỉ là... rất nhớ cha con thôi.”

Du Nguyệt Như sốt cao một lần nữa lâm vào hôn mê, Thi Duy Ân nôn nóng khóc không ngừng, con bé muốn gọi điện thoại cho Tần Hiền và Trác

Nhiên, nhưng bọn họ ở Paris xa xôi. Con bé nhớ đến Phong Hạo nhưng không biết số điện thoại của anh. Con bé ôm quả táo thủy tinh vào trong lòng cuộn mình bên cạnh Du Nguyệt Như, che cái miệng nhỏ nhắn đè nén khóc.

Cha , cha đang ở đâu, mẹ sắp chết rồi, Tiểu Trà Diệp rất sợ hãi...

Lúc Thi Duy Ân đang khóc nức nở, điện thoại di động của Du Nguyệt Như vang lên, con bé nhìn cũng không nhìn nhắc điện thoại lớn tiếng khóc vào loa, “Cha, con muốn cha...”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Phần 99

Nếu như đây không phải là mơ, có thể gọi anh một tiếng được không, tên của anh.

***

Người mẹ trải qua từ sống đến chết, rồi chết lại sống, Thái Tử cho rằng không còn chuyện gì có thể ảnh hưởng đến anh nữa. Nhưng lúc này đây anh vẫn không thể tin được sự tồn tại của cô gái nhỏ đang ngồi ở trước mặt mình. Châm thuốc xong mà lại quên hút, cho đến khi cả điếu thuốc lá kẹp ở ngón tay cháy hết chỉ còn lại tàn thuốc.

Du Nguyệt Như vẫn chưa tỉnh lại, cánh tay đang được truyền nước, còn Thi Duy Ân ngồi yên một chỗ ở bên cạnh cô, vẻ mặt đề phòng nhìn người đàn ông tuấn tú đang đứng trước mặt.

Đôi mắt màu hổ phách kia so với Thi Dạ Diễm giống nhau như đúc khiến đầu Thái Tử cũng muốn nổ tung. Anh bỗng dưng bóp lấy cằm của Thi Duy Ân, “Cháu bé, cháu ở đâu ra vậy?”

Sức mạnh to lớn từ bàn tay anh, không nặng không nhẹ nắm chặt làm đau con bé, Thi Duy Ân bị đau bắt lấy cổ tay của anh, há mồm cắn vào mu bàn tay anh...

Hoàng Phủ Triệt vừa vào cửa đúng lúc nhìn thấy Thái Tử túm gáy Thi Duy Ân nhấc lên, mà tiểu nha đầu này trong miệng vẫn liều lĩnh cắn Thái

Tử không buông. Anh tiến lên đỡ lấy thân thể của Thi Duy Ân, sắc mặt cũng không được tốt, cố gắng kiềm chế tính khí dụ dỗ con bé nhỏ ra.

Thi Duy Ân thích mềm không thích cứng, hung hăng chỉ vào mũi Thái Tử, “Không cho phép ông làm hại mẹ tôi! Cha của tôi rất lợi hại!”

Chân mày Thái Tử cau lại, giơ tay phải bị con bé cắn chảy máu, “Nếu để cho ta nghe thấy mấy chữ cha mẹ này lần nữa ta lập tức ném cháu ra ngoài cửa sổ!”

“Ông dám!” Thi Duy Ân không sợ hãi chút nào hai tay chống nạnh hất cằm lên. Mặc dù người đàn ông này giúp con bé đưa mẹ tới bệnh viện nhưng không có nghĩa là tin tưởng ông ta, mẹ từng nói không muốn để cho bất cứ ai nhìn thấy mình.

“Còn chuyện gì mà ta không dám.” Thái Tử lạnh lùng chế nhạo, ra vẻ muốn đi qua ngay, bị Hoàng Phủ Triệt đẩy qua một bên, “Con bé là con gái ruột của chị Nguyệt Như, như vậy không phải là anh đang tìm chị ấy liều mạng sao?”

“Con bé là con của Thi Dạ Diễm! Nếu không phải anh gọi số điện thoại này cho Nguyệt Như chị ấy cho đến bây giờ vẫn gặt chúng ta! Em xem tuổi của nha đầu này! Cũng đúng lúc hai người họ chia tay để lại đứa bé! Còn cả ánh mắt kia!” Ánh mắt Thái Tử tràn đầy tàn nhẫn, trái lại Hoàng Phủ Triệt mặc dù cũng hết sức ngạc nhiên nhưng bình tĩnh hơn nhiều so với anh, “Sinh thì cũng sinh ra rồi, anh thật sự muốn giết chết con bé sao?”

“Đúng là anh có ý định này.” Thái Tử cười khan, nắm chặt tay lại, động tác này làm đọng đến vết thương bị Thi Duy Ân cắn, “Ngày trước thì Thi Dạ Diễm đối nghịch với anh, còn hiện tại đến lượt con gái anh ta, thật là buồn cười.”

Hoàng Phủ Triệt nhìn dáng vẻ dửng dưng cảm bảo vệ mẹ của Thi Duy Ân không khỏi cau mày suy nghĩ sâu xa, nếu như Hoàng Phủ gia không tha cho

đứa bé này, vậy Du Nguyệt Như phải làm sao? Biết được chuyện này Phong Hạo không khỏi chạy đến oán trách Thái Tử một trận.

Phong Hạo không đồng ý, chỉ để lại một câu, “Chuyện nhà các cậu tôi không muốn dính vào, nhưng nói thế nào đi nữa Du Nguyệt Như là người phụ nữ trên danh nghĩa của tôi, tôi khuyên cậu không được phép tự ý đánh tiểu nha đầu này.”

Du Nguyệt Như chưa tỉnh lại, Phong Hạo muốn mang Thi Duy Ân đi, nhưng Thi Duy Ân khẳng khẳng muốn ở lại đây bên cạnh mẹ nhất định không đi. Cuối cùng Hoàng Phủ Triệt ra mặt bảo đảm an toàn cho Thi Duy Ân thì Phong Hạo mới coi như yên tâm, chỉ ít anh cho rằng Hoàng Phủ Triệt đáng tin cậy hơn so với Thái Tử.

***

huyentrang138 - diendanlequydon

Ngày hôm sau Du Nguyệt Như tỉnh lại phát hiện thấy mình đang ở bệnh viện của Hoàng Phủ gia mà con gái thì không thấy đâu, trong lòng cảm thấy sợ hãi liền đứng lên. Cô lết thân thể yếu ớt ra ngoài, đứng ở hành lang vắng vẻ rất lâu không biết phải đi đâu tìm. Qua lời của y tá mới biết được là Thái Tử đưa cô đến bệnh viện, đầu óc bắt đầu vang lên tiếng ong ong, chóng mặt không ngừng.

Cô ôm tâm trạng thấp thỏm đi đến phòng bệnh của Tân Tiệp, đẩy cửa ra, quả nhiên nhìn thấy Thi Duy Ân nằm ở trên giường bệnh bày ra một khuôn mặt nhỏ nhắn tinh tế có chút nhăn nhăn đưa mắt nhìn Tân Tiệp đang ngủ say, còn Thái Tử ở bên cạnh khoanh tay trước ngực, vẻ mặt đen tối khó hiểu.

Thái Tử thản nhiên liếc Du Nguyệt Như một cái, Hoàng Phủ Triệt ra hiệu cho cô đi vào gian phòng bên trong. Tay của cô lạnh như băng, sắc mặt trắng bệch như tờ giấy, cánh môi khẽ run, không nói một lời. Cô còn chưa

hạ sốt, Hoàng Phủ Triệt cởi áo khoác ra khoác lên người cô, rót cho cô một chén nước ấm, “Em hy vọng nghe được đứa bé này là con nuôi của chị.”

Du Nguyệt Như trầm mặc hồi lâu, “Con bé là con gái của chị, là do chị sinh ra, tên là Thi Duy Ân.”

...

“Lúc trước chị rời đi chính là vì muốn thuận lợi sinh con?”

“Đúng vậy.”

Hoàng Phủ Triệt lẩm nhẩm đi lẩm nhẩm lại cái tên “Thi Duy Ân” này, dễ dàng cảm nhận được ý nghĩa trong đó, vẫn mỉm cười, “Cũng chỉ có chị mới dám làm ra chuyện này, chị khiến cho em, à không, chị làm thế nào để cho Thái Tử chấp nhận con bé?”

“Con bé là của chị, nó không mang họ Hoàng Phủ.”

“Nhưng chị mang họ Hoàng Phủ, mấy lần cha con bé muốn lấy mạng Thái Tử, nhưng chị lại sinh con cho anh ta.” Hoàng Phủ Triệt dừng lại một chút, thẳng thắn nói, “Dì Tiệp xảy ra chuyện, đừng nói là Thái Tử, ngay cả em cũng không thể quên đi như vậy, trong lòng chị cũng biết gọi chị trở về để làm gì, ngày hôm đó không phải chị đã đoán được một chút sao?”

Du Nguyệt Như tự giễu cười khẽ, mười ngón tay cuộn lại. “Không thể động tới Kỳ Linh, bởi vì bà ấy là nữ chủ nhân nhà họ Thi, cũng không thể động tới Thi Dạ Hương, bởi vì đã cứu mạng Thái Tử, nhưng các người nuốt không trôi cục tức này, cho nên muốn ra tay từ người bên cạnh Thi Dạ Diễm, các người cảm thấy từ tôi mới có thể cho anh ấy đòn đả kích trí mạng, là như vậy phải không?”

Cô nói liền một mạch, nói đến câu cuối cùng ánh mắt đã vỡ tan thành những mảnh vụn, làm cho không ai có thể, lại càng không nỡ nhìn thẳng.

Cô không biết sức lực đến từ đâu, mà bóp vỡ chiếc cốc, những mảnh vụn sắc bén đâm vào lòng bàn tay cô, nhưng cô không có chút cảm giác nào. Đôi mắt xinh đẹp giống như bàn tay đang chảy máu của cô, máu đỏ tươi khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng.

Hoàng Phủ Triệt lập tức kéo cổ tay cô lại, tách ngón tay đang nắm chặt của cô ra. Du Nguyệt Như bỗng dừng níu lấy vạt áo của anh. “Nói cho chị biết, có phải các người đã sớm quyết định không?”

“Thời điểm dì Tiệp bị đưa vào bệnh viện thiếu chút nữa thì qua đời, lúc ấy Thái Tử chỉ có một mình, trơ mắt nhìn mẹ mình chết ngay trước mắt, cảm giác đó em đã từng trải qua, em có thể hiểu được” Hoàng Phủ Triệt nắm tay cô gắp ra từng mảnh vụn trong lòng bàn tay, rửa qua vết thương, bôi thuốc, rồi băng bó, một loạt động tác thành thục nhanh chóng.

“Vậy còn chị? Còn chị thì sao? Các người có ai vì tôi mà nghĩ không?” Du Nguyệt Như mang theo tiếng khóc nức nở, giọng nói run rẩy hỏi, “Mấy người muốn tôi đi giết hại người là cha của con gái tôi! Con bé chưa đến hai tuổi cũng muốn biết cha nó là ai, em muốn để cho chị sau này nói cho con bé biết là mẹ nó đã giết chết cha nó sao?”

“Chị và Thi Dạ Diễm sẽ có kết quả sao? Tại sao phải cố ý sinh đứa bé ra? Thi Dạ Hương và Thái Tử cùng một phe, nếu Thi Dạ Diễm không chịu từ bỏ quyền thừa kế anh ta và Thái Tử vĩnh viễn đứng ở phía đối lập! Nếu anh ta chịu từ bỏ thì hai người cũng sẽ không chia tay! Đừng nói với em là chị không hiểu!”

“Cũng bởi vì biết nên chị mới sinh đứa bé ra! Nếu như chúng tôi không có tương lai, đứa bé sẽ là sợi dây liên lạc duy nhất giữa chị và anh ấy!” Cô biết ngoại trừ Thi Dạ Diễm, cô không thể yêu bất cứ người nào, chỉ có đứa bé mới có thể giúp cô có dũng khí đối mặt với cuộc sống không có anh.

Hoàng Phủ Triệt nhất thời im lặng, chớp đôi mắt, đột nhiên anh cảm giác được bất kể là anh hay Thái Tử hay là thực tế, cũng đều quá mức tàn nhẫn đối với Du Nguyệt Như.

Chị ấy chỉ là một người phụ nữ, sao có thể chống đỡ tất cả tình yêu hận thù của mọi người, “Tình yêu thật sự quan trọng đến vậy sao?”

“Sau khi cưới Dì Tiệp, Tập Diên vẫn kiên trì sinh em ra, bởi vì bà ấy biết em là bằng chứng yêu một người duy nhất của bà. Triệt, nếu tương lai có người phụ nữ bằng lòng vì em mà sinh con, nhất định không được phụ cô ấy, bởi vì sẽ không có người nào yêu em hơn cô ấy.”

Lời của Du Nguyệt Như khiến cho Hoàng Phủ Triệt trầm mặc hồi lâu. Chờ cô mang Thi Duy Ân rời đi, Hoàng Phủ Triệt khắc sâu hình ảnh cái bóng đang khuất dần, nhìn Thái Tử bất đắc dĩ thở dài.

“Lời của chị ấy anh cũng đã nghe được, em không muốn ép chị ấy phát điên, còn anh, nhẫn tâm sao?”

Nhẫn tâm sao...

Thái Tử không lên tiếng, chỉ là sau đó đối với chuyện này anh không nói nửa chữ.

Thân thể Tân Tiệp chuyển biến mỗi ngày một tốt, Hoàng Phủ Dận cũng thỉnh thoảng đến thăm bà. Giữa bọn họ nói không nhiều, Tân Tiệp phần lớn là im lặng, không oán trách ông đến nửa câu, có lẽ trong lòng đã sớm chấp nhận. Xuất viện về nhà bà nhất quyết đổi phòng ngủ, Hoàng Phủ Dận theo ý bà. Chia phòng được hai tháng sau, là ngày mà bọn họ kết hôn.

Hoàng Phủ Dận theo thường lệ mua quà cho bà, chuẩn bị bữa tối với ánh nến xa hoa lãng mạn. Tân Tiệp cảm thấy thức ăn cũng không quá khó nuốt, trong hơn hai mươi năm qua bà đã nhìn rất thấu tình yêu và hôn nhân, tất cả đều thuận theo tự nhiên.

Ngày đó bà đem mình gả cho ông, đặt tay mình vào tay ông, từ đó đây đưa cả đời. Tình yêu quả thật có lúc chỉ là chuyện của một người, chỉ cần người được yêu kia chịu phối hợp như vậy cũng đủ rồi. Đối với chuyện của ông và Kỷ Linh, ông không nói, bà cũng không hỏi.

Đêm đó Tân Tiệp nằm xuống một lúc sau Hoàng Phủ Dận đi tới phòng bà, động tác lên giường rất nhẹ nhàng, kéo thân thể nhỏ yếu vào trong ngực, nhẹ nhàng hôn. Tân Tiệp xem như đây là ảo giác đáng trân trọng, Hoàng Phủ Dận biết bà tỉnh, chần chừ ở bên tai bà nói một câu:

“Ngày đó ta và Kỷ Linh thật ra chưa từng làm gì.”

Tân Tiệp nhắm hai mắt nhẹ nhàng gật đầu, cuối cùng không nhịn được dáy mắt một mảnh chua xót, chỉ vì đây là lần đầu tiên nghe được lời giải thích của ông, cho dù là thật hay giả, ông chịu nói, bà sẽ tin.

Du Nguyệt Như lén lút sắp xếp cho Thi Duy Ân tiếp tục đi học ở thành phố T, cô cũng có thể ở lại bên Tân Tiệp nhiều hơn mấy ngày, Thái Tử không nhắc lại chuyện kia, ngày ngày trôi qua cô cũng coi như được yên ổn. Không lâu sau Thi Dạ Hương trở lại thành phố T, trong lòng cô liền dâng lên cảm giác không khỏi bất an.

Giác quan thứ sáu của người phụ nữ luôn rất chính xác, một hôm cô đi đón con gái tan học tài xế nói cho cô biết, Thi Duy Ân đã sớm bị một người đàn ông đón đi, trong lòng cô bất an giống như gương tan thành từng mảnh.

Người đón con gái đi không phải ai khác, nhất định là Thi Dạ Hương, nhưng cô không dám tưởng tượng là ai đã đem tin tức của Thi Duy Ân tiết lộ cho anh ta.

Thái Tử cũng không nghĩ là nhận được điện thoại của Du Nguyệt Như, giọng nói của cô giống như tuyệt vọng muốn chết cùng sự lạnh lẽo, khiến cho lòng Thái Tử cực kỳ co rút đau đớn, giống như bị một bàn tay dùng sức siết không thở nổi.

“Có phải chị vì em làm chưa đủ hay không... Có phải em thực sự muốn bức chết chị hay không...”

Anh nghe loa bên kia có tiếng nhắc nhở lên máy bay đi Toronto, sau đó cô cúp điện thoại. Thái Tử khi đó cũng không biết rốt cuộc Du Nguyệt Như đã từng bỏ ra cho anh cái gì, từng hy sinh cái gì. Rồi sau này rốt cuộc đợi đến khi anh biết được tất cả những gì Hoàng Phủ Dận làm với cô, anh mới thấy thật may mắn với quyết định mạo hiểm ngày hôm nay của mình.

Du Nguyệt Như một thân một mình đi tới Toronto bốn năm xa cách, tất cả mọi thứ nơi này dường như vẫn như cũ. Cô yên tĩnh chờ đợi ở sân bay, bởi vì cô tin rằng giây phút cô đặt chân đến lãnh thổ Canada đã có người đang trên đường tới đón cô.

Gió ban đêm mang theo chút lạnh lẽo, xuyên qua quần áo, len lõi vào da thịt cô. Thật ra thì cô chờ cũng không quá lâu, Bách Vĩ xuất hiện đã ở trong dự liệu của cô, vẻ mặt và động tác của anh thậm chí có chút hoảng sợ bối rối.

Bách Vĩ dẫn đường cho cô đi xuyên qua lối đặc biệt, cách xa đám người, một chiếc xe đen như màu mực Skyper dừng ở nơi vắng vẻ không một bóng người, tài xế đứng nghiêm một bên kính chắn, cánh cửa xe mở rộng hướng về phía cô, bên trong một màu đen nhánh.

Cô biết người trong xe là ai, thậm chí còn chưa đến gần cũng có thể cảm nhận được tầm mắt nóng rực của anh, mỗi bước đi về phía anh giống như đám mây nặng trĩu rơi xuống, không chân thật như vậy.

Một bước cuối cùng cô chột dừng lại thấy dũng khí của anh, giật mình ở nơi nào đó rất lâu, cho đến khi đôi bàn tay ngang tàn thô lỗ kéo cô vào trong xe, cùng với âm thanh đóng cửa rất mạnh, hơi thở mãnh liệt kia cô không bao giờ quên đang bao quanh cô, nhiệt độ của anh thông qua cái ôm thật chặt trong nháy mắt truyền sang cô.

Đó là sự bá đạo mà cô quen thuộc, cho cô sự đau đớn mà quen thuộc.

Sau đó Thi Dạ Diễm ôm thân thể cô thật chặt trong bóng tối, hôn lên cánh môi cô, nỗi nhớ lẫn lộn trong im lặng, cuốn đi tất cả lý trí của họ, quần cuả cô bị anh xé rách, anh phóng thích** mình bốn năm nhẫn nại, không báo trước đi vào nơi khô khốc trong cơ thể cô.

Môi của anh run rẩy, giọng nói trầm khàn giống như đang khóc.

“Nếu như đây không phải là mơ, có thể gọi anh một tiếng được không, tên của anh...”

Nước mắt của Du Nguyệt Như bỗng chốc tuôn ra mãnh liệt, không phải là bởi vì đau đớn, mà là đối với người đàn ông này, tình yêu mãnh liệt đến không biết nói gì.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 51: Con Gái Của Anh Phần 100

Nếu như yêu nhau không phải là vì ở chung một chỗ, vậy, yêu nhau là vì cái gì đây?

***

Nước mắt cô rơi vào mu bàn tay của anh, nóng bỏng giống như cơ thể của anh, Thi Dạ Diễm ôm chặt hông của cô động tác vô cùng mãnh liệt.

Tài xế ở bên ngoài đang rất do dự có nên đi vào hay không, Bách Vĩ nhìn sườn xe đung đưa không khỏi lắc đầu cười, khoát tay chặn tài xế lại.

Cho bọn họ chút thời gian, bốn năm, đối với hai người yêu nhau đến tận xương tủy thì quãng thời gian này thật sự quá dài.

Trong xe Du Nguyệt Như bị lực đạo to lớn của anh ôm không thở nổi, trái tim lại thêm nhộn nhạo bởi vì sự xâm chiếm thô lỗ của anh, hơi thở kịch liệt. Thi Dạ Diễm nín thở, một tay giam giữ hông của cô, xé áo của cô, nút áo tinh xảo văng ra khắp nơi.

Môi hôn lên da của cô, vệt vàng mứt, áo len trên người cô bị anh xé thành từng mảnh, nới lỏng rồi cởi áo lót ở trên người cô ra, quần lót mỏng sớm đã bị kéo xuống mắt cá chân. Cơ thể gần như trần trụi của Du Nguyệt Như bị anh ôm ở trong ngực.

Sự yếu ớt cùng mềm mại của cô phát ra càng kích thích dục vọng xâm chiếm của anh, Thi Dạ Diễm áp chế cô ở chỗ ngồi sau xe, mạnh mẽ phá vỡ

phòng tuyến của cô đi vào... Đó là một loại ** khít chặt đã lâu, đem** hấn bao quanh hết sức.

Anh liều lĩnh hung hăng cắn vào lưng cô... Hàm răng giống như một con thú vật cắn xé da của cô. Du Nguyệt Như không nói ra lời, chỉ có thể phát ra tiếng nức nở như một con mèo nhỏ.

Cô đau, anh biết cô đang đau, bởi vì thân thể của cô không ngừng run rẩy, nhưng anh không thể dừng lại được.

“Tại sao lại trở lại, tại sao đột nhiên lại trở lại...” Anh cắn lên vành tai mượt mà của cô, câu chữ nói ra dường như cũng mang theo đè nén dữ dội.

“Em...” Du Nguyệt Như chỉ mới nói một từ, liền bị anh chặn môi lại.

Anh muốn nghe đáp án của cô, nhưng lại sợ đáp án của cô. Giờ phút này cô nói ra cái gì cũng làm cho anh cảm thấy sợ hãi, cho nên thà rằng không để cô mở miệng. Vội vàng tìm kiếm trên người cô, mỗi một đường cong của cô cũng đều hòa hợp với từng dây thần kinh của anh.

Anh nhắm mắt lại, để cho thân thể cảm nhận sự tồn tại của cô, vẫn như vậy, không thể tin nổi người phụ nữ khiến anh nhớ mong đến đêm không thể say giấc giờ phút này kia đang nằm dưới thân anh, yếu ớt chịu đựng ** mãnh liệt không cách nào khống chế được của mình.

huyentrang138.diendanlequydon

Không gian bên trong xe có hạn, thân thể của cô bị anh biến thành tư thế xinh đẹp mặc anh đòi lấy.

Cô gần như run rẩy co rút, Thi Dạ Diễm xoay đầu cô lại hôn sâu, đầu lưỡi chui vào trong miệng cô cùng với lưỡi của cô bắt đầu khiêu khích dây dưa, hơi thở của cô khiến anh càng trở nên mất hết lý trí.

“Cho anh! Tiêu Như cho anh đi! Em có biết anh muốn em đến phát điên rồi không...”

Ngậm lấy môi của cô, giọng nói khàn khàn của Thi Dạ Diễm làm cô không ngừng rơi lệ, đột nhiên điên cuồng động thất lưỡng công thành chiếm đất trong cơ thể cô, cảm thụ khoái cảm mạnh mẽ như cuồng phong bạo vũ. Du Nguyệt Như hoàn toàn mất đi bản thân, mất đi lời nói, ngoại trừ chịu đựng cùng rơi lệ cái gì cũng không.

Rốt cục ở trong ngực anh, cô nhớ lại trong bốn năm đã từng hàng nghìn hàng vạn lần ấp ủ cái ôm này. Cô kiên cường đã đủ lâu, có thể để cô gỡ xuống tất cả được không, buông đau thương xuống một lần.

Thi Dạ Diễm cũng không biết mình mất khống chế đến mức này, anh quên mình đang ở chỗ nào, quên bên ngoài có ai, quên hỏi cô tại sao lại trở lại, chỉ muốn dùng phương thức trực tiếp nhất này để chiếm đoạt mọi thứ của cô, để lấp đầy sự cô đơn lâu ngày trong trái tim anh, từ trên người cô lấy đi khoái cảm thay thế nỗi đau đớn mất đi cô.

Bất kỳ ngôn ngữ nào vào thời khắc này tất cả đều trở nên dư thừa, trong bóng tối chỉ có ham muốn kích tình lẫn lộn cùng tiếng thở dốc, có thể nói chỉ bằng lời nói không thể nói hết được tình cảm cực kỳ sâu nặng của bọn họ.

Rốt cục lại phóng ra lần đầu tiên vào trong cơ thể cô, Thi Dạ Diễm nằm ở trên người cô lồng ngực phập phồng kịch liệt khoảnh khắc cao trào anh thậm chí cho rằng mình đã chết. Chờ anh khôi phục lại một chút, kéo thân thể xụi lơ của cô lại, bỗng dưng bật cười thật nhẹ.

Anh vậy mà làm cô ngất đi...

Bách Vĩ thấy xe dừng đưa cuối cùng cũng dừng lại, liếc nhìn đồng hồ trên cổ tay tấm tắc cảm thán, người đàn ông bỏ lệnh cấm dục bốn năm, quá

thật là đáng sợ, một hộp thuốc lá lấy ra cũng đã hết. Tài xế và anh cùng ngồi vào trong xe, mắt nhìn nhau lòng hiểu không ngừng cười cười.

Tài xế khởi động xe chuyên tâm lái, không dám nhìn trộm. Bách Vĩ nhìn trộm một cái qua gương chiếu hậu, Du Nguyệt Như khoác áo khoác của Thi Dạ Diễm hơi thờ dảng vẻ mỏng manh bị anh ôm vào trong ngực, nếu không phải là sợ rơi đầu, thật ra thì anh rất muốn hỏi Thi Dạ Diễm một câu, người phụ nữ này còn... sống không?

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 80: Phần 101

Lái xe về nơi ở của anh, Thi Dạ Diễm trực tiếp ôm cô vào phòng, bịch một tiếng cửa đóng lại. Tiểu Thủy vẫn chờ đợi ngay cả mặt của Du Nguyệt Như cũng không nhìn thấy đã bị bỏ ở ngoài cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn đang hưng phấn nhất thời nhả lại, “Cô ấy thế nào rồi? Bị thương sao?”

Bách Vĩ xoa cái đầu nhỏ của cô kéo vào trong ngực cười, “Không khác biệt lắm!”

“A! Bị thương ở chỗ nào, em muốn đến xem cô ấy thế nào!” Tiểu Thủy từ trong ngực anh giãy ra cầm hòm thuốc nhỏ chạy tới căn phòng. Bách Vĩ kéo cô trở về giường bàn tay bắt đầu cởi nút áo của cô. Cũng không biết có phải bị hai người kia lây nhiễm hay không, anh đặc biệt muốn làm một trận kịch liệt.

“Eric sẽ chăm sóc cô ấy, em đừng xen vào chuyện của người khác, chăm sóc cho anh một chút trước đã.” Đang lúc nói chuyện Bách Vĩ liền hôn lên cánh môi phấn nộn của Tiểu Thủy, rất nhanh đoạt đi sự chú ý của cô.

Anh dám cá nơi Du Nguyệt Như bị thương Eric tuyệt đối sẽ không cho bất kỳ kẻ nào nhìn. Hơn nữa hiện tại người nào gõ cửa nhất định sẽ bị súng của anh ta bắn chết.

Thi Dạ Diễm ôm Du Nguyệt Như vào trong bồn tắm nước nóng mà Tiểu Thủy đã chuẩn bị sẵn, thân thể mềm nhũn của cô bị anh ôm vào trong ngực, da thịt trắng nõn khắp nơi dường như đều lưu lại vết hôn dấu tay của anh.

Chân mày nhíu lại, lông mi sụp xuống giống như cánh bướm, đôi môi đỏ tươi có chút sưng nhẹ, đó là kiệt tác của anh.

Để cho cô nằm sấp ở trên người mình, tách hai chân của cô ra ngồi lên hông anh, Thi Dạ Diễm thở dài nhẹ nhõm, hôn lên trán, má, chóp mũi cùng đôi môi của cô tựa như mưa rơi.

Không phải là giấc mơ, không phải là mơ. Người phụ nữ này thực sự đang ở trong ngực anh, cảm nhận một cách chân thực sự mềm mại ấm áp cùng dồn chặt. Khoái cảm vẫn còn lưu lại trong cơ thể đang nhảy nhót, bụng dưới Thi Dạ Diễm nóng rực, ** dễ dàng tỉnh lại. Cố định cảm cô mà hôn lên, đã phóng thích qua một lần, lúc này anh không vội vàng, mà là giống như đang thưởng thức thịnh yến, thưởng thức một thân thể tinh tế tuyệt đẹp của cô.

Trong lúc Du Nguyệt Như đang ngẩn ngơ cảm thấy thân thể nhẹ nhàng bay bổng, trước ngực thật là nhột, một đôi bàn tay đang sờ soạng trên người cô, giữa hai chân một vật cứng nóng như lửa nhô lên... Cô cố gắng mở mắt ra, trong hơi nước mờ mịt, nhìn thấy Thi Dạ Diễm đang cúi đầu trước ngực cô...

“Ừ...” Cô không tự chủ giơ cao thân thể, vừa hay càng đem mình cho anh hưởng thụ.

Du Nguyệt Như ngửa đầu về phía sau, tóc dài buông xuống bả vai, ẩm ướt dính trên người, thân thể trắng nõn cùng sợi tóc đen càng làm cho cô toát lên vẻ đẹp mê người. Cô thỉnh thoảng khẽ run, khép mở cánh môi thờ đốc giống như cá thiếu nước.

Thắt lưng nhỏ bé của cô gãy giữa không yên, bàn tay vốn không còn sức lực chống trên vai anh cũng bắt đầu bản năng vuốt ve thân thể của anh.

Bốn năm không gần nữ sắc. Thi Dạ Diễm gần như sắp quên đi đây là cảm giác gì. Chờ hai người đến lúc không cách nào chịu đựng được nữa,

anh mới lần nữa vùi mình vào trong cơ thể cô, dùng hết sức lực để cho cô chìm trong những đợt sóng đục vọng nghiêng ngả, cuối cùng leo lên giới hạn cao nhất.

Nhưng như vậy vẫn chưa kết thúc, đây chỉ là bắt đầu ** một đêm dài. Thi Dạ Diễm đem chiến trường từ phòng tắm chuyển tới phòng ngủ, giống như tinh lực trên người vẫn chưa dùng hết, ở trên người cô làm cả đêm, lúc trời tờ mờ sáng anh cũng không biết đây là lần thứ mấy, sau đó ngã vào bên cạnh cô, đem cô vào trong ngực ôm thật chặt, nặng nề nhắm mắt lại.

Anh hỏi mình rốt cuộc rất yêu người phụ nữ này, rõ ràng thề muốn đem cả đời cô giam cầm ở bên người nhưng lại buông cô ra hơn bốn năm trời. Trong bốn năm này so với tám năm trước tìm kiếm cô còn vất vả hơn gấp trăm lần, không ai biết dưới lớp vỏ không sợ sóng gió của anh, đã bị sự chia ly lâu ngày cùng nỗi nhớ chà đạp đến gần như hài cốt không còn.

Dù vậy nhưng anh chưa bao giờ có suy nghĩ từ bỏ yêu cô, cho dù chỉ một lần. Thời điểm mà anh chịu đựng đến giới hạn cuối cùng, cô chột trở lại. Cho dù đây có phải là cơ hội trời cao ban cho anh hay không, hay là thương tâm chân tình của anh, Thi Dạ Diễm biết mình sẽ không buông cô ra nữa.

Cho dù là kẻ thù với ai, cho dù cô là chị của ai, con gái trưởng nhà ai, Thi Dạ Diễm anh cũng đều phải cùng cô sinh tử cùng khâm (sống chết chung chẵn).

Nếu như yêu nhau không phải là vì ở chung một chỗ, vậy, yêu nhau là vì cái gì đây?

Du Nguyệt Như ngủ gần như chết rồi, khi tỉnh lại lần nữa cũng không biết là chiều hay tối. Mất khá nhiều sức lực mới khiến đầu óc của mình tỉnh lại, mở mắt kinh ngạc nhìn trần nhà. Cảm thấy có chút quen mắt, trong lúc

nhất thời không thể nhớ nổi mình đang ở chỗ nào, đầu rất đau, thân thể cũng rất đau, đặc biệt là giữa hai chân...

Thi Dạ Diễm đã tỉnh lại từ sớm liền nằm tựa đầu vào thành giường con người thư thái nhìn chăm chú nhất cử nhất động đáng yêu của cô.

Du Nguyệt Như cố hết sức chống cơ thể lên nhìn bốn phía xung quanh, khẽ nhếch môi kinh ngạc.

“Nhớ ra mình ở đâu rồi sao?” Một giọng nói anm hấp dẫn (sexy) bỗng vang lên sau lưng cô, Du Nguyệt Như bỗng chốc quay đầu lại, hai con mắt nhất thời trợn tròn, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn hơn.

Bộ dáng giật mình của cô quá mê người, Thi Dạ Diễm không nhịn được đem cô ôm vào trong lòng cho cô một nụ hôn nóng bỏng một cách chuẩn xác, hôn cô đến khi hơi thở gấp gáp mới buông ra, nếu không phải là thân thể của cô lúc này không thể chịu đựng được hoan ái nữa, anh nhất định muốn vận động tiến vào.

Để môi của mình lên môi cô, nhìn thẳng vào con người đen nhánh của cô, sau đó chợt phát hiện trong mắt cô từ từ dâng lên màn sương mù dày đặc.

“Muốn khóc hãy khóc, đừng chịu đựng như vậy, anh thấy rất khó chịu.” Thi Dạ Diễm khẽ vuốt gò má cô, giọng nói dịu dàng thật không giống anh, “Tiểu Như, khóc lên, nơi này chỉ có hai người chúng ta, hiểu không?”

Nếu như cõi đời này người nào dễ dàng nhìn thấu lớp ngụy trang kiên cường cùng miễn cưỡng vui vẻ của cô, người này nhất định là Thi Dạ Diễm. Du Nguyệt Như chậm rãi ôm cổ anh, vùi đầu vào trong gáy anh, từ từ nén nước mắt đến cuối cùng rốt cuộc cũng khóc lớn lên.

Cô không kiêng dè gì khóc thành tiếng, mà anh im lặng không thể kiềm chế được mỉm cười.

Yêu đến sâu sắc, có lúc ngôn ngữ thật là dư thừa. Thi Dạ Diễm hiểu cô cũng giống như mình, cho dù thực tế có nhiều khó khăn, nhưng sâu trong trái tim chưa bao giờ thay đổi kiên trì đối với tình yêu của nhau.

Thi Dạ Diễm theo sống lưng đang nức nở của cô, ôm cô vào trong ngực bằng tư thế cứng chiều, hưởng thụ giờ khắc khó được tốt đẹp này, “Có cái gì không muốn nói với anh sao?”

Anh vẫn canh cánh trong lòng, đó là chưa hề nghe qua một câu thương anh từ miệng cô.

...

Du Nguyệt Như bỗng chốc cứng đờ, sau đó chột chổng thân thể lên, mặt kinh hoảng nhìn anh, “...Con... gái!”

Thi Dạ Diễm run sợ, anh không xác định là mình nghe được hai chữ kia, lông mày lại nháy dựng lên, dùng sức đỡ lấy hai cánh tay mất đi cảm giác của cô, “Em nói gì vậy?”

“Con gái... cứu cứu con...” Hai mắt Du Nguyệt Như giống như đèn phòng, cô vậy mà phạm phải sai lầm lớn đến như vậy, nhớ lại vì sao mình tới Canada! Thi Duy Ân ở trong tay Thi Dạ Hương thêm một phút thì sẽ càng thêm nguy hiểm.

“Con, gái... của, ai?” Thi Dạ Diễm nói từng từ một, không dám tin nhìn chằm chằm người phụ nữ trước mặt này, con người màu hổ phách nhanh chóng nhuộm một màu ảm đạm.

“Con gái của chúng ta bị anh trai anh bắt đi! Chính là vì việc này em mới đến tìm anh!” Cô lấy lại tinh thần, trong mắt tràn đầy áy náy tự trách, chột lúng túng che môi, “Thi Dạ Diễm anh phải cứu con bé, đó là con của anh!”

Thi Dạ Diễm cả người thực sự ngây ngẩn, đầu óc dừng hoạt động một khắc. Cô nói ra từng chữ khi trong đầu anh khuếch đại vô số lần đang xoay tròn, cuối cùng kết thúc vì một câu nói.

Anh có một đứa con gái, mà con bé hiện tại đang ở trong tay Thi Dạ Hường...

...

Tim của anh chưa kịp mừng như điên thì bắt đầu trầm xuống vô hạn, bỗng chốc trong nháy mắt rơi vào vực sâu không đáy. Anh chưa bao giờ trải qua giây phút hết hoảng sợ hãi này, anh không nhớ rõ mình điều khiển thuộc hạ, tạo ra những sự an bài, thậm chí lúc lên xe một cú đạp vô ích suýt nữa ngã xuống. Bách Vĩ tương đối mà nói trấn định hơn nhiều, đã vắn vai anh đánh một quyền vào bụng anh.

“Anh có còn tỉnh táo hay không? Ngay cả mình cũng không bảo vệ được anh còn có thể cứu được ai?”

“Tôi...” Thi Dạ Diễm vừa muốn nói chuyện, điện thoại trong ngực liền vang lên, mà sau khi anh thấy rõ điện thoại gọi tới nhưng lại chậm chạp không nhận. Bách Vĩ nhìn màn hình tên Thi Dạ Hường, nhanh chóng thay anh nhận điện thoại.

Cũng không biết bên kia nói cái gì, Bách Vĩ trầm mặt đưa điện thoại cho anh. Động tác nhận điện thoại của Thi Dạ Diễm có chút chậm chạp, cầm lấy đặt ở bên tai, chỉ nghe bên trong truyền đến giọng nói giòn tan của một bé gái.

“Cha...”

Lòng Thi Dạ Diễm bỗng dưng bị xiết chặt, con người cảm xúc phức tạp khó khăn đang quay cuồng. Anh còn chưa đáp lại trong ống nghe liền đổi

thành giọng nói của một người đàn ông hơn hai mươi tuổi. (khó hiểu sao Thi Dạ Hương lại hơn 20 nhỉ ><)

Trong lời nói của Thi Dạ Hương mang theo tiếng cười, hình như tâm tình không tệ.

“Eric, con gái cậu thật xinh đẹp, nói chuyện cùng triền miên với người phụ nữ của cậu đủ rồi, chỉ còn một người tới nhìn chút đi.”

Hoàn chương!

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Phần 102

Chỉ là giờ phút này, ngay cả con bé cũng không hiểu, tại sao đột nhiên cảm thấy cực kỳ... Hận cha.

***

Thi Dạ Hương tắt máy, Bách Vĩ cách Thi Dạ Diễm rất gần nên lỗ tai rất thính, đương nhiên nghe được yêu cầu của Thi Dạ Hương. Sắc mặt anh trầm xuống, “Không phải anh muốn đi một mình đến đấy chứ?”

Du Nguyệt Như nắm lấy cổ tay Thi Dạ Diễm, giống như anh là cây lương thực cứu mạng cô, “Mang em đi!”

Thi Dạ Diễm nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa đáy mắt hốt hoảng gần như biến mất không còn, chỉ còn sót lại một sự bình tĩnh đáng sợ. Đột nhiên anh chế trụ gáy Du Nguyệt Như cúi người xuống hôn , giọng khàn khàn nói thầm, “Em thật... đã sinh con gái cho anh?”

Anh vẫn không thể hết kinh ngạc mà đổi mặt, để miệng cô xác nhận lại lần nữa.

“Con bé có đôi mắt giống như ánh mắt của anh.” Du Nguyệt Như hai mắt đăm lẹ cầu xin anh, “Thi Dạ Diễm, ngàn vạn lần đừng để con bé xảy ra chuyện gì...”

Con gái của anh, có đôi mắt giống anh như đúc...

Đôi mắt Thi Dạ Diễm rét lạnh, rút con dao ra đánh vào gáy cô, Du Nguyệt Như không có phòng bị ngắt đi. Thi Dạ Diễm đỡ lấy thân thể đang dần dần trượt xuống của cô giao cho Bách Vĩ, “Trông chừng cô ấy, đừng để cho cô ấy rời rời nơi này nửa bước.”

“Eric.” Bách Vĩ cả kinh, lập tức ngăn cản anh, chặn cửa xe lại, “Anh điên rồi sao?”

“Đây là mệnh lệnh, mau tránh ra.”

“Thực hiện mệnh lệnh của anh, nếu mạng anh cũng không còn lấy cái gì bảo tôi thực hiện!” Miệng Bách Vĩ không ngừng ngăn cản khiến cho một người luôn luôn nghe lệnh làm việc như Tiểu Thủy bị dọa cho sợ đến gần chết. Thi Dạ Diễm thì thái độ lại khác thường không giận ngược lại còn cười, vỗ vào vai Bách Vĩ, “VẬY TÔI VÀ CẬU THƯƠNG LƯỢNG, THAY TÔI CHĂM SÓC CÔ ẤY MỘT LÁT, CHỜ TÔI TRỞ LẠI SẼ XÓA TÊN TIỂU THỦY KHỎI THẦM ĐƯỜNG (MỘT NƠI HẮC ÁM), NHƯ THẾ NÀO?”

Tiểu Thủy kinh ngạc che miệng thở gấp, con người Tiểu Thủy mở thật to. Vẻ mặt Bách Vĩ ngưng lại, trong nháy mắt sắc mặt biến thiên vạn hóa. Thi Dạ Diễm nhân cơ hội ngồi vào vị trí lái khởi động xe rời đi như mũi tên lấp vào cung phóng đi.

Tiểu Thủy chạy đến trước mặt Bách Vĩ túm cổ áo anh, “Anh mau đuổi theo đi! Tại sao lại để cho anh Diễm đi một mình!”

Bách Vĩ cúi đầu nhìn người phụ nữ này gấp đến độ giơ chân, âm thầm oán trách, Eric, nếu như anh nói mà không giữ lời, tôi lập tức cuốn gói từ chức!

Nơi ở của Thi Dạ Hương và anh ở hai thành phố khác nhau, Thi Dạ Diễm đạp kịch chân ga dùng tốc độ kinh người xuyên qua dòng xe đang chạy. Trên suốt đường đi cũng không biết mình đang nghĩ gì, nhưng anh

không dao động dù chỉ một chút, liên lụy đến tính mạng cũng sẽ không để con gái gặp chuyện không may.

Vào giờ phút này, Thi Dạ Hương đang nhàn nhã tự đắc ngồi trong vườn hoa ở nhà mình, khoe miệng hiện lên một sự cân nhắc, trên ngón út tay trái quấn một con rắn nhỏ. Thi Duy Ân an vị ở bên cạnh anh ta, mở to đôi mắt trong sáng theo dõi con rắn nhỏ trên tay anh ta. Không nhìn ra nửa điểm sợ hãi, thậm chí vẻ mặt còn mang theo một chút hưng phấn.

“Cháu không sợ sao?” Thi Dạ Hương không nhịn được liền hỏi, Thi Duy Ân nháy mắt mấy cái, “Cháu có thể hỏi một câu được không? Bác định nuôi nó lớn rồi sẽ ăn thịt?”

“...”

“Ừm, cháu nhớ ngoài lọc ra rồi rang, còn có thể đem hấp cách thủy, mùi rất tuyệt đó, còn có thể...” Thi Duy Ân cau mày suy tư, một lát sau ánh mắt sáng lên. “A, còn có thể bài độc!” (đúng là con anh Diễm @_@)

Trác Nhiên thường lén mang con bé đi ăn rắn hổ mang hoang dại, nói cho con bé một ít kiến thức về phương diện này. Thi Dạ Hương rất im lặng, dáng vẻ đặc chí của con bé khiến cho anh dở khóc dở cười, “Cái này không phải nuôi để ăn, mà là để chơi.”

Không nghĩ tới Thi Duy Ân nghe xong liền đứng thẳng vọt lưng lên một cái, đôi mắt phát sáng giống như rất sùng bái, “Hóa ra thực sự là thú cưng nhỏ nha!”

“...”

“Nó có tên không ạ?”

“... Không có.”

“Ừm...” Thi Duy Ân còn hơi chần chừ mở miệng, “Bác, cháu có thể sờ nó không? Cháu đảm bảo sẽ rất cẩn thận!”

huyentrang138 - diendanlequydon.com

Sau khi được người làm chỉ dẫn Thi Dạ Diễm đi đến vườn hoa, lúc mắt nhìn thấy Thi Dạ Hường bên cạnh một đứa bé nhỏ gầy gầy kia, dù cho anh cảm thấy mình đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng ở giây phút đó hô hấp vẫn cứ chậm lại.

Cô bé kia mặc một chiếc váy nhỏ màu trắng, mái tóc dài tết đuôi sam được ghim chéo ở đầu, dây nơ màu tím theo sợi tóc rủ xuống. Rõ ràng còn nhỏ như vậy, lại khiến cho Thi Dạ Diễm đau đớn không cách nào hình dung được, bất kể là thị giác hay trong lòng.

Anh không lên tiếng, chậm rãi đến gần con, thậm chí không dám chớp mắt, giống như trước mắt chỉ là ảo giác, sẽ biến mất bất cứ lúc nào.

Cái bộ dạng này của anh vẫn là lần đầu tiên Thi Dạ Hường nhìn thấy, không khỏi cười nhẹ, cục diện này đúng là thú vị, lực chú ý của Thi Duy Ân hoàn toàn bị con rắn nhỏ trên tay hấp dẫn, không phát hiện ra ánh mắt đằng sau lưng một chút nào.

“Chơi rất vui sao?” Thi Dạ Hường vượt cảm hỏi Thi Duy Ân, mà tầm mắt cũng đang dừng lại trên người Thi Dạ Diễm.

“Vâng!” Thi Duy Ân gật đầu, hai tay đang cầm con rắn nhỏ cẩn thận trả lại cho Thi Dạ Hường, “Cảm ơn bác!”

“Ta có thể cho cháu.” Thi Dạ Hường rất hào phóng, mà Thi Duy Ân không chút do dự lắc đầu cự tuyệt, “Mẹ không thích cái này.”

“Oh, vậy mẹ cháu thích cái gì?”

Thi Duy Ân cười hì hì, dùng bàn tay nhỏ che miệng, “Mẹ thích cha.”

Thi Dạ Hương cười khê, hất cằm ra phía sau ý bảo bé, “Cháu nhìn phía sau xem, có phải người này hay không?”

“A?” Thi Duy Ân không phòng bị quay đầu lại, rõ ràng phát hiện có một người đàn ông sau lưng cách mấy bước đang đứng ở bên ngoài, khí chất trái ngược hoàn toàn so với tinh thần phấn chấn của Thi Dạ Hương. Anh đứng ngược sáng, Thi Duy Ân không khỏi nheo mắt lại, khi nhìn rõ dung mạo của anh vẻ mặt vui vẻ của con bé biến mất, khóe miệng hơi cười cũng hạ xuống một chút, cái môi nhỏ chu lên, trong đôi mắt hiện lên những tia sáng phức tạp không phù hợp với lứa tuổi của cô bé cho lắm.

Con người có lúc rất kỳ lạ, rõ ràng là có ý định chấp nhận từ rất lâu rồi, nhưng khi thành hiện thực tất cả đợi chờ và vui vẻ nên có lúc trước lại bị ngăn lại không nói thành lời, ngược lại trong lòng lại bình thản như nước. Thi Duy Ân trước đó đã vô số lần ảo tưởng ra cảnh tượng cùng cha gặp mặt, mặc kệ mọi thứ trước tiên sẽ nhào tới khóc gọi cha, nói cho cha biết, Tiểu Trà Diệp và mẹ nhớ cha cần cha đến mức nào.

Chỉ là giờ phút này, ngay cả con bé cũng không hiểu, tại sao đột nhiên cảm thấy cực kỳ... Hận cha.

Thi Duy Ân yên lặng quay đầu đi, không nhìn đến anh.

Thi Dạ Diễm bởi vì hành động nho nhỏ này của con, cổ họng bỗng dưng căng thẳng, cả trái tim cũng xiết chặt thốn thức. Anh muốn tiến lên lại bị người của Thi Dạ Hương đưa tay ngăn lại, Thi Dạ Hương hứng thú cười một tiếng, cũng rất giật mình với hành động của Thi Duy Ân, anh ta thu hồi con rắn rồi bế Thi Duy Ân lên.

“Biết người này là ai sao?”

Thi Duy Ân cúi thấp đầu không nói gì, ngoan ngoãn mặc cho ngón tay hơi lạnh của Thi Dạ Hương vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của mình. Trong lòng không tự chủ được đang suy nghĩ, tay của cha, hẳn là rất ấm.

Nhất định là ấm, mẹ đã nói vậy. Con bé nghĩ vậy, trong mắt chột âm ướt.

“Xem ra con gái cậu dường như không thích cậu lắm.” Thi Dạ Hương bày ra một vẻ mặt thật đáng tiếc và khiêu khích, khiến cho Thi Dạ Diễm ở giây phút kia tức giận đến cực điểm. Nhưng anh không dám đường đột tiến lên, anh biết rõ bản lĩnh của Thi Dạ Hương, bao gồm vẻ bề ngoài lãnh khốc vô tình nhìn như vô hại lúc này, cùng bên trong giấu giếm sự thô bạo đều đang ngầm tuyên bố với anh, anh ta có thể bất cứ lúc nào dùng con gái lấy đi tính mạng của anh, để cho anh tuyệt đối không kịp ngăn cản.

“Để con bé xuống!” Thi Dạ Diễm nắm hai quả đấm thật chặt, mu bàn tay nổi đầy gân xanh, dữ tợn đáng sợ.

“Đừng dùng cái giọng đó nói chuyện với tôi, tôi cũng sẽ không thương con bé chút nào.” Thi Dạ Hương ngăm ngía bím tóc Thi Duy Ân, “Thật không nghĩ tới Du Nguyệt như vậy mà lén lút sinh cho cậu một đứa bé, hay là dưới xuất thân của cô ta cậu không muốn, người phụ nữ này đối với cậu quả đúng là tình thâm ý nặng, đúng rồi, cảm giác lâu ngày xa cách được gặp lại thế nào, nhìn dáng vẻ của cậu trải qua tối hôm qua rất vui sướng.”

“Anh muốn thế nào nói thẳng đi, tôi không muốn nói những chuyện vô ích này.” Thi Dạ Diễm từ trước đến nay luôn thẳng thắn, rất ít khi lãng phí thời gian nói chuyện khách sáo đạo đức giả. Thi Dạ Hương trầm ngâm chốc lát, để cho thuộc hạ bên cạnh mang Thi Duy Ân đi chơi.

Thi Dạ Hương thu lại vẻ mặt vui vẻ, nụ cười lạnh lẽo nhuốm vào con người, “Trong ấn tượng của tôi, trước mặt tôi cậu chưa từng gọi một tiếng anh trai .”

Thi Dạ Diễm cười nhạt, khinh thường cười lạnh, “Có nhất thiết phải như vậy không, vị trí giữa tôi và anh từ trước đến nay không phải mối quan hệ anh em, chỉ là đối thủ, anh có thể phủ nhận sao?”

Thi Dạ hướng cũng không phủ nhận, hai người đều cực kỳ chú trọng quyền thế, mạnh hơn, không chịu thua, trong quan niệm của bọn họ, chỉ có duy nhất một người thắng, ai cũng không muốn là người thua, hơn nữa đối tượng là anh em ruột thịt có huyết mạch giống nhau, tranh đấu lẫn nhau gần như đã thành bản năng.

Thi Thác Thần bày tỏ rõ ràng muốn thoái vị nhường lại quyền, hôm nay thế lực Thi Dạ Diễm lại nổi lên một lần nữa, người nào có tư cách trở thành người cuối cùng nắm quyền đã quá khó phân thắng bại, quan hệ của hai người đã xung khắc đến nỗi như nước với lửa, sớm muộn cũng phải có một người bị hủy bởi người còn lại.

Đó không chỉ là mất hết quyền lợi, mà còn mất đi tin tưởng, ngưỡng mộ và tự tôn, không ai có thể chấp nhận một thất bại như vậy. Thi Dạ Diễm không thể, mà anh ta lại càng không thể.

“Eric, cậu đã đấu với tôi hơn hai mươi năm, cậu không thấy mệt mỏi sao?” Thi Dạ Hướng đi đến trước mặt anh, nhìn thẳng vào đôi mắt tràn đầy thô bạo của anh. Nhìn thấy anh, giống như nhìn thấy một người khác mình, cái cảm giác đó vô cùng kỳ diệu.

“Nếu anh mệt mỏi hãy nói với tôi một tiếng, tôi có thể hạ thủ lưu tình cho anh thời gian lấy lại sức lực.” Thi Dạ Diễm nói ra một câu giễu cợt.

“Đừng tưởng rằng tôi không nhìn ra cậu quan tâm Du Nguyệt Như nhiều như thế nào, cho dù cậu có trốn kỹ đến đâu, bốn năm trôi qua cuộc sống của cậu ra sao tôi thấy có phải nhất thanh nhị sở (ý nói sống trong sạch, không động đến phụ nữ), hiện tại cậu lại có được cô ta, trải qua tối hôm qua cậu

cảm thấy mình có thể buông cô ta ra nữa sao? Hơn nữa giữa hai người còn có một đứa con gái đáng yêu như vậy.”

“Việc này không liên quan gì đến anh, anh tốt cuộc muốn nói gì?” Thi Dạ Diễm cực kỳ không thích cái cảm giác bị người ta nhìn thấu tất cả như thế này.

Thi Dạ Hường châm điếu thuốc hít một hơi, thâm trầm rồi tùy ý cười to, “Tôi muốn khiến cho cậu, từ bỏ quyền thừa kế, rời khỏi nhà họ Thi.”

Thi Dạ Diễm chột nheo mắt lại, “Nếu như tôi nói không?”

“Được thôi, vậy thì hiện tại tôi chỉ có thể ngay lập tức giết chết con gái cậu cùng người phụ nữ của cậu.” Thi Dạ Hường vừa dứt lời, huyết thái dương liền bị một khẩu súng lạnh như băng chạm đến, ngón trỏ Thi Dạ Diễm để ở cò súng, bất cứ lúc nào cũng có thể cho anh ta một phát súng chí mạng.

“Anh thử xem?” Con người Thi Dạ Diễm lộ ra tia hung ác đến cực điểm, mà Thi Dạ Hường chỉ khẽ mỉm cười, “Cậu nên biết, khi cậu cầm súng chĩa vào người tôi cũng là lúc có một khẩu súng nhắm vào tim con gái của cậu, không tin, cậu cứ thử xem.”

Thi Dạ Diễm chột lơ đãng, vừa lúc đó, Thi Dạ Hường nhân cơ hội nghiêng đầu né tránh họng súng, khuỷu tay mau lẹ đánh về phía anh, tay còn lại của anh ta cầm súng ngón tay linh hoạt khẽ động trong nháy mắt đã lên đạn, xoay người thoát khỏi anh, rút ra một đòn nặng.

Cùng lúc đó, anh ta rút súng bên người ra, chỉ chớp mắt đã có không dưới năm họng súng đen ngòm nhắm thẳng muốn giết chết Thi Dạ Diễm.

Thi Dạ Hường giơ đạn lên, rút từng viên đạn một ném lên mặt đất, “Cậu có cơ hội giết chết tôi, nhưng rất đáng tiếc hiện tại cơ hội đó không còn, mà tôi chỉ cần hạ một lệnh...” Anh ta đưa mắt rơi trên người Thi Duy Ân cách

đó không xa, “Vậy thì việc tốt đẹp đầu tiên chính là sinh mệnh nhỏ trước mặt cậu sẽ biến mất, cậu vừa mới nhìn thấy con bé mấy phút mà thôi.”

Toàn thân Thi Dạ Diễm không cách nào ức chế được sát ý tàn ác đầy dữ dội, hai quả đấm nắm răng rắc vang dội, cả cơ thể rồi hết lên, giữ sức chờ bùng phát, “Thi, Dạ, Hương! Anh không có tư cách động vào con bé!”

“Tư cách là cái gì, Eric, tôi thẳng thắn nói cho cậu biết, giữa chúng ta hôm nay nhất định phải kết thúc. Có hai con đường cho cậu, một là, từ bỏ quyền thừa kế, vĩnh viễn rời khỏi nhà họ Thi. Hai là, chúng ta tiếp tục tranh đấu, cái giá phải trả là nhìn thấy hai người quan trọng nhất của cậu chết trước mặt cậu, người đầu tiên chính là con gái của cậu. Đừng trách tôi lòng dạ độc ác, càng đừng cảm thấy tôi không thể ra tay.”

Trên mặt Thi Dạ Hương cười một cách tàn nhẫn, khi anh ta cảm tức nhìn xuống từ trong ngực móc ra khẩu súng tự chế mang theo bên mình, được trang bị ống hãm thanh, sau đó nhắm thẳng bụng anh không chút do dự bóp cò.

Một âm thanh ngăn ngui.

Viên đạn ở cự ly gần bắn vào trong cơ thể Thi Dạ Diễm, trong nháy mắt cơn đau dữ dội ập đến, thậm chí nghe được mùi vị đáng sợ của da thịt bị thiêu đốt.

Tay Thi Dạ Diễm ôm vết thương chân mày cũng không cử động một cái, ánh mắt cũng trở thành một ác ma ăn thịt người, đó là loại ánh mắt muốn đem người nghiền nát xương thành tro.

Thi Dạ Hương thu lại nụ cười, đem họng súng nhắm vào Thi Duy Ân cách đó không xa đang không biết điều chút nào, khóe miệng nhếch lên, là nụ cười Thi Dạ Diễm chưa từng thấy qua, bén nhọn ác độc.

“Đi, hay ở lại, cho tôi đáp án, ngay bây giờ.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 82: Phần 103

Bởi vì cái gì cũng muốn, cho nên mới, cái gì cũng không chiếm được.

***

“Đi, hay ở lại, cho tôi đáp án, ngay bây giờ.”

Cặp mắt của Thi Dạ Hương và Thi Dạ Diễm giống nhau đều có màu hổ phách, trong con ngươi hiện lên đầy âm ngoan (âm: nham hiểm, ngoan: tàn nhẫn), tay phải nắm chặt khẩu súng màu bạc lạnh như băng, họng súng nhắm vào Thi Duy Ân cách đó không xa đang quay lưng về phía bọn họ không biết chuyện gì.

Giờ phút này toàn thân Thi Dạ Diễm phát ra sát ý ngập trời, hận không thể dùng ánh mắt để giết chết anh ta, “Anh muốn hủy diệt chút tình cảm anh em cuối cùng giữa tôi và anh sao?”

Lời nói này đối lấy một cái cười nhẹ giấu cợt của Thi Dạ Hương, “Giống như theo lời cậu vừa mới nói, giữa chúng ta không tồn tại thứ tình cảm này, tất cả mọi thứ nhà họ Thi vốn dĩ nên thuộc về tôi, cậu ra đời chỉ là việc ngoài ý muốn, tôi không phủ nhận năng lực của cậu, nếu như đã tâm cậu không lớn như vậy, có lẽ tôi còn có thể tha cho cậu, chơi đùa cùng cậu dưới một mái nhà hơn hai mươi năm cũng đủ rồi.”

Thi Dạ Diễm cắn răng nghiêng lợi, vết thương bị đạn bắn mạnh vào bụng làm cho trên trán anh bắt đầu thấm ra một lớp mồ hôi mỏng. Anh bắt đầu

hối hận vì sự kích động của bản thân, nhưng con bài trên tay Thi Dạ Hường là con gái của anh, anh làm sao có thể ngồi yên không màng đến!

“Đừng có ra vẻ với tôi nữa Eric, chỉ cần nói đáp án của cậu cho tôi, là từ bỏ tất cả mọi thứ nhà họ Thi, hay từ bỏ hai mẹ con họ, nói thật con gái cậu quả thật rất đáng yêu, nếu như trở thành vật hy sinh tranh quyền đoạt thế giữa tôi và cậu thì thật là đáng tiếc.”

“Anh cho rằng dùng cái này có thể uy hiếp được tôi?”

“Cái này uy hiếp không được phải không?” Thi Dạ Hường nhìn thẳng vào mắt anh, khóe miệng cong lên cười cực kỳ tàn nhẫn, khi anh ta tức giận nhìn xuống nhẹ nhàng kết hợp với ngón trỏ bất ngờ bóp cò nhắm thẳng về phía Thi Duy Ân.

Trong ống hãm thanh phát ra một tiếng súng ngắn ngủi mà đè nén.

Thuộc hạ của Thi Dạ Hường bao vây xung quanh anh ta, ở góc độ của anh không nhìn thấy tình huống bên đó lại càng không thể biết được sống chết của Thi Duy Ân. Nhưng trái tim Thi Dạ Diễm bởi vì một tiếng súng này mà trong nháy mắt ngừng đập, con người chột co lại.

Ngay sau đó, thú tính của anh giống như mất khống chế nhanh như chớp dùng khuỷu tay đánh về phía người cách mình ngay đó, bàn tay kìm sắt như chế trụ cổ tên kia đoạt lấy súng của hắn, lúc súng rơi vào tay cũng là lúc họng súng nhắm vào giữa ấn đường Thi Dạ Hường, không chút do dự nổ súng.

Cả quá trình từ đầu đến cuối chưa đầy hai giây, thật là nhanh chóng khiến người ta không kịp phản ứng lại. Nhưng Thi Dạ Diễm trong lúc bộ phận lấy lửa phát sáng vẫn nhận ra được sự khác thường, trọng lượng của khẩu súng này có vấn đề. Anh không cần suy nghĩ quá nhiều, lập tức biết được đáp án.

Cò súng bóp xuống, chỉ có âm thanh ken két trong trẻo nhưng không có đạn bắn ra, cổ tay lật đuôi súng lại kiểm tra, màu sắc con người nhất thời âm đạm như mực.

Khẩu súng kia, không được trang bị băng đạn.

Cái tên bị anh chế phục chột đánh trúng vết thương ở bụng anh, cơn đau nhức khiến cho anh buông lỏng tay, tên kia nhân cơ hội trốn thoát khỏi sự khống chế của anh đồng thời nâng cánh tay lên. Đôi mắt tinh anh của Thi Dạ Diễm liếc thấy một tia sáng màu trắng đánh về phía cổ mình, theo bản năng anh linh hoạt nghiêng người, ngửa đầu tránh được một đao trí mạng, nhưng lại không tránh được lưỡi đao sắc bén.

Từ dưới cằm cho đến bên miệng truyền đến một trận đau đớn do dao sắc nhọn đâm rách, máu tanh ấm nóng cũng theo đó chảy ra.

Anh chưa kịp ra động tác tiếp theo thì đã bị một đám người bao vây khống chế, ngay cả thân thủ của anh có lợi hại hơn nữa dưới tình huống này dù có mang súng bên người thì một mình cũng không thể đấu lại được chúng.

Thi Dạ Hường chậm rãi bước đi thong thả tới trước người anh, ánh mắt lạnh lùng, giọng nói thờ ơ, “Đáng tiếc tiểu nha đầu này, kỹ thuật bắn của tôi rất chuẩn xác, chưa khiến con bé chịu khổ rồi.”

“Anh muốn giết tôi tại sao không giết chết tôi từ bốn năm trước tại đây.” Hai mắt Thi Dạ Diễm hiện lên một tia máu đỏ khiếp người, chịu đựng thân thể đau nhức cùng việc mất đi con gái cực kỳ đau thương, hai quả đấm nắm chặt không ngừng run rẩy. Anh không nghĩ rằng Thi Dạ Hường thật sự sẽ ra tay với một đứa bé một tay không tấc sắt, cô bé này là con gái anh vừa mới gặp.

“Khi đó cậu hai bàn tay trắng, tôi giết cậu còn gì là hứng thú nữa?” Thi Dạ Hường khước miệng hơi cử động, ngón tay quét qua vết đao dưới cằm,

lau đi vết máu, lại dùng khăn giấy lau, “Nhưng có điều cho dù hiện tại là bốn năm sau, dường như cậu vẫn không lấy được cái gì, biết nguyên nhân vì sao không?”

Thi Dạ Hương liền dùng tờ giấy kia nhẹ nhàng lau đi vết máu đang chảy đầm đìa trên mặt Thi Dạ Diễm, “Bởi vì cậu quá tham lam, quyền lợi, địa vị, thành tích, tình yêu, thứ nào cậu cũng không muốn từ bỏ, cái gì cũng muốn, cho nên hiện tại cái gì cũng không chiếm được, bởi vì quyền thế mà cố chấp từ bỏ cô ta một lần, hiện tại lại hại chết con gái đáng yêu của mình, cậu cho rằng Du Nguyệt Như còn có thể ở bên cạnh cậu sao? Eric, khát vọng muốn có tất cả mọi thứ, đôi khi cũng không phải một chuyện tốt.”

Lời của anh ta giống như một cái búa tạ gõ vào trong lòng Thi Dạ Diễm, cho tới khi trong đầu anh chỉ tiếp nhận lặp đi lặp lại vọng về một câu nói kia: cái gì cũng muốn, cho nên hiện tại cái gì cũng không chiếm được...

Chẳng lẽ anh đã sai rồi sao? Anh kiên trì tin tưởng vào tình yêu, anh không hề từ bỏ, thì ra là anh đã sai rồi sao?

huyentrang138.diendanlequydon

Thi Dạ Diễm gần như đem hai hàm răng cắn nát, “Tôi hiện tại nhất định phải làm một chuyện.”

“Giết tôi sao?” Thi Dạ Hương xem thường, đón Thi Duy Ân từ trên tay thuộc hạ, con bé nhắm mắt lại bộ dáng điềm tĩnh giống như ngủ thiếp đi, cánh tay buông xuống tự nhiên. Không thể phủ nhận con bé được thừa hưởng gen tốt từ cha mẹ, nhất là ngũ quan xinh xắn, xinh đẹp trong sáng giống như một thiên sứ nhỏ, có thể đoán được sau khi trưởng thành nhất định là một báu vật nghiêng thành.

Cổ họng Thi Dạ Diễm đột nhiên căng thẳng, nghẹn ngào không cách nào kiềm chế, hầu kết từ trên xuống dưới đè nén cuồn cuộn, đáy mắt đau đớn khác thường. Giữa anh và con gái thậm chí chưa từng nói chuyện lấy

một câu, chỉ gọi anh một tiếng cha ở trong điện thoại, anh còn chưa từng ôm qua con, chưa từng cho con một chút tình thương của cha...

Thi Dạ Hương giơ cánh tay của Thi Duy Ân lên, để bàn tay ấm áp mềm mại bé nhỏ của bé cọ cọ lên mặt Thi Dạ Diễm, sau đó nhìn thấy đôi mắt Thi Dạ Diễm bỗng nhiên mở lớn nhìn lồng ngực con bé thở đều đều... Con bé đúng là còn hô hấp!

Thi Dạ Diễm không dám tin nhìn chăm chăm Thi Dạ Hương.

“Con bé chỉ ngất đi mà thôi.” Thi Dạ Hương lạnh lùng cười nhẹ, ngay trước mặt anh giơ súng lần nữa nhắm thẳng vào tim Thi Duy Ân, “Cơ hội cuối cùng tôi muốn nghe đáp án của cậu, Eric, lần này tôi sẽ không hạ thủ lưu tình nữa.”

“Thi Dạ Diễm, anh có thể lựa chọn danh lợi quyền thế của anh, hoặc có thể không cần em và con gái.”

Sau lưng Thi Dạ Hương bỗng truyền đến giọng nói đầy hận ý của Du Nguyệt Như.

Cặp mắt đỏ của Du Nguyệt Như từ sau lưng Thi Dạ Diễm đi ra, nhưng làm Thi Dạ Diễm ngạc nhiên hơn chính là đi theo sau cô, bên mép Thái Tử bày ra một nụ cười ngoạn vị, “Này, Eric, sao lại để cho mình chật vật như vậy, xem ra bị thương không nhẹ thì phải.”

Đôi mắt Thi Dạ Diễm chột nheo lại, tầm mắt ở trên mấy người bọn họ quét qua quét lại, cuối cùng rơi trên người Du Nguyệt Như, chậm rãi mở miệng, “Đừng nói với tôi âm mưu này cậu cũng có phần.”

Thái Tử chỉ cười nhưng không tỏ vẻ, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

Du Nguyệt Như tiến lên ném cho Thi Dạ Diễm một cái tát, “Anh dám để em lại một mình tới đây! Có phải cho rằng mình giỏi giang đến mức có thể xử lý tốt mọi chuyện hay không? Vậy tại sao còn có thể bị thương thành như vậy?”

Sau đó không đợi anh mở miệng, Du Nguyệt Như chọt nhào vào trong ngực anh ôm anh thật chặt, nước mắt lưu lại trên mặt, theo gương mặt chảy vào cổ của anh.

“Cho dù anh lựa chọn thế nào em cũng sẽ hiểu cho anh, em đã đợi bốn năm, mười bốn năm, bốn mươi năm cũng không sao cả, em tin anh chưa quên lời hứa của anh, em sẽ chờ anh một ngày nào đó sẽ lấy em. Nhưng anh nhớ rằng, nếu như con gái bởi vì anh mà chết, em cả đời... cũng sẽ không tha thứ cho anh.”

Du Nguyệt Như lúc nói những lời này giọng nói có chút run rẩy, nhưng cực kỳ kiên định, không khỏi mang ý thức Thi Dạ Diễm quay về buổi tối hoan ái lần cuối cùng của bọn họ mấy năm về trước. Người phụ nữ này yêu kiều mềm mại ở trong ngực anh, thân thể mảnh khảnh chịu đựng tất cả từ anh.

“Tiểu Như, nếu quả thật mang thai, thì hãy sinh ra, anh sẽ lấy em...tốt nhất là một đứa con gái.”

Cô là người phụ nữ đầu tiên và cũng là duy nhất anh muốn cưới. Anh tin chắc rằng mình không chỉ nói đùa một chút mà thôi. Có lẽ chính từ đêm anh gieo vào trong thân thể cô một hạt mầm, có lẽ trước đó, anh không hề biết. Anh cho rằng trong bốn năm này anh mới là người bị nỗi nhớ ấy hành hạ sâu nhất. Anh trải qua thiên tân vạn khổ để có thể khôi phục thể lực như ngày xưa tranh quyền đoạt thế muốn trở thành người chiến thắng cuối cùng, như vậy mới có thể cho cô tất cả, nhưng anh lại quên thứ anh muốn cho chưa chắc là thứ cô thực sự cần.

Cô một mình sinh con gái cho anh, để anh đạt được cái gọi là lý tưởng, cô đã lãng phí thời gian đẹp nhất của mình trong chờ đợi vô vọng, cô có thể chịu đựng chỉ vì một câu nói hứa hẹn của anh.

Thì ra đúng theo như lời Cố Lạc, rằng người phụ nữ của anh sẽ vẫn ở đây chờ anh. Thi Dạ Diễm đột nhiên cảm thấy mình là người ngu xuẩn nhất, anh kiêu căng tự phụ, anh tự cho mình là thông minh là đúng, đối với việc tranh giành quyền lực anh đã mang lại nhiều tổn thương cho hai người mà không cách nào bù đắp được.

Thái Tử dè bủ nói một hồi với Du Nguyệt Như, cực kỳ khinh thường, đến đây bắt cô phải đi, “Thân mật cả đêm vẫn còn chưa đủ? Theo em trở về, sống chết của nha đầu thối kia mặc cho số phận đi, nếu là anh ta em sẽ chọn mẹ con hai người mới phải, cũng sẽ không để Thi Dạ Hường khai phát súng kia, chị thương anh ta thì thế nào, chị còn không sánh bằng việc theo đuổi quyền thế của anh ta.

Thái Tử không cho cô cơ hội nói chuyện nữa, gạt cà vạt cuốn lấy miệng của cô, dùng một bàn tay nắm lấy cả hai cổ tay cô. Du Nguyệt Như nào có chịu đi, nhưng có điều sức lực của Thái Tử, cô kịch liệt chống cự càng khiến Thái Tử không vui, chỉ có thể ôm ngang cô lên.

“Thi Dạ Hường, muốn đấu thế nào tùy các người, đứa bé nếu mang họ Thi vậy tôi cũng không muốn quản, nhưng người phụ nữ này là người Hoàng Phủ gia tôi, tôi không muốn chị ấy tham dự vào, bắt đầu từ nay trở đi chị ấy và Thi Dạ Diễm hoàn toàn nhất đao lưỡng đoạn, không còn quan hệ gì nữa, tôi nghĩ anh sẽ không có ý kiến gì chứ.”

Lời của Thái Tử giọng nói tuy nhẹ nhàng, nhưng ý nghĩa lời nói lại có trọng lượng. Thi Dạ Hường nghĩ ngợi chốc lát, vuốt cằm cho qua, lại nhìn về phía Thi Dạ Diễm, con người đầy vẻ giễu cợt, “Eric, có thể tôi nói sai, cậu cái gì cũng không chiếm được.”

Du Nguyệt Như khóc đến đê nén, trút xuống sự tuyệt vọng trong mắt. Thái Tử biết cô có nhiều thứ không dứt bỏ được, nhưng bước chân vẫn bước đi không hề dừng lại. Cầm anh đặt trên đầu cô, nhẹ giọng nói nhỏ, trong tròng mắt tỏa ra một chút buồn bã không dễ nhận ra.

“Đừng hận em, Nguyệt Như, người đàn ông chịu vì chị mà thực hiện tất cả vẫn chưa đủ, nếu như anh ta làm được từ bỏ tất cả vì chị, hiện tại em sẽ gọi anh ta một tiếng anh rể ngay lập tức.”

Có những lời không thể nói quá sớm được, Thái Tử vừa dứt lời, sau lưng đã nghe thấy giọng nói kiên định mà dứt khoát của Thi Dạ Diễm truyền tới.

“Thái Tử, dừng bước.”

Thái Tử có vẻ hơi kinh ngạc xoay người lại, chỉ thấy Thi Dạ Diễm giật nhẹ khóe miệng với Thi Dạ Hường.

“Thi Dạ Hường... anh thẳng rồi, nhà họ Thi, bao gồm tất cả những gì thuộc về tôi, anh muốn thì lấy hết đi, trừ người phụ nữ và con gái của tôi.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Phần 104

Không biết cuộc đời này còn có thể dùng cái gì để bù đắp lại tình thâm nghĩa trọng này.

***

Giọng nói của Thi Dạ Diễm trầm thấp mà rõ ràng, kiên định mà cô đơn tĩnh mịch truyền vào trong tai mỗi người. Vết thương ở bụng bị đạn bắn truyền tới đầu nhức không cho phép anh cúi lưng, nhưng đầu anh lại gục xuống, trên trán mồ hôi lạnh chảy xuống cắm lẩn vào máu nhỏ từng giọt rơi xuống, đôi môi bởi vì mất máu quá nhiều bắt đầu trắng bệch.

Trong nháy mắt không khí trở nên rất yên tĩnh, gần như không ai tin rằng anh thật sự từ bỏ tất cả, chỉ vì người phụ nữ và đứa con của mình.

Nhất là Du Nguyệt Như, ánh mắt có chút run sợ chăm chú nhìn lên khuôn mặt người đàn ông lúc này đang rất mệt mỏi chật vật không chịu nổi vết thương, trong lòng có thứ gì đó ê ẩm căng trướng lên như muốn trào ra.

“Còn phải để tôi nhắc lại một lần nữa sao?”

Ánh mắt Thi Dạ Diễm vỡ thành từng mảnh sâu sắc phức tạp, nửa tự giễu nửa châm chọc nhìn Thi Dạ Hương, “Anh thắng rồi, tôi rời khỏi nhà họ Thi, cái gì cũng là của anh, tôi chỉ cần người phụ nữ và con gái của tôi, như vậy đủ chưa, anh đã hài lòng chưa... anh trai.”

Một tiếng anh trai được gọi ra, trong tròng mắt Thi Dạ Hương xẹt qua một tia hoảng hốt không dễ nhận ra. Anh ta trầm mặc, môi mỏng mím chặt, thu hồi sủng, ý bảo thuộc hạ của mình buông lỏng sự kiểm soát đối với anh, cúi đầu liếc một cái đến Thi Duy Ân đang hôn mê, trong lòng vậy mà lại dâng lên một chút khổ sở.

Thật đáng tiếc tiểu nha đầu này không nghe thấy những lời này, rõ ràng muốn gặp cha đến như vậy, khi gặp được rồi lại bắt đầu giận dỗi.

Khóe miệng Thi Dạ Hương nhếch lên lộ ra xóa sạch nụ cười của người chiến thắng, ôm Thi Duy Ân đến trước mặt Thi Dạ Diễm, “Đừng lo lắng tôi sẽ không đuổi tận giết tuyệt, tôi cũng không muốn con gái cậu lớn lên tới tìm tôi báo thù, chúng ta sống chung cũng không tệ lắm.”

Thi Dạ Diễm không nói gì, con người rũ xuống, tất cả lực chú ý đặt lên người Thi Duy Ân. Anh chậm rãi đưa hai tay ra nhưng lại hơi run run, giống như không biết bế con thế nào, chậm chạp không nhận lấy con bé.

Trên người anh trên tay anh từng mảng từng mảng vết máu lớn, mà váy nhỏ của Thi Duy Ân một màu trắng như tuyết, giống như một cô công chúa nhỏ thực tại đang ở trước mặt anh, trong sáng, xinh đẹp, không nhiễm một hạt bụi khiến anh cảm thấy tự ti mặc cảm, khiến anh sợ sệt, sợ mình làm dơ phần tốt đẹp này tràn ngập khao khát nhưng lại mâu thuẫn.

Dáng vẻ do dự mà cẩn thận ở trong mắt Thi Dạ Hương lại thấy hết sức chướng mắt, “Không muốn nữa sao? Cậu không ngại tôi thu lại làm con gái nuôi cũng được.”

Thi Dạ Diễm hung hăng lườm anh một cái, đem con gái ôm vào trong ngực. Một tiểu sinh vật mềm mại nhỏ bé như vậy, khuôn mặt non nớt rất dễ dàng nhìn ra vài phần xinh đẹp giống Du Nguyệt Như.

Cổ họng anh căng lên, cổ đờ sự nghẹn ngào xuống, hai tay nâng lấy con nhẹ nhàng ôm vào ngực. Bảo bối nhỏ này là con gái của anh, trong thân thể

nhỏ bé này đang chảy dòng máu của anh, con bé nhẹ nhàng hô hấp trong ngực anh, cũng không thắc mắc tại sao lại mang lại rung động to lớn trong lòng anh.

Quyền thế gì đó, địa vị gì đó, kể cả thân thể đau đớn vào giờ phút này so với trái tim tràn đầy ấm áp chỉ là một phần, thì được xem là gì chứ.

Nếu vừa rồi còn giữ lại một phần không cam lòng, thì hiện tại anh thấy may mắn với quyết định của mình, bỏ qua những thứ hư vô mờ mịt đó, đổi lại có được thứ quý báu hơn.

Có lẽ Thi Dạ Hương nói đúng, cái gì anh cũng muốn, cho nên cái gì cũng không chiếm được. Anh chưa bao giờ nghĩ đến việc mình sẽ mất đi sẽ từ bỏ bất kỳ thứ gì, quá mức cố chấp đối với mọi thứ đã che mắt trái tim của anh, mà ngay cả những cái đơn giản nhất như được mất, giữ lấy hay từ bỏ anh cũng không phân biệt được. Thì ra sự lựa chọn bốn năm về trước của anh là sai lầm rồi...

Thời gian chứng minh tình yêu của anh đối với Du Nguyệt Như, nhưng cũng để cho họ thừa nhận điều khó khăn nhất trong cuộc sống đó là yêu nhau mà không dám thừa nhận. Anh thật ngu ngốc khi tự cho mình là đúng.

Con người Thái Tử ẩn náu khó hiểu, nhưng trước mặt lại không nhịn được, “Eric, anh còn có lời gì muốn nói sao?”

Thi Dạ Diễm thu lại vẻ quyết tâm, hít thở thật sâu, “Thái Tử, tôi biết cậu đối với chuyện tôi âm thầm ám sát cậu, cậu vẫn canh cánh trong lòng, nhưng nếu cậu muốn trả thù thì hiện tại xin mời, tôi chỉ có một yêu cầu, để cô ấy lại.”

Thái Tử cười, “Yêu cầu? Tôi lại cho đây là thỉnh cầu, xin lỗi, tôi không đáp ứng được, hôm nay anh cái gì cũng không còn, lấy cái gì để yêu cầu tôi?”

Du Nguyệt Như vừa nghe thấy nhất thời tức giận giăng co, Thái Tử cũng không nhìn cô, âm thầm buộc chặt hai cánh tay ôm cô vào trong ngực.

“Chuyện trước kia tôi có thể xóa bỏ, nhưng Nguyệt Như và anh, sẽ không có sau này, đứa bé coi như là vật kỷ niệm, anh nuôi đi, cứ như vậy, tạm biệt.”

Dứt lời Thái Tử không nhiều câu nhiều lời nữa, lại càng không ngoảnh lại nhìn Du Nguyệt Như đang đánh đấm giống như bị điên vậy, xoay người rời đi.

Cho đến khi ngồi lên máy bay trở về nước, Thái Tử vẫn buộc tay chân chặn miệng của cô không cho cô nói chuyện, mặc cho Du Nguyệt Như ra sức đá đập lung tung. Cuối cùng đợi cô đã tiêu hao hết sức lực an phận ngồi xuống, ngồi im một chỗ thờ gập kịch liệt, Thái Tử vuốt lại mái tóc xộc xệch của cô, lau khô nước mắt, rồi đắp chăn cho cô.

“Ngủ đi, ngủ một giấc sẽ về đến nhà.”

Du Nguyệt Như gắt gao nhìn chăm chăm anh, đôi mắt xinh đẹp suýt nữa phun ra lửa. Thái Tử xem thường tiếp đó nhắm mắt nghỉ ngơi tự chăm sóc bản thân, bên mép hiện lên một nụ cười vui vẻ khác đủ thâm ý.

Được rồi, coi như anh chơi xấu một lần, nhưng nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra, một tiếng anh rě này sớm muộn gì cũng phải gọi.

Thi Dạ Diễm, nếu anh có bản lĩnh thì đến đây đem chị ấy trở về đi, không có bản lĩnh, vậy cũng đừng trách tôi đem chị ấy gả cho người khác.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Phần 105

Đêm hai ngày sau đó, trong phòng bệnh, Thi Dạ Diễm từ hôn mê bỗng dưng mở mắt tỉnh lại, đồng thời khi gần tỉnh lại, trong nháy mắt ý thức của anh trở về trước lúc bị ngất đi kia, anh trơ mắt nhìn Thái Tử mang Du Nguyệt Như đi mà không thể làm gì.

Anh đứng dậy theo phản xạ, cơn đau nhức như xé rách từ bụng truyền tới khiến anh lại ngã trở về giường lần nữa, trên trán nhanh chóng thấm ra mồ hôi lạnh, tay ôm vết thương âm thầm tự điều chỉnh hô hấp căng cứng chịu đựng qua cơn đau đớn này.

Chợt một bàn tay mềm mại nhỏ bé đặt ở trên trán, cẩn thận lau mồ hôi cho anh.

Thi Dạ Diễm ngẩn ra, lúc này mới phát hiện Thi Duy Ân mặc áo ngủ quỳ gối ở bên cạnh anh, cái miệng nhỏ nhắn mím chặt, chân mày nhíu chặt lại theo dõi ánh nhìn của anh, sự lo lắng hiện lên trong mắt không bỏ sót.

Anh chớp chớp mắt nhìn, dường như vẫn chưa thể thích ứng được sự tồn tại của con. Hai người im lặng một hồi, anh mới khôi phục lại tinh thần.

“Con...” Anh vừa mở miệng mới phát hiện cổ họng mình khàn khàn dường như nói không ra lời, Thi Duy Ân lập tức cầm lấy cái ly, dùng thìa nhỏ múc ra một muỗng nước đút vào trong miệng anh, còn Thi Dạ Diễm cả quá trình chỉ biết ngây người há mồm phối hợp.

Thi Duy Ân bỏ cái ly vào chỗ cũ rồi ngoan ngoãn ngồi vào bên cạnh anh, ánh mắt Thi Dạ Diễm vẫn nhìn bé không rời, anh từ từ đưa tay tới, nhẹ nhàng chạm vào khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của con.

“Con tên gì?”

Nội tâm Thi Duy Ân đấu tranh, “Thi Duy Ân, mẹ thường gọi con là Tiểu Trà Diệp.”

Thi Dạ Diễm nghe được cái tên này, trong phút chốc hốc mắt đã ướt, đôi môi run rẩy, “Thi... Duy Ân...”

Thi Duy Ân thấy được nước mắt trong mắt anh, ngay cả bàn tay chạm vào con cũng đang run run, chân mày nhíu chặt hơn, “Cha vẫn còn đau sao?”

Một giọt nước mắt bỗng chốc từ trong mắt Thi Dạ Diễm chảy ra, hai từ (trong tiếng trung tiếng cha có hai chữ 爹地) trong lời nói băng quơ của con khiến cho trái tim của anh bỗng dừng chậm lại, “Có thể gọi cha một lần nữa, được không?”

Có lẽ là cảm nhận được sự chịu đựng và chờ đợi qua giọng nói của anh, khóe miệng Thi Duy Ân từ từ cong xuống sau đó lại vênh lên, cặp mắt ngập nước và đầy kiêu ngạo kia cực kỳ giống anh, lau lau cái mũi nhỏ chọt nhào vào trong ngực anh, bàn tay nhỏ bé dấm dánh lung tung ở trước ngực anh.

“Con không muốn không muốn! Cha không thích Tiểu Trà Diệp, Tiểu Trà Diệp ghét cha! Oa...” Thi Duy Ân rất cuộc không nhịn được nữa đem tất cả ủy khuất cùng nỗi nhớ tích trữ bao ngày trút hết ra ngoài, khóc đến kinh thiên động địa. Bách Vĩ đang nghỉ ngơi bên ngoài cũng bị đánh thức cuống quýt chạy đến, thấy tình cảnh này mới thở dài một hơi rồi lặng lẽ lui ra ngoài.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Thi Duy Ân khóc dữ dội như vậy, sự trách móc và tủi thân của con khiến cho trong lòng Thi Dạ Diễm một cảm giác áy náy và tự trách khó nói.

“Xin lỗi con... Cha không phải không thích con... xin lỗi con, nếu như cha biết sự tồn tại của con nhất định sẽ không... Xin lỗi con...”

Anh biết an ủi một người phụ nữ, nhưng không biết ứng phó như thế nào với con gái của mình. Tay chân Thi Dạ Diễm luống cuống, vụng về vồ vồ lưng con, nhưng lại không dám dùng sức, con nhỏ như vậy, mềm mại như vậy, chỉ sợ không chú ý một chút sẽ làm đau con.

So với giây phút không còn gì kia càng bất lực hơn, anh nhẹ nhàng ôm đứa con đang khóc không ngừng vào lòng, hôn lên tóc con kiên nhẫn dỗ dành, “Đừng khóc Tiểu Trà Diệp, ngoan, tha thứ cho cha.”

“Con không muốn tha thứ, Tiểu Trà Diệp ghét cha, ô ô...” Anh nuông chiều khiến cho Thi Duy Ân càng ngang ngược được nước lấn tới, thậm chí có chút hưởng thụ, con bé cũng là một đứa có cha, cuối cùng có thể giống như những đứa trẻ khác làm nũng thậm chí muốn làm gì thì làm trước mặt cha.

Miệng Thi Dạ Diễm im lặng lộ ra một nụ cười khổ sở mà hài lòng vui vẻ, trong sự khóc nháo của con gái kia có phần kỳ cục và đáng yêu cực kỳ giống Du Nguyệt Như, quả thực chính là phiên bản của cô ấy.

huyentrang138. diendanlequydon

Cả đêm này, tình cảm trong lòng anh căng tràn không nói ra được, giống như những con sóng nhỏ vô hình từng đợt từng đợt đánh thẳng vào trái tim lẫn những góc nhỏ sâu trong nội tâm anh.

Người phụ nữ kia sinh cho anh một đứa bé, một đứa con gái giống cô như vậy. Lúc không biết tương lai của hai người họ đi về đâu, một mình cô

hoàn thành giấc mơ thuộc về hai người.

Sự dũng cảm và kiên định của cô, khiến cho anh thực sự cảm phục, anh không biết cuộc đời này còn có thể dùng cái gì để bù đắp lại phần tình thâm nghĩa trọng này.

Tiểu Như, nếu như giờ phút này em ở đây, anh chỉ muốn nói với em, trong cuộc đời anh ba việc anh làm đúng đắn nhất, chính là gặp được em, chiếm đoạt em, yêu em...

Sau đó Thi Dạ Diễm giống như biến thành một người khác, thu lại tính khí thô bạo bẩm sinh của anh, hơn nữa còn thanh thản an tâm dưỡng thương ngoài dự liệu của mọi người. Bách Vĩ bắt đầu hoài nghi có phải là đầu óc của anh cũng bị đánh hư hay không, nếu không sao chỉ phân phó anh đi điều tra tình hình Du Nguyệt Như gần đây mà không thấy anh chuẩn bị có bất kỳ hành động gì?

Thỉnh thoảng anh sẽ vuốt vuốt vết sẹo từ dưới cằm đến trên miệng, giữa hai lông mày nhíu lại không dễ nhận ra sự buồn bã, sau đó ôm con gái hỏi, “Cha có phải rất đáng sợ hay không?”

Thi Duy Ân lắc đầu thật mạnh, cuộn tròn lại rúc vào trong ngực anh, giang hai tay hết sức ôm lấy anh, “Cha đẹp trai nhất, Tiểu Trà Diệp và mẹ thích cha nhất.”

Thi Dạ Diễm cười nhàn nhạt, ôm chặt đứa con gái còn nhỏ tuổi mà đã hiểu chuyện này.

“Cha, lúc nào chúng ta có thể gặp mẹ, Tiểu Trà Diệp muốn mẹ.”

“Ngoan, sẽ không quá lâu đâu, chờ một chút nữa thôi.”

Chờ một chút nữa thôi, Tiểu Như, kiên nhẫn đợi anh. Anh lấy sinh mạng mình ra đảm bảo, lúc gặp lại nhau, sẽ không bao giờ... để cho em rời khỏi

anh nữa...

Ở bên kia, từ ngày trở về nước trở đi, Du Nguyệt Như đều bị Thái Tử nhốt ở trong nhà cũ của Hoàng Phủ gia phái nhiều người trông chừng Du Nguyệt Như hai tư trên hai tư, ngay cả ra khỏi phòng cũng không cho phép, ngăn chặn cô liên lạc với bên ngoài. Tân Tiệp mấy lần khuyên bảo cũng không giải quyết được việc gì, dường như ngoài Hoàng Phủ Triệt không người nào hiểu được dụng ý của anh.

Ba tháng sau Thái Tử đem mấy quyển tạp chí đến trước mặt cô, “Chị thích kiểu hôn lễ gì? Kiểu phương tây sao?”

Tiêu đề trên mỗi quyển tạp chí bắt mắt khiến cho Du Nguyệt Như tức giận toàn thân phát run, cắn răng nghiêng lợi, “Em làm vậy là có ý gì? Ai nói chị muốn gả cho Phong Hạo!”

Thái Tử vô si cười một tiếng, “Em nói.”

“Chị không đồng ý!”

“Em không trưng cầu ý kiến của chị, chẳng qua là tới thông báo cho chị, chị chuẩn bị làm cô dâu cho tốt đi.”

“Hoàng Phủ Luật! Em rốt cuộc là muốn như thế nào?” Du Nguyệt Như tức giận không kiềm chế được túm cổ áo anh, hai mắt đỏ bừng.

“Có cần phản ứng dữ đến mức như vậy không, dám hỏi là chuyện thường tình, hơn nữa chị và Phong Hạo trên danh nghĩa cũng là gặp gỡ quan hệ, kết hôn không có gì không ổn.” Thái Tử đẩy tay của cô ra, giọng nói nhẹ nhõm, giống như làm ra chuyện vui vậy.

“Em nằm mơ đi!” Du Nguyệt Như đem tất cả chỗ tạp chí trong tay hung hăng quăng hết vào người anh, nhưng lại được anh dễ dàng né tránh. Thái Tử khom người nhặt lên, nhìn bức hình hai người được đăng phía trên,

nhếch khóe miệng lên, “Phong Hạo không tệ a, không phải là đã từng điều tra qua cậu ấy là người đàn ông đứng đầu được các mỹ nhân thiên kim muốn gả cho nhất sao, xứng đôi với chị như vậy, em khuyên chị nên sớm đem những thứ ảo tưởng không thiết thực kia vứt đi, ngoan ngoãn nghe theo sắp xếp của em.”

Trong lòng Du Nguyệt Như đau như dao cắt, “Hoàng Phủ Luật, em khiến cho chị hối hận vì trước đây đã làm tất cả vì em.”

Thái Tử xem thường chê cười, “Em không hiểu ý của chị, em không biết chị đã vì em đã làm những gì, cho dù như thế nào, việc gả chị đi đã định rồi, chuẩn bị làm bà chủ nhà họ Phong đi.”

“Chị không lấy chồng!”

Thái Tử hờ hững hất cằm lên, hơi lãnh khốc một chút có chứa một tia đùa cợt, “Đừng khiến em phải nói những lời khó nghe, Phong Hạo không thèm để ý đến cuộc sống riêng hỗn loạn trước đây của chị như vậy, không thèm để ý chị có bao nhiêu tình nhân, chịu cưới chị đã đủ hiếm thấy rồi, chị đừng có không biết điều.”

Trong lòng Du Nguyệt Như vỡ tan thành từng mảnh, nước mắt không nhịn được trào ra, “Em cho rằng chị muốn có một cuộc sống riêng như vậy? Em cho rằng chị thật sự hạ tiện như vậy? Em quả nhiên là con trai của Hoàng Phủ Dận, vô sỉ vô tình giống như ông ta.”

“Nhưng ông ấy cũng là cha của chị.”

Du Nguyệt Như dường như nghe được chuyện buồn cười nhất thiên hạ, nắm chặt hai quả đấm móng tay đâm thật sâu vào lòng bàn tay, dấu vết nửa vàng trắng bóp ra màu máu, vẻ mặt đau thương đến tê lương khiến cho Thái Tử thấy kinh hãi.

“Cha sao? A, mắt nào của cậu thấy cha coi tôi là con gái vậy? Một người cha đưa con gái lên giường với một người đàn ông xa lạ! Có người cha nào sẽ đem con gái mình ra làm công cụ để lợi dụng chỉ vì con trai duy nhất trong mắt ông ta không?”

Ánh mắt Thái Tử bỗng chốc thay đổi, trên mặt chợt hiện lên đầy nham hiểm, đáy mắt nhanh chóng bị xâm nhiễm một sự đáng sợ khiếp người sắc bén, trong đó đang nổi lên một trận cuồng phong trước nay chưa từng có.

“Chị, lặp lại một lần nữa?”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 85: Phần 106

Anh không hiểu rốt cuộc tình cảm là như thế nào mà có thể khiến cho dững khí trong thân thể một người phụ nữ có thể sinh ra lớn như vậy, dành cả cuộc đời chỉ để cố giữ lấy một người đàn ông.

Lúc Du Nguyệt Như định mở miệng lần nữa Thái Tử liền che trước miệng của cô, đáy mắt cuồn cuộn đau đớn, sau đó bỗng dừng xoay người đập cửa rời đi. Trước khi rời đi anh không chút nào che giấu sát ý khiến cho Du Nguyệt Như từ tức giận khôi phục lại tinh thần, lúc này mới ý thức được mình vừa nói cái gì, ngơ ngác co quắp quya trở lại ngồi phịch xuống.

Thái Tử ra ngoài lập tức gọi điện từ xa đến chi nhánh công ty của Hoàng Phủ Dân ở Châu Âu, mỗi một giây một phút chờ điện thoại được kết nối sự phần nộ của anh như tăng thêm một phần.

Không người nào nghe điện thoại.

Anh đột nhiên đánh năm đấm vào bức tường, hít sâu mấy lần, âm thanh lộp đi lộp lại. Vẫn không người nào nghe máy. Tâm trạng của anh không có chỗ trút xả, cả người giống như một con sư tử giận dữ ném vỡ điện thoại di động, liên tiếp vung năm đấm hung ác đánh về phía bức tường cứng rắn, da chỗ khớp xương tróc ra cũng không có cảm giác chút nào, Tân Tiệp vừa trở về đã nghe thấy tiếng động liền nhìn thấy bức tường trước mặt kia có một vết máu khiến bà sợ khiếp đảm, vội vàng kêu người làm mang hòm thuốc tới cầm lấy tay anh băng bó.

“Sao lại nóng tính như vậy, có chuyện gì con cùng Nguyệt Như nói chuyện nhẹ nhàng chút.” Tân Tiệp lúc bôi thuốc cho con đau lòng nhịu mà lại, khẩu khí nhẹ nhàng dịu dàng.

“Hai đứa các con một chín một mười, nhưng con là đàn ông, đừng tưởng rằng người ta bảo con là Thái Tử thì con thật sự là thái tử, có thể làm anh chị em hay làm vợ chồng đều là ngàn đời mới tu luyện được cái phúc ấy, phải biết quý trọng.”

Giọng nói Tân Tiệp dịu dàng điềm nhiên ghé sát vào tai anh, giống như hàng vạn cây kim cùng nhau đâm vào trong lòng anh khiến anh kêu đau không được. Thái Tử không nói gì cánh tay còn lại để ngang lên mặt, đầu cúi xuống, ánh mắt nhìn xuống đầu ngón chân.

Thấy anh không lên tiếng, Tân Tiệp hơi lộ vẻ bất mãn đẩy anh một cái, “Mẹ đang nói chuyện với con đấy.”

Hầu kết Thái Tử cuộn lên cuộn xuống, hồi lâu mới đè nén tâm tình mở miệng rất nhỏ.

“Nếu như ông ấy chết ở trước mặt mẹ, mẹ sẽ tha thứ cho con sao...”

Thân thể Tân Tiệp chấn động, bà sao lại không biết người mà Thái Tử gọi là “ông ấy” là ai chứ. Bà không nói gì băng bó cẩn thận cho tay của anh xong, Tân Tiệp không khỏi giơ tay lên vuốt dọc sống lưng cứng ngắt rõ ràng đang chịu đựng của con trai.

“Một bên là người đàn ông của ta, một bên là con trai của ta, mẹ không muốn nhìn thấy có bất kỳ chuyện gì xảy ra, mỗi bất hòa giữa hai người mẹ không tiện xen vào, có lúc mẹ còn thấy hận ông ấy hơn các con... Nếu như con không phải là lý do ta không thể giết ông ấy, vậy thì hiện tại ta sẽ không ở đây, ta coi như ông ấy luôn ở nước ngoài không bao giờ trở lại... Sau này, mai táng hai chúng ta ở cùng một nơi là được.”

Lúc Tân Tiệp nói lời này không còn đau thương, cho dù có, chẳng qua là không biểu lộ ra. Thời gian là thứ tàn nhẫn nhất, nó khiến cho Tân Tiệp lúc đầu tràn đầy hy vọng với Hoàng Phủ Dận rồi dần dần nhạt phai.

Mọi người thường nói không yêu thì sẽ không hận, những lời này thật ra Tân Tiệp là người hiểu nhất.

Mọi người chỉ thấy Tân Tiệp lạnh nhạt, nhưng có ai biết rằng trái tim Tân Tiệp đã sớm ngừng đập mất đi ấm áp, chỉ còn sót lại một tình yêu quán tính, bởi vì lúc gả cho ông bà đã từng hứa bất kể có chuyện gì xảy ra cũng làm bạn ông cả đời.

Người đàn ông này dù cho có muôn vàn mọi thứ không tốt, cũng là bạn đời duy nhất kiếp này của bà. Có lẽ lúc mới gặp ông lần đầu tiên, bà đã phạm phải một sai lầm, đồng thời cũng là sai lầm cả đời rồi.

Quá đau thương khiến cho trái tim chết đi, nhưng cũng khiến cho trái tim sống lại. Tân Tiệp muốn, kiếp sau, nhất định là người đầu tiên gặp ông, sớm hơn so với bất kỳ ai. Kiếp sau, đến lượt ông yêu bà, mà bà không yêu ông, như vậy bọn họ hòa nhau...

Đối mặt với một Tân Tiệp như vậy, Thái Tử cũng không nói ra bất kỳ từ nào nữa. Anh không hiểu rốt cuộc tình cảm là như thế nào mà có thể khiến cho dững khí trong thân thể một người phụ nữ có thể sinh ra lớn như vậy, dành cả cuộc đời chỉ để cố giữ lấy một người đàn ông.

Tân Tiệp như vậy, Du Nguyệt Như cũng thế.

Lúc Hoàng Phủ Triệt phi xe chạy về nhà cũ, Thái Tử chán nản ngồi trên sân thượng vì Dĩ Nhu mà xây dựng căn nhà gỗ dành cho công chúa nhỏ. Bên trong tất cả đều là trang sức màu hồng mà các cô gái nhỏ thích nhất, các loại thủy tinh và trang sức của con nít sặc sỡ màu sắc, hoa cả mắt. Nhớ lúc ấy Dĩ Nhu đã năn nỉ anh rất lâu anh mới đồng ý, trước đó còn nói cô lúc

nào thì mới trưởng thành, nói Nguyệt Như không giống cô ấy cho đến bây giờ vẫn ngây thơ như vậy.

Lúc đó Dĩ Nhu giận dữ cãi lại, làm sao anh biết được chị không ngây thơ chứ? Đây là thứ mà tất cả các cô gái đều thích mà!

Thái Tử cười nhạt lườm tranh cãi với cô. Lúc ấy Du Nguyệt Như cũng ở đó, cô chỉ cong môi cười đến mức cực kỳ lạnh nhạt. Bây giờ nhớ lại, trong lòng anh lẫn lộn ngũ vị tạp trần, bọn họ mỗi người đều cố gắng tạo cho đứa em gái một thế giới tốt đẹp nhất không còn tranh giành tranh đoạt, giống như con bé trời sinh ra nên được mọi người nuông chiều, mà Du Nguyệt Như lại là một người phụ nữ chín chắn hiểu chuyện.

Cái ý nghĩ này thật khốn khiếp à, Thái Tử thầm mắng mình, tại sao chị ấy lại không được ngây thơ như Dĩ Nhu, tại sao lại cảm thấy Du Nguyệt Như tất nhiên sẽ không thích kiểu phòng công chúa như vậy? Thì ra là từ trước đó rất lâu, sự tồn tại của mình cũng đã tước đi tư cách được cưng chiều yêu thương của chị ấy.

“Đưa mẹ ra nước ngoài.” Sau đó tự tay giết chết Hoàng Phủ Dận, bàn tay Thái Tử đặt lên trán, dường như đang cắn răng nhẫn nại. Hoàng Phủ Triệt hiểu ý của Thái Tử, ngay sau đó cũng rơi vào trầm mặc. Đối mặt với những chuyện mà Hoàng Phủ Dận gây nên cho Du Nguyệt Như, cơn tức giận ngập trời trong lòng anh càng để lâu thì tích tụ càng dày đặc hơn, thậm chí trên cánh tay có thể nổi lên gân xanh đáng sợ, đôi môi mím thành một đường không có độ cong.

“Bác sĩ nói tình trạng của mẹ như vậy không kéo dài được lâu, nhiều nhất là năm năm, cũng không phải là anh không nghe thấy.” Hoàng Phủ Triệt thâm trầm lên tiếng.

Thái Tử bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng, “Triệt, có thể nói cho anh biết được không, anh có nên vì chị Nguyệt Như mà giết ông ấy, hay là vì mẹ mà

tha cho ông ấy. Hay là tự tay ta kết liễu ông ấy.”

Hoàng Phủ Triệt móc ra một điều thuốc, lúc chuẩn bị châm mới nhớ tới ngôi nhà gỗ nhỏ quý giá này của Dĩ Nhu lập tức dừng lại, lúc này chỉ đang nghịch ngợm cái bật lửa.

“Nguyệt Như vẫn không muốn để cho chúng ta biết, không phải là lo lắng cục diện bây giờ sao...chỉ còn lại năm năm, anh muốn dì Tiệp ngay cả năm năm này cũng mất đi sao?”

Bầu không khí trầm mặc hồi lâu, khiến con người ta không thở nổi.

“Hôn lễ cử hành đúng hạn.”

“Nếu như Thi Dạ Diễm không đến đây thì sao?”

“Em cho rằng anh ta không tới sao?”

Hoàng Phủ Triệt tiện tay cầm lấy một con búp bê Barbie mặc áo cưới, cùng với ánh mắt xa xăm, “Nếu như anh ta không đến, em sẽ dùng cuộc đời mình bù đắp những tháng ngày khổ cực của chị Nguyệt Như.”

Bên mép Thái Tử nở ra một nụ cười.

Có thể vì chị ấy mà ngang tàn nghiêng quyền thiên hạ, có thể vì chị ấy mà gần như đem tất cả danh lợi quyền thế trên tay dứt khoát vứt đi hết, lúc chỉ còn hai bàn tay trắng vẫn có thể cho chị ấy hạnh phúc sự tự tin cùng dũng khí... Thi Dạ Diễm, nhưng nếu anh không làm được điều cuối cùng này, sợ rằng ở trên đời này sẽ không tìm ra được người đàn ông thứ hai xứng đáng để anh giao phó chị mình khi còn sống.

Nếu là như vậy, cho dù mình chết một vạn lần cũng không để một người phụ nữ quý báu nhất như chị hy sinh vì anh ta.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 86: Phần 107

Du Nguyệt Như vẫn chưa được tự do, Thái Tử cho người đến đặt lễ phục áo cưới, đồ trang sức đeo tay và giày theo số đo của cô. Anh nói với cô về mọi thứ cần chuẩn bị trước hôn lễ, Du Nguyệt Như vừa hận vừa giận cho đến bây giờ cũng không biến mất, nhưng cũng không còn phản kháng lại, gông như trong mắt vẫn ẩn chứa một sự tin tưởng nào đó.

Cả thành phố T không ai không mong chờ hôn lễ kết giao long trọng hoành tráng này, theo đó ngày hôn lễ sắp tới cũng thu hút ngày càng nhiều sự chú ý.

Cùng lúc đó, nội bộ nhà họ Thi hoàn toàn thay đổi cũng đã xảy ra. Vết thương của Thi Dạ Diễm căn bản đã hồi phục sau đó chính thức tuyên bố từ bỏ quyền thừa kế đồng thời cũng rời khỏi nhà họ Thi, chấp tay đem tất cả mọi thứ nhà họ Thi nhường lại cho Thi Dạ Hương. Đối với những nghi ngờ bên ngoài anh không trả lời, cũng không quan tâm.

Đối với lần này Thi Thác Thần cũng không có quá nhiều phản ứng, dường như đã có tính toán trước, toàn bộ quyền lực dần dần giao lại cho Thi Dạ Hương sau đó về ở ẩn. Thi Dạ Hương trở thành người nắm quyền đảm nhận nhà họ Thi, Thi Dạ Diễm rời khỏi nhà họ Thi mất đi hào quang phải tự xây dựng địa vị cho mình.

Cố Lạc bày tỏ sự cảm thông chỉ là cảm thấy vô cùng thương tiếc, nhưng cô không thể hiểu được đó là, tin tức đám cưới Du Nguyệt Như sao phải âm ỉ huyền ảo mà người đàn ông này giờ phút này còn có thể ung dung tự đắc cầm cây bút dạy con gái lại còn giả bộ lơ đi.

“Em không biết trong đầu anh đang suy nghĩ cái gì! Người phụ nữ của anh, mẹ của con gái anh sắp phải gả làm vợ cho người khác! Anh sao lại không có phản ứng gì?”

Cô đem mấy bài báo tạp chí đăng tin này tới đập đập trước mặt Thi Dạ Diễm, Thi Dạ Diễm thản nhiên liếc mắt nhìn vẫn tiếp tục nói chuyện với con gái. Cố Lạc trợn mắt một cái, ngược lại ôm lấy Thi Duy Ân giơ lên ở trước mặt, “Này, chẳng lẽ cháu muốn có bố dượng?”

“Cháu không muốn đâu.”

“Vậy còn không khuyên nhủ cha cháu tới giành lại mẹ cháu?” Đôi mày thanh tú của Cố Lạc nhíu lại, sắp bị cha con nhà này ép điên mất thôi.

Thi Duy Ân nhếch miệng cười một tiếng, bộ dạng giống như đây là chuyện đương nhiên, “Chị Lạc Lạc đừng sốt ruột, cha nói chờ thêm một chút.”

Cố Lạc là một người phụ nữ thông minh và chu đáo, cô cau mày trầm tư trong chốc lát rồi để Thi Duy Ân xuống, thở dài, “Đúng là hoàng đế không vội Thái giám gấp gì chứ, không biết anh còn phải chờ cái gì nữa.”

Thi Dạ Diễm không nhanh không chậm mở miệng, con người từ đầu đến cuối đều được bao trùm bởi sự chắc chắn, “Mỗi lần anh ra tay không nhất thiết đều phải điều binh khiển tướng mang theo thiên binh vạn mã, Lạc Lạc em như vậy có còn giống một người phụ nữ không? Sao trong đầu toàn là ý nghĩ đánh nhau thế hả?”

Cố Lạc nhìn anh bằng ánh mắt quái dị, nghiêng đầu nhìn Thi Duy Ân, “Đây thật sự là cha cháu sao?”

“Vâng.” Thi Duy Ân thần thần bí bí che miệng cười nhỏ.

Thi Dạ Diễm cúi đầu, trên miệng nở ra một nụ cười nhu tình mật ý (một nụ cười ngọt ngào đầy tình cảm)

Vài ngày sau Bách Vĩ cuối cùng cũng trở lại mang theo một thông tin, “Người đã tìm thấy rồi, nhưng cái tên này, nói rằng đang nghỉ phép, không muốn người khác quấy rầy.” Bách Vĩ bầm báo cụ thể, nếu không phải Thi Dạ Diễm đã dặn dò không được làm khó người này, anh nhất định không nói hai lời ngay lập tức trối lại.

“Vậy sao?” Thi Dạ Diễm lúc này mới ra quyết định, “Vậy tôi tự mình đi là được rồi.”

huyentrang138.diendanlequydon.com

New Caledonia

Một hòn đảo nhỏ ở trên Nam Thái Bình Dương, được bao quanh bởi sóng biển mênh mông bao la giống như một viên trân châu dập dềnh trong nước biển, toát ra sự yên tĩnh mà quyến rũ độc đáo riêng của mình, quả thật giống như chốn bồng lai tiên cảnh thu hút mọi người.

Thời gian đẹp để đi lặn vừa trôi qua, căn cứ thông tin mà Bách Vĩ cung cấp, Thi Dạ Diễm “Vô tình gặp gỡ” Joe trên bờ cát vừa mới đi lặn về đang ở trần với cơ thể vạm vỡ làn da trắng nõn.

“Hey, Joe đẹp trai, trùng hợp vậy, đang nghỉ phép sao?” Thi Dạ Diễm đứng trước mặt vui vẻ đón ánh mặt trời, trên khuôn mặt đeo kính dâm màu đậm, trên người mặc một chiếc áo sơ mi màu xanh nước biển rộng rãi, phong thái ung dung giống như anh mới là người đi nghỉ phép.

Người đàn ông được gọi là Joe này xách theo chân vịt, khi bỏ kính lộ ra khuôn mặt hết sức đẹp trai, dáng người cao lớn khi lặn xuống nước phải nói là hoàn mỹ, hình dáng bắp thịt mơ hồ có thể thấy được. Vẻ mặt vốn nhẹ nhõm sau khi nhìn thấy Thi Dạ Diễm chợt chuyển nhiều mây.

Joe giật mình, nhếch miệng lộ ra hai hàm răng trắng bóng, cố vui vẻ cười khan hai tiếng, “Hi, Eric, thật trùng hợp, trái đất lớn như vậy, lại để cho hai chúng ta gặp được nhau ở chỗ này, thật là, có, duyên, phận.” Mấy chữ cuối cùng... Joe phải cắn răng nói ra rất nặng nề, sau đó đi qua người anh.

Thi Dạ Diễm mím môi cười, đối với giọng nói châm chọc của Joe anh không thèm để ý chút nào, đi theo sau anh trở lại quán rượu. Lúc Joe cầm thẻ mở cửa phòng liền nhếch khóe miệng lên tùy tiện hỏi, “Có phải cậu ở phòng đối diện tôi không? Vậy thì càng có duyên phận rồi.”

Thi Dạ Diễm lấy thẻ mở cửa phòng từ trong túi ra quơ quơ trước mặt anh, “Đúng thật.”

“Mẹ nó!” Joe nói tục rất mất hình tượng, vô cùng không nề mặt anh đá cửa đi vào nhà. Thi Dạ Diễm bĩu môi, sớm đoán được sẽ bị sập cửa vào mặt. Thi Duy Ân kéo cửa phòng lộ ra cái đầu nhỏ nhìn sang phía đối diện.

“Cái chú cha nói ấy có đồng ý không?”

“...Không.” Thi Dạ Diễm ôm lấy con bé trở về phòng, đứa nhỏ này trí nhớ thật không tệ, anh chỉ thuận miệng nói vậy mà con bé đã nhớ...

“Cha, con có một câu hỏi.”

“Ừ.”

“Very two(很二) nghĩa là gì ạ?” (chả hiểu từ很二 này dịch kiểu gì, ko lẽ dịch là rất hai.)

Bách Vĩ cùng người có trách nhiệm chăm sóc Thi Duy Ân ở trên ghế salon cười đến ngửa tới ngửa lui, “Con gái anh đúng là một bảo bối!”

Thi Dạ Diễm: "...” Nghiêng đầu suy tư một chút, nói: “Tiểu Trà Diệp cảm thấy cha như thế nào?”

Thi Duy Ân lập tức đắc ý, ngẩng đầu ưỡn ngực, trong đôi mắt to lóe lên tia kiêu ngạo, “Cha thông minh, cha vĩ đại, cha đẹp trai, Tiểu Trà Diệp thích cha nhất!”

Thi Dạ Diễm không khỏi nhú mày, được người khác bộc trực thẳng thắn khen ngợi như vậy, hình như đây đúng là lần đầu tiên... Du Nguyệt Như vẫn luôn nói anh ích kỷ bá đạo tàn bạo hung ác. Anh cười cười xoa đầu con gái.

“Cái chú đó và cha trái ngược nhau.”

“Ồ...” Thi Duy Ân đáp lại một âm thật dài, thật ra thì con bé cũng không hiểu lắm. Con bé sinh ra lớn lên ở nước ngoài, “很二” đối với con bé mà nói là một từ ngữ mới mẻ.

Ừm, có phải giống như chị Trác Nhiên không nhỉ? Nhưng mà Tần Hiền thường nói chị ấy hơi ngốc mà thôi.

Nhưng rốt cuộc “very two” là cái gì, lúc ăn tối khi thấy Joe bản thân Thi Duy Ân mới hiểu được.

Thi Dạ Diễm bưng hai suất không mời mà đến ngồi đối diện với Joe, “Rất ít khi thấy cậu nghỉ phép.”

Trên người Joe mặc một chiếc áo T-shirt, bên dưới mặc một chiếc quần hoa màu cát, tóc ngắn hơi lộ vẻ xốc xếch, nhưng không làm ảnh hưởng đến vẻ đẹp trai của anh ta. Anh lạnh nhạt ừ một tiếng, bỏ một miếng cơm vào trong miệng, “Tôi không giống anh, không có duyên với người đẹp, lần này lại mang theo một mỹ nhân đến a?”

Thi Dạ Diễm tán đồng gật đầu, “Con gái của tôi quả thật rất xinh đẹp.”

Joe liếc mắt, vừa khinh thường vừa giận dữ rồi cầm lấy cái ly ngậm ống hút hút vài hớp nước trái cây, “Cậu thật biết đùa, đang diễn kịch à, cậu lấy đâu ra đứa “Con gái” vậy.”

“Chú đang nói cháu sao?” Thi Duy Ân từ đằng sau lưng Thi Dạ Diễm lộ đầu ra, bò lên trên ghế ngón tay nhỏ chỉ vào mũi mình.

“Phốc...” Joe nhìn thấy từ trên trời rơi xuống một Thi Duy Ân không nhận được liền phun hết nước trái cây trong miệng phun ra, Thi Dạ Diễm nhanh tay nhanh mắt ôm con gái né tránh khỏi cái vị kia. “Cậu chú ý một chút.”

Joe ho khan nửa ngày mới trở lại bình thường được, đôi mắt màu đen nhìn chăm chăm từ đầu đến chân Thi Duy Ân, có chút không dám tin, thậm chí đưa tay tới véo véo khuôn mặt nhỏ nhắn tròn trịa của con bé phút chốc lại rút về giống như bị hù dọa.

“Này, đồ chơi nhỏ này ở đâu ra vậy? Sao trông giống anh vậy? Ngay cả màu mắt cũng giống nhau!”

Thi Duy Ân mặt nhăn cau mày, xoa xoa khuôn mặt bị bóp đau, cố gắng lễ phép hết sức tự giới thiệu mình: “Cháu tên Thi Duy Ân, là con gái của cha.”

Joe vẫn chưa thể tiếp nhận, chỉ vào con bé hỏi Thi Dạ Diễm, “Anh sinh con gái ra từ khi nào vậy?”

“Tôi cũng vậy cách đây không lâu mới biết.” Thi Dạ Diễm đem miếng thịt bò đã cắt nhỏ đặt vào trong đĩa của con gái.

“Cháu là do mẹ sinh ra, đàn ông có thể sinh con sao? Hả chú...?” Thi Duy Ân chu cái miệng nhỏ nhắn, không hiểu sao cùng là đàn ông, sao lại chênh lệch lớn như vậy, mặc dù vóc dáng của chú này cũng đẹp như vậy...

Sắc mặt của Joe ngấn ra, bị một cô bé khinh bỉ thật đúng là làm cho người ta cảm thấy buồn cười, tay anh nắm hờ để ở môi cố ý hăng hăng giọng, bắt chước người khác nghiêm mặt nói, ngay cả giọng nói cũng khác, từ máy móc rồi lại dễ nghe lạ thường.

“Chào cháu, chú tên Joe.”

“Cháu biết, cha đã từng nói qua về chú.” Thi Duy Ân chu đôi môi xinh xắn lên.

“Hả, cha cháu nói chú như thế nào?” Dáng vẻ nghiêm chỉnh của Joe lập tức biến mất, trên khuôn mặt tuấn tú xuất hiện nụ cười, dường như đang chờ đợi tiểu nha đầu xinh đẹp này có thể nói ra một chuỗi dài những lời khiến cho mình đắc ý.

“Very two.” (><)

“..” Nụ cười trên khuôn mặt Joe cứng đờ, nhìn về phía Thi Dạ Diễm, ánh mắt tựa như dao găm.

Lúc này đến lượt Thi Dạ Diễm hơi lộ vẻ không được tự nhiên để năm đấm hờ trước miệng ho khan, “Ăn cơm trước.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 87: Phần 108

Joe cũng sắp phiền muốn chết rồi, Thi Dạ Diễm gần như ngày nào cũng đem theo con gái tới đây trình diện.

Joe rốt cục không chịu nổi, phiền não vò đầu bứt tóc, “Tôi nói bao nhiêu lần rồi hiện tại tôi đang nghỉ phép, chỉ muốn được yên tĩnh, Diễm thiếu gia cầu xin cậu thương xót thành toàn cho tôi được không?”

Đáng tiếc Thi Dạ Diễm từ trước tới nay một chút kiên nhẫn cũng không có, anh chỉ kiên nhẫn không giống bình thường với một người, chính là con gái của anh, đối với mẹ của con gái anh cũng chưa từng kiên nhẫn như vậy.

Thi Dạ Diễm hít một hơi thật sâu, nhân lúc Thi Duy Ân đang xây lâu đài cát ở trên bờ biển, chặn ngang túm lấy cổ áo của Joe, “Điều kiện gì tôi cũng đáp ứng với cậu, tôi mở tài khoản đủ để cậu ung dung tự tại nửa đời! Cậu còn muốn như thế nào nữa!”

Joe trừng mắt, “Muốn đánh tôi sao?” Anh ta vừa nói vừa đem mặt tới, “Đến đây, mau đánh tôi đi.”

“Tôi mà ra tay khuôn mặt này của cậu cũng không còn!”

“Hả, không còn mặt mũi tôi cũng không cần.” Joe coi khuôn mặt của mình như mạng sống, mọc có một cái mụn cũng không dám ra khỏi cửa, chứ đừng nói là làm chuyện kích thích nguy hiểm đó trước mặt mọi người.

Thi Dạ Diễm nặng nề tổn hơi thừa lời, buông anh ta ra, nếu không anh sợ mình không kiềm chế được mà cho anh ta một cú đấm mắt.

“Thái Tử làm việc quá là tuyệt tình, tôi có chút động tĩnh nào cậu ta cũng biết tôi muốn làm gì, nếu không tôi cũng không tìm tới cậu. Joe, cả đời này tôi chưa từng mở miệng cầu xin ai, coi như tôi nợ cậu một ân huệ, chuyện này qua đi cậu muốn tôi lấy cái gì trả ơn cậu cũng được.”

Ánh mắt của anh âm thầm sụp xuống, nhìn về phía Thi Duy Ân đang chơi vui vẻ, “Đổi lại là cậu, cậu sẽ để cho người phụ nữ của mình gả cho người khác?”

Joe bởi vì câu nói này mà sắc mặt trầm xuống, ẩn chứa dưới đôi mắt là một sự khổ sở không nói nên lời.

Người phụ nữ của anh không phải là “sẽ”, mà là “đã” gả cho người khác rồi. Nếu không phải như vậy anh cũng sẽ không dùng cả thời gian nghỉ phép của mình để đi đây đến hòn đảo nhỏ xa xôi tự sinh tự diệt này.

Joe bỗng đứng ngửa đầu hét lên một tiếng, cởi áo T- shirt ra lộ ra cơ bắp cường tráng, xông về phía Thi Dạ Diễm bày ra tư thế chiến đấu, Thi Dạ Diễm không hiểu đành hỏi, “Làm gì vậy?”

“Đến đây, cùng tôi đánh vài chiêu.” Joe ngoắc ngoắc ngón tay khiêu khích.

“... Cậu không đánh lại được tôi đâu, đừng tốn công phí sức.”

“Nếu anh để cho tôi đánh thắng, tôi vui vẻ, nói không chừng sẽ đáp ứng anh.” Joe nói rất không biết xấu hổ, nóng lòng quơ quơ quả đấm muốn so tài.

Joe so với Thi Dạ Diễm là người trong hắc đạo hoàn toàn là người của hai thế giới khác nhau, thứ anh dựa vào không phải là nắm đấm, mà là kỹ

thuật, thi thoảng cũng dựa vào khuôn mặt xuất sắc kia, cho nên anh không thể không biết công phu trên tay của mình: không có gì đáng lo ngại.

“Nói lời giữ lời.” Thi Dạ Diễm bỗng nháy mắt, nghiêng đầu ý bảo qua rừng dừa bên kia, “Qua bên kia đi.”

Anh không muốn để cho con gái nhìn thấy bất kỳ cảnh bạo lực nào, Joe không có kiến, anh cũng không muốn tiểu nha đầu này nhìn thấy anh không có võ bị đánh bại, đánh không lại sẽ không bị mất mặt, bị nhìn thấy chắc sẽ rất mất mặt.

Sau mấy chiêu, Joe không vui, “Phiền anh chiếu cố cho tôi một chút tự tôn được chứ, đừng có làm cho ra lẽ như vậy.”

Mặt Thi Dạ Diễm tối sầm lại, muốn tức giận nhưng cố gắng đè xuống. Trừ Du Nguyệt Như ra không có ai dám sai bảo anh! Joe cậu hãy đợi đấy! Rồi có ngày cậu sẽ phải cầu xin tôi!

Nếu như Joe biết lời nói của Thi Dạ Diễm linh nghiệm như vậy, rằng quả thật vài năm sau mình phải cúi đầu cầu xin anh ta, hiện tại khẳng định mình sẽ không hành hạ anh ta như thế, người đàn ông này thật sự không phải người hay ghi hận sao, nhỏ mọn khiến người ta tức lộn ruột...

Joe đánh thẳng Thi Dạ Diễm rất không vẻ vang sau đó giữ lời hủy bỏ nghỉ phép, trước tiên bay về nước chuẩn bị đi làm, lúc sắp đi ném cho Thi Duy Ân một ánh mắt ngả ngớn.

“Lần sau gặp mặt sẽ không để cho cháu nhìn thấy một bộ dạng chú Joe đẹp trai như này đâu, hãy đợi đấy?”

Thi Duy Ân thành thực lắc đầu, “Cha cháu đẹp trai nhất.”

“Đó là cháu chưa được xem qua chú mặc âu phục! Nhìn rồi sẽ không cách nào kiềm chế mà thích chú.” Joe bị tổn thương một chút, bởi vì tất cả

biểu hiện lớn nhỏ lẫn già trẻ trên gương mặt Thi Duy Ân đều nghĩa là không cần.

“Không, cháu chỉ thích cha cháu.”

Joe phần nộ nhưng vẫn mở miệng nói rõ, “Con gái như cháu yêu cha quá, cẩn thận tương lai không ai thềm lấy.”

“Trở về chờ tin tức của tôi.” Thi Dạ Diễm trầm mặc một cước đá anh ta lên máy bay.

Bách Vĩ ở bên cạnh vừa nghe điện thoại của Tiểu Thủy vừa cười, chờ Joe đi anh mới đến gần.

“Eric, đồ đã chuẩn bị xong, sẽ chờ cậu đi lấy, tôi đã đặt vé máy bay đi Newyork rồi.”

Thi Dạ Diễm gật đầu, tảng đá lớn trong lòng cuối cùng cũng được buông xuống.

Thời gian vừa tròn, còn đúng bảy ngày, chỉ còn bảy ngày nữa, Tiểu Như, chờ anh...

Thi Duy Ân đếm mỗi đầu ngón tay coi như một ngày, cẩn thận tính mấy lần, xác nhận mình không đếm sai, vui vẻ ôm cổ Thi Dạ Diễm, “Tiểu Trà Diệp muốn nhanh được gặp mẹ.”

Thi Dạ Diễm hơi nhếch miệng, không nói gì ôm chặt con gái. Bách Vĩ lắc đầu cười, “Joe nói không sai, Tiểu Trà Diệp yêu cha quá, tôi còn chưa thấy đứa trẻ nào dính cha như vậy.”

“Cậu từng thấy qua mấy đứa trẻ?” Thi Dạ Diễm lơ đễnh hỏi ngược lại, con gái dính cha như vậy bởi vì quá thiếu hụt cảm giác an toàn.

Bách Vĩ cười hì hì, “Có mỗi Tiểu Trà Diệp thôi.” Chỉ cầu nguyện trong lương lai nếu Tiểu Thủy sinh con trai cho anh, nhưng ngàn vạn lần đừng yêu mẹ nó quá, anh cũng không muốn giành giật vợ mình với con trai.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Kết Hôn Hay Không Kết Hôn Phần 109

Dưới vô số ánh đèn lấp lánh bên dưới, người đàn ông không ai có thể sánh được này đang quỳ một gối ở trước mặt Du Nguyệt Như, tay giơ cao một chiếc nhẫn kim cương màu đen.

***

绿槐高柳咽新蝉

Lục hòe cao liễu yết tân thiên, huân phong sơ nhập huyền.

Thời tiết đầu mùa rất mát mẻ, thành phố T mấy năm gần đây không có lấy được một đêm yên tĩnh, vì đây là ngày con gái cả của gia đình lớn nhất thành phố kết hôn.

Còn chú rể lại là người đáng để kết hôn nhất trong mắt tất cả phụ nữ, một người đàn ông từ gia thế xuất thân ngoại hình tất cả đều hoàn mỹ đến mức không có gì để chê trách, con trai độc nhất của Phong thị đứng đầu Thành Tây- Phong Hạo.

Hôn lễ nhanh chóng được chuẩn bị trong vài tháng, được cử hành tại sảnh lớn của tập đoàn Royal Group Twin Towers. Có thể nhận được thiệp mừng đều là người có địa vị hết sức quan trọng trong các giới của xã hội, còn có mặt một vài giới truyền thông nổi tiếng, dàn nhạc long trọng chưa từng thấy.

Các trưởng bối của gia tộc Hoàng Phủ đối với lần đám hỏi này tương đối hài lòng, mọi người tươi cười rạng rỡ. Khi Hoàng Phủ Dận từ Châu Âu trở về khắp thành phố đều đã biết chuyện kết hôn, nhưng không một ai trong nhà hỏi qua ý kiến của ông, mặc dù ông rất bất mãn nhưng cũng không ngăn cản, có con rể Phong Hạo như vậy chỉ có mang lại lợi ích cho Hoàng Phủ gia. Cho nên hôm nay khuôn mặt trước kia luôn nghiêm túc cũng gỡ xuống thay vào đó là nụ cười giả dối hòa vào không khí vui mừng.

Phòng nghỉ ngơi, Du Nguyệt Như ngẩn ngơ ngồi trước gương trang điểm, đôi mắt xinh đẹp không có chút ảm áp ngược lại còn có vẻ hơi vô thức ảm đạm. Áo cưới trên người cùng đồ trang sức trị giá gần ngàn vạn, kết hợp với chiếc váy cưới tinh xảo của cô dâu càng tôn thêm sự xinh đẹp của cô khiến ông trời cũng phải ghen tỵ.

Một bên cửa phòng nghỉ ngơi được mở ra, một người đàn ông đi tới.

Lôi Khải đi vòng quanh Du Nguyệt Như hai vòng, không khỏi lắc đầu khen ngợi, “Nếu như em có thể cười một cái, nói với anh mang em đi, cho dù Thái Tử đuổi giết anh khắp thế giới anh cũng đồng ý.”

Thấy cô không nói gì, Lôi Khải thu lại vẻ hài hước cả cơ thể ngồi xổm xuống, thận trọng mở miệng nói, “Mặc dù Thái Tử để cho anh thấy em, nhưng nếu như em thật sự không muốn lấy Phong Hạo, anh có thể dẫn em rời khỏi nơi này.”

Du Nguyệt Như chớp chớp mắt, mấp máy miệng, “Em không đi.”

Dường như lâu rồi cô không nói chuyện, nên giọng cô có chút khàn khàn và không rõ ràng, Lôi Khải nhíu mày một cái, “Em biết chuyện của Eric chưa? Cậu ta đã rời khỏi nhà họ Thi... anh muốn nói, Thái Tử lựa chọn tổ chức hôn lễ cho em ở chỗ này nói thẳng ra chính là để phòng cậu ta cướp người.”

Du Nguyệt Như im lặng một lúc, như cũ vẫn là câu nói kia. “Em không đi.”

Lôi Khải thở dài không biết nên làm gì, anh rút khăn giấy ra cẩn thận lau đi những giọt nước mắt như sắp chảy ra của cô, người phụ nữ này thật là quật cường ngay cả anh cũng bội phục.

“Không đi thì không đi, nhưng đừng đến lúc đó lấy cái chết ra dọa anh là được, đừng quên em vẫn còn một đứa con gái.”

“Lôi Khải, cảm ơn anh.”

“Cảm ơn anh cũng không cần, nhưng thật sự anh không muốn em gả cho tên Phong Hạo kia, tại sao à, rõ ràng tình cảm hai chúng ta sâu đậm hơn...”

Lôi Khải ngoài miệng oán trách như vậy, nhưng trong lòng cũng đang mơ hồ chờ đợi, Eric, nếu anh không xuất hiện, tôi thật hối hận vì lúc đầu đã dễ dàng đem cô ấy nhường cho anh.

Lôi Khải từ phòng nghỉ ngơi của cô dâu đi ra trùng hợp vừa vặn đụng trúng vào chú rể, anh cố ý bày ra vẻ mặt nịnh hót tiến lên chào hỏi, “Vinh hạnh ôm phải chú rể thuộc về mỹ nhân rồi.”

Phong Hạo hơi nhếch môi, lạnh lùng như cũ, đẩy cánh tay Lôi Khải đang khoác lên vai mình ra, “Hôn lễ còn chưa bắt đầu, hiện tại gọi như vậy hơi sớm thì phải.”

Khóe miệng Lôi Khải cũng nhếch lên, miệng thô bạo nói nhỏ: thật là mẹ hăn có thể giả bộ!

Đám cưới thế kỷ này rầm rộ quá mức, dường như là trong lòng mọi người đều mong chờ. Thái Tử đứng ở vị trí cao quan sát toàn bộ hội trường, con người đen như mực so với đêm còn đen hơn, “Nhanh lên đến giờ rồi...”

Hoàng Phủ Triệt xem đồng hồ, “Chỉ còn mười phút nữa.”

Con người Thái Tử càng trở nên trầm lắng, không nhìn được căn chăt môi. Quả thật anh tự nhận là anh phái toàn bộ người bảo vệ canh giữ đến giọt nước cũng không lọt, nhưng nếu như anh tin tưởng lời của một kẻ có lòng, cho dù là ai hay chuyện gì cũng không ngăn cản được.

Phong Hạo đứng thắ nơ trước gương, nhàn nhạt đặt câu hỏi, “Tại sao không để Lô Khải dẫn em đầ hôn? Anh cho rằng em không muốn kết hôn với anh?”

“Như vậy không phải làm anh rất mất mặt sao.”

Thái độ của Du Nguyệt Như lạnh nhạt khiến cho Phong Hạo bật cười.

Vào lúc này cô không trốn cưỡi e rằng cứ như thế này càng phát sinh chuyện làm cho anh mất mặt.

Thái Tử tới đây nhắc bọn họ thời gian, Phong Hạo gật đầu, đi tới lật tấm vải mỏng qua đầu cô, hỏi cô một lần cuối cùng, “Cho em cơ hội em không đi, ra khỏi cánh cửa này rồi, anh sẽ không chủ động từ hôn, em hãy suy nghĩ cho kỹ.”

Du Nguyệt Như cụp mắt xuống, chậm rãi gật đầu. Phong Hạo cũng không nhiều lời nữa, vén khăn xuống trước mặt cô, rời đi trước một bước.

Thái Tử dắ tay của cô khoác lên cánh tay của mình, Du Nguyệt Như giấu cợt cười khẽ, “Chị cho rằng em sẽ khiến Cosmo đưa chị vào trong hội trường.”

“Ông ấy không xứng.”

“Vậy cậu xứng sao?”

Thái Tử giậ giậ cánh môi, cuối cùng không nói gì.

Dọc lối đi vào hội trường hôn lễ là những khóm hoa tươi rực rỡ, hoa khoe màu đua sắc, tấm thảm đỏ thẫm lộng lẫy trải dài suốt từ dưới chân về phía trước. Thái Tử dường như đi theo độ cao đáng sợ của giày cao gót và đuôi áo cưới dài của cô, đi thật chậm.

Du Nguyệt Như cúi cầm xuống, lộ ra chiếc cổ dài tinh tế, nhắm mắt cách nửa người đi theo anh.

Bỗng nhiên, Thái Tử dừng bước lại, trái tim Du Nguyệt Như giật mình theo.

“Thái Tử, hãy cho tôi nói vài lời với cô ấy, sẽ không làm trễ giờ đâu.”

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 89: Phần 110

Ngay cả mình chứng cho tình yêu với anh cũng đã lớn như vậy, trừ anh ra, cô còn có thể cưới người nào nữa.

***

Hiện trường nhất thời yên tĩnh, tiếng chụp ảnh từ từ dừng lại, giọng nói của Thi Dạ Diễm kiên định, rõ ràng giống như những đóa hoa liên tục bay lượn trên bầu trời.

Cha xứ có chút ngần người, rốt cục thì ai mới là chú rể: “Vị tiên sinh này, mời ngài...”

“Quá hoang đường rồi! Thi Dạ Diễm! Cậu thật to gan!” Một tiếng gầm tức giận vang lên.

Sắc mặt Hoàng Phủ Dận đã sớm khó coi muốn chết, ông ta hung hăng bước lên sân khấu để ngăn hai người, Phong Hạo vừa khéo bước đến ngăn ông ta lại, trên mặt mang chút lạnh lẽo sắc bén, giọng nói ngọt ngào ẩn chứa sự tức giận.

“Hoàng Phủ tiên sinh, các người đang đùa với tôi sao? Nếu không phải, tôi hy vọng ông có thể cho tôi một lời giải thích hợp lý.”

“Chuyện này chỉ là ngoài ý muốn, tôi lập tức sai người đuổi cậu ta đi, hôn lễ vẫn sẽ tiếp tục.” Hoàng Phủ Dận xoay người ra lệnh, thế nhưng không có người nào tiến lên chấp hành. Lúc này, ông mới kịp phản ứng

rằng mọi thứ của hôn lễ này, kể cả những người phụ trách an toàn nơi đây đều là thuộc hạ do đích thân Thái Tử tự mình an bài, họ chỉ nghe theo mệnh lệnh của Thái Tử.

Mặt Hoàng Phủ Dận trầm xuống, tầm mắt đảo qua chung quanh, cũng không thấy Thái Tử đâu, nhưng mà ánh mắt như thể đang được xem một vở hài kịch của những người dưới sân khấu càng khiến ông không thể nén giận thêm nữa: “Hoàng Phủ Luật, con đi ra cho cha!”

Thái Tử nhàn nhã từ trong đám người đi ra: “Hả? Có chuyện gì xảy ra?”

“Mắt con dùng để trang trí sao? Sao còn không mau đuổi kẻ quấy rối này đi?”

“A? Người nào vậy?”

“Thi Dạ Diễm!” Gương mặt Hoàng Phủ Dận căng ra đến mức gần như sắp rạn nứt, lại bởi vì tình huống nơi này nên không thể bộc phát ra.

Thái Tử cười ha ha hai tiếng: “Anh ta đã có bản lĩnh tới đây, thì con cũng không có bản lĩnh đuổi người đi.”

“Con!” Hoàng Phủ Dận không phải kẻ ngu, hiện tại ông chắc chắn Thái Tử đã sớm đoán trước, hoặc việc này căn bản là do hai người họ cùng thông đồng với nhau. Chỉ là ông không hiểu, từ lúc nào mà hai người “thủy hỏa bất dung”* này lại cùng một chiến tuyến rồi. Ông kìm nén sự tức giận, đi đến trước mặt Thái Tử thấp giọng trách mắng.

*“Thủy hỏa bất dung”: mối quan hệ như nước với lửa, không thể dung nạp được.

“Hôn lễ này vẫn phải tiếp tục. Chúng ta phải cho Phong Hạo một công bằng! Toàn bộ người trong thành phố đều đang chứng kiến hôn lễ qua phương tiện truyền thông. Con muốn biến mọi việc thành trò hề sao?”

Thái Tử sờ sờ cằm, ánh mắt bỗng sáng rực lên tựa như ánh đèn: “Được rồi, việc này con sẽ giải quyết, Phong Hạo để con đối phó.”

Anh ta bằng lòng quá mức sảng khoái, Hoàng Phủ Dận bán tín bán nghi nhưng cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ đành phải dằn dò một câu: “Đừng có mà giở trò.” sau đó trở về chỗ ngồi.

Thái Tử suy nghĩ lời lẽ, mỉm cười xin lỗi với Phong Hạo.

“Thật sự xin lỗi vì sự tình bỗng nhiên trở nên như vậy, nhưng tôi thấy Thi Dạ Diễm rất có thành ý muốn cưới chị ấy, chị tôi phải gả cho ai thật ra tôi không có quyền làm chủ, không bằng anh ở nơi này cầu hôn một lần xem sao, nể giao tình của bậc tiền bối, tôi nghĩ tôi sẽ đứng về phía anh.”

Mọi người cùng hít vào một ngụm khí lạnh, ai cũng biết Phong Hạo không phải là người có thể tùy tiện trêu chọc, nhưng nếu vì lời nói của Thái Tử mà anh ta tức giận, sự việc này sẽ càng không thể cứu vãn.

Nhưng mà ngoài dự kiến của mọi người, Phong Hạo chỉ trầm mặc đứng im, nét mặt từ bình tĩnh đến khẽ rồi rằm, một lát sau tựa như chấp nhận mà thở dài một tiếng, ngập ngừng nói với Du Nguyệt Như.

“Nguyệt Như, thật đáng tiếc, anh vừa mới nhớ ra, uhm...” Phong Hạo dừng một chút, vô cùng bất đắc dĩ buông tay. “Anh đã quên mang nhẫn tới...”

Mọi người đều ngạc nhiên. Thái Tử ho nhẹ để nhin cười, người này thực sự nên đi làm diễn viên, diễn viên hài kịch. Hoàng Phủ Triệt đang nín cười đến mức đau sốc hông, nhỏ giọng thì thầm: “Cha sẽ tức chết.”

Hoàng Phủ Dận quả thực đã giận tím mặt, thì ra Phong Hạo cũng góp phần vào trò khôi hài này.

Phong Hạo ưu nhã xin lỗi khách mời, rồi lại xem như không có chuyện gì lui ra khỏi sân khấu, Hoàng Phủ Dận sắp tức điên, Tân Tiệp kéo tay ông nhỏ giọng khuyên can. “Chuyện tình cảm của mấy đứa nhỏ ông không nên can thiệp vào.”

“Không cần bà nói nhiều!” Cơn thịnh nộ sớm đã bốc lên đầu Hoàng Phủ Dận, đột nhiên ông ta hất tay Tân Tiệp ra khiến bà không đứng vững, liên tiếp lui về phía sau vài bước suýt nữa thì ngã xuống. Hoàng Phủ Triệt kịp thời đỡ được thân thể bà, giữ lấy cánh tay Hoàng Phủ Dận chặn ông ta lại, đè thấp giọng nói lạnh lùng uy hiếp: “Nếu cha không muốn chết sớm hơn một chút thì con khuyên cha không nên nói thêm nữa chứ!”

“Con có ý gì?”

Trong mắt Hoàng Phủ Triệt xẹt qua một chút sát ý: “Dựa vào những chuyện cha đã làm với Nguyệt Như, cha cảm thấy con cùng Thái Tử sẽ nhịn cha được bao lâu?”

Hàng lông mày của Hoàng Phủ Dận bỗng chốc dựng lên, thân thể cứng đờ, đáy mắt lộ ra chút giật mình và ý sợ hãi, tự suy xét nhiều lần, mặc dù vô cùng không cam lòng nhưng vẫn chậm rãi quay lại chỗ ngồi, hai tay không tự chủ được mà nắm chặt.

Bên này Thái Tử ôm lấy Thi Duy Ân thay thế vị trí của cha xứ, nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé: “Muốn cho cha con quỳ bao lâu? Còn không tiếp tục?”

Thi Duy Ân đối với Thái Tử không mấy thiện cảm, ái ngại đưa mu bàn tay chùi chùi lên vùng da trên mặt vừa bị anh ta chạm qua, hành động này mặc dù rất nhỏ nhưng lại làm cho Thái Tử hận đến nghiến răng.

Lúc này, mọi người có mặt ở đây đã hoàn toàn không hiểu rõ được tình hình, cục diện nhiều lần thay đổi khiến người ta ứng phó không kịp. Có ai lại không biết chuyện này ở Bắc Mỹ không thể rung chuyển được địa vị nhĩ

thiếu gia nhà họ Thi, mặc dù hiện giờ anh đã có chỗ đứng riêng nhưng sẽ không ai quên anh ta là con trai của Thi Thác Thần.

Không nói đến chuyện Thi Dạ Diễm giữa đường xuất hiện cao giọng cầu hôn, càng làm cho mọi người kinh ngạc hơn là anh và Du Nguyệt Như thậm chí còn có một đứa con lớn như vậy! Ân ân oán oán trong đó không ai biết được vì vậy càng thêm kích thích hứng thú của mọi người.

Thi Duy Ân có chút lo lắng, theo những gì Thi Dạ Diễm đã dạy trước đây, nếu Du Nguyệt Như không chấp nhận lời cầu hôn, như vậy chuyện kế tiếp hoàn toàn không thể thực hiện được. Cô bé vuốt vuốt mái tóc, không nhin được lên tiếng:

“Mẹ mau nhận lời đi, phải nói ‘Tôi - nguyện - ý!’”

Tuy rằng vừa rồi Hoàng Phủ Dận đã gây nên một sự gián đoạn nhỏ làm cho cả hội trường hỗn loạn một phen, nhưng duy nhất không bị ảnh hưởng chỉ có hai người kia. Thái Tử oán thầm trong lòng, như vậy mà rơi vào trạng thái bất động hay sao?

Nước mắt Du Nguyệt Như không ngừng rơi, còn Thi Dạ Diễm vẫn duy trì tư thế đó mà không hề hối thúc.

“Có trách anh tại sao đến giờ mới đến không, trách anh tại sao không đưa em đi sớm hơn một chút, thật xin lỗi, bảy ngày trước anh mới lấy được chiếc nhẫn...” Anh ta dừng một lát, trong đôi mắt từ từ phát ra ánh sáng màu hổ phách vô cùng đẹp mắt.

“Xin lỗi em, anh đã từng lựa chọn sai một lần, khiến cho chúng ta phải chịu đựng cảnh chia ly, anh sẽ dùng thời gian còn lại của cả cuộc đời để bù đắp lại bốn năm anh đã nợ em, dùng hết khả năng để cuộc sống sau này của em chỉ tồn tại hạnh phúc. Hôm nay, sau bốn năm, anh vẫn nói câu đó: ở lại bên cạnh anh, anh sẽ cho em tất cả, chỉ cần Du Nguyệt Như nói ra thì Thi Dạ Diễm sẽ đều làm được. Anh lấy tính mạng mình bào đảm—— yêu em

đến chết cũng không đổi, bây giờ, có thể nói cho anh biết đáp án của em không?"

Dáng vẻ quý một gói trên đất của Thi Dạ Diễm thông qua máy quay phim đã xuất hiện trên màn hình khắp ngõ nhỏ phố lớn trong thành phố, về chân thành đầy cố chấp trong đôi mắt anh không thể không làm cho mọi người kinh sợ, dưới khán đài cũng có những nữ khách mời len lén lau nước mắt. Đối mặt với một người đàn ông như vậy, cho dù là ai cũng đều không tìm ra được bất kỳ lý do gì để cự tuyệt.

Cuộc đời này nếu được yên bình hạnh phúc, có người nào lại muốn sống lang bạt đầu đường xó chợ.

Du Nguyệt Như lệ rơi đầy mặt, cả người đều bị sự thâm tình nồng nàn của người đàn ông này bao vây. Có lẽ vận mệnh của cô và anh đã bắt đầu va chạm nhau ở Prague từ lúc còn nhỏ, quanh đi quẩn lại mười hai năm dường như cũng chỉ vì ngày này, giờ khắc này đến mà thôi.

Thì ra ông trời cũng không có bỏ rơi cô, tất cả kiếp nạn cũng chỉ là thử thách, may mắn là bọn họ không có thật sự buông tay đối phương, dù chỉ là một giây.

Thử nhìn xem, sau khi mọi khó khăn tan thành mây khói, hạnh phúc vốn thuộc về cô, chẳng phải vẫn đưa đến trước mặt cô hoàn toàn chinh chinh hay sao?

Ngay cả mình chứng cho việc yêu anh cũng đã lớn như vậy, trừ anh ra, cô còn có thể gả cho người nào.

Vô số pháo hoa cùng bay thẳng lên bầu trời rồi nổ tung, ánh sáng chói rực rỡ nhuộm màn đêm thành ban ngày, tuyệt đẹp không gì sánh bằng, thậm chí dưới sân khấu toàn thành phố đều vang lên tiếng vỗ tay như sấm, Hoàng Phủ Dận rốt cuộc không thể ngồi yên nữa đành phải phẩy tay áo giận dữ bỏ đi. Kiều Ngôn Hoàn khoanh tay đứng dựa vào khoang cửa của

máy bay trực thăng, ngẩng đầu ngắm nhìn bầu trời đêm rực rỡ, nét mặt cô đơn không nói nên lời. Nếu không hay là anh cũng tìm người kết hôn đi.

Pháo hoa nổ vang trên bầu trời đã che giấu đi câu nói từ tận đáy lòng mà cô muốn nói: “Em nguyện ý”, trong khi khói lửa trên bầu trời lại làm cho mọi người cùng làm chứng cho tình yêu của bọn họ. Chiếc nhẫn kim cương Hắc Kim được đeo vào tay cô tượng trưng cho lời thề một đời một kiếp. Lúc Thi Dạ Diễm nhắc khăn voan trên đầu cô rồi nâng cằm cô hôn thật sâu, giọt nước mắt vui sướng và ngọt ngào rơi xuống từ đôi mắt cô dâu, bên môi lại nở nụ cười, không khỏi làm người ta cảm thấy đó mới đúng là định nghĩa cuối cùng của hạnh phúc.

Thi Duy Ân được Thái Tử bế trên tay cười vui vẻ, tung những cánh hoa nhỏ rơi xuống đầu hai người. “Cha! Con còn chưa nói cha có thể hôn cô dâu sao cha đã hôn rồi!”

“Nhóc con! Con có biết nên gọi cậu là gì không?” Thái Tử hiếm khi lộ ra vẻ cứng chiều, xoay cái đầu nhỏ của cô bé qua mà hỏi.

Thi Duy Ân nhăn mặt nhăn mũi, nghịch ngợm le lưỡi làm mặt quý với anh ta.

“Cậu là người xấu! Con không thích cậu!”

Thái Tử nhất thời giống như quả bóng bị xì hơi, giơ tay véo má cô bé một cái. “Cậu cũng không thích con! Con và cha con đều khiến cậu thấy phiền!”

“Oa...Đau quá! Cha mau tới cứu Tiểu Trà Diệp!” Thi Duy Ân ở trong lòng Thái Tử dùng sức né trái né phải để tránh nanh vuốt ma quỷ của anh ta, chợt cảm thấy có hai bàn tay nâng cô bé lên, cơ thể cô bé được nhắc bổng lên phút chốc trở về trong ngực của Thi Dạ Diễm.

“Thái Tử, cậu còn xấu xa một lần nữa, cảnh cáo cậu từ nay về sau không được đụng vào con gái của tôi, một chút cũng không cho phép!” Thi Dạ Diễm nghiêm mặt lạnh lùng uy hiếp anh ta, cẩn thận ôm con gái bảo bối vào trong ngực.

Thái Tử cười nhạo nửa tiếng, liếc nhìn nhóc con xấu xa ôm chặt cổ Thi Dạ Diễm giả vờ nước nỡ, nói ra một lời dự báo.

“Đừng trách tôi không nhắc nhở anh, phụ nữ ở nhà của chúng tôi cũng không phải người có thể bị đàn ông đánh bại, chắc chắn sau này một lớn một nhỏ sẽ làm cho anh chịu không nổi, mau mau ném con bé này đi — hít!”

Anh ta còn chưa nói xong, đã bị Du Nguyệt Như dùng hoa đập vào giữa trán.

“Trước tiên chị sẽ để cho em chịu không nổi!” Có chồng làm hậu thuẫn, Du Nguyệt Như hoàn toàn tức giận mà không cần phải đè nén, đỡ lấy con gái từ Thi Dạ Diễm, lông mày nhướng lên, ánh mắt như ra lệnh.

Thái Tử xoa đầu mình, chỉ cảm thấy trước mặt chợt lóe lên một bóng đen đang đến gần anh ta với tốc độ rất nhanh. Thi Dạ Diễm dùng thân mình che đi máy quay phim và tầm mắt của mọi người, ra tay rất nặng đánh vào bụng của Thái Tử, không chút lưu tình cho anh ta ba cú đấm.

Thái Tử tránh được cú đấm thứ tư, sắc mặt rõ ràng có chút giận tái đi. “Tôi nói anh đánh thật sao!”

“Có phải cậu còn thiếu tôi một câu xưng hô hay không?” Thi Dạ Diễm nắm lấy cổ áo của anh ta, vô cùng ngạo mạn mở miệng.

Sắc mặt của Thái Tử như bị đình trệ, môi giật giật, không được tự nhiên đứng lên.

Trước đây, khi bọn họ từ biệt nhau vào một đêm tuyết tươi, Thi Dạ Diễm đã từng nói qua, sớm muộn gì sẽ có một ngày...

“Có sao?” Thái Tử lại cố gắng giả dụ, dù sao những năm kia bọn họ đối địch cũng không phải là giả, bao nhiêu lần suýt nữa mất mạng trong tay anh ta.

“Được, không có!” Thi Dạ Diễm ngoài miệng nói như vậy nhưng lại giờ nắm đấm mang theo ý muốn giết người về phía anh ta.

“Anh rě!” Thái Tử cắn răng nặn ra hai chữ này, kịp thời tránh khỏi việc bị đánh. Hôm nay và ngày thường không giống nhau, anh ta không thể cùng chú rě đánh nhau vào ngày cưới của Du Nguyệt Như, vậy sẽ thành trò cười rồi.

Nắm đấm của Thi Dạ Diễm chợt dừng lại trước chóp mũi của anh ta chỉ trong gang tấc, mang chút hài lòng mà nhếch miệng, anh buông cổ áo anh ta ra còn cố tình vuốt thẳng áo cho anh ta, sau đó vỗ vỗ vào vai anh ta.

“Ngoan, lát nữa tôi cho cậu tiền lì xì.”

“...” Thái Tử không tự chủ được mà run rẩy, xoa phần bụng đau nhức nghiến răng, anh... Nhịn!

Hoa tươi ở ngoài nhà thờ, Thi Duy Ân bầu vú trên vai Du Nguyệt Như, hai tay tạo thành hình chữ thập đặt dưới cằm, nhìn lên bầu trời đêm rục rờ, hài lòng cong môi lên, đôi mắt sáng lấp lánh như vương vấn vài giọt sương.

Hóa ra lời cầu nguyện dưới sao băng thật sự có thể thực hiện, cuối cùng có thể vĩnh viễn ở cùng một chỗ với cha.

Cha, mẹ, Tiểu Trà Diệp.

Ba người.

Cảnh vật lúc này, thật là đẹp.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Đêm Tân Hôn Không Yên Tĩnh (Thượng)

Thực ra kết hôn là một chuyện rất vất vả. Phí tâm phí sức. Cũng may Thái Tử đã an bài xong tất cả, không cần Du Nguyệt Như và Thi Dạ Diễm nhúng tay vào.

Lúc tiệc cưới hoàn toàn kết thúc cũng đã gần tới nửa đêm, Du Nguyệt Như uống rất nhiều, trong ánh mắt tất cả đều là hình ảnh mờ ảo, cô dứt khoát nhắm mắt yếu ớt dựa vào lòng Thi Dạ Diễm. Thi Dạ Diễm uống cũng không ít, nhưng tửu lượng của anh tốt hơn Du Nguyệt Như nhiều.

Toàn bộ khách mời ra về, chỉ còn người của nhà Hoàng Phủ vây quanh một cái bàn lớn, không khí rất vi diệu.

Dĩ Nhu ở một bên chơi đùa với Thi Duy Ân trên ghế sofa, cô rất thích cô bé này, thông minh lanh lợi, trưởng thành sớm nhưng lại không đánh mất đi nét ngây thơ mà trẻ con nên có.

“Tiểu Trà Diệp là do mẹ của con đặt sao?” Rốt cuộc Dĩ Nhu cũng hiểu tại sao Du Nguyệt Như lại thích trang điểm cho mình, tựa như bây giờ, cô ôm Thi Duy Ân vào trong ngực, tết tóc cho cô bé, giống như đang trang điểm cho búp bê Barbie bằng người thật, cảm giác thật thú vị!

“Là Nhiên Nhiên đặt ạ.” Thi Duy Ân cầm gương soi trong tay so sánh hai bên, nhăn mặt nhăn mũi: “Dì ơi, tại sao kích cỡ lại không bằng nhau...”

“Ách...” Dĩ Nhu có chút ngượng ngùng, cho tới bây giờ khi Du Nguyệt Như không có ở đây đều do Tân Tiệp hay Chủ Dư Tịch tết tóc cho cô, hoặc

là cô sẽ chải kiểu tóc rất đơn giản mà ra ngoài. “Nhiên Nhiên là ai? Tại sao gọi con như vậy?”

“Là cô bán hàng, bạn của mẹ ở Paris, uhm... Khi còn nhỏ, con đã lấy lá trà quý của cô ấy ra ăn hết, hình như là Hồng Trà gì đấy.” Thi Duy Ân chau mày hồi tưởng lại, cho tới bây giờ mỗi lần nhắc tới chuyện này Trác Nhiên vẫn còn vỗ ngực dậm chân, dáng vẻ như hận không nuốt cô bé được.

“Trà mà con bé ăn là loại Hồng Trà cao cấp nhất chuyên cung cấp cho hoàng gia Anh.” Du Nguyệt Như vùi trong ngực của Thi Dạ Diễm tìm tư thế thoải mái hơn tiếp tục chợp mắt.

“Oa...” Đối với việc đó, Dĩ Nhu vô cùng đồng tình với cô bán hàng, xem ra con gái của chị họ từ bé đã là một thiên toái nhỏ.

“Tiểu Nhu, em mang con bé qua phòng bên cạnh chơi đi.” Hoàng Phủ Triệt lên tiếng, Dĩ Nhu biết bọn họ nhất định có lời muốn nói, vui vẻ dẫn Tiểu Trà Diệp sang phòng bên cạnh.

Họ vừa mới rời khỏi, sắc mặt của Hoàng Phủ Dận bỗng chốc trở nên u ám, “Hoàng Phủ Luật! Ai cho con lá gan cùng cấu kết với Phong Hạo làm chuyện này?”

“Cái gì mà cấu kết, nói khó nghe như vậy, là Phong Hạo tự buông tha.” Thái Tử lơ đãng, nhếch môi nhấp rượu.

Sau khi nghe xong, Hoàng Phủ Dận nổi giận đập bàn, “Con cho rằng cha nhìn không ra? Con nghĩ cha là cái gì! Kê ngu sao! Cha kiên quyết không đồng ý hôn sự này!” Lời của ông còn chưa dứt, tâm phúc ở phía sau đã luồn tay vào trong ngực tìm súng.

Tròng mắt Thái Tử híp lại, bên kia Hoàng Phủ Triệt đã có hành động, nhanh chóng đứng dậy giơ chân đá văng vũ khí của ông ta, vịn cánh tay chế ngự ông ta lại. Hoàng Phủ Dận rút súng của mình ra chĩa ngay vào Thi Dạ

Diễm, nhưng Thái Tử đã nhanh hơn ông một bước, rút súng chĩa vào thái dương của Hoàng Phủ Dận.

Bầu không khí giống như sợi dây thun bị kéo căng, căng thẳng tới cực điểm.

Từ đầu tới cuối, Thi Dạ Diễm cũng không hành động, Du Nguyệt Như mở to mắt nhìn thoáng qua, muốn nói chút gì đó nhưng không nói ra, lại dựa vào trong ngực của anh.

Tân Tiệp uống ngụm canh cuối cùng xong, ôm lấy áo choàng, liếc mắt nhìn Thi Dạ Diễm một cái, sau đó xoay người đi ra khỏi phòng.

Thi Dạ Diễm dừng một chút, ôm Du Nguyệt Như đang ngủ đặt lên sofa, đi theo ra ngoài. Tân Tiệp đang đứng ở cuối hành lang nhỏ, ánh đèn nơi đó ở trên người bà tỏa ra một tầng nhạt nhẽo, mờ mịt, làm cho bóng dáng bà trông nhu hòa như thế.

Thi Dạ Diễm đi tới, Tân Tiệp lấy ra một bao lì xì từ trong túi xách đưa cho anh, bên môi mang theo nụ cười dịu dàng. “Đây là một chút tấm lòng của mẹ, là tập tục ở bên này, gả con gái đi đều phải cho.”

“...” Thi Dạ Diễm có chút giật mình, trong tay anh nắm lấy bao lì xì đỏ chót này, bên trên là bốn chữ lớn mạ bằng vàng “Bách niên hảo hợp”, hết sức vui mừng. Bỗng nhiên không biết dùng thái độ gì đối mặt với bà.

“Chê ít?” Tân Tiệp thấy anh nghiêm mặt không nói lời nào, khẽ cười lên.

“Dì đã biết trước chuyện của con và Thái Tử?”

“Có nghe nói qua một chút, mẹ chưa bao giờ nhúng tay vào chuyện đàn ông các con.”

Thi Dạ Diễm trầm ngâm chốc lát, “Kỷ Linh là...”

“Ừ, mẹ nghĩ mẹ biết nguyên nhân đối địch trước kia của con và Thái Tử rồi.” Tân Tiệp là một người vô cùng thông minh, chỉ vồn vện có năm chữ này bà đã hiểu ra lý do Thi Dạ Diễm vẫn luôn gây phiền toái cho Thái Tử những năm qua.

Lông mày của Thi Dạ Diễm càng nhíu chặt hơn, Tân Tiệp không nhìn được giờ đôi tay mảnh khảnh lên vượt đôi lông mày đang xoắn lại của anh. “Chuyện giữa Kỷ Linh và chồng của mẹ không có liên can đến các con, đừng để ân oán oán của đời trước làm trễ nãi các con, Nguyệt Như là con gái của mẹ, với tư cách của một người mẹ, mẹ chỉ hy vọng con có thể chăm sóc tốt cho nó, mẹ chỉ có một yêu cầu này thôi, có thể đồng ý với mẹ không?”

Thật lâu sau, Thi Dạ Diễm mới chậm chạp thận trọng gật đầu. Một chút cảm xúc ấm áp ở giữa đôi lông mày kia anh chưa bao giờ cảm nhận qua, đó là tình cảm của một người mẹ đối với đứa con. Dường như không cần phải nói thêm thiên ngôn vạn ngữ nữa, trong nháy mắt anh đã cảm nhận được Du Nguyệt Như có bao nhiêu quan trọng đối với Tân Tiệp. Thậm chí, sự khoan dung của bà khiến Thi Dạ Diễm có chút xấu hổ.

“Mẹ tin tưởng con làm được, ngoài ra, có phải con nên sửa lại cách xưng hô không?” Tân Tiệp khẽ nghiêng đầu, ý cười trên mặt giống như dòng nước trong veo ấm áp chảy vào một góc trái tim vốn khô cạn đã lâu của anh.

Thi Dạ Diễm có chút ghen ngào, anh tự giấu bản thân mình không có tiền đồ, cố gắng bình phục lại phần rung động không hiểu này, giọng nói hơi khàn khàn, gọi ra một tiếng xưng hô mà rất nhiều năm không gọi.

“Mẹ.”

Tân Tiệp mang theo niềm thỏa mãn cực lớn để cho lái xe đưa mình trở về trước, bà nén nước mắt xuống dưới đáy mắt, ngoại trừ đêm tối vô tận, không có ai nhìn thấy nước mắt lấp lánh trong mắt bà. Bà thắp một nén nhang cho mẹ của Du Nguyệt Như.

“Người đàn ông này rất đáng tin tưởng, cậu ấy sẽ làm cho Nguyệt Như của chúng ta hạnh phúc.”

Hai tay Tân Tiệp tạo thành hình chữ thập ở trước ngực, trong đôi mắt hơi rĩ xuống ẩn chứa một phần khổ sở cùng tự trách không muốn người khác biết. Cho dù tất cả mọi người gạt bà, bà vẫn mơ hồ nhận thấy được một chuyện. Bà thừa nhận sự hèn nhát và ích kỷ của mình.

Rốt cuộc Hoàng Phủ Dận đã làm gì với Du Nguyệt Như, cuối cùng bà cũng không có dũng khí đi dò xét tới cùng, bà còn muốn sống thêm mấy năm nữa, cho đến khi ông trời phái tới một người con gái thay thế bà yêu mến Hoàng Phủ Triệt, như thế bà mới có thể yên tâm.

Mặt khác, bầu không khí trong phòng vẫn căng thẳng giống như trước. Du Nguyệt Như đang đắp áo của Thi Dạ Diễm say mèm ngủ bất tỉnh nhân sự ở trên ghế sofa. Còn ở bên kia, mấy người đàn ông vẫn sẵn sàng tấn công như cũ, cả người bao phủ sát ý.

“Con có biết đang chĩa họng súng về ai không?” Hoàng Phủ Dận giận dữ chất vấn, Thái Tử lạnh lùng cười. “Vậy cha có biết người con gái đang ngủ bên kia là ai không?”

“Con có ý gì?”

“Con có ý gì?” Thái Tử đập khẩu súng lên bàn bộp một cái, “Cha còn có mặt mũi hỏi con có ý gì?” Anh ta túm lấy cổ áo Hoàng Phủ Dận kéo về phía mình.

“Đó là chị của con! Là con gái của cha! Thế nhưng cha lại đối xử với chị ấy như vậy! Cha làm thế nào mà ra ngoài! Xuống tay nặng như thế!”

Ánh mắt Hoàng Phủ Dận buồn bã, môi mím chặt. Thái Tử giữ lấy họng súng của ông chĩa vào mình. “Cha bảo con làm sao đối mặt với chị ấy! Cha dứt khoát bắn một phát cho con chết đi!”

Hoàng Phủ Dận không dám tùy tiện kéo, sợ thật sự cướp cò, không thể làm gì khác hơn là khẽ ấn ngón tay cái, tháo băng đạn xuống. “Trước tiên, con buông tay.”

“Buông tay? Lúc cha để cho Đường Lạp An tổn thương chị ấy, sao cha chưa từng nghĩ tới chuyện buông tay!”

“Là Nguyệt Như nói cho con?”

Thái Tử trầm mặc hai giây, bỗng một cước đạp bẽ cái ghế, tức giận đến nỗi có chút không biết làm sao. Anh ta gãi gãi mái tóc ngắn, trong mắt lóe ra hung ác. “Nếu không phải con ép chị ấy kết hôn với Phong Hạo, chỉ sợ rằng chị ấy sẽ mang theo bí mật này vào trong quan tài! Cả đời sẽ không để cho con biết!”

Hoàng Phủ Dận không nói, sắc mặt âm trầm. Thái Tử không thể bình tĩnh trở lại, hai quả đấm đang siết lại buông ra, buông ra rồi siết lại rất nhanh, lúc thì quay lưng về phía ông, lúc thì xoay người lại. Bỗng dưng, anh ta bất ngờ giơ nắm đấm lên đánh về phía Hoàng Phủ Dận.

“Nếu như không có vợ của cha, cha đã sớm biến mất trên thế giới này rồi! Chớ nói cha làm như vậy tất cả đều vì con! Con không cần! Đừng tưởng rằng không ai biết chút lòng riêng của cha! Cho dù mẹ của Nguyệt Như và cha sắp đặt cuộc hôn nhân này thì thế nào! Nguyệt Như làm sai cái gì! Cho dù không có âm mưu này, cha dám nói cha sẽ lấy Tập Diên? Tập Diên không có gia thế không có bối cảnh, cha sẽ lấy bà? Cha dám nói phải hiện tại con liền giết cha rồi cho cha đi xuống cùng bà!”

Thái Tử nói đến chỗ xúc động lại cầm súng trên bàn lên chĩa vào ông, mà cuối cùng Hoàng Phủ Dận cũng không trả lời ra nửa chữ.

Hoàng Phủ Triệt ở một bên vẫn không mở miệng, trong lòng đầy cô đơn. Mẹ của anh vì mình không đáng giá. Chung quy tình yêu là thứ gì đó hư vô mờ mịt, không phải ai cũng sẽ may mắn có thể nắm giữ được nó trong tay. Ngay cả cuộc đời này Hoàng Phủ Dận chỉ yêu duy nhất một người phụ nữ là Tập Diên, cho dù ông từng có ý định cưới bà, nhưng cuối cùng chỉ có thể để bà làm người tình không thể lộ ra ngoài ánh sáng.

May mà Tập Diên là người phụ nữ có khí phách, không có van xin đàn ông bố thí tình yêu mà còn sinh con cho ông, bà yêu Hoàng Phủ Dận, nhưng bà chưa bao giờ để bản thân mình lạc mất phương hướng. Chính vì vậy, Hoàng Phủ Triệt mới có tư cách ưỡn ngực. Theo ý anh, Hoàng Phủ Dận thật không xứng nói ra chữ “yêu”.

Ông có lỗi với Tập Diên, càng có lỗi với Tân Tiệp, ông tự cho rằng tình cảm chẳng qua là tâm hồn xấu xí được phủ thêm một cái áo khoác đẹp để đối trá.

Thái Tử cười mỉa mai. “Con không hiểu tại sao có nhiều phụ nữ cứ quyết một lòng yêu cha, mẹ nó, đều bị mù mắt hết rồi!”

Hoàng Phủ Dận lấy mu bàn tay lau vết máu ở khóe miệng, khẽ nhếch cằm, “Thi Dạ Diễm là loại người gì con không biết? Con thiếu chút nữa chết vài lần ở trên tay anh ta, một người đàn ông như vậy con yên tâm giao chị gái của con cho anh ta?”

“Đúng, con đã từng không muốn, kiên quyết phản đối giống như cha, nhưng từ thời khắc Thi Dạ Diễm xuất hiện ở hôn lễ tối nay trở đi, con chỉ biết trên đời này sẽ không có người đàn ông nào yêu Nguyệt Như hơn anh ta, trong nhà có người cha như cha thì con thà để Thi Dạ Diễm dẫn chị ấy đi vĩnh viễn không trở lại! Cái nhà này, quá ghê tởm!”

“Cảm thấy ghê tởm sao con không rời đi? Con từ bỏ gia sản Phú Khả Địch Quốc*? Từ bỏ địa vị Thái Tử dưới một người trên vạn người? À, con là con ta, con sẽ không từ bỏ.” Hoàng Phủ Dận vô sỉ cười rộ lên, “Cha biết con rất muốn giết cha, nhưng con sẽ không làm như vậy, con nói không sai, bởi vì Tân Tiệp, cho nên con xuống tay không được.”

(* Ý là rất giàu, giàu hơn cả quốc gia.

Thái Tử cầm súng trên tay run rẩy phần nộ, rất muốn cho ông một viên đạn.

“Anh ta xuống tay không được, nhưng tôi có thể.”

Bỗng dưng, ngoài cửa vang lên giọng nói trầm thấp lại chứa đầy sự hung ác của Thi Dạ Diễm, anh chậm rãi đi tới, vừa đi vừa cởi bỏ nơ ở cổ và cổ áo, xắn tay áo lên lộ ra cánh tay nổi đầy gân xanh, mười ngón tay nắm lại phát ra âm thanh thanh thúy đáng sợ.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Đêm Tân Hôn Không Yên Tĩnh (Hạ)

Phòng bên cạnh.

Thái Tử đứng ở trước cửa sổ nhìn cảnh đêm kiêu diễm của thành phố này, Hoàng Phủ Triệt ngồi trên ghế sofa vuốt vuốt khẩu súng ở trong tay mình, làm ra vẻ như muốn hủy nó đi. Sắc mặt hai người đều khó coi như nhau.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Thi Duy Ân luôn theo quy luật, bình thường thời gian này đã sớm tiến vào mộng đẹp, giờ phút này đang ở bên người Dĩ Nhu cuộn thành một khối tròn nho nhỏ ngủ say.

“Anh hai, có thể cất đồ vật kia đi không?” Dĩ Nhu lễ phép hỏi. Cho dù bối cảnh hắc đạo của nhà Hoàng Phủ thâm hậu đến cỡ nào, Hoàng Phủ Dĩ Nhu cũng vẫn luôn sống trong thế giới thuần khiết, chưa từng bị một chút ô nhiễm. “Em không sợ, ngộ nhờ Tiểu Trà Diệp nhìn thấy sẽ không tốt thôi.”

Dĩ Nhu nào biết rằng, hầu như mỗi ngày Thi Duy Ân đều bị Thi Dạ Diễm cầm tay dạy lắp ráp khẩu súng như thế nào.

Hoàng Phủ Triệt thu súng lại, tầm mắt không khỏi chăm chú vào bức tường phía đối diện, phía sau bức tường đó, cũng không ai biết chuyện gì đang xảy ra.

“Giữa chị họ, anh rể và cha có phải có chuyện gì hay không?” Mặc dù Dĩ Nhu đơn thuần, nhưng không có nghĩa cô là một cô gái ngốc.

Nhưng mà xem ra hai người anh trai của cô cũng không muốn trả lời câu hỏi của cô, cô liền biết điều không truy hỏi tới cùng. Cô nhìn ra được tình cảm của Thi Dạ Diễm đối với Du Nguyệt Như, cả người dường như còn đắm chìm trong khung cảnh cầu hôn lãng mạn. Suy nghĩ của cô rất đơn giản, mặc kệ giữa bọn họ đã từng xảy ra chuyện gì, từ giờ trở đi hạnh phúc là tốt rồi.

Thi Dạ Diễm nhìn qua rất hung hãn, cô có chút hơi sợ, đồng thời lại cảm thấy dường như chỉ có người đàn ông như vậy mới có thể bảo vệ được chị họ, cho chị ấy một cuộc sống hoàn mỹ.

Hai người yêu nhau, cộng thêm một đứa nhỏ đáng yêu, đây chính là định nghĩa của hạnh phúc, thật sự khiến cô không ngừng hâm mộ.

Mà ở vách tường bên kia, khoảnh khắc Thái Tử và Hoàng Phủ Triệt đóng cửa rời đi, Thi Dạ Diễm đã giáng một quyền vào ngực của Hoàng Phủ Dận.

Quyền rất nặng, giống như một thanh búa sắt, khiến ông gãy một cây xương sườn.

Thi Dạ Diễm không cho ông cơ hội thở dốc lại vung thêm một quyền nữa. Thân thể Hoàng Phủ Dận nặng nề đụng vào trên tường, ho ra máu tươi.

Thi Dạ Diễm vượt vượt tay của mình, khoe miệng tà tà nâng lên. “Cho rằng không né tôi sẽ xuống tay nhẹ?” Năm cổ áo ông lên, hung ác tiến tới gần mặt của ông. “Tại sao tôi lại không nghĩ đến ông chính là người thao túng người của cô ấy?”

Hoàng Phủ Dận cười lạnh, “Cậu quả nhiên đã trưởng thành, sức lực cũng không thể so sánh với lúc nhỏ được nữa rồi.”

“Ông đang nhắc nhở tôi một lý do khác không thể không giết ông sao?” Trong mắt Thi Dạ Diễm tỏa ra ánh sáng hung ác.

Năm đó ở Prague, người đàn ông chạy ra từ phòng của Kỳ Linh đã giao thủ cùng với anh chính là Hoàng Phủ Dận. Sau này, anh tình cờ biết được giữa Kỳ Linh và Hoàng Phủ Dận có khúc mắc, người đàn ông này vô sỉ tới cực điểm, có thể nói nếu như không có ông, Kỳ Linh và Thi Thác Thần ít nhất sẽ không tới nổi ly hôn.

Kỳ Linh cũng sẽ không hận Thi Thác Thần, cũng sẽ không dùng loại ánh mắt lạnh lùng và ác ngạ đó nhìn chính mình.

“Cậu giết tôi sao?” Hoàng Phủ Dận cười xảo quyệt. “Kỳ Linh sẽ cho rằng là ý của Thi Thác Thần, như vậy ông ta mãi mãi không có được sự tha thứ của Kỳ Linh, Kỳ Linh sẽ hận ông ta suốt đời, dĩ nhiên còn có cậu nữa.”

Nét mặt Thi Dạ Diễm đông cứng, môi mỏng mím chặt, sau đó bỗng chốc lại giáng xuống một quyền nữa, đánh ngã Hoàng Phủ Dận ở trên mặt đất, suýt nữa đụng ngã bàn ăn, đĩa, mâm, chiếc đũa rơi tan nát ở dưới đất.

“Tôi đã thoát khỏi nhà họ Thi, chuyện của bọn họ tôi đã sớm không quan tâm, bằng không ông nghĩ rằng tôi sẽ cho Thái Tử sống đến bây giờ? Hai đứa con trai của ông tự tay giao ông cho tôi, ông không cảm thấy bản thân ông rất thất bại sao?”

Sở dĩ anh muốn giết Thái Tử chỉ bởi vì Hoàng Phủ Dận coi trọng người này nhất, nhưng Thi Dạ Diễm đã sớm vì Du Nguyệt Như mà từ bỏ ý nghĩ này. Mà khi anh ở ngoài cửa nghe được cuộc nói chuyện kia của Thái Tử thì không còn phương pháp kiềm chế sự phẫn nộ dời núi lấp biển của bản thân mình, còn cả sự đau lòng đối với Du Nguyệt Như.

Anh có thể hiểu được nguyên nhân Thái Tử ra tay không được, nhưng không có cách nào thuyết phục mình dễ dàng bỏ qua. Nếu như Đường Lạp An đáng chết, như vậy Hoàng Phủ Dận càng đáng chết hơn anh ta một vạn lần.

Hoàng Phủ Dận chỉ cảm thấy ngực đau đớn kịch liệt, đang muốn giãy giụa đứng lên, có một vật cứng đặt ở trên đỉnh ót.

“Tôi vốn không muốn vào ngày hôm nay lại giết người, nhưng lại cảm thấy cho ông sống thêm một giây đều thực có lỗi với người phụ nữ của tôi, tiền ông về Tây Thiên sớm, ông sẽ không để ý chứ?” Họng súng của Thi Dạ Diễm đang chống đỡ ông ta, nhưng ánh mắt lại liếc về phía bao lì xì do đánh nhau lúc nãy mà rơi xuống trên mặt đất.

Mặt Tân Tiệp ngược lên, chạm nhẹ vào lông mi mềm mại của anh cứ như vậy nháy vào trong đầu anh. Người phụ nữ, người vợ, người mẹ. Một người phụ nữ có thể có tất cả ưu điểm làm người khác cảm phục dường như toàn bộ đều tập trung trên người bà. Thi Dạ Diễm sợ mình không thể động thủ được nữa, ngay cả anh cũng vì Tân Tiệp mà động lòng trắc ẩn.

“Chờ một chút.”

Vào lúc này, một âm thanh nhẹ nhàng vang lên, phá vỡ bầu không khí hết sức căng thẳng.

Du Nguyệt Như với ánh mắt mờ mịt còn ngái ngủ ngồi dậy từ trên ghế sofa, thong dong điềm tĩnh, lão đảo đi tới bên cạnh Thi Dạ Diễm, như chim nhỏ nép vào người chen vào trong ngực anh, đôi tay ôm chặt eo của anh. “Em buồn ngủ quá, đầu cũng mơ màng, chúng ta về phòng ngủ đi.”

Vẻ mặt Thi Dạ Diễm trầm xuống, “Đừng để anh cảm thấy em đang cầu xin cho ông ta.”

Du Nguyệt Như trầm mặc hơn nửa ngày, ở trong ngực anh hít vào thật sâu, “Em có thể tự mình bắn phát súng này không?”

Thi Dạ Diễm chau mày suy nghĩ, không nói một lời liền đưa khẩu súng cho cô. Du Nguyệt Như cảm thấy khẩu súng kia như có sức nặng nghìn cân, nhưng cô lại không chút do dự chĩa vào Hoàng Phủ Dận.

“Ông có biết hay không vào lúc tôi còn rất nhỏ, lúc còn có thể gọi ông là cha, tôi từng cho rằng ông là người đàn ông mạnh mẽ nhất trên thế giới này, cũng là ông tự tay phá hủy toàn bộ điều tốt đẹp của tôi, còn nhớ ông nói tôi không xứng đáng có được những điều đó, hiện tại bản thân tôi cho rằng ông mới là người thảm thương kia, thời điểm tôi có tất cả, mà ông vẫn hai bàn tay trắng như cũ.”

Cùng với chữ cuối cùng hạ xuống, Du Nguyệt Như bóp cò, một tiếng phịch vang lên, thân thể Hoàng Phủ Dận ngã âm xuống đất, xụi lơ ở nơi đó, chỗ trúng đạn nhanh chóng nở thành một đóa hoa đỏ tươi, màu đỏ rực rỡ đến chói mắt.

Đôi mắt Thi Dạ Diễm híp lại, Du Nguyệt Như cũng không nhắm ngay chỗ hiểm. “Tiểu Như...”

Ngón tay của Du Nguyệt Như đặt lên môi anh, ngăn lại lời nói của anh. “Em không vì bất luận kẻ nào mà cầu xin. Thi Dạ Diễm, em chỉ muốn nói cho anh biết là em yêu anh.”

Cơ thể Thi Dạ Diễm rõ ràng bỗng cứng đờ, trong mắt thoáng qua một cảm xúc phức tạp, kích động, ẩn nhẫn. Anh không ngờ tới vào thời điểm này sẽ nghe được câu nói gồm ba chữ này mà anh đã chờ đợi rất nhiều năm. Du Nguyệt Như nâng mặt của anh lên, cọ xát thân mật.

“Em yêu anh vì em mà đánh đổi cả giang sơn để biến mình trở nên mạnh mẽ, em yêu anh vì em mà buông tha hết tất cả dễ như trở bàn tay, em yêu anh cho nên đã sinh ra đứa con gái của chúng ta, bởi vì em tin chắc sẽ có ngày này gả cho anh. Không phải anh đã nói sẽ khiến cuộc sống sau này của em chỉ có hạnh phúc thôi sao? Vậy cũng đừng để cho cái chết của ông ta làm bản hạnh phúc của em, rất không đáng rồi, trước sau gì chúng ta đã chờ đợi tổng cộng mười hai năm, cuộc đời quá ngắn, thời gian còn lại trừ việc cùng anh yêu nhau chuyện gì em cũng không muốn làm, qua đêm nay chúng ta rời khỏi nơi này, tùy tiện đi theo anh tới bất cứ nơi nào đều được,

thế giới lớn như vậy, chúng ta tất cả đều đi một lần, dẫn theo Tiểu Trà Diệp, anh nói có được hay không?”

Hơi thở ấm áp của cô lướt nhẹ trên cánh môi anh, nhẹ nhàng, dịu dàng, ấm áp.

Hóa ra thật sự có một người như vậy, chỉ với mấy câu nói, liền khiến cho anh cam tâm tình nguyện khoanh tay chịu trói. Cô đã bày ra một tương lai đẹp như vậy, anh nghĩ không ra lý do cự tuyệt.

Thật sự không phải có thể buông bỏ được nỗi thù hận đối với Hoàng Phủ Dận, nhưng giống như lời của cô:

Cả đời quá ngắn, ngắn đến chỉ đủ dùng để yêu nhau.

Thi Dạ Diễm mạnh mẽ ôm chặt eo của cô, dùng sức hôn cô, trong nụ hôn mềm mại kéo dài như cho cô đáp án.

“Được, đương nhiên được, em nói cái gì cũng được.”

Hiển nhiên Hoàng Phủ Dận được đưa tới bệnh viện tiếp nhận điều trị, viên đạn lệch qua cơ quan nội tạng, không tạo thành vết thương trí mạng. Chung quy Du Nguyệt Như còn hạ thủ lưu tình đối với ông, cô không muốn dùng hai chữ huyết thống để giải thích, bởi vì đặt ở trên người bọn họ quá mức châm chọc. Cô cũng không muốn suy nghĩ tại sao Hoàng Phủ Dận cũng không đánh trả đòn tấn công của Thi Dạ Diễm, chỉ hy vọng phát súng kia có thể khiến mọi chuyện chấm dứt.

Chuyện cũ trước kia xóa bỏ hết, từ nay về sau chỉ vì người đàn ông của cô và con gái của bọn họ sống vui vẻ.

Đã từng cảm thấy chỉ cần cô đủ cố gắng sẽ có thể cùng Đường Lạp An có một kết quả tốt, cô không tin số mệnh lại đối đãi cô như thế, kết quả thua thất bại thảm hại.

Từ đó về sau, cô liền cố chấp cho rằng quả nhiên cô chính là đứa trẻ bị Thượng Đế ruồng bỏ.

Cho đến lúc gặp được Thi Dạ Diễm.

Có lẽ chuyện này cũng chỉ do Thượng Đế trong lúc vô ý gây nhẹ đầu ngón tay đảo ngược bánh xe vận mệnh của bọn họ, sau đó lộ ra nụ cười thắng lợi xảo quyệt với cô:

Cô gái, cô lại thua rồi...

Thượng Đế không biết, lúc này đây, cô vui vẻ chịu đựng thua.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường
www.dtv-ebook.com

Chương 60

Vẫn luôn cho rằng sinh con gái sẽ tốt cho hai người, lâu ngày rồi cũng dần cảm thấy nhức đầu.

Thi Duy Ân tuyệt đối là một tiểu mỹ nhân, Thi Dạ Diễm càng nhìn càng thích. Cô bé thừa hưởng vẻ đẹp của Du Nguyệt Như, đương nhiên cũng thừa hưởng sự bá đạo của Thi Dạ Diễm, tuổi còn nhỏ mà đã lộ ra sự tham muốn chiếm hữu mãnh liệt hơn những đứa trẻ khác.

Chẳng qua thứ bị “chiếm hữu” không phải đồ ăn cũng không phải đồ chơi, mà là mỗi ngày cô đều không rời khỏi cha.

Ngoại trừ ban ngày phải đi học, toàn bộ thời gian còn lại đều vây quanh Thi Dạ Diễm lớn vồn, một tắc cũng không rời. Cha cái này, cha cái kia, hận không thể mỗi ngày ỷ lại bên cạnh anh.

Đều nói con gái là người tình kiếp trước của cha. Hiện tại như thế nào Du Nguyệt Như lại cảm thấy những lời này rất hợp lý.

Tính tình và tính kiên nhẫn của Thi Dạ Diễm hiểu biết sơ qua người của anh đều nắm rõ. Mà đối mặt với Thi Duy Ân, thế nhưng tính tình của anh lại có sự chuyển biến lớn, cũng không từ chối bất cứ yêu cầu nào của con gái, gần như tuân lệnh nghe theo. Cho nên tạo thành tình huống ba người cùng nhau ngủ.

Mỗi buổi tối, Thi Duy Ân đều tự giác trèo lên giường nằm giữa hai người, một tay ôm cánh tay của cha, một tay ôm cánh tay của mẹ, hạnh

phúc lan tỏa, khi ngủ khóe miệng đều vênh lên.

Dĩ nhiên không chỉ một mình cô bé cảm thấy hạnh phúc. Một nhà ba người nằm chung một chỗ, đắp cùng cái chăn là mong ước rất nhiều năm trước đây của Thi Dạ Diễm và Du Nguyệt Như.

Thời gian làm việc và nghỉ ngơi của Thi Duy Ân vô cùng theo quy luật, mười giờ tối tất nhiên tiến vào mộng đẹp. Thi Dạ Diễm thường đành phải ôm laptop dựa vào đầu giường chỉ dùng tay phải đánh chữ làm việc, mà tay trái đưa cho con gái nằm, chỉ có như vậy cô bé mới có thể yên tâm ngủ.

Đóng laptop lại kết thúc một ngày làm việc thì anh cũng chiều hai người con gái đang ngủ say này nhất. Con gái được Du Nguyệt Như nghiêng người ôm vào trong ngực, mà Thi Duy Ân lại nắm chặt tay trái của Thi Dạ Diễm không buông.

Anh cúi người nhẹ nhàng in một nụ hôn lên trán con gái, lại hôn một cái lên mẹ đứa bé. Mà hiển nhiên mức độ hôn lên mẹ đứa bé lớn hơn nhiều. Du Nguyệt Như đang ngủ bị anh hôn tỉnh, nhẹ giọng rên rỉ để bày tỏ sự kháng nghị.

Chính hai tiếng vô ý thức khẽ rên này dường như khiến thần kinh Thi Dạ Diễm bị điện giật, anh nuốt một ngụm nước bọt, trong cổ họng có chút khô ráo. Anh cẩn thận rút tay mình ra, lướt qua Thi Duy Ân bao trùm lên người của Du Nguyệt Như.

Du Nguyệt Như mơ mơ màng màng, buồn ngủ không mở mắt ra chỉ nghe thấy bên tai mình là giọng nói trầm thấp đang kêu tên mình của Thi Dạ Diễm. “Tiểu Như, chúng ta đi ra ngoài?”

“Ừ.” Cô nhất thời chưa kịp phản ứng, mềm nhũn lên tiếng, ngay sau đó đã bị Thi Dạ Diễm ôm ngang lên.

Trong phòng khách.

Thoát khỏi con gái, Thi Dạ Diễm lập tức biến thành con sói lang đói khát, áp chế Du Nguyệt Như ở trên ghế sofa thô lỗ hôn, bàn tay to tháo dây lưng áo ngủ của cô, tựa như bóc đậu phộng lột trần thân thể xinh đẹp của cô ra, đường cong xinh đẹp như vậy ở trước mắt anh đung đưa, làm ngọn lửa trong anh từ từ bốc lên.

“Uhm...Thi Dạ Diễm...nhẹ một chút...” Du Nguyệt Như bị lực đạo của anh làm cho rất đau, không nhịn được nhẹ giọng cầu xin tha thứ. Thi Dạ Diễm ngoảnh mặt làm ngơ che phủ lên hai tiểu bạch thỏ ở phía trước cô chơi đùa, nơi này được hòa hợp.

“A...đừng...” Cô nhịn không được kêu thành tiếng, Thi Dạ Diễm lập tức đưa ngón tay vào trong miệng cô, khuấy đầu lưỡi của cô chặn lại âm thanh của cô để tránh đánh thức con gái, nói như vậy anh sẽ không ăn được.

Sự kích thích của cô vừa đến gấp vừa mãnh liệt, ngay cả thời gian cởi áo ngủ của mình cũng dành ra không được, một tay buông thả vẫn luôn đặt ở bên ngoài hai quả đào nho nhỏ.

“Có muốn đi anh đi vào không...cô gái?” Thi Dạ Diễm ngậm vành tay của cô, cuồn loạn hôn lên mặt của cô, âm thanh khàn khàn làm cho tim người khác đập loạn.

Du Nguyệt Như cắn lên vai anh để trả thù, “Có bản lĩnh thì anh đừng đi vào, a...” Lời cô còn chưa dứt, Thi Dạ Diễm đã bá đạo càn rỡ xông vào một nơi bí mật mê người. Một con thú nhỏ căng nóng như thế liền xông vào không hề báo trước, nơi đã lâu chưa được thăm dò của cô qua một hồi vẫn đau đớn không thôi, đồng thời mang theo khoái cảm mãnh liệt.

“Có bản lĩnh thì em để cho anh đi ra ngoài.” Thi Dạ Diễm cười xấu xa, một mực xông vào nơi kín kẽ của cô. Ở khoảnh khắc kia, Du Nguyệt Như gần như đạt đến cực đỉnh, thân thể cương cứng ở chỗ đó, ôm cổ anh thật lâu rồi mới bắt đầu xả giận.

“Anh không thể dịu dàng một chút à! Mỗi lần đều tựa như muốn giết chết em!” Giọng Du Nguyệt Như run rẩy oán trách, Thi Dạ Diễm cúi đầu cười, bắt đầu cần cù ra sức làm việc. “Đã rất lâu rồi anh không có chạm vào em, không nhịn được, dịu dàng không phải là phong cách của anh.”

Du Nguyệt Như bị buộc phải chịu đọt tấn công của anh, không khỏi cười trong lòng.

Không sai. Bây giờ Thi Duy Ân càng ngày càng ngăn cản hai người họ ở chung với nhau, cô bé lại khó ngủ, thường thường vào nửa đêm lúc Thi Dạ Diễm vừa chạm tới người Du Nguyệt Như thì cô bé bất chợt tỉnh lại.

“Cha làm gì ở đây? Mau tới ôm Tiểu Trà Diệp ngủ.”

Thi Dạ Diễm chỉ có thể cắn răng tạm ngưng sinh hoạt vợ chồng để dỗ con gái ngủ, khi con gái ngủ thiếp đi sẽ khê đánh thức Du Nguyệt Như rồi cùng đi ra ngoài tiếp tục, giống như hiện tại vậy.

“Sao chúng ta cứ như vụng trộm vậy.” Du Nguyệt Như nằm dưới thân anh khê thở dài, âm thanh đẽ xuống mức thấp nhất vì sợ đánh thức con gái. Thi Dạ Diễm đồng cảm, chuyện này người bị hành hạ nhất chính là anh. Anh tin tưởng lời nói chí lý, nói ít làm nhiều, giữ chặt và ra sức đánh chiếm cô.

Một ** khoái cảm từ dưới xông lên phía trên, vô cùng thoải mái.

Bởi vì không biết con gái lúc nào sẽ bất chợt chạy ra, Thi Dạ Diễm đành qua loa kết thúc chiến đấu. Cho dù ăn chưa no bất quá cũng tốt hơn so với ăn mới được phân nửa đã bị buộc dừng lại.

Du Nguyệt Như yếu đuối nằm trong lòng anh, da thịt mềm mại cọ qua cọ lại như dán trên người anh. Thi Dạ Diễm thoáng cười tà, ngón tay di chuyển vẽ vờ trên làn da trắng trẻo mịn màng của cô, dòng nước trắng được lưu lại lúc nãy khiến anh dễ dàng tiến vào.

“Tối mai để Bách Vĩ dẫn Tiểu Trà Diệp đi chơi suốt đêm, con bé này muốn hành hạ anh chết mà.” Anh dùng tay lấy lòng cô, một bên lại bắt đặc dĩ thờ dài. Lúc nào cũng nhìn thấy lại không ăn được, đối với loại người luôn mãnh liệt với chuyện giường chiếu như anh mà nói, không thể nghĩ ngờ đây chính là hình phạt tàn nhẫn nhất.

Du Nguyệt Như còn chưa kịp hồi phục tinh thần đã cạn kiệt từ lần trước lại bị ngón tay to của anh chinh phục, thở hổn hển đè nén tiếng ngâm nga.

“Sớm biết...Không sinh rồi...Uhm...”

Mắt Thi Dạ Diễm tối sầm lại, “Ban đầu em có từng nghĩ sẽ bỏ nó đi không?”

“Ban đầu?...Uhm....Không có...” Du Nguyệt Như cong người khó chịu, thở gấp, đôi môi dán vào cổ anh. “Chưa từng có.”

“Tại sao?”

“Sợ sau này anh biết sẽ đánh em...Thi Dạ Diễm, chậm một chút... Uhm...”

Thi Dạ Diễm cúi đầu ngậm chiếc cảm nhọn của cô, “Tiểu Như, cảm ơn em.” Cảm ơn em đã sinh con gái vì anh.

Du Nguyệt Như nhỏ nhẹ oán trách một tiếng, “Anh không cảm thấy nói chuyện này vào thời điểm này là không thích hợp sao?” Thi Dạ Diễm cười, đặt thân thể của cô nằm ngang lại, khẽ vuốt gò má xinh đẹp của cô, âm thanh trầm thấp nói nhỏ bên tai cô. “Vậy anh đối phương pháp khác báo đáp em, có muốn hay không?”

Du Nguyệt Như làm sao chịu nổi sự cảm dỗ của anh...nơi này bị hòa tan.

“Lại một lần?” Du Nguyệt Như nhìn anh đầy khiêu khích.

“Đủ rồi.”

Thi Dạ Diễm hôn môi cô, tình nồng mật ý bao quanh thật chặt hai người.

Quả thật đủ rồi. Chỉ có một người vợ là cô, cũng chỉ có một người con gái duy nhất là Tiểu Trà Diệp. Tình yêu anh dành cho vợ và con gái của mình là duy nhất, không thể san sẻ cho bất kì ai. Nếu như lại sinh ra một cô con gái bám dính anh như vậy, anh nhất định sẽ ngọt ngào chết. Nếu như lại sinh ra một cậu con trai bám dính cô, vậy thì thà sinh con gái bám anh còn tốt hơn.

CÔ BÉ EM THUA RỒI

Tâm Thường

www.dtv-ebook.com

Chương 93: Con Muốn Gả Cho Cha Part 2

Thi Dạ Diễm vì muốn cho hai bảo bối nhà mình có một môi trường sống an ổn, rửa tay gác kiếm từ từ rửa sạch cái xấu xa mà buôn bán ngay thẳng. Tiền vĩnh viễn kiếm không hết, hưởng chi anh còn có trợ thủ đắc lực Bách Vĩ và Tiểu Thủy như thế, bao gồm cả đám tâm phúc đi theo anh từ nhà họ Thi ra, anh - ông chủ này cũng thăng quan tiến chức thuận lợi hơn so với người khác. Hiện giờ Thi Dạ Diễm đã hoàn toàn thoát khỏi ánh hào quang của cái danh nhị thiếu gia nhà họ Thi, trong cái vòng lẩn quẩn phức tạp ở Bắc Mỹ này vẫn thuận buồm xuôi gió, thêm năm xưa ở Á Âu tích lũy được một chút sức mạnh, anh nghiêm nhiên trở thành một thế lực mới không thể khinh thường.

Ngày hôm nay trời yên biển lặng so với cảnh tàn sát khốc liệt trước kia đúng là quý giá như thế, không dễ gì có được. Cho nên, có lẽ... Anh không phải nên cảm ơn chuyện kia và người anh trai đã tranh đấu với anh gần nửa cuộc đời?

Không phải anh ta độc ác, không phải anh ta bức bách, hiện tại Thi Dạ Diễm cũng không biết sẽ gặp qua dạng cuộc sống gì. Mặc dù cách làm của Thi Dạ Triều có chút cực đoan, lại làm cho anh thấy rõ quyền lợi và người yêu, cuối cùng cái nào mới khiến anh không còn cách gì buông tha việc kia.

Trước đây khi anh còn trẻ, tính khí anh quá mạnh mẽ, tranh đấu tàn nhẫn, chỉ biết một lòng tranh đoạt cướp lấy, không biết chọn lọc. Là phát súng kia của Thi Dạ Triều đã hoàn toàn thức tỉnh anh. Anh mất đi sự lạnh

lễo hung ác, quyền lực xấu xí, cũng như có thể lấy được tình cảm chân thành làm ấm áp toàn bộ mạng sống anh.

Có chuyện rất thú vị, hai anh em nhà họ Thi từ trước tới nay “thủy hỏa bất dung”, mà Thi Dạ Triều lại cùng chung sống không tệ với Thi Duy Ân. Nhìn ra Thi Dạ Triều rất thương yêu Thi Duy Ân. San Francisco và Miami là địa bàn của Thi Dạ Diễm, anh thường đưa vợ và con gái đi lại giữa hai nơi này, mà Thi Dạ Triều lại cũng thường “rất đúng dịp” đi quang qua hai thành phố này “rất thuận tiện” thăm Thi Duy Ân.

Ngày thứ hai nửa đêm Thi Dạ Diễm và Du Nguyệt Như “yêu đương vụng trộm”, Thi Dạ Triều lại không mời mà tới nhà của Thi Dạ Diễm ở Miami đưa tin.

Buổi chiều, anh từ công ty trở về sớm, vừa vào cửa liền trông thấy Du Nguyệt Như ngồi xếp bằng ở trước cửa sổ sát đất nhìn phong cảnh bên ngoài nặng nề lo lắng.

“Phụ nữ dăm chiêu ử dột sẽ mau già nhanh, cười một cái nào.” Thi Dạ Diễm ôm cô vào trong ngực giày xéo, Du Nguyệt Như chặn lại sự vuốt ve của anh, chỉ ra bên ngoài, “Anh xem.”

Thi Dạ Diễm nhìn theo hướng cô chỉ, trên thảm cỏ trong vườn hoa, Thi Dạ Triều và Thi Duy Ân một lớn một nhỏ ngồi trên đất, phía trước không biết đang chơi cái gì. Thịnh thoảng Thi Duy Ân lăn lộn ôm bụng cười, nhìn qua rất vui vẻ. Đôi mắt anh khẽ híp lại, lại cúi đầu hôn lên trán Du Nguyệt Như. “Nhìn thấy, như thế nào?”

“Em không thích Thi Dạ Triều, anh có biết hay không anh ta vậy mà lại đưa một con rắn cho Tiểu Trà Diệp chơi!” Du Nguyệt Như ở trong ngực anh buồn bực dấm tới dấm lui. “Làm sao Tiểu Trà Diệp có thể thích đồ vật ghê tởm kia chứ, anh nói với con bé đi!”

Du Nguyệt Như từng bị Thi Dạ Triều cầm vật kia hù dọa qua, may mà khi đó có Thi Dạ Diễm ở đây, nếu không cô không điên cũng sẽ bị điên mất thôi.

Thi Dạ Diễm biết Du Nguyệt Như rất ghét Thi Dạ Triều, anh cũng không còn biện pháp nào. Thật ra tình cảm của anh đối với Thi Dạ Triều rất mâu thuẫn, hai người hung ác đấu đá thậm chí có khi muốn tính mạng của đối phương, nhưng chung quy vào lúc cuối cùng chột thu tay lại. Bọn họ chưa từng giống như anh em của những gia đình khác, trong lòng anh không phải không có tiếc nuối.

Cuộc sống bây giờ ít nhiều làm phai mờ một chút tính hung ác trên người Thi Dạ Diễm. Từ khi anh rời khỏi nhà họ Thi đã bắt đầu không còn là kẻ thù của Thi Dạ Triều, hai người ngầm hiểu với nhau không nhắc tới chuyện đã qua, mà những mối hận kia dù sao vẫn đã xảy ra, cho dù là ai cũng không thể quên.

Thi Dạ Diễm vòng chặt cánh tay ôm cô, ánh mắt nhìn ra xa. “Tiểu Trà Diệp thích thì cứ để cho con bé chơi, con gái cũng không thể quá yếu đuối, Thi Dạ Triều sẽ không làm tổn thương con bé.” Lời của anh khiến Du Nguyệt Như oán giận, “Em không khỏi suy nghĩ con gái lớn lên cùng những động vật máu lạnh của Thi Dạ Triều, liệu tương lai làm sao có người con trai muốn lấy con bé? Loại người khác loài như anh trai anh cũng không thường có, anh ta có thể hạ độc thủ với anh, không dám đảm bảo ngày nào đó mất hứng gây bất lợi cho con gái em.”

Thi Dạ Diễm không nhịn được thấp giọng cười, “Hai người đàn ông ở trong nhà em đâu? Bọn họ không đấu đá sao?”

“Anh nói Thái Tử và Triệt hả?” Bên môi Du Nguyệt Như nhếch lên thoáng chút vẻ tự hào. “Thái Tử thì không nói, kiêu ngạo ương bướng tiếng xấu vang dội còn muốn hơn anh, Triệt đối với ai cũng kín kẽ hơn các anh,

không màn danh lợi, khi còn bé em cũng cho là sau này nó sẽ tranh giành với Thái Tử, không ngờ đã nhiều năm như vậy, nó vẫn còn đáng vẻ kia.”

Thi Dạ Diễm không lên tiếng, cứ như vậy ôm cô. Du Nguyệt Như nhìn thấy được anh đang trầm mặc, xoay người ôm eo của anh tiến vào trong ngực anh. “Mỗi đứa trẻ trong mỗi gia đình đều không giống nhau, nếu như không phải vì lời di ngôn của Tập Diên, Triệt căn bản không muốn trở lại nhà Hoàng Phủ, em ấy tâm cao khí ngạo như thế cũng là mang thân phận con riêng. Hiện giờ, bởi vì muốn đoạn tuyệt với Cosmo và Nhan Loan Loan mà quyết liệt tự lập địa vị, đối với em ấy mà nói chưa chắc đã là chuyện không tốt.” Du Nguyệt Như hôn một cái lên cổ anh, âm thanh mềm mại tinh tế, giống như một dòng suối chảy vào tim anh.

“Giữa mỗi anh em đối với nhau nhất định có một thứ gì đó dẫn dắt bọn họ, chỉ là phần lớn thời gian bị rất nhiều nhân tố bên ngoài che mất mới dẫn đến bi kịch anh em tương tàn, Thái Tử và Triệt có. Giữa anh và Thi Dạ Triều, cũng tồn tại thứ này.”

Thi Dạ Diễm cúi đầu vào trong tóc của cô. Nếu như anh có thể sớm giống như Hoàng Phủ Triệt từ bỏ việc theo đuổi quyền lực, cũng sẽ không khiến hai người bỏ lỡ nhiều năm như vậy. May mà anh không phải là Hoàng Phủ Triệt, nếu không bỏ lỡ chính là cả cuộc đời. “Trách anh sao? Bỏ lại mẹ con em bốn năm.”

“Anh nói đi, em đều hận anh chết đi được!” Du Nguyệt Như nũng nịu, “Một người dẫn theo đứa bé rất khổ cực, anh sẽ không hiểu.”

Thi Dạ Diễm cúi đầu, nhân tiện hôn lên đôi môi làm nhảm của cô, ngậm cánh môi của cô đè ép, mút. Sao mà may mắn lấy được một người vợ đáng quý như thế. “Anh sai rồi, Tiểu Như, hãy tha thứ cho anh.”

Trong mắt Du Nguyệt Như nhất thời dâng lên sự chua xót. Làm sao Thi Dạ Diễm sẽ là người đàn ông dễ dàng chịu cúi đầu khuất phục. Cực khổ

nữa cô cũng sẽ kiên cường vượt qua, đó là đứa con của hai người họ, tất cả đều đáng giá.

Thi Duy Ân vừa vào nhà đã nhìn thấy mẹ bị cha ôm vào trong ngực, hai người hôn khó khăn chia lìa, cái miệng nhỏ hơi cong lên. “Mẹ, con có một câu hỏi.”

Sắc mặt Du Nguyệt Như ửng đỏ đẩy Thi Dạ Diễm ra, vuốt vuốt tóc làm ra vẻ bình tĩnh. “Câu hỏi gì?”

Thi Dạ Triều thong thả đi theo vào, liếc mắt một cái chú ý tới cánh môi sưng đỏ của Du Nguyệt Như và ánh mắt phong tình vụn chùng chưa kịp thu hồi lại, mày khê nhíu lại, “Con quấy rầy chuyện tốt của cha mẹ rồi.”

Thi Duy Ân khê hừ một tiếng, “Mẹ, rốt cuộc mẹ từng có bao nhiêu đàn ông?”

Nét mặt Du Nguyệt Như nặng nề, môi nhếch lên. Thi Dạ Diễm trừng mắt liếc Thi Dạ Triều, trả lời con gái. “Mẹ con chỉ có một người đàn ông là cha.”

“Vậy còn cha?”

“Cha cũng chỉ có một người phụ nữ là mẹ.”

Cái miệng nhỏ nhắn của Thi Duy Ân càng vênh lên cao hơn, tay nhỏ bé cấu vào eo, chỉ vào chóp mũi mình. “Vậy Tiểu Trà Diệp tính là gì?”

Thi Dạ Triều cúi đầu cười, lắc lắc đầu nhỏ của cô bé. “Chờ con trưởng thành lại càng không được rồi.”

“Không nên nói lung tung với con gái của em.” Thi Dạ Diễm có chút không vui, mặt không tốt bộc lộ ngay trước mặt Thi Duy Ân. Thi Duy Ân đã chạy tới ôm lấy bắp đùi Thi Dạ Diễm, trong mắt dâng lên một tầng

sương mù ẩm ướt. “Cha cha, cha mau nói Tiểu Trà Diệp tính là gì? Làm sao cha chỉ có một người phụ nữ là mẹ, còn Tiểu Trà Diệp đâu?”

Thi Dạ Diễm dờ khóc dờ cười, “Con không phải là người phụ nữ của cha, mà là con gái.”

“Tại sao Tiểu Trà Diệp không thể là người phụ nữ của cha?”

“Mẹ đã gả cho cha, chính là người phụ nữ của cha, con là con của chúng ta.” Thi Dạ Diễm kiên nhẫn giảng giải cho Thi Duy Ân, trong đầu nhỏ của Thi Duy Ân lại nghĩ tới cảnh cầu hôn đêm đó của Thi Dạ Diễm, đứng dậy đập vào bắp đùi Thi Dạ Diễm ôm cổ anh.

Chờ Thi Dạ Diễm ý thức được cô muốn làm gì thì đã muộn rồi, chỉ cảm thấy trên môi bỗng nhiên có một xúc cảm nóng nóng mềm mại. Thi Duy Ân hôn một cái vang dội lên miệng của Thi Dạ Diễm tuyên bố: “Tiểu Trà Diệp cũng muốn gả cho cha! Làm người phụ nữ của cha!”

“...!” Thi Dạ Diễm hoàn toàn bị giật mình ở đằng kia, vậy mà anh bị con gái của mình cưỡng hôn.

Du Nguyệt Như thở dốc vì kinh ngạc, vẻ mặt kinh ngạc trợn tròn hai mắt che môi, mà Thi Dạ Triêu lại không kiềm chế được mà cười, thật hối hận không chụp lại đoạn này. “Tiểu Trà Diệp là một kẻ hề.”

“Cha, có được hay không?” Thi Duy Ân ngửa đầu nhìn Thi Dạ Diễm, trong mắt đều là sự mong đợi.

“Được... Cái gì mà được! Thi Duy Ân! Con!” Thi Dạ Diễm trở lại bình thường muốn nổi giận, lại sinh ra sự nhẫn nhịn kiềm xuống, bình tĩnh vuốt vào mũi nhỏ của cô. “Chờ con trưởng thành sẽ có người muốn kết hôn với con, nhưng người này không phải là cha.”

“Tại sao không phải là cha?”

“Cha là cha của con.”

“Vậy thì thế nào?”

“Bởi vì...” Trong lòng anh sắp phát cáu.

“Cha yêu mẹ à?”

“Đương nhiên yêu.”

“Cha không yêu Tiểu Trà Diệp.”

“Làm sao có thể, con và mẹ con là người cha yêu nhất trên thế giới này.” Một lớn một nhỏ này đều là công chúa của anh.

“Cha yêu mẹ, cha cưới mẹ, cha yêu Tiểu Trà Diệp, cha cũng có thể cưới Tiểu Trà Diệp! Cha không cưới Tiểu Trà Diệp, chính là cha không yêu Tiểu Trà Diệp.” Thi Duy Ân hít hít mũi, bộ dáng có chút uất ức bi thương. “Cha, cha không yêu Tiểu Trà Diệp.”

Thi Dạ Triều vượt trán, cười đến lồng ngực run rẩy. Làm sao bây giờ? Anh muốn sinh con gái ra ngoài chơi, nhưng tìm ai sinh cho anh đây?

Trong đầu anh hiện lên hình bóng một người con gái, ánh mắt sâu thẳm mấy phần, nụ cười khẽ thu lại.

Người con gái đó... có lẽ quên đi.

“...” Thi Dạ Diễm hít một hơi thật sâu, đầu đều muốn nổ tung. Cô gái nhỏ chính là cô gái nhỏ, ý được cưng chiều mà kịch liệt kiêu ngạo, tự suy đoán đưa ra kết luận liền khóc ầm lên. Thi Dạ Diễm lãnh khốc như vậy, lại bị nước mắt của con gái làm cho trong lòng khó chịu giống như bị dao găm đâm vào. Ôm cô kiên nhẫn dụ dỗ, nhưng vô dụng, Tiểu Trà Diệp đã cho là chuyện gì liền cố chấp muốn chết.

Ánh mắt Thi Dạ Diễm hướng về phía Du Nguyệt Như cầu cứu, Du Nguyệt Như coi như không nhìn thấy, cho người khởi xướng Thi Dạ Triêu một cái nhìn tràn ngập thù hận khinh thường, sau đó hất cằm lên giống như con Khổng Tước kiêu ngạo bỏ lại hai cha con đi lên lầu.

Thi Dạ Diễm thất bại thở dài, gương cờ trắng đầu hàng. “Đừng khóc, con phải ngoan ngoãn nghe lời, thật xinh đẹp mạnh khỏe lớn lên, lớn lên mới có thể lấy chồng.”

“Tiểu Trà Diệp muốn gả cho cha!” Thi Duy Ân ghen ngào, vẫn không buông tha như cũ. Thi Dạ Diễm hạ quyết tâm, cắn răng gật đầu một cái. “Được, gả cho cha.”

Ông trời ơi, ông trăm ngàn lần phải biết rằng con hoàn toàn bất đắc dĩ, đừng kêu Thiên Lô xuống đánh con!

Thi Dạ Diễm ở trong lòng thầm cầu nguyện, gặp phải chuyện tình yêu dành cho cha mà anh lại đau lòng vì con gái, còn có thể làm gì chứ?

Bách Vĩ ở phía sau đúng lúc chạy tới, Thi Dạ Diễm vội vàng vừa dụ dỗ lừa củ khoai lang nóng phỏng tay này quăng cho anh ta. Chờ Thi Duy Ân vui vẻ đi theo Bách Vĩ rời khỏi, Thi Dạ Diễm lập tức thay vẻ mặt lạnh lẽo đối mặt với Thi Dạ Triêu.

“Nhìn xem anh làm chuyện tốt gì! Về sau không có việc gì thì ít chạy qua nhà của em! Em không chào đón anh!” Thi Dạ Diễm thật hận không cắt Thi Dạ Triêu thành tám khúc. Bình thường mình đều không nỡ khiến con gái chịu một chút oan ức rơi một giọt nước mắt, vậy mà anh nói mấy câu liền khích bác con gái thành bộ dạng này.

Thi Dạ Triêu lơ đãng nhún vai, lấy ra thiệp mời đặt lên trên bàn. “Nề mặt đi, Eric.”

“Tang lễ của anh sao?”

Thi Dạ Triều vô vị cười, “Thật xin lỗi, là hôn lễ.”

Thi Dạ Diễm hơi lộ ra vẻ ngoài ý muốn, mở thiệp mời ra nhìn, chế nhạo nửa tiếng. “Là lời của cô ấy, em còn tìm được một màn, đến lúc đó sẽ tặng anh một món lễ lớn, bảo đảm để cho anh vừa lòng đẹp ý.” Mặc dù tất nhiên phí một phen công sức của anh.

Dĩ nhiên Thi Dạ Triều không biết anh ta đang tính toán, mặc kệ là cái gì anh đều không sao cả. Chuyện kết hôn như vậy, không phải cùng người anh yêu nhất, như thế kết hôn với ai cũng đều như vậy. Hai người anh em bọn họ có một người có được hạnh phúc, là đủ rồi.

Hoàn.